

Giới thiệu Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng

Lãnh Hàn Quyên chính là cô và cô cũng đã được 23 tuổi, xinh đẹp, tài giỏi. Cô là chủ tịch của Lãnh thị, một tập đoàn hùng mạnh nhất thế giới.

Cô lạnh lùng, tàn nhẫn, quyết đoán, bất chấp tất cả để hoàn thành mục đích của mình.

Cô được mệnh danh là bông hoa anh túc độc...

Anh - Lăng Lãnh Ngạo, 27 tuổi. Là lão đại của Hắc ung- tổ chức hắc đạo đứng đầu Âu - Mĩ.

Anh lạnh lùng, độc đoán, bá đạo, tàn nhẫn.

Anh là người làm người khác phải sợ hãi, đồng thời cũng vô số người trong hắc đạo muốn lấy mạng anh.

Anh là chủ tịch của Lăng thị, tập đoàn lớn mạnh chỉ sau Lãnh thị, nhưng mọi việc của tập đoàn đều giao cho em trai anh giải quyết, anh chỉ ra mặt khi có việc quan trọng...

Anh và cô, hai con người với hai tính cách gần như giống nhau hoàn toàn liệu có đến được với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nữ chủ tịch lạnh lùng

Lãnh thị là một tập đoàn đa ngành xuyên quốc gia. Tập đoàn có hệ thống chi nhánh trải rộng khắp thế giới như Pháp, Braxin, Anh, Nga, Đài Loan,... Và trụ sở chính của tập đoàn là một toà cao ốc gần trăm tầng ở trung tâm New York của Hoa Kỳ.

Đây là tập đoàn do người Mỹ gốc Trung thành lập đã vài chục năm. Hiện tại Lãnh thị đã trở thành tập đoàn hùng mạnh nhất thế giới.

6 năm trước tập đoàn bỗng nhiên lâm vào khủng hoảng và có nguy cơ bị phá sản. Nhưng mà tập đoàn chẳng những không bị phá sản mà còn khôi phục lại và phát triển sau khi tân chủ tịch cũng chính là chủ tịch hiện tại lên nắm quyền. Được biết vị chủ tịch này là đứa cháu duy nhất của chủ tịch tiền nhiệm - ông Lãnh Hàn Quân là cô Lãnh Hàn Quyên.

Khi cô Lãnh Hàn Quyên mới lên làm chủ tịch cô bị rất nhiều người phản đối vì cô còn quá trẻ - chỉ 17 tuổi. Nhưng chỉ sau một thời gian ngắn, với sự mưu trí và tài năng của mình cô đã làm cho Lãnh thị đang rơi vào bờ vực phá sản vực dậy thoát khỏi nguy cơ. Điều đó đã làm cho mọi người nhìn cô bằng con mắt khác và tin tưởng vào cô.

Sau 6 năm dưới sự lãnh đạo của cô Lãnh thị từ một tập đoàn đứng thứ 5 trên thế giới vụt lên và trở thành tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới.

Là một người phụ nữ thành đạt, tài giỏi lại vô cùng xinh đẹp, cô trở thành đối tượng khiến bao người đàn ông ước ao, say đắm. Nhưng cô lại quá lạnh lùng, tàn nhẫn, tính cách có thù tất báo khiến người ta sợ hãi. Trên thương trường, người ta ví cô là bông hoa anh túc độc, tuy nó đẹp nhưng lại quá nguy hiểm khiến người ta chỉ dám ngắm nhìn từ xa chứ không dám đến gần.

Khoảng 6h45" sáng, trước tòa cao ốc Lãnh thị ở New York một chiếc Rolls-Royce Ghost dừng lại. Anh tài xế bước xuống xe và đi ra cửa sau cung kính mở cửa.

Sau đó dưới ánh mắt mọi người là một cô gái xuất hiện. Cô gái này cao hơn 1m70, trên người cô là một bộ đồ công sở màu đen sang trọng. Cô gái này còn rất trẻ, chỉ ngoài 20 tuổi. Mái tóc đen được búi cao gọn gàng làm tăng lên sự chuẩn chạt của cô gái trẻ. Sống mũi cao, đôi môi đỏ mọng mê người, đôi mắt đen lạnh lẽo, sắc bén khiến người ta không dám nhìn thẳng vào. Với một dáng người hoàn hảo tạo nên một nét đẹp lạnh lùng, kiêu sa và quý phái của giới thượng lưu.

Cô gái xách vali và bước thẳng vào công ti, các nhân viên công thấy cô đều cúi đầu chào:

- Chào chủ tịch!

- Dạ chào chủ tịch!

-

Cô gái không nói gì chỉ thoảng gạt đầu và đi thẳng đến thang máy dành riêng cho chủ tịch rồi bấm tầng cao nhất. Và vâng, đây cũng chính là nữ chủ tịch

trẻ tuổi đầy tài năng của Lãnh thị - Lãnh Hàn Quyên.

Khoảng 9h sáng khi Lãnh Hàn Quyên đang phê duyệt tài liệu thì có tiếng gõ cửa phòng vang lên.

Cốc... Cốc... Cốc...

- Vào đi - Cô cất giọng lạnh lùng.

Bước vào phòng là Elena William- thư kí chủ tịch, cô cung kính nói:

- Thưa chủ tịch, 30" nữa chủ tịch có một cuộc họp quan trọng.

- Ừk, tôi biết rồi, còn gì nữa không? - Lúc này Lãnh Hàn Quyên mới buông giấy tờ ra ngẩng đầu lên nhìn cô thư kí và lạnh lùng hỏi.

- Dạ là tập đoàn Collins. JB bên Washingtons mời chủ tịch tuần sau đi dự lễ khánh thành trụ sở mới của tập đoàn họ. Chủ tịch có đi không ạ?

Tập đoàn Collins. JB là tập đoàn đã hợp tác với lãnh thị từ thời của ông nội cô. Lúc Lãnh thị bị khủng hoảng 6 năm trước đã không có bỏ rơi tập đoàn mà có giúp đỡ một phần trong việc khôi phục lại tập đoàn lúc đó.

- Tôi sẽ đi, sẵn tiện kiểm tra chi nhánh tập đoàn ở đó luôn, chị sắp xếp công việc rồi đi với tôi.

- Vâng, tôi biết rồi!

Sau khi Elena ra ngoài, Lãnh Hàn Quyên cầm tấm ảnh đặt trên bàn làm việc lên xem, đây là ảnh chụp cô và ông nội lúc mới nhận lại nhau chưa bao lâu. Nhanh thật, mới đó mà đã 13 năm rồi, 13 năm cô biết mình có một người ông yêu thương cô hết mực.

Cô nắm chặt trong tay một vật gì đó, nhưng có lẽ là mặt dây chuyền vì nó có dây thòng xuống từ tay cô.

Nhìn đồ trong tay một cái rồi cô ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm ngoài cửa sổ lầm bầm: "Trình Trình àk, 13 năm rồi, mình chắc là cậu vẫn còn sống, yên tâm đi, trái đất tròn mà, sẽ có một ngày chúng ta gặp lại nhau thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hồi ức- Cô bạn xưa

Vào 13 năm trước, cô sống ở Đài Loan trong một gia đình giàu có, tuy không biết vì sao họ nhận nuôi cô nhưng tuyệt đối không phải xuất phát từ tấm lòng tốt. Bởi vì tuy cho cô ăn học đầy đủ nhưng lại thường xuyên hành hạ cô, cô sống ở nhà họ nên cô nhịn mà sống qua ngày. Gia đình họ có một cô con gái tên là Lâm Thiên Nhi, còn cô là Lâm Thiên Nhiên. Lúc đó cô có một cô bạn thân tên là Lư Diễm Trinh, cô gái này là tiểu thư của một công ty thời trang khá nổi tiếng ở Đài Loan lúc đó. Cô, Diễm Trinh, Lâm Thiên Nhi học cùng lớp với nhau. Do tính cách tiểu thư của Lâm Thiên Nhi và bảo vệ cô nên Diễm Trinh thường xuyên cãi nhau với Lâm Thiên Nhi cũng như đánh cô ta vì Diễm Trinh học võ từ lúc 6 tuổi.

Và lí do Diễm Trinh học võ từ nhỏ là vì cô. Hai đứa học chung lớp và chơi thân từ khi 6 tuổi. Lúc đầu biết cô ấy muốn đi học võ cô có hỏi thì Trinh búng trán cô và nghiêm túc nói: "Học võ để bảo vệ Nhiên Nhiên bảo bối của tôi!"

Trong một lần lớp có tổ chức đi biển chơi thì cô và Diễm Trinh bị Thiên Nhi hại rơi xuống biển mất tích.

Cô thì may mắn được một chiếc du thuyền cứu sau nhiều ngày lênh đênh trên biển. Và may thay người cứu cô lại là ông nội ruột của cô - ông Lãnh Hàn Quân.

Ông nhận ra cô vì cô quá giống cha mẹ mình và một cái bớt hình trái tim trên vai. Sau khi nhận lại nhau cô được ông kể ra lai lịch của bản thân rằng: Cô là người Mĩ gốc Trung, gia đình cô đều vậy, lúc cô mới được 7 tháng tuổi thì bị bắt cóc. Vì muốn mau chóng cứu được cô mà ba mẹ cô trúng kế kẻ thù mà mất. Sau khi ba mẹ cô mất thì cô cũng mất đi tung tích. Ba cô là con một nên cô là đứa cháu duy nhất của ông. Một lúc vừa mất con vừa mất cháu ông gần như gục ngã, nhưng không biết rõ là cháu mình còn sống hay đã mất nên ông vẫn luôn tìm kiếm, vừa tìm cũng là gần mười năm. Không ngờ lại gặp lại cô trong hoàn cảnh như thế.

Sau đó cô có nhờ ông tìm kiếm Diễm Trinh nhưng một tháng sau vẫn không có tung tích. Nên đành theo ông về Mĩ tiếp nhận học tập và rèn luyện, rồi được ông trùm tổ chức sát thủ thế giới Thần Long - Victor Grace cũng là bạn cũ của ba cô nhận làm con nuôi, tiếp nhận huấn luyện ma quỷ của ông ở Braxin.

Cuộc sống cứ thế 7 năm lặng lẽ trôi qua, 7 năm giúp cô hiểu biết nhiều hơn, chuẩn chạt hơn. Cũng là 7 năm làm cho một cô bé hoạt bát, năng động, hay ủy lạo vào Diễm Trinh trở thành một thiếu nữ trầm ổn, lạnh lùng. Và cũng chính năm cô 17 tuổi đó thì Lãnh thị rơi vào bên bờ vực phá sản. Ông nội cô vì quá sốc dẫn đến đột quỵ rồi qua đời. Sự cô đơn lạc lõng vì trên đời không còn người thân nào khiến cô càng thêm lạnh lùng tàn nhẫn.

Cô tiếp nhận di chúc của ông lên làm chủ tịch Lãnh thị, dẫn dắt tập đoàn vượt qua khó khăn rồi ổn định lại.

Việc tìm kiếm kẻ thù hại chết cha mẹ cô cũng như duy nguyện trước khi chết của ông nội là phát triển Lãnh thị lên tầm cao thế giới là mục đích mà cô hướng tới.

Còn mối thù của cô và Diễm Trinh cô muốn tìm thấy cô ấy rồi nhau trả lại cho những kẻ đó. Còn ba mẹ cậu ấy do quá sốc với nỗi đau mất con mà sa sút khiến công ty bị thu mua, hai người bị mất trong một vụ tai nạn giao thông.

Vào lúc này, tại một căn cứ bí mật của một nhóm sát thủ ở Trung Quốc cách Hoa Kỳ nửa vòng trái đất.(Hoa Kỳ với Mỹ là một ảk)Một cô gái trong bộ đồ đen bó sát đang ngắm nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ lầu bốn." Nhiên nhiên ảk, Nhiên Nhiên bảo bối của tớ hiện tại ra sao rồi, Nhiên Nhiên sống có tốt không?"

Đúng lúc này một bàn tay đặt lên vai cô gái đặt lên vai cô gái nói:

- Đây,Phi Ứng, làm gì mà chăm tư giữ vậy. Tới giờ hành động rồi!

- Ủk, chị biết rồi - Cô gái được gọi là Phi Ứng hơi giật mình rồi nhanh chóng nói.

Đêm, một chiếc siêu xe Lamborghini chạy với tốc độ cao trên đường cao tốc và chạy hướng ra bờ biển. Đến nơi Lãnh Hàn Quyên bước xuống xe, cô đứng dựa người vào xe, hướng mặt ra biển.

Đây cũng là một thói quen của cô, khi nhớ đến chuyện cũ thì bờ biển luôn luôn là sự lựa chọn sau giờ làm việc của cô. Biển cho cô biết đến thân thể mình, cũng là biển làm cô mất một điểm tựa.

Cô vâng hai tay ra để gió biển lùa vào người, gió lạnh mang theo vị muối càng làm cho cô thanh tĩnh hơn. Gió thổi bay mái tóc đen dài sao lưng, tóc uốn lượn trong gió làm cho cô càng thêm lung linh huyền ảo và xinh đẹp trong đêm. Nhưng đánh tiếc cảnh đẹp như thế nhưng không có ai để thưởng thức.

Một lúc sau cô lên xe và lái về thành phố. Sau khi Lãnh Hàn Quyên tắt xong đang xem lại giấy tờ về cuộc họp lúc sáng thì điện thoại reo lên:

- Alo - Vẫn cái giọng lãnh lẽo không độ ấm đó làm đầu dây bên kia rùng mình.

"Em yêu ảk! Có thể bớt lạnh với anh một chút được không?"

- Không!- Cái từ em yêu làm mày Lãnh Hàn Quyên nhũn lại - Và Brian Grace cho anh gọi lại lần nữa!

Brian Grace là con trai ruột của ba nuôi cô ông trùm Victor Grace.

"Được rồi, em gái đừng giận, anh đùa tí thôi, em đang làm gì vậy? "

- Làm việc em nên làm- Nó chuyện điện thoại nhưng mắt cô vẫn không rời giấy tờ trên bàn làm việc.

- "Ày, lại đâm đầu vô cái đóng chữ số tùm lum đó nữa ảk? Nói này em gái, tiền em nhiều lắm rồi, có cho anh sai tiếp cũng không hết đâu, làm gì mà làm hoài vậy! "

- Thích! Mà anh gọi có việc gì không, không em cúp máy đây.

- "Ê khoan, có việc mà" - Nghe nói em định cúp máy Brian sốt sắn - "Vài ngày nữa ở Washingtos có cuộc đua F1, em muốn tham gia không, anh tìm cho em một đối thủ?"

- Em sẽ tham gia, dù sau sắp tới em cũng có việc ở đó.

"Ủk, mà em có rảnh thì sang Braxin thăm ba đi,có về ông nhớ em rồi đấy."

- Em biết rồi, cúp đây.

Ngoài công việc thì Lãnh Hàn Quyên rất thích các trò thể thao như đua xe, bơi lội,... Và cô là một tay đua có tiếng trong giới đua xe ngầm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Ông trùm hắc đạo Lăng Lãnh Ngạo

Đứng sau tập đoàn Lãnh thị ở Mỹ là tập đoàn Lăng thị ở Canada. Lăng thị cũng là một tập đoàn xuyên quốc tế với hệ thống chi nhánh trải rộng khắp thế giới.

Lăng thị cũng như Lãnh thị đều do người gốc Trung thành lập và trải qua nhiều giai đoạn phát triển.

Khác với Lãnh gia chỉ phát triển theo hướng bạch đạo và có một ích quan hệ với Hắc đạo. Ở Bạch đạo Lăng gia chỉ đứng sau Lãnh gia, còn ở Hắc đạo thì có tổ chức Hắc Ưng đứng đầu Áu-Mĩ.

Hiện tại quản lí Lăng gia là hai anh em Lăng Lãnh Ngạo và Lăng Lãnh Nam. Lăng Lãnh Ngạo là chủ tịch của Lăng thị nhưng anh chỉ ra mặt xử lí những chuyện quan trọng, còn bình thường đều là Lăng Lãnh Nam xử lí. Là lão đại của Hắc ưng nên vì xử lí công việc mà Lăng Lãnh Ngạo thường không ở ổn định một chỗ.

So với Lăng Lãnh Nam hào hoa phong nhã, là một play boy chính hiệu thì Lăng Lãnh Ngạo lại là một người lãnh lẽo, âm trầm. Bên cạnh anh chưa bao giờ xuất hiện bóng dáng một người phụ nữ nào mặc dù rất nhiều người muốn tiếp cận anh nhưng họ lại không có gan để làm việc đó.

*Washington- Hoa Kì

Khoảng 21h trước cửa quán bar Angela, một chiếc siêu xe Mercedes G650 Landulet dừng lại thu hút ánh mắt của nhiều người. Bước bước từ chỗ ghế lái là một người đàn ông cao lớn với gương mặt điển trai hơi mỉm cười làm các cô gái ở đó bị hút hồn.

Tường đầu người đàn ông này là chủ của chiếc siêu xe nhưng không, chỉ thấy anh ta đi vòng ra ghế sau và cung kính mở cửa xe. Hành động này làm các cô gái càng phấn khích, vì theo họ nghĩ thì có một tài xế như thế thì ông chủ sẽ càng nổi bật đến nhường nào.

Không phụ sự mong đợi của các cô gái, dưới ánh mắt đợi chờ của các cô gái thì một đôi giày da bóng loáng xuất hiện, tiếp theo là một đôi chân dài khỏe phần trong trong chiếc quần tây đen. Trước những ánh mắt ngày càng nóng bỏng thì người trong xe cũng hoàn toàn xuất hiện làm các cô phải hết âm lên.

Chỉ thấy bước xuống xe là một người đàn ông cao gần 1m90, thân hình cao lớn rắn chắc. Anh có một ngũ quan như điêu khắc, gương mặt cương nghị lạnh lùng, mái tóc đen gọn gàng. Mấy anh hơi nhũn lại tỏ vẻ khó chịu, đôi mắt đen lạnh lẽo đầy sắc bén.

Nhận thấy sự khó chịu của ông chủ nhà mình, người đàn ông lái xe lạnh mặt xuống và đảo mắt xung quanh khiến những tiếng hét im bật. Thấy xung quanh đã im người đàn ông kia cất tiếng lạnh lùng:

- Thế Phong, đi thôi.

- Dạ, lão đại.- Rồi Thế Phong không để ý xung quanh nữa nhanh chân bước theo lão đại của mình vài quán bar và đi thẳng lên tầng vip.

Tới trước cửa phòng vip 1, Thế Phong bước tới tới gõ cửa:

- Vào đi - Bên trong truyền ra âm thanh của giọng nam trầm thấp.

Nghe thế, Thế Phong liền mở cửa mời người đàn ông kia vào. Thấy người bước vào, người trong phòng liền đứng dậy nói:

- Lãnh Ngạo, lâu rồi không gặp!- Nói xong anh ta giang tay định ôm lấy người đàn ông bước vào thì bị hàn khí trên người đối phương làm khựng lại và cười hề hề cho đỡ quê. Và người đàn ông vừa mới bước vào chính là Lăng Lãnh Ngạo - chủ tịch của Lăng thị cũng như lão đại của Hắc Ưng. Còn Thế Phong là một trong hai thuộc hạ đắc lực nhất của Lăng Lãnh Ngạo, tính cách vui vẻ hay cười đùa nhưng khi cần thiết thì sẽ rất nghiêm túc và lạnh lùng.

Thế Phong bước vào sau Lăng Lãnh Ngạo thấy người đàn ông kia bị quê thì cười ha hả trên:

- Ha ha ha, Brian Grace, sao mãi mà anh không rút được kinh nghiệm vậy? - Vâng, người đàn ông này chính là Brian Grace - anh trai nuôi của Lãnh Hàn Quyên. Anh ta có mái tóc ngắn màu vàng, mắt xanh, da trắng. Dáng người cao to, điển trai và là người Tây chính hiệu. Bị Thế Phong cười, Brian quay qua liếc cậu ta một cái sắc lẹm, nói:

- Cậu còn cười có tin tôi cho mấy cô em " quén rũ " ở Braxin qua chăm sóc cậu không?

Nghe tới đây, Thế Phong nín bật. Đùa àk, cậu còn chưa có sống đủ đâu, mấy cô em " quén rũ" trong lời Brian nói không phải là mấy nữ sát thủ biến thái do chính em gái nuôi anh ta huấn luyện lại sao? Cái sự " quén rũ" đến chết người đó cậu mới không có cần đâu để họ chăm sóc đâu!

Không để ý đến Brian và Thế Phong đầu khẩu, Lăng Lãnh Ngạo thản nhiên ngồi xuống ghế xô pha trong phòng, tự rót cho mình một ly rượu, uống một ngụm rồi lạnh lùng nói:

- Brian, nói đi, gọi tôi đến đây có chuyện gì?

Nghe Lăng Lãnh Ngạo hỏi, Brian không để ý đến Thế Phong nữa, anh ngồi xuống cạnh Lăng Lãnh Ngạo cầm ly rượu của mình uống một ngụm rồi chề

mỗi nói:

- Hừ, bộ không có chuyện gì là không thể gọi cậu ra được à? Biết cậu cũng đến Washington được gọi ra gặp mặt tâm sự ấy mà.

Lăng Lãnh Ngao nhíu mày, lạnh giọng: "Nói vô chuyện chính đi!"

- Haizz...- Brian thở dài - Sao mà lúc nào cũng lạnh lùng thế, thật là làm như người ta thiếu tiền cậu chẳng bằng. Chuyện là thế này, vài ngày nữa có cuộc đua F1, tôi có tìm đối thủ dành cho cậu, với lại lâu rồi không thấy cậu đua, đua không?

- Được rồi, tôi đua.- Lăng Lãnh Ngao hơi trầm tư rồi nói.

Thấy Lăng Lãnh Ngao đồng ý, Thế Phong hỏi Brian:

- Đây, là thần thánh phương nào mà được anh đánh đồng làm đối thủ của lão đại tôi thế!

- Là em gái nuôi của tôi, Lãnh Hàn Quyên, tên này trên thương trường quá nổi tiếng mà.

- Là cái người huấn luyện ra cái đám sát thủ "quyến rũ" siêu biến thái nhà cậu?- Thế Phong nuốt nước miếng cái ực rồi nói.

- Đúng rồi nó cũng là một đứa siêu biến thái, cỡ cậu - chỉ Thế Phong - với Thế Phuong vô một lượt nó chỉ cần 5 phút là là hai đứa bẹp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Gặp mặt

Nãy giờ ngồi trầm tư một bên nghe Brian và Thế Phong nói, Lăng Lãnh Ngao bỗng lên tiếng:

- Lãnh Hàn Quyên, năm nay 23 tuổi, là người gốc Trung. Năm 17 tuổi lên làm chủ tịch Lãnh thị, chẳng những giúp Lãnh thị thoát khỏi bờ vực phá sản trong vài ngày, mà còn đưa Lãnh thị từ vị trí thứ năm lên vị trí tập đoàn hùng mạnh nhất thế giới sau 4 năm. Lạnh lùng, quyết đoán, tàn nhẫn...Rất nổi tiếng trên thương trường nhưng ngoại trừ các giám đốc chi nhánh tập đoàn, nhân viên trụ sở chính, đối tác làm ăn và một số ít người biết mặt cô ta bởi vì cô ta không qua lại với truyền thông.

Nghe Lăng Lãnh Ngao lạnh lùng nói ra sơ lược về Lãnh Hàn Quyên, Thế Phong tròn mắt nghĩ "Sao tự nhiên lão đại nói nhiều thế". Còn Brian hơi sững sờ rồi cười ha hả:

- Ha ha ha, đúng rồi, điều này có rất nhiều người biết, chỉ có điều...- Brian hơi ngừng lại sau đó cười gian nhìn Lăng Lãnh Ngao- Sao tăng băng như cậu hôm nay lại nói nhiều về một cô gái vậy, đừng bảo là để ý nó nghe? Ha ha ha, nếu có ý định theo đuổi thì tìm tôi, tôi cung cấp cho một số bí mật nữa về Hàn Quyên, tôi rất ủng hộ àk nghe!

Không thèm để ý tới Brian nói Lăng Lãnh Ngao vẫn bình thản uống rượu rồi nhìn ra ngoài cửa sổ...

Cuộc đua F1 dành cho giới đua xe ngầm ở Washington mỗi năm tổ chức một lần. Đường đua phải qua một khúc cua khoảng 45° lại nằm trên vách núi sát biển nên vô cùng nguy hiểm và có nhiều người đã bỏ mạng ở đó.

Mỗi lần diễn ra đều vô cùng náo nhiệt, nó thu hút nhiều tay đua tới tham gia, chỉ cần muốn là sẽ có thể tham gia có điều là phải có xe. Người không tham gia cũng có thể cá cược với nhau. Người thắng cuộc sẽ có một số tiền thưởng lớn là 100 triệu đô la.

Có rất nhiều tay đua vì số tiền đó mà tham gia. Nhưng cũng có một số lại vì tìm đối thủ hay tham gia cho vui như Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao.

Cuộc đua diễn ra lúc 17h chiều, nhưng vào lúc 16h40 đã có rất nhiều tay đua chuẩn bị ở nơi xuất phát.

Lúc này ở một vị trí dễ quan sát toàn bộ trận đua, Brian trong một chiếc quần tây đen và chiếc áo sơ mi màu xám mờ hai nút áo làm lộ vòm ngực săn chắc ra ngoài.

Anh ta lười biếng dựa người vào lưng ghế, có chút bắc đẩu dĩ lắc lắc đầu:

- Chắc chắn, hai cái kẻ này, không sát giờ là không tới mà!

Khoảng 10" sau, có hai chiếc xe chạy với tốc độ cao đến và đều đặn trước vạch xuất phát.

Trong đó một chiếc màu xám khói, còn một chiếc màu bạc, nhìn vào là biết hai chiếc xe này đều đã qua cải tạo và nâng cấp vững chắc.

Khi nhìn thấy kiểu dáng và màu sắc của hai chiếc xe thì các tay đua đã biến sắc rồi.

Có một số người không kìm được liền nói lớn:

- Trời! Đó không phải là xe của Lisa và Kelvin sao?

- Đúng rồi, chiếc màu xám khói là của Kelvin còn màu bạc là của Lisa đó, hai người này lâu rồi không xuất hiện, sao hôm nay lại cùng tham gia ở đây?

- Trận hôm nay hấp dẫn lắm đây, không biết là ai trong họ sẽ thắng nữa...

Brian thấy hai chiếc xe đậu lại, anh ngoác ngoác người đứng sau lưng mình nói:

- Sam, đi nói với Hàn Quyên và Lãnh Ngao xong rồi tới Angela gặp tôi.

- Vâng ăk! - Rồi Sam đi xuống đường đua và truyền lời lại cho hai người kia.

Và đúng rồi, chủ nhân của chiếc màu xám khói và màu bạc là của Lãnh Ngao và Lãnh Hàn Quyên. Trong giới đua xe Lãnh Ngao có biệt danh là Kelvi, còn Lãnh Hàn Quyên là Lisa.

Hai người này tồn tại rất bí ẩn, người ta chỉ biết họ đều là những tay đua siêu đẳng nhất nhưng chẳng ai biết mặt mũi vóc dáng họ thế nào vì lúc nào họ cũng đến và đi khỏi trường đua rất bất ngờ và chẳng bao giờ ra khỏi xe.

Khi cuộc đua bắt đầu tất cả các tay đua đều cố gắng lái với vận tốc nhanh nhất, không chiếc nào là ngoại lệ.

Đến khúc cua, trong khi đa số xe đều đi chậm lại thì xe của Lãnh Hàn Quyên và Lãnh Ngao lại tăng tốc, sau đó phanh gấp rồi đồng thời xoay xe 180°. Một số xe ở sau học theo hai chiếc trước thì trực tiếp bay xuống biển do không giữ nổi tay lái khi phanh gấp.

Qua khúc cua thì xe của Lãnh Hàn Quyên và Lãnh Ngao đều dẫn đầu. Người xem đều thấy rõ hai chiếc xe không phân cao thấp.

Gần tới đích, khi người ta nghĩ là hai chiếc đều giành chiến thắng thì hai chiếc đều phanh gấp lại trước vạch chiến thắng. Đợi cho xe phía sau qua hết, dưới ánh mắt khó hiểu của nhiều người, hai chiếc xe đồng loạt quay đầu xe, lái đi mất hút.

Từ chỗ đua xe tới quán bar Angela, lái xe với vận tốc 100km trên giờ cũng mất khoảng 30" nên 18h Lãnh Ngao và Lãnh Hàn Quyên mới tới Angela.

Bước xuống xe, hai người đồng thời quan sát đối phương.

Lãnh Hàn Quyên hôm nay mặc một chiếc quần da bó sát, chân mang giày thể thao tôn lên đôi chân thon dài của cô. Ở trên thì là một chiếc áo thun đen ở trong, bên ngoài là áo da đen bóng loáng. Gương mặt không trang điểm nhưng lại mang một nét đẹp sắc sảo, lạnh lùng làm cuốn hút người nhìn.

Hiện tại nhìn cô không ai lại liên tưởng đây là nữ danh nhân tiếng tăm lừng lẫy, là kẻ hô mưa gọi gió trên thương trường, nhưng tuy ăn mặc đơn giản là thế nhưng cái khí chất lạnh lùng cao quý, vương giả trên người cô vẫn không thể nào che dấu được.

Còn Lãnh Ngao thì mặc quần tây đen, sơ mi trắng được cắt may tỉ mỉ tôn lên dáng người cao lớn của anh. Khuôn mặt anh cương nghị, ngầu quan anh tuấn lạnh lùng. Cái khí thế trên người anh cũng không hề thua kém Lãnh Hàn Quyên.

Đánh giá xong, hai người nhìn nhau gật đầu một cái rồi cùng bước vào bar, vì còn sớm nên quán chỉ có vài người. Hai người đi theo chỉ dẫn của người phục vụ lên căn phòng vip có Brian đã đợi sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Để ý

Khi Lãnh Ngao và Lãnh Hàn Quyên tới thì Brian đã ngồi sẵn trong phòng. Lúc mà hai người kia ở trận đua vừa phanh xe lại thì Brian đã lái xe tới Angela nên lúc này mới có mặt sẵn ở bar.

Thấy Lãnh Hàn Quyên bước vào, Brian liền đi tới nói:

- Em gái, lâu rồi không gặp, cho anh ôm một cái.- Rồi giang tay ôm lấy Lãnh Hàn Quyên vào lòng.

Nhìn thấy cảnh này, Lăng Lãnh Ngạo không hiểu sao thấy rất chướng mắt.

Thấy Brian không có dấu hiệu buông mình ra, Lãnh Hàn Quyên nhú mào lạnh giọng nói:

- Anh có thể buông ra được chưa?

Nghe Lãnh Hàn Quyên nói, Brian liền buông cô ra, gãi đầu cười hề hề:

- Ha ha ha, ôm chút thôi mà, làm gì căng thế.

Sam đứng một bên nhỏ giọng, lắc đầu nói:" Không có tiền đồ".

Brian liếc cậu ta một cái sắc lẹm liền đi rót rượu cho Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo vừa mới ngồi xuống.

Thấy thế Brian cũng ngồi xuống nhìn hai người nói:

- Cảm giác thế nào, gặp phải đối thủ ngang tay có thấy sao?

Nãy giờ trầm mặt uống rượu, Lăng Lãnh Ngạo nhìn Lãnh Hàn Quyên nhếch môi nói:

- Đúng là trầm nghe không bằng một thấy, Lãnh tổng đây không chỉ là thiên tài kinh doanh mà ở lĩnh vực khác không ngờ cũng xuất sắc như vậy.

Lãnh Hàn Quyên nghe thế cũng nhìn Lăng Lãnh Ngạo hơi cười:

- Phải gọi anh gì nhỉ, Lăng tổng hay là Lăng lão đại?

Người trong bạch đạo không hề biết thân phận trong hắc đạo của Lăng Lãnh Ngạo, nhưng Lãnh Hàn Quyên nói thế Lăng Lãnh Ngạo cũng không ngạc nhiên vì anh biết Lãnh Hàn Quyên có quan hệ với Brian và cô là một người phụ nữ rất không đơn giản:

- Tùy thôi, Lãnh tổng muốn gọi là gì cũng được. Cạn ly, xem như không đánh không quen biết.- Lăng Lãnh Ngạo làm động tác cạn ly với Lãnh Hàn Quyên.

- Ủk - Lãnh Hàn Quyên đưa ly rượu chạm vào ly của anh rồi cùng uống cạn.

- Ha ha ha, không đánh không quen biết, nói đúng lắm.- Brian cười nói, đột nhiên nhớ ra điều gì thì quay qua nhìn Lãnh Hàn Quyên rồi lại nhìn Lăng Lãnh Ngạo, cười gian:

- Này,bây giờ tôi mới phát hiện hai người có nhiều cái giống nhau nha, tính cách này, cách lái xe, còn còn...

- Thôi, anh gọi em tới đây để nghe anh nói nhảm à?- Lãnh Hàn Quyên cắt ngang lời Brian nói- Xem ra dạo này anh rảnh rỗi quá nhỉ, có cần em nó với ba cho anh đi huấn luyện đặc biệt để bớt rảnh rỗi nhé!

- Đúng rồi, dạo này có vẻ Brian rất rảnh.- Lăng Lãnh Ngạo cũng nhếch môi nói.

Nghe vậy, Brian xua tay lia lịa:

- Này, em bớt ác chút đi, lúc nào cũng thế, coi chừng bị ế bây giờ. - liếc Lăng Lãnh Ngạo - Hôm nay cậu hòa theo nữa à? Tôi gọi hai người tới đây để hòa nhau bắt nạt tôi hả trời?

Nhìn thái độ và nghe Brian nói Lãnh Hàn Quyên bật cười. Chỉ khi ở bên người anh nuôi này và ba nuôi cô thì cô mới có thể bớt lạnh lùng được một chút, và lâu rồi cô không có cười. Nụ cười của cô rất đẹp, dù chỉ thoáng qua nhưng cũng đủ làm một người đàn ông ở đây hơi ngẩn ngơ và quyết tâm sẽ làm cô cười nhiều hơn.

Trong một căn phòng tổng thống ở một khách sạn lớn tại Washington, Lăng Lãnh Ngạo vừa mới tắm xong, chỉ quấn một cái khăn tắm quanh hông. Anh rót cho mình một ly rượu rồi ngồi trên ghế xô pha nhắm nháp.

Nhìn vào chất lỏng sóng sánh trong ly, anh lại nhớ đến nụ cười lúc nãy của Lãnh Hàn Quyên. Nụ cười tuy là thoáng qua nhưng anh lại không thể quên được.

Anh đã gặp rất nhiều người phụ nữ, nhìn thấy anh họ đều tỏ vẻ si mê, luôn cố gắng nở những nụ cười cho là đẹp nhất để lấy lòng anh.

Cô là người phụ nữ đặc biệt nhất mà anh từng gặp, cô lạnh lùng, xinh đẹp, cô là kẻ có sự nghiệp huy hoàng nhất nhưng sự cô đơn của cô cũng là nhất.

Cô cũng giống như anh đều là những kẻ đứng trên đỉnh cao sự nghiệp với sự cô đơn, những con sói cô độc lạc lõng..

Lăng Lãnh Ngạo đang suy nghĩ thì bị tiếng chuông điện thoại làm gián đoạn:

- Alo- Anh lạnh lùng nói

"Ha ha ha, anh hai, có phải anh đang ở Washington không?" - Người gọi anh là Lăng Lãnh Nam - em trai anh.

- Ủk - Lăng Lãnh Ngạo ừ nhẹ

"Là thế này, tập đoàn Collins. JB ở đó ngày mai có tổ chức bữa tiệc, nhưng em có việc rồi, mai anh đi nhá, vì dù sao anh mới là chủ tịch chân chính."

- Cũng được.

"Ok, bye anh trai, ha ha ha."- Rồi Lăng Lãnh Nam cúp máy.

Đế điện thoại xuống, Lăng Lãnh Ngạo nhếch môi cười: "Tiệc à, có lẽ cô ấy cũng sẽ tham gia"

Bữa tiệc mừng khánh thành cho trụ sở mới của tập đoàn Collins. JB được tổ chức tại đại sảnh chính của trụ sở vào lúc 19h tối.

Do Collins. JB cũng là một tập đoàn lớn đầy danh tiếng nên khách mời toàn là những người rất có địa vị trên thương trường.

Gần 19h, hội trường bữa tiệc vô cùng náo nhiệt, những chiếc xe sang trọng không ngừng dừng lại trước cửa.

Không khí đang vô cùng náo nhiệt thì bỗng yên tĩnh lại bởi sự xuất hiện của Lãnh Hàn Quyên.

Cô một chiếc váy dạ hội màu đen với kiểu dáng đơn giản nhưng không kém phần sang trọng và quý phái. Khuôn mặt cô được trang điểm nhẹ càng thêm mê lệ kết hợp với cái khí chất cao quý, lạnh lùng trên người cô càng làm cho người ta không thể không đắm chìm vào.

- Khụ khụ- Ông Thomas Collins- chủ nhân bữa tiệc là người đầu tiên hồi phục tinh thần, ông hân giọng rồi bước lại chỗ Lãnh Hàn Quyên tươi cười nói:

- Lãnh tổng đến đây thật là vinh hạnh cho tôi quá! - Rồi ông đưa tay ra bắt tay với cô.

Lãnh Hàn Quyên cũng đưa tay ra bắt với ông:

- Collins tổng quá lời rồi.

- Mời, mời Lãnh tổng vào trong.

Nhưng chưa kịp bước vào thì thêm một người nữa xuất hiện làm ông Collins phải để Lãnh Hàn Quyên tự đi vào. Đó là một nhân vật rất ít xuất hiện trong các bữa tiệc thể chủ tịch Lăng thị - Lăng Lãnh Ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Sự thật năm xưa

Thấy Lăng Lãnh Ngạo, ông Collins liền chào hỏi:

- Không ngờ Lăng tổng cũng đến, thật là vinh hạnh cho tôi.

Lăng Lãnh Ngạo nói một vài lời chào hỏi với ông Collins rồi để ông ta đi tiếp khách khứa. Còn bản thân anh thì nhìn quanh để tìm một người mình muốn thấy.

Khi nhìn thấy Lãnh Hàn Quyên đang đứng chờ chuyện cùng các đối tác làm ăn, anh cũng không lại gần mà đứng nhìn cô.

Thấy những ánh mắt như sói đói nhìn cô của những người đàn ông khác, anh hận không thể lập tức móc hết mắt của họ ra.

Thấy từ lúc bước vào tới giờ, lão đại nhà mình chỉ nhìn một chỗ. Thế Phong đứng sau lưng anh thầm nghĩ: "Xem ra sắp có chủ mẫu rồi đây!"

Cảm nhận được có một ánh mắt không giống những ánh mắt xung quanh đang nhìn mình, Lãnh Hàn Quyên quay lại thì thấy Lăng Lãnh Ngạo liền gật đầu chào. Lăng Lãnh Ngạo cũng gật đầu lại như chào cô.

Cứ thế bữa tiệc diễn ra khi có người đã hạ quyết tâm phải có được người đó mới thôi.(ai z ta??)

Hôm nay là ngày Lãnh Hàn Quyên kiểm tra chi nhánh của Lãnh thị ở Washington.

Đang nghe thư kí Elena báo cáo lại tình hình của chi nhánh thì điện thoại của cô reo lên, thấy tên người gọi đến, cô nhú mồm rồi nghe máy.

Sau khi nghe xong thì cô nói với Elena:

- Chị gọi cho phi công chuẩn bị phi cơ, 1h sau về New York.
- Vâng, thưa chủ tịch!- Rồi Elena lui ra. Không có thắc mắc, không hỏi nhiều là tác phong mà thư kí của Lãnh Hàn Quyên phải có.

Ngồi trên xe ra sân bay, Lãnh Hàn Quyên nhớ đến cuộc gọi lúc nãy. Người gọi cho cô là Phi Linh- người đứng đầu nhóm sát thủ do chính cô đào tạo, cũng là những sát thủ được Brian gọi là những cô em "quyền rũ".

Nhóm này có 5 người, lúc bình thường thì họ sẽ nhận nhiệm vụ từ tổ chức sát thủ M của ba nuôi cô. Nhưng họ đều nhận cô là lão đại của mình, khi cô có nhiệm vụ cho họ thì họ đều dốc hết sức để hoàn thành.

Một năm trước khi Lãnh thị đã đứng vững vàng trên vị trí hàng đầu thì cô đã giao cho họ một nhiệm vụ. Đó là đi điều tra về vụ việc của hơn 20 năm về trước, về kẻ đã bắt cóc cô rồi sát hại cha mẹ cô. Cũng như là về xuất thân và thân phận của mẹ cô, điều này cả ông nội cô cũng không rõ, người biết rõ chỉ có cha nhưng người đã không còn.

Điều tra cả năm rồi, nhóm của Phi Linh đã lần tìm từ Mỹ sang tận châu Á sang Trung Quốc vì mẹ cô là người Trung.

Mới đây Phi Linh nói đã tìm hiểu ra nhiều điều quan trọng và đang ở New York chờ cô về để báo cáo.

Về tới New York, Lãnh Hàn Quyên liền về thẳng biệt thự Lãnh gia. Đây là căn biệt thự mà ông nội cô cũng như cha mẹ cô từng sống ở đây.

Bước vào nhà, một người đàn ông trung niên tiến lên nói với Lãnh Hàn Quyên:

- Cô chủ mới về, cô Phi Linh hiện đang ở trong phòng dành cho khách.

Cô gật đầu, rồi nói:

- Bác Tần, bác gọi Phi Linh lên phòng làm việc giúp con!- Đối với ông Tần đã làm quản gia ở Tần gia mấy mươi năm từ lúc ông nội cô thì cô rất kính trọng.
- Ủ, bác biết rồi.

Lãnh Hàn Quyên đang nhâm nhi một ly rượu trong phòng làm việc thì có tiếng rõ cửa vang lên.

Cốc... Cốc... Cốc...

- Vào đi! - Cô lên tiếng.

Bước vào là một cô gái có dáng người vô cùng nóng bỏng trên người là bộ đồ da bó sát màu đen. Cô mang nét đẹp của người con lai với mái tóc nâu được buộc cao sau lưng.

Trên tay cô gái là một sấp hồ sơ. Đi tới trước mặt Lãnh Hàn Quyên cô cung kính cúi đầu gọi:

- Lão đại.
- Ủ, Phi Linh, điều tra được gì rồi? - Lãnh Hàn Quyên lạnh nhạt lên tiếng.

Phi Linh ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Hàn Quyên nói:

- Lão đại, chúng tôi tìm hiểu ra được vụ việc hơn 20 năm trước có liên quan trực tiếp đến lai lịch của mẹ cô- bà Dương Thanh Nguyệt.

Ngừng một chút, Phi Linh nói tiếp:

- Mẹ cô xuất thân từ Dương gia ở Đài Loan, đây là gia tộc lớn nhất Đài Loan, Dương thị là tập đoàn bất động sản lớn nhất Đài Loan và có vài chi nhánh ở vài quốc gia xung quanh. Không chỉ thế, toàn bộ Hắc đạo ở Đài Loan đều do họ quản lí. Mẹ của cô là con gái lớn của ông Dương Thanh Hạo-người đứng đầu Dương gia. Lúc đó do không chịu chấp nhận mối hôn nhân mà cha mình sắp xếp nên bà đã bỏ trốn sang Mỹ và gặp cha cô. Còn chuyện của hơn 20 năm về trước là do Trần Minh Hải- chủ tịch tập đoàn Trần thị đứng thứ 3 thế giới và toàn bộ Hắc đạo ở Châu Á. Hắn là đối tượng mà mẹ cô bị ép gả vì lợi ích gia tộc, hắn cũng muốn cưới mẹ cô nhưng bà lại không chịu còn bỏ chôn, khi điều tra ra được bà sống ở Mỹ, hơn nữa đã có chồng và

con thì hẳn đã lên kế hoặc trả thù. Rồi mọi chuyện xảy ra sau đó cô đã biết rồi. Lãnh thị từ lúc đó cũng luôn bị hắn chèn ép cho tới 6 năm trước thì xem phá sản.

Cảm nhận khí lạnh tỏa ra càng lúc càng nhiều từ Lãnh Hàn Quyên. Phi Linh hít sâu một hơi rồi đưa sấp hồ sơ đang cầm cho Lãnh Hàn Quyên, nói:

- Lão đại, đây là chi tiết về Dương gia, về sản nghiệp cũng như các thành viên trong gia tộc, các mối quan hệ tốt xấu.

Lãnh Hàn Quyên nhận tập hồ sơ từ Phi Linh rồi xem sơ qua một lượt, càng xem khí lạnh trên người cô càng tỏa ra nhiều hơn, cuối cùng, cô nhếch môi nở một nụ cười làm cho Phi Linh phải rùng mình. Rồi nói với Phi Linh:

- Vất vả cho mọi người rồi, cô nghỉ ngơi vài ngày rồi điều tra chi tiết Lâm gia ở Đài Bắc Đài Loan giúp tôi. Nhớ là càng chi tiết càng tốt.

- Vâng ạ!- Rồi cô lui ra ngoài.

Còn lại một mình trong phòng, Lãnh Hàn Quyên xem lại tập hồ sơ, rồi nhếch môi cười nguy hiểm:" Dương gia, Trần Minh Hải, Lâm gia, không ngờ lại có quan hệ với nhau, thật là thú vị. Những ngày tháng bình yên của các người sắp kết thúc rồi!"

Cô là do Trần Minh Hải giao cho Lâm gia nuôi dưỡng, không biết là hắn có ý đồ gì đối với cô mà lại không giết cô vào lúc đó. Nhưng đáng tiếc, âm mưu của hắn đã thất bại từ lúc cô bị Lâm Thiên Nhi xô xuống biển.

Rất rõ ràng, những người họ Dương kia vì muốn dựa hơi Trần Minh Hải mà muốn ép gả mẹ cô, lại sợ phiền phức từ Trần Minh Hải mà tuyên bố với bên ngoài là cắt đứt quan hệ với mẹ.

Cũng tốt, không có quan hệ càng tốt. Thật không ngờ cô ở Đài Loan gần 10 năm mà lại không biết mình có "người thân" " ruột thịt" gần như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cường hôn

Chẳng ai biết được, từ lúc Lãnh Hàn Quyên cô tiếp nhận vị trí chủ tịch tập đoàn Lãnh thị thì trải qua bao nhiêu vụ ám sát. Lúc trước chỉ cho rằng là đối thủ cạnh tranh làm việc này, nhưng bây giờ cô đã biết rõ đối phương là ai rồi.

Sau khi Lãnh Hàn Quyên về New York thì vài ngày sau khi giải quyết hết việc ở Washington thì Lăng Lãnh Ngạo cũng sang New York xử lý vấn đề mới phát sinh trong địa bàn của Hắc Ưng.

Người trong Hắc đạo đều biết bang Hắc Ưng của Lăng Lãnh Ngạo chuyên sản xuất và buôn bán vũ khí, kinh doanh sòng bạc, quán bar và nhiều lĩnh vực nhưng lại nghiêm cấm các hoạt động liên quan đến ma túy, mại dâm.

Vậy mà mới đây Thế Phương báo cho anh biết tên Max quản lý New York dám qua mặt anh bí mật nhập một lượng lớn ma túy về phân phối vào các vũ trường, quán bar.

....

19h tại một căn biệt thự ở New York, Lăng Lãnh Ngạo ngồi bắt chéo chân trên sofa phòng khách. Đứng sau lưng anh là Thế Phong và Thế Phương. Khác với Thế Phong hay cười nói thì Thế Phương lại là một người trầm tính, lạnh nhạt.

Đứng trước mặt Lăng Lãnh Ngạo là một người đàn ông trung niên với vẻ mặt sợ hãi, nhìn kỹ còn thấy chân tay ông ta còn hơi run.

Ông ta hết nhìn những thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo đứng sau lưng mình, lại len lén quan sát sắc mặt Lăng Lãnh Ngạo.

Tối nay khi ông ta mới về tới nhà thì Lăng Lãnh Ngạo dẫn người xông vào. Nghĩ đến việc Lăng Lãnh Ngạo biết chuyện ông ta phân phối ma túy trong địa bàn của hắn thì càng sợ hãi hơn. Nhưng nghĩ lại mình đã làm rất cẩn thận chắc là hắn không biết, ông ta hơi chấn tỉnh lại rồi lau mồ hôi lạnh, ngẩng đầu hỏi Lăng Lãnh Ngạo:

- Không biết lão đại đến đây là có chuyện gì?

Lăng Lãnh Ngạo nhìn ông ta nhếch môi nguy hiểm, rồi nhìn sang Thế Phương. Thế Phương hiểu ý liền ném một sấp hồ sơ xuống chân Max, lạnh lùng mở miệng:

- Ông tự xem sẽ rõ!

Max run run nhặt tập hồ sơ lên xem, xem xong ông ta quỳ sụp xuống trước mặt Lăng Lãnh Ngạo, run rẩy cầu xin

- Lão đại tha mạng, lão đại tha cho thuộc hạ lần này đi, thuộc hạ chỉ là nhất thời tham lam, lần sau sẽ không dám nữa!

Nghe thế Lăng Lãnh Ngạo hừ lạnh nói:

- Hừ! Max, ông yên tâm, tôi sẽ không cho ông lần sau đâu.- Rồi anh giơ tay ra, Thế Phong liền đặt vào tay anh một khẩu súng.

Max thấy thế thì tái mặt, chột nghĩ tới điều gì ông ta cười lớn:

- Ha ha ha! Lăng Lãnh Ngạo, mày tưởng cái thế giới này chỉ có mình mày à? Cho mày biết, có người cũng không thua kém mày đâu. Giết tao, rồi mày cũng nhanh chóng chết theo...

Đoàng...

Ông ta chưa nói xong thì đã tắt thở vì viên đạn găm giữa chân bay ra từ súng trên tay Lăng Lãnh Ngạo.

Lăng Lãnh Ngạo có chút khó chịu phát phát tay, lập tức có hai người đàn ông mặc vét đen tiến lên khiêng xác lão Max ra ngoài.

Xong rồi anh nhìn Thế Phong hỏi:

- Điều tra ra được kẻ nào cung cấp hàng cho lão Max không?

Thế Phong cung kính nói:

- Thừa lão đại, là Trần gia của lão Trần Minh Hải bên Châu á, cha con lão này đang muốn mở rộng làm ăn và địa bàn. Đạo gần đây bí mật đưa ma túy vào địa bàn của chúng ta bằng cách cho mấy lão háms tiền một khoảng lệ nhuận không nhỏ, ví dụ như lão Max.

Lăng Lãnh Ngạo hừ lạnh:

- Hừ, giỏi cho cha con Trần Minh Hải, đúng là lòng tham không đáy mà. Được rồi, Thế Phong, cậu xử lí hết những người như lão Max đi.

- Vâng thưa lão đại!

Rồi Thế Phong rời đi.

...

Một lúc sau Lăng Lãnh Ngạo lái xe ra bờ biển. Anh thích cái sự lạnh lẽo mang theo thuộc vị mặn của gió biển, nó làm anh thanh tỉnh rất nhiều.

Nhưng xe gần tới bờ biển thì Lăng Lãnh Ngạo nhìn thấy một hình ảnh vô cùng nổi bật trong đêm.

Trong bóng tối, dưới ánh sáng mờ ảo của ánh trăng là hình ảnh một cô gái đứng dựa người vào đầu xe, trên người là bộ đồ công sở màu đen làm tôn lên dáng người quyến rũ vô cùng, mái tóc dài được cô xả tung bay lượn trong gió nhìn càng huyền ảo.

Đặc biệt hơn nữa là Lăng Lãnh Ngạo nhận ra đó là người con gái anh mong nhớ mấy ngày qua.

Lăng Lãnh Ngạo bảo Thế Phong và những thuộc hạ đi theo bảo vệ anh duy trì một khoảng cách rồi một mình lái xe đến chỗ Lãnh Hàn Quyên.

Hôm nay, khi đi viếng mộ ông nội và ba mẹ mình, cô lại nhớ đến chuyện cũ, theo thói quen, sau khi hết giờ làm việc cô lại lái xe ra bờ biển để giải tỏa.

Đang nhắm mắt thưởng thức gió biển thì nghe tiếng xe ô tô tới gần. Cô giật mình quay lại nhìn thì có một chiếc xe đã dừng lại kế bên xe của cô.

Trên xe bước xuống là một gương mặt cô đã gặp qua 2 lần. Thấy Lăng Lãnh Ngạo đi lại bên cạnh mình, cô hơi nhếch môi nói:

- Lăng lão đại cũng rảnh rồi đi ngắm biển đêm nữa sao?

Lăng Lãnh Ngạo hơi cười, lúc này nhìn từ xa, lại là từ sau lưng nên không thấy rõ khuôn mặt cô.

So với 2 lần gặp trước cô đều toát lên sự lạnh lùng, khí chất ngạo nghễ thì lần này lại thêm có một nét gì đó ưu sầu không nói nên lời.

Nhắm mắt lại cảm nhận gió biển, anh lên tiếng nhưng lại không lạnh lùng như thường ngày mà có một chút ôn nhu mà chính anh cũng không phát hiện được.

- Nhiều lúc cũng nên hòa mình vào thiên nhiên để cuộc sống thêm thú vị, em cũng không phải vậy sao?

- Tôi à? Chưa từng nghĩ đến chuyện đó, chỉ là đối với biển có chút suy tư thôi. Biển có thể xem như là ranh giới cuộc sống của tôi. - Lãnh Hàn Quyên lắc

đầu cười rồi lên tiếng. Không hiểu tại sao cô lại thấy giữa Lăng Lãnh Ngạo và cô có một sự đồng cảm và tự nhiên lại muốn tâm sự với anh.

- Ranh giới của cuộc sống?- Lăng Lãnh Ngạo khó hiểu nhìn cô hỏi.

- Ừ, 23 năm sống với 2 thân phận và 2 hoàn cảnh khác nhau, và biến là nút thắt của sự việc năm đó.- Dừng lại một chút, cô nhìn Lăng Lãnh Ngạo rồi nói- Không hiểu tại sao tôi hôm nay lại nói nhiều thế, lại còn xem anh là một đối tượng để tâm sự, anh không phiền chứ?

Nghe cô nói thế, anh mỉm cười nhìn vào mắt cô nói:

- Không phiền, em nói đi, tôi sẽ lắng nghe.

Có cơ hội để biết thêm về cô sao anh lại có thể qua chứ. Với lại, một người lạnh lùng với tất cả mọi người như cô mà lại đi tâm sự với anh, không phải cũng là anh có một vị trí đặc biệt trong lòng cô sao?

Rồi sau đó cô kể ra cuộc đời mình cho anh nghe. Cô nói rất ngắn gọn, chỉ một số mốc thời gian quan trọng chứ không nói ra cuộc sống cụ thể cũng như kẻ thù của mình.

Dù là ngắn gọn nhưng Lăng Lãnh Ngạo vẫn hiểu được cuộc sống cô độc một mình của cô, vì anh cũng gần giống như cô.

- À mà... Um...um.

Không chịu được, đột nhiên Lăng Lãnh Ngạo cúi xuống đặt môi mình lên đôi môi anh đào của Lãnh Hàn Quyên làm cô phải nuốt hết những lời đang muốn nói lại.

Không để cho cô kịp phản ứng, anh đã dùng một tay ôm chặt eo cô, một tay thì ôm lấy gáy cô, đưa lưỡi vào miệng cô khuấy đảo làm nụ hôn càng sâu hơn.

Đến khi kịp phản ứng lại thì Lãnh Hàn Quyên giãy giụa kịch liệt. Nhưng dù cho thân thủ cô có tốt đến đâu thì sức của phụ nữ cũng không thể làm lại đàn ông, hơn nữa Lăng Lãnh Ngạo cũng không phải là một người bình thường.

Vì thế, nụ hôn càng lúc càng sâu và nóng bỏng hơn...

(chương sau sẽ có một trận chiến đầu tiên đây... Ôi, vài chương nữa có xôi thịt rồi...

Có ai ủng hộ tôi với))

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bị tập kích

Đến khi cảm thấy hô hấp của cả hai đã trở nên khó khăn hơn thì Lăng Lãnh Ngạo mới buông Lãnh Hàn Quyên ra.

Lăng Lãnh Ngạo vừa buông Lãnh Hàn Quyên ra thì cô lập tức tránh thoát vòng tay của anh.

Nhíu mày nhìn Lăng Lãnh Ngạo, Lãnh Hàn Quyên nói:

- Lăng lão đại, xin anh tự trọng!

Rồi cô vòng qua anh, vòng qua ghế lái mở cửa xe mình, nhưng chưa kịp vào xe thì đã bị Lăng Lãnh Ngạo kéo lại, anh xoay người cô lại và ép lưng cô vào thành xe anh đậu kế bên xe cô:

- Hàn Quyên, em có thể cho anh một cơ hội ở bên cạnh em, chia sẻ...

Bíp...bíp...bíp...

Lăng Lãnh Ngạo chưa nói xong thì đã bị âm thanh bíp bíp phát ra từ chiếc nhẫn trên tay Lãnh Hàn Quyên làm gián đoạn.

Lăng Lãnh Ngạo nhíu mày nhìn chiếc nhẫn, còn Lãnh Hàn Quyên thì sắc thái lạnh xuống.

Chiếc nhẫn này của cô là một thiết bị chuyên phát hiện máy định vị trong bán kính 2 mét. Nhờ có nó nên cô đã thoát được nhiều lần xe bị gắn định vị.

Từ lúc Lăng Lãnh Ngạo đậu xe lại tới giờ cô không hề đến gần xe, nhưng khi bị anh ép lưng vào xe thì trong bán kính thiết bị dò tìm, có nghĩa là xe Lăng

Lãnh Ngao bị gấn định vị.

Đoàng...doàng...doàng...

Ngay lúc này, tại chỗ Thế Phong cách chỗ Lăng Lãnh Ngao và Lãnh Hàn Quyên khoảng trăm mét truyền tới tiếng súng, sau đó là tiếng Thế Phong la lớn:

- Lão đại, đi mau, là người của lão Trần, chúng ta bị phục kích, chúng tôi sẽ tiêu diệt chúng, người đi trước đi.
- Chết tiệt, Trần Minh Hải, ông được lắm, trên địa bàn của tôi cũng dám làm càn.

Lăng Lãnh Ngao chửi thề một tiếng, rồi quay qua Lãnh Hàn Quyên:

- Chúng ta đi thôi, ở đây người của tôi sẽ giải quyết.- Rồi anh định lên xe mình, anh biết bản lĩnh của Lãnh Hàn Quyên nên cũng không cần quá lo lắng cho cô.
- Nếu anh đi chiếc xe đó, tôi đảm bảo tới sáng anh cũng chưa được nghỉ ngơi.

Vốn dĩ định bỏ mặt anh vì anh dám cưỡng hôn cô. Nhưng khi định lên xe thì nghe anh nhắc đến Trần Minh Hải, nếu là ông ta ra tay thì cô sẽ không đơn để ông ta được như ý.

Nghe Lãnh Hàn Quyên nói, lại nhớ đến chiếc nhẫn của cô cùng lời nói trước khi chết của lão Max. Lăng Lãnh Ngao hiểu được xe anh đã bị gấn định vị, chắc là lúc ở biệt thự của lão, hèn gì mà bọn chúng biết anh ở đây mà mò tới.

Không chần trừ, Lăng Lãnh Ngao lập tức ngồi vào ghế phụ kế bên chỗ Lãnh Hàn Quyên trong xe cô.

Đội Lăng Lãnh Ngao vừa ổn định chỗ ngồi, Lãnh Hàn Quyên liền quay đầu xe chạy về hướng thành phố New York.

Đúng như cô nghĩ, khi xe chạy được một đoạn thì quả nhiên có nhiều xe khác đuổi theo hoặc đoán đầu, chặn đường.

Không nói hai lời, Lăng Lãnh Ngao liền rút súng bắn trả. Còn Lãnh Hàn Quyên chỉ chuyên tâm lái xe....

Gần một giờ truy đuổi thì Lãnh Hàn Quyên cuối cùng cũng cắt hết những cái đuôi bám theo.

Không ngờ lần này lão già Trần Minh Hải lại hao tâm tốn sức bố trí mai phục như vậy. Xem ra lần này ông ta nhất quyết tiêu diệt Lăng Lãnh Ngao, rất tiếc lại thất bại.

Nếu như mà Lăng Lãnh Ngao lái chiếc xe bị gấn định vị kia thì có thể khó mà thoát được...

3 ngày sau, tại đại bản doanh của bang Hắc Ưng ở Canada. Lăng Lãnh Ngao ngồi ung dung trên ghế sau bàn làm việc trong phòng làm việc của anh.

Anh lắc nhẹ ly rượu trong tay mình, chất lỏng màu đỏ nhạt chuyển động trong ly theo động tác của anh.

Bất giác, anh lại nhớ đến gương mặt hơi đỏ lên của Lãnh Hàn Quyên khi tức giận vì bị anh cưỡng hôn.

Anh nhớ đến đôi môi anh đào mềm mại ấm áp của cô khi môi anh chạm vào, cảm giác ngọt ngào khi lưỡi anh thâm dò khoang miệng cô...

Ngày đó không biết vì sao anh làm cô tức giận như vậy mà cô lại không bỏ mặt anh với chiếc xe bị gấn định vị. Nhưng sau đó cô lại không nói với anh tiếng nào sau một câu nhắc nhở. Khi thoát khỏi đám tay sai của lão Trần Minh Hải thì thẳng thừng " mời " anh xuống xe sau đó bỏ anh lại và phóng xe đi mất.

Không ngờ người phụ nữ làm anh siêu lòng lại vô tình như thế. Nhưng Lăng Lãnh Ngao anh đã muốn thì sẽ không từ bỏ.

Hàn Quyên, anh nhất định sẽ có được em!

Đang trầm tư suy nghĩ, thì tiếng rõ cửa vang lên.

- Vào đi!

Lăng Lãnh Ngao trầm giọng lên tiếng.

- Lão đại, việc xe lão đại bị gấn thiết bị định vị là do lão Max cho người cài vào lúc đậu trong biệt thự của lão, Trần Minh Hải là kẻ đứng sau tất cả.

Dừng một chút, Thế Phong nói tiếp:

- Thuộc hạ nghĩ, nếu cài được bom thì chúng cũng đã làm rồi, nhưng vì là Max biết chúng ta có thiết bị dò bom nên mới dùng định vị. Cũng là may khi người gặp Lãnh...

Nói tới đây Thế Phong lại nhớ đến cảnh tượng lão đại nhà mình bị người ta đuổi khỏi xe... Thật là, Lãnh Hàn Quyên này cũng ghê ghớm thật, đối xử như vậy với lão đại mà người chẳng làm gì cô.

Mà từ lúc gặp Lãnh Hàn Quyên tới giờ lão đại hơi khác thì phải. Ủk mà ánh mắt lão đại nhìn lãnh tổng ở bữa tiệc bên New York...a...a...xem ra sắp có chủ mẫu rồi.

Lăng Lãnh Ngạo nhìn dáng vẻ xoa cằm suy nghĩ của Thế Phong mà nhũn mảy:

- Cậu suy nghĩ lung tung gì đó, không còn gì báo cáo thì đi làm việc đi!

Nghe vậy, Thế Phong liền cúi đầu lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Gặp lại

Tập đoàn Lãnh thị

Lãnh Hàn Quyên đang xem hồ sơ thì điện thoại của cô đổ chuông. Sau khi nghe điện thoại xong thì cô dùng điện thoại công sở gọi cho thư kí riêng của mình.

- Chị lên gặp tôi một chút!

5 phút sau thì có tiếng gõ cửa vang lên:

- Vào đi!

Cô lạnh nhạt lên tiếng.

- Thưa chủ tịch gọi tôi!

Lãnh Hàn Quyên nhìn cô thư kí rồi nói:

- Chị sắp xếp lịch trình giúp tôi, ba ngày sau tôi sẽ khảo sát vài chi nhánh ở Mi La-tinh. Cuộc khảo sát sẽ kéo dài 10 ngày. Nhớ là không được thông báo trước.

Ngừng một chút cô nói tiếp:

- Ngày mai triệu tập cuộc họp cổ đông cho tôi. Được rồi, chị có thể lui ra.

- Vâng ạ!

Cô thư kí đáp rồi lui ra ngoài.

Nửa tháng sau là sinh nhật của ba nuôi cô, cũng là ngày ông chính thức giao quyền quản lí tổ chức sát thủ Thần Long lại cho Brian Grace.

Do chính ba nói gọi về nên cô không thể không đi. Thôi thì sẵn đi công việc luôn.

.....

Nửa tháng sau trước sinh nhật của ông Victor Grace một ngày thì Lãnh Hàn Quyên đã tới Braxin-nơi đặt tổng bộ của tổ chức Thần Long.

Vừa bước chân vào tổng bộ của tổ chức, Lãnh Hàn Quyên đã được người của tổ chức cung kính chào hỏi:

- Cô chủ!

- Cô chủ!

Mặc dù chỉ ở tổ chức huấn luyện vài năm nhưng tiếng tăm của cô thì là người của tổ chức không ai mà không biết kể cả chuyện cô là con nuôi của ông chủ họ.

Đúng lúc này một người đàn ông trung niên bước ra cung kính nói:

- Cô chủ, ông chủ và cậu chủ đang chờ cô ở thư phòng của ông chủ!

- Ủk, cháu biết rồi!

.....

Cốc... cốc... cốc...

Lãnh Hàn Quyên gõ cửa thư phòng của ba nuôi cô.

- Vào đi!

Bên trong truyền ra giọng nói uy nghiêm của đàn ông.

Lãnh Hàn Quyên bước vào thì thấy ông Victor Grace đang ngồi trên xô pha uống rượu, bên trái ông là Brian đang lười biếng lướt lướt điện thoại.

- Ba, anh!

- Ủk, Hàn Quyên, lại đây!

Thấy Lãnh Hàn Quyên ông Victor liền thay nét mặt nghiêm nghị bằng nét mặt tươi cười ngay lập tức.

Tuy Lãnh Hàn Quyên chỉ là con nuôi nhưng ông lại yêu thương cô không khác gì con ruột của mình.

Nhìn ba mình thay đổi nét mặt nhanh như vậy Brian bỏ điện thoại xuống, uống một ngụm rượu rồi bĩu môi:

- Ai không biết còn tưởng Hàn Quyên mới là con ruột của ba chứ không phải con.

Lãnh Hàn Quyên vừa ngồi xuống bên tay phải ông Victor nghe Brian nói vậy liếc anh một cái sắc lẹm. Còn ông Victor thì giựt giựt mép miệng nói:

- Đạo này con ngựa mình lắm nhĩ?

- Không ngựa, không ngựa!

Brian xua tay liên tục nói.

- Hừ!- Ông Victor hừ lạnh với Brian một tiếng rồi hỏi Lãnh Hàn Quyên- Con thật sự không muốn tiếp quản tổ chức sao?

Thật ra thì so với đề cho Brian thì ông Victor càng muốn đề Lãnh Hàn Quyên tiếp quản hơn, nhưng cô lại từ chối.

- Không thừa ba, con không có hứng thú! Đề cho anh làm sẽ tốt hơn.

- Vậy thì thôi vậy!

- Đây em gái, sao lại đổ trách nhiệm cho anh thế, em biết rõ anh cũng không thích cơ mà!

Bị đổ trách nhiệm Brian liền phản bác. Làm ơn đi, thứ anh thích là chế tạo vũ khí chứ không phải quản lí cái tổ chức này.

- Không bàn cãi nhiều, ngày mai ba sẽ chính thức giao quyền lại cho con!

Ông Victor nghiêm túc nhìn Brian nói. Rồi quay qua bảo với Lãnh Hàn Quyên:

- Con đi đường xa cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi trước đi, Brian sẽ sắp xếp phòng cho con.

- Vâng!

Rồi Lãnh Hàn Quyên đi theo Brian lên phòng mình nghỉ ngơi.

Mà lúc Lãnh Hàn Quyên vào phòng rồi mà không hay biết thì Brian lại nở một nụ cười vô cùng ranh ma.

Do không chỉ là tổ chức tiệc sinh nhật cho ông Victor Grace mà còn là lúc ông giao tổ chức Thần Long lại nên cũng có mời một số nhân vật trong Hắc đạo có mối quan hệ tốt với tổ chức tới tham gia...

Một trong số đó có cả...Lăng Lãnh Ngao.

Lăng Lãnh Ngao được xếp vào hàng khách quý nên do Brian xếp phòng ở.

Và Brian trong lúc " vô tình" lại để anh ở kế bên phòng Lãnh Hàn Quyên...□Hon nữa hai cái phòng còn thông ra cùng một cái bang công.

.....

Tối, sau khi tắm xong thì Lãnh Hàn Quyên mặc trên người một cái áo ngủ mỏng ra ngoài ban công hóng gió.

Nhìn về nơi xa xăm, Lãnh Hàn Quyên bắt giác đưa tay lên môi mình miết nhẹ.

Gió đêm lồng lộng thổi vào người khiến cô nhớ đến cũng trong những cơn gió thế này hơn nửa tháng trước Lăng Lãnh Ngạo đã cưỡng hôn cô.

Cái khoảnh khắc môi anh chạm vào môi cô đó đã khiến tim cô đập thình thịch.

Nụ hôn của anh nó bá đạo, cuồng dã cũng giống như cơn người anh vậy.

Đến bây giờ khi nhắm mắt lại cô cũng có thể cảm nhận hương vị đó.

Mãi suy nghĩ mà Lãnh Hàn Quyên không biết được ở phòng bên cạnh cô Lăng Lãnh Ngạo cũng bước ra bang công. Vì thời tiết nóng nực nên mới tắm xong anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm quanh hông.

Nhìn sang đầu bang công bên phải anh thì anh lại nhìn thấy được hình ảnh đã chiếm lấy tâm trí anh cả tháng nay.Lí do anh đến tham gia bữa tiệc này cũng là chỉ vì muốn gặp lại cô.

Tưởng rằng ngày mai mới thấy được cô nhưng không ngờ lại gặp được cô bây giờ.

Mà chiếc áo ngủ trên người cô lúc này bởi vì gió mạnh mà để lộ ra cặp đùi thon dài trắng nõn. Lại do cổ áo rộng nên theo sự lay động của gió mà cặp ngực căng tròn của cô lúc ẩn lúc hiện trước mắt anh.

Cảm nhận được một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình thì Lãnh Hàn Quyên quay lại nhìn thì nhìn thấy Lăng Lãnh Ngạo.

Do mới tắm xong nên còn vài giọt nước còn đọng trên tóc anh chảy xuống khuôn ngực trần màu đồng rắn chắc của anh. Cơ bắp săn chắc, dáng người hoàn hảo...

Thấy Lãnh Hàn Quyên nhìn anh hơi ngơ ngẩn, trong lòng Lăng Lãnh Ngạo đột nhiên sinh ra cảm giác thành tựu.

Đặc biệt là nhìn cô như vậy rất mê người khiến yết hầu anh lên xuống mấy cái.

Lãnh Hàn Quyên vừa định bước vào phòng thì Lăng Lãnh Ngạo đã nhanh chóng bước tới chế trụ eo cô lại...

Hít, chương này hơi bị xàm và thiếu logic thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Hai kẻ bá đạo

Chú ý: có cảnh 18+ ai không thích có thể không đọc.

Lăng Lãnh Ngạo bá đạo ôm chặt Lãnh Hàn Quyên vào lòng mình và không cho cô có cơ hội kháng cự.

Lãnh Hàn Quyên vô cùng tức giận, cau chặt đôi mày mình lại mà lên tiếng:

- Lăng lão đại, nếu anh không buông tôi ra thì đừng trách.

Nhưng Lăng Lãnh Ngạo lại trực tiếp lờ đi lời nói của cô. Anh cúi xuống hung hăng hôn lên đôi môi anh đào đỏ mọng mê người của cô. Một tay anh ôm lấy eo cô, còn một tay chế trụ gáy cô làm cho nụ hôn sâu thêm.

Lãnh Hàn Quyên tức giận giơ tay đánh loạn sạ vào ngực Lăng Lãnh Ngạo nhưng anh vẫn không phản ứng mà giống như là người đi giữa xa mạc gặp được nguồn nước mà ra sức cào quết khoang miệng cô.

Hai người dần co một hồi thì áo choàng ngủ của Lãnh Hàn Quyên bị tuột ra để lộ ra cặp ngực cao vút trắng như tuyết được bao phủ bởi nội y màu đen

nhìn vô cùng quyến rũ.

Nhìn cảnh xuân trước mắt khiến ánh mắt Lăng Lãnh Ngao không còn sự lạnh lùng tàn nhẫn của ngày thường mà thay vào là ánh mắt lu mờ bởi dục vọng.

Không để ý đến sự phản kháng của Lãnh Hàn Quyên, Lăng Lãnh Ngao cúi người bế bổng cô lên đi thẳng vào phòng của cô.

Đặt Lãnh Hàn Quyên lên chiếc giường lớn trong phòng, không cho cô có cơ hội phản kháng anh trực tiếp ép người mình lên trên cô.

Lãnh Hàn Quyên vô cùng tức giận nhìn Lăng Lãnh Ngao với đôi mắt gần như muốn té lửa:

- Chẳng lẽ đối với ai anh cũng làm như vậy?

Lăng Lãnh Ngao nhếch môi cười trả lời.

- Không, chỉ với mình em thôi!

Nói xong anh cúi xuống hôn lên đôi môi của cô.

Lãnh Hàn Quyên vun tay đánh mạnh vào người anh, cô giơ chân định đá vào hạ thân anh nhưng lại bị anh dễ dàng dùng chân ngăn lại.

Nhìn khuôn mặt vì tức giận mà trở nên đỏ bừng của cô, Lăng Lãnh Ngao bắt giắc thờ dài rồi nhìn cô nghiêm túc nói.

- Hàn Quyên, anh muốn em làm người phụ nữ của riêng mình anh!

Giọng nói cũng như biểu cảm nghiêm túc của người đàn ông khiến cho Lãnh Hàn Quyên bình tĩnh lại.

Nhìn khuôn mặt điển trai của anh cùng với đôi mắt đầy chân thành pha chút dịu dàng chứ không lãnh khốc như ngày thường khiến trái tim cô hơi xao xuyến.

Thật ra thì cô cũng rất có thiện cảm với anh, cũng như là thích tính cách lạnh lùng, ngang tàn, bá đạo của người đàn ông này vì nó rất giống cô.

Bất giác, cô lại mở miệng hỏi anh:

- Trước giờ anh có từng qua người phụ nữ nào chưa?

Cô là một người ưa sạch sẽ, chẳng bao giờ lại muốn sử dụng chung một người đàn ông với những phụ nữ khác bao giờ.

Tuy rằng trong cả hai giới hắc đạo lẫn bạch ai cũng biết Lăng Lãnh Ngao nổi tiếng không gần nữ sắc nhưng cô vẫn muốn nghe chính miệng anh xác nhận.

Cô muốn biết chắc chắn tất cả rồi mới quyết định có tiếp nhận tình cảm của anh hay không! Bởi khi cô đã chấp nhận anh là người đàn ông của cô thì suốt đời này anh chỉ là của riêng cô.

Lăng Lãnh Ngao chưa trả lời liền mà anh cúi đầu xuống hôn nhẹ lên vành tay nhạy cảm của cô, lại hôn xuống cái cổ trắng nõn, phả hơi thở nóng hổi của anh vào người cô làm người cô run lên nhẹ nhẹ.

- Chưa, em là người đầu tiên cũng là duy nhất!

Lăng Lãnh Ngao thẳng thắn nói.

Có được câu trả lời hài lòng, biểu cảm của cô dịu xuống, khẽ đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt anh từ chiếc mũi cao thẳng xuống đôi môi mỏng cô lại dịu xuống khuôn ngực trần vạm vỡ của anh. Lãnh Hàn Quyên nhếch môi cười một cách đầy quyến rũ, nhìn thẳng vào mắt Lăng Lãnh Ngao nói:

- Được, vậy từ nay về sau Lăng Lãnh Ngao anh là người đàn ông duy nhất của Lãnh Hàn Quyên em!

Giọng nói ngọt ngào đầy quyến rũ của cô vang lên khiến Lăng Lãnh Ngao vô cùng vui mừng vì cô đã chịu chấp nhận anh.

Anh vui sướng cúi xuống tận tình hôn lên môi cô, Lãnh Hàn Quyên liền vui vẻ vòng tay qua cổ anh nhiệt tình đáp trả.

Sự chủ động của cô giống như là đang cô vũ anh. Chỉ với vài động tác Lăng Lãnh Ngao đã cõng xong toàn bộ chương ngại vật trên người cô văng sang một bên.

Hiện ra trước mắt anh là một cơ thể hoàn hảo đến vô khuyết của cô. Làn da trắng nõn mịn màng, vòng eo thon nhỏ ba vòng hoàn hảo...

Tất cả những gì nhìn thấy trước mắt làm cho ánh mắt Lăng Lãnh Ngao trở nên đục ngầu vì dục vọng.

Anh yêu thương nhẹ nhàng hôn lên từng tấc da thịt trên người cô, tay anh cũng không rảnh rỗi mà vuốt ve, xoa nắn cơ thể cô.

Dừng lại trước bộ ngực mê người của cô anh hé miệng ngậm nhẹ nhàng vào miệng cắn nhẹ nhẹ, một bên thì bị anh dùng tay dầy vò...

- Ukm...

Bị anh kích thích quá độ Lãnh Hàn Quyên không chịu nổi rên lên khe khẽ.

Thấy cô bị kích thích đến khuôn mặt đỏ ửng và nhìn anh nằng ánh mắt chờ mong

Lăng Lãnh Ngạo biết đã tới lúc. Anh liền dứt khoát tháo chiếc khăn tắm trên hông mình ra.

Được phóng thích ra ngoài lúc này cự long của anh đã ngẩng đầu ngạo ngễ. Không còn trướng ngại vật làm cho hai nơi nhạy cảm của hai người chạm vào nhau liền khiến cho hô hấp của Lăng Lãnh Ngạo dồn dập mấy phần.

Cảm nhận sự thay đổi từ anh Lãnh Hàn Quyên liền vươn tay nhẹ nhàng chạm chớn cự long khổng lồ của anh. Cô là thế, với bất cứ việc gì cô điều không bao giờ chấp nhận sự bị động, cô muốn mình luôn là kẻ chủ động.

Biết tính cách của cô, Lăng Lãnh Ngạo liền để cho cô tự do vuốt ve cự long của anh.

Không chịu nổi sự vuốt ve nhẹ nhàng của cô nữa, cái cảm giác làm anh như muốn nổ tung. Lăng Lãnh Ngạo liền vươn người tới đưa cự long của anh tới vòng đất thần bí của cô, tiếp xúc nhẹ nhàng đã làm cho anh phải hít sau một hơi.

Nhẹ nhàng dùng cự long khổng lồ của mình xâm nhập vào cơ thể cô thì toàn thân anh bỗng nhiên cứng lại khi chạm vào lớp màng mỏng manh chứng minh cho sự tinh khiết của người phụ nữ vẫn còn của cô.

-----++++-----

Ai đi qua để lại danh tính cho mình thêm động lực viết chút

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Lần đầu biết yêu thương

Chú ý: có cảnh 18 +

Anh thật không ngờ rằng cô vẫn còn là xử nữ. Màng trinh mỏng manh nao phủ cự long của anh làm anh có cảm giác sung sướng vô cùng.

Cái cảm giác đắc thắng và thỏa mãn chưa bao giờ có sức hiện trong anh. Thậm trí còn phấn khích hơn khi anh đạt được vị trí tối cao trong hắc đạo...

Là lần đầu tiên của cô nên anh rất trân trọng, yêu thương hơn lên đôi môi anh đảo đỏ mọng của cô, anh nói:

- Hàn Quyên, em là của anh!

Nói xong, anh dùng sức phá đi lớp màng mỏng manh trong cơ thể cô.

Vì đau đớn mà trán Lãnh Hàn Quyên toát ra từng giọt mồ hôi lạnh, mày cô cũng nhíu chặt lại nhưng cô lại không kêu lên tiếng nào.

Cô không muốn tỏ ra yếu đuối trước bất kì ai, dù là Lăng Lãnh Ngạo cũng vậy.

Cố kiềm chế bản thân để không vận động ngay lập tức mà Lăng Lãnh Ngạo nâng niu yêu thương hơn lên mặt cô. Dùng giọng nhẹ nhàng nhất từ trước tới giờ lên tiếng:

- Ngoan, thả lỏng, một chút sẽ không đau nữa!

Anh không muốn làm cô phải khó chịu. Điều anh muốn là phải tạo cho cô một lần đầu tiên tuyệt vời khó có thể quên.

Nhìn thấy ánh mắt chân thành, giọng nói dịu dàng ôn nhu của anh làm trái tim Lãnh Hàn Quyên như muốn tan chảy, cô bất giác nhìn anh gật nhẹ đầu.

Mới bắt đầu Lăng Lãnh Ngạo duy chuyển rất nhẹ nhàng trong cơ thể cô rồi càng lúc càng nhanh hơn.

Dần dà cơn đau không còn nữa mà thay vào là khoái cảm dâng trào khiến Lãnh Hàn Quyên phải cất tiếng rên rỉ yêu kiều.

Trong vô thức, dưới con khoái cảm mãnh liệt Lãnh Hàn Quyên đưa chân vòng qua xiết chặt vòng eo săn chắc của Lăng Lãnh Ngao.

Chìm đắm trong con sóng tình dạt dào khiến cả cơ thể Lãnh Hàn Quyên ánh lên một màu hồng mê người.

Từ đôi môi anh đào đỏ mọng phát ra những tiếng rên rĩ làm say lòng người...

Nhìn dáng vẻ của cô Lăng Lãnh Ngao không thể nào kiềm chế được nữa, anh bắt đầu chạy nước rút.

Tầng tầng lớp lớp khoái cảm dâng trào trong cơ thể hai người tăng theo sự vận động càng lúc càng mãnh liệt của Lăng Lãnh Ngao.

Một lúc sau khi bên trong cơ thể Lãnh Hàn Quyên bắt đầu co rút do đạt đến cao trào cũng là lúc Lăng Lãnh Ngao cũng đạt đến đỉnh điểm vừa khoát cảm

Lăng Lãnh Ngao đề nghiêng cô xuống giường, anh găm nhẹ trong cổ họng rồi phóng thích mầm móng của mình của mình vào cơ thể cô.

Sau đó là một dòng dịch nóng bỏng chảy ra chôn vùi sâu vào trong cơ thể của Lãnh Hàn Quyên...

Qua đi con khoái cảm là lúc cả cơ thể Lãnh Hàn Quyên mềm nhũn không còn sức lực. Trái với cô là Lăng Lãnh Ngao lại vô cùng sung sướng, cảm giác hạnh phúc bao trùm cơ thể anh.

Anh nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực mình ôm chặt...

Nằm một lát Lăng Lãnh Ngao buông Lãnh Hàn Quyên ra, anh đứng dậy và đi vào nhà tắm. Lãnh Hàn Quyên khó hiểu nhìn theo bóng dáng anh nhưng không nói gì...

Một lúc sau Lăng Lãnh Ngao bước ra với một chiếc khăn ẩm trên tay.

Ngồi xuống giường kề bên cô anh nhẹ giọng lên tiếng.

- Để anh lau mình cho em sẽ dễ chịu hơn.

Cô không nói gì chỉ gật đầu tỏ vẻ đồng ý...

Từng động tác nhẹ nhàng, cẩn thận của Lăng Lãnh Ngao đối với Lãnh Hàn Quyên làm cô hạnh phúc vô cùng. Có lẽ, cô đã có được người đàn ông xứng đáng để cô trao trọn cuộc đời này rồi...

Còn Lăng Lãnh Ngao khi lau người cho cô nhìn thấy những vết máu còn dính trên người cô thì dâng lên cảm giác chiến thắng và thỏa mãn không gì tả nổi.

Nghĩ vậy anh càng yêu thương cô hơn.

Đối với đàn ông luôn có một cảm giác mãnh liệt đối với lần đầu tiên của người phụ nữ, và anh cũng vậy.

Đã là người đàn ông thì ít nhiều cũng có sự ích kỷ đối với người phụ nữ của mình. Họ đều muốn người phụ nữ của mình chỉ thuộc về chính mình mà không muốn chia sẻ cùng ai.

Lau xong thân thể cho Lãnh Hàn Quyên thì Lăng Lãnh Ngao đem khăn vào nhà tắm sau đó quay lại nằm lên giường và kéo cô vào lòng mình, ôm chặt.

Lãnh Hàn Quyên cũng thuận theo anh, cô úp khuôn mặt mình vào lồng ngực rắn chắc của anh, nghe nhịp tim anh đập mạnh mẽ.

Một cảm giác hạnh phúc, ấm áp bao trùm lấy trái tim cô đơn đã băng giá lâu ngày của cô.

Và có lẽ từ nay về sau cô sẽ không còn cô đơn nữa...

Nhẹ nhàng vuốt ve vòng ngực săn chắc màu đồng của anh, Lãnh Hàn Quyên lên tiếng:

- Lăng Lãnh Ngao, anh nên biết em là một doanh nhân nên tính toán rất rõ ràng và chẳng bao giờ để mình chịu thiệt thòi... Vì vậy anh đừng bao giờ phản bội em, nếu không thì đừng bảo sao em quá vô tình.

Cô là doanh nhân, mà đối với doanh nhân thì lợi ích rất quan trọng, hơn nữa là sự tín nhiệm tuyệt đối. Cô không cho phép có bất sự dối nào sự hiện...

Mà cô cũng sẽ chẳng bao giờ như những người phụ nữ nào khác chỉ biết yếu đuối khóc lóc khi bị phản bội.

Nếu như anh dám lừa dối cô, thì cô sẽ bắt chấp tất cả để cho anh biết hậu quả.

Nếu thứ mà cô đã không có được thì người khác đừng mong có được...

Lăng Lãnh Ngao yêu thương hôn lên tóc cô, anh không muốn nói nhiều, anh sẽ dùng thời gian để chứng minh cho cô biết tấm lòng chân thành của anh.

- Cả cuộc đời sau này của anh, chính là em!

Một câu ngắn gọn, không hoa hòe thề non hiện biển, không hứa hẹn dài dòng nhưng Lãnh Hàn Quyên cảm nhận được sự chân thành trong đó.

Mỉm cười ngọt ngào, Lãnh Hàn Quyên vòng tay ôm lấy cổ anh nhẹ giọng:

- Ngao, em sẽ dùng cả cuộc đời mạng sống này để yêu anh!

Từ "'Ngao" ngọt ngào vang lên từ đôi môi mê người của cô là cho con tim Lãng Lãnh Ngao đập liên hồi, anh vô cùng vui vẻ ép môi mình lên môi cô trao một nụ hôn nồng nàn nóng bỏng.

Rồi lại một lần nữa hai người lại trải qua cuộc ân ái triền miên...

+++++

Cám ơn những đọc giả đã ủng hộ mình, mình sẽ cố gắng ra chương nhanh hơn. Thank!!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Lãng lão đại mè nheo

Ánh sáng mặt trời buổi sáng xuyên qua cửa sổ chiếu thẳng vào khung cảnh ấm áp trong phòng.

Trong phòng trên chiếc giường lớn là một đôi nam nữ trần truồng đang ôm lấy nhau...

Bình thường Lãnh Hàn Quyên và Lãng Lãnh Ngao đều thức rất sớm, hôm nay cũng vậy. Nhưng tuy đã thức từ lâu nhưng Lãng Lãnh Ngao vẫn không chịu rời giường...

Nhìn người đàn ông đang nằm bên cạnh mình lúc nào cũng có bộ mặt lãnh khốc, lạnh lẽo. Mà giờ lại có một bộ mặt trẻ con, mè nheo không chịu rời giường thật là làm cho Lãnh Hàn Quyên muốn khóc không được mà muốn cười cũng không không xong.

Không biết người trong hắc đạo mà thấy bộ mặt này của Lãng lão đại lãnh khốc vô tình thì sẽ có bộ mặt gì đây?

Ừm, nhưng mà cô cũng rất muốn nhìn thấy biểu cảm đó của họ àk nha!

Nhưng mà cô lại cảm thấy rất ấm áp, sự ấm áp lạ thường khi ở trong vòng tay anh lúc này. Nó không giống như sự áp của máu mủ ruột thịt của ông nội. Không giống sự yêu thương quý mến của ba nuôi và anh trai nuôi...

Thật sự thì cô rất thích cảm giác này, cũng rất muốn nằm lâu trong vòng tay của anh. Nhưng mà...

Bình thường cô ở lại nơi này thì 6h30" sẽ có người đem điểm tâm sáng lên, và bây giờ cũng không ngoại lệ...

Thấy hơn 6h rồi mà Lãng Lãnh Ngao vẫn chưa có dấu hiệu buông cô ra Lãnh Hàn Quyên liền gỡ bàn tay to lớn đang ôm eo mình ra.

Nhưng làm sao gỡ được khi bàn tay kia cứ cố tình không muốn buông ra? Hết cách, Lãnh Hàn Quyên liền vỗ vỗ lên mu bàn tay của Lãng Lãnh Ngao, thờ dãi:

- Hiazzz... Ngao, buông em ra đi, sáng rồi!

- Còn sớm mà, anh không muốn!

Gì chứ? Mới được ôm mỹ nhân vào lòng chưa bao lâu mà bảo anh buông cô ra sao?

Nói rồi Lãng Lãnh Ngao siết tay ôm chặt cô hơn, cảm thì anh đặt trên đầu cô hít sâu một hơi mùi hương của riêng cô.

Cô không giống như những phụ nữ khác sử dụng nước hoa nồng nặc, mà chỉ có mùi hương thanh thoảng tự nhiên của cơ thể khiến anh rất thích.

- Ngoan nào, 6h30 sẽ có người đem điểm tâm sáng lên, dậy đi anh!

- Ừm...

Mặc dù rất không muốn nhưng Lăng Lãnh Ngạo cũng đành phải buông eo cô ra.

Được thả tự do Lãnh Hàn Quyên liền lấy áo choàng ngủ choàng lên người rồi bước vào nhà tắm.

Nằm trên giường nhìn theo bóng lưng của cô thì Lăng Lãnh Ngạo lại nở một nụ cười hạnh phúc...

Khoảng 10" sau thì Lãnh Hàn Quyên bước ra. Lúc này trên người cô đã quần áo chỉnh tề nhưng rất đơn giản: áo sơ mi và quần tây bó sát tôn lên dáng người hoàn hảo của cô.

Cô ngồi xuống trước bàn trang điểm chải tóc.

Tuy cô là người có địa vị rất cao trong xã hội nói chung và thương trường nói riêng... Nhưng cô lại rất thoải mái trong việc ăn mặc.

Từ lúc Lãnh Hàn Quyên bước ra thì Lăng Lãnh Ngạo nhìn cô không chớp mắt. Người ta thường nói "Người đẹp vì lụa", nhưng theo như anh thấy thì người đã đẹp thì mặc gì cũng đẹp.

Tuy cô ăn mặc rất đơn giản nhưng lại phát ra vẻ đẹp mà khó có người phụ nữ nào có thể có được...

Thấy Lãnh Hàn Quyên đã chải tóc xong thì Lăng Lãnh Ngạo khoác áo choàng lên người rồi bước tới ôm cô từ phía sau.

Anh vùi khuôn mặt anh tuấn của mình vào cổ cô hít sâu một hơi.

Anh nghĩ có lẽ là anh bị nghiện mùi hương của cô mất rồi!

- Hàn Quyên, em có thù với Trần Minh Hải!

Bỗng Lăng Lãnh Ngạo lên tiếng, nhưng không phải là hỏi mà là xác minh.

Không hề bất ngờ cũng không hề ngạc nhiên. Lãnh Hàn Quyên xoay người lại nhìn vào mắt anh khẳng định bình tĩnh khẳng định.

- Phải!

Cô không hề bất ngờ vì cô biết với thế lực của anh muốn điều tra ra chuyện này cũng rất là bình thường.

- Thù của em cũng là thù của anh, hãy để anh trả thù thay em được không em?

Lăng Lãnh Ngạo nhìn vào mắt cô chân thành nói.

Anh muốn cô được sống bình yên, không muốn cô gặp phải bất cứ nguy hiểm nào trong quá trình trả thù, dù chỉ một chút.

- Không, em muốn tự tay mình làm tất cả! Em không phải là dạng phụ nữ chỉ biết núp sau lưng người đàn ông.

Lãnh Hàn Quyên khẳng định.

Lăng Lãnh Ngạo bắt giác thờ dài, thôi được rồi, anh biết với tính cô thì khi đã quyết định điều gì thì sẽ không thể thay đổi được.

- Thôi cũng được, nhưng phải để anh cùng thực hiện với em, lão Trần Minh Hải là một con cáo già cực kì khó đối phó.

- Ủk!

Lãnh Hàn Quyên kéo khóe môi nở một nụ cười vô cùng ngọt ngào.

Có lẽ cuộc đời này của cô có anh như thế là đủ rồi!...

Nhìn nụ cười trên môi cô Lăng Lãnh Ngạo không kịp được bèn cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào mê người của cô...

Hai người hôn nhau đến khi có tiếng gõ cửa vang lên:

Cốc...cốc...cốc...

- Vào đi!

Giọng đàn ông trầm thấp vang lên làm cho người đem điểm tâm lên tưởng mình nhầm phòng phải ngược lên nhìn số phòng.

Nhưng đây đúng là phòng mà cô chủ hay dùng khi tới đây rồi mà!

Em đã cố gắng hết sức nhưng.....

Con buồn ngủ nó đè bẹp em rồi□□□

Hít...chưa kịp xem lại, bây h đăng cho đúng lời hứa, mai mình sửa lại sau. □

Good bye!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Khung cảnh mà cô người hầu đem đồ ăn lên khi bước vào phòng là hình ảnh Lãnh Hàn Quyên đã ăn mặc chỉnh tề ngồi đọc báo kinh tế trên xô pha. Nhưng điều đó không có gì lạ mà điều làm cho cô người hầu kinh sợ là một người đàn ông anh tuấn chỉ mặc trên người áo choàng ngủ đang ngồi kế bên cô, dùng ánh mắt ôn nhu nhìn cô và tay anh thì dịu dàng vuốt tóc cô.

Cô người hầu dễ dàng nhận ra người đàn ông này là Lăng Lãnh Ngao, vì anh là khách quý của ông chủ mình.

Nhìn vào hai người thì cô người hầu liền đoán được mối quan hệ của họ.

Nhưng vì đã từng được huấn luyện vô cùng nghiêm khắc, nên chỉ hơi kinh ngạc thoáng qua thì cô người hầu đã nhanh chóng khôi phục cảm xúc của mình.

Cô người hầu cung kính mời Lãnh Hàn Quyên dùng bữa sáng.

- Cô chủ, mời người dùng bữa sáng!

Lãnh Hàn Quyên không nói gì chỉ gật đầu một cái. Cô người hầu hiểu ý liền tự giác lui ra.

Đợi cô người hầu lui ra Lăng Lãnh Ngao liền kéo Lãnh Hàn Quyên vào lòng mình ôm chặt, khóe miệng thì nhếch lên tạo thành một nụ cười điên đảo chứng sinh.

Khi mà cô không từ chối động tác của anh trước mặt người ngoài, thì anh biết cô đã hoàn toàn tiếp nhận anh, và không ngại khi cho người khác biết mối quan hệ của hai người.

- Hàn Quyên, cảm ơn em vì đã xuất hiện trong cuộc đời anh!

Lãnh Hàn Quyên không nói gì mà nở nụ cười hạnh phúc dựa hân cơ thể mình lên người anh.

Bỗng nhớ ra điều gì đó Lãnh Hàn Quyên nheo mắt lại hỏi Lăng Lãnh Ngao.

- Có điều em thắc mắc, anh rõ ràng là khách được mời đến tham gia bữa tiệc tối nay. Do vậy nên được sắp xếp ở khu vực dành cho khách, chứ sao lại ở khu vực nội bộ của tổ chức Thần Long?

Nghe cô hỏi vậy Lăng Lãnh Ngao hôn nhẹ lên tóc cô một cái rồi nói:

- Anh cũng không rõ, là do Brian sắp xếp!

Tuy không rõ nhưng có lẽ anh cần phải cảm ơn anh ta rồi!

- Nhưng cũng do Brian sắp xếp như vậy nên bây giờ chúng ta mới được như vậy sao!

Dùng một chút Lăng Lãnh Ngao nói tiếp.

- Ừm.

Lãnh Hàn Quyên chỉ ừ nhẹ nhưng trong lòng thì đang nghĩ cách cho Brian một bài học vì dám tính kế cô.

Tuy cũng nhờ anh cô tìm được hạnh phúc của mình. Nhưng trong cuộc đời cô ghét nhất là bị tính kế dù cho người kia có ý tốt...

Trong khi đó Brian của chúng ta đang còn ngủ ngon lành trên giường thì bỗng nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, anh ta liền nhanh chóng kéo chăn trùm mình lại còn lẩm bẩm:

- Là thật, rõ ràng là mùa hè sao lại cảm thấy lạnh nhỉ?

Nhưng cũng không mấy quan tâm mà nhắm mắt lại ngủ tiếp.

....

Bữa tiệc bắt đầu vào lúc 20h tối. Lúc này đã 19h55" khách mời hầu như đã có mặt đầy đủ.

Tuy mãi lo chào khách nhận những lời chúc từ khách nhưng ông Victor vẫn để ý xem con gái cưng của ông đã tới chưa.

Gần tới giờ mà vẫn chưa thấy Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo tới thì ông Victor quay qua hỏi Brian đang đứng cạnh ông.

- Hàn Quyên đâu, sao con bé còn chưa tới?

Nhưng Brian chắc thêm để ý thái độ lo lắng của ba mình mà băng quơ nói.

- Ba không cần lo, em gái với tên kia rất đúng giờ, còn 5" nữa mà!

Đúng như Brian nói thì, đúng 19h59" thì tại cửa lớn xuất hiện một đôi nam nữ khoác tay nhau trông vô cùng xứng đôi đi vào làm thu hút sự chú ý của mọi người.

Trong đó người đàn ông thì cao lớn anh tuấn, khí thế vương giả không ai sánh bằng. Trên người anh là bộ âu phục đen với áo sơ mi trắng ở trong.

Đi bên cạnh anh là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp dù là khuôn mặt không hề trang điểm. Trên người cô là một bộ váy dạ hội màu đen bó sát người tôn lên dáng người vô cùng hoàn hảo của cô. Khí thế trên người cô cũng không hề thua kém người đàn ông kia.

Nhiều ánh mắt đàn ông nóng bỏng đều tập chung vào cô, nhưng chỉ trong vòng 3 giây là họ phải rùng mình vì ánh mắt lạnh thấu xương của người đàn ông đi qua mình.

Và đó cũng chính là Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên!

Nhiều người biết Lăng Lãnh Ngạo khi nhìn thấy hình ảnh này thì vô cùng kinh ngạc... Vì vị Lăng lão đại huyền thoại vô cùng chán ghét phụ nữ mà bây giờ lại có phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh.

Họ thật muốn biết người phụ nữ đó có lai lịch gì mà có khí thế bức người không hề thua kém Lăng lão đại cũng như có thể ở bên cạnh anh?

(Vì đây là bữa tiệc của ông Victor nên chỉ mời người trong hắc đạo, mà Lãnh Hàn Quyên là con nuôi của ông Victor nhưng chưa từng xuất hiện trong hắc đạo nên không ai biết cô.)

Trong khi những người khác đang kinh ngạc thì ông Victor lại hơi nhăn mi lại nhìn Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo. Nhưng chỉ một thoáng rồi lại giãn ra.

Đối với Lãnh Hàn Quyên, ông vẫn luôn tin tưởng vào cô, tin tưởng vào sự lựa chọn của cô.

Còn Brian thì dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn hai người.

Trời ăk, không ai khác ngoài anh là người hiểu rõ nhất thời gian hai người này biết nhau.

Tuy anh biết Lăng Lãnh Ngạo có ý với Lãnh Hàn Quyên và cũng muốn tác hợp hai người họ. Vậy nên mới cố tình xếp phòng cho Lăng Lãnh Ngạo phòng kế bên phòng Lãnh Hàn Quyên...

Nhưng mà như vậy cũng quá nhanh đi!

Xem ra sau này muốn theo đuổi cô gái nào thì nên hỏi bí quyết của Lăng Lãnh Ngạo mới được...

Trong lúc Brian đang thất thần suy nghĩ thì Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo đã đi tới bên cạnh anh ta và ông Victor.

Lăng Lãnh Ngạo nhìn ông Victor rồi gật đầu chào hỏi.

Còn Lãnh Hàn Quyên lườm Brian một cái rồi gật đầu chào ông Victor.

- Ba!

----++++++----

Do thời tiết mấy hôm nay thất thường nên mình bị cảm còn bị tăng huyết áp hoài cho nên viết không nổi, hôm nay cố viết được một chương đăng liền cho nóng...

Vote cho mình thêm động lực viết đi □□□

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lãng Lãng Ngạo đảm bảo

- Ba!

Nghe Lãnh Hàn Quyên gọi thì ông Victor nhìn cô mỉm cười ôn hòa.

- Ủ!

Nghe Lãnh Hàn Quyên gọi ông Victor là ba thì những người khác lại thêm một phen kinh ngạc.

Bọn họ được biết ông Victor chỉ có một người con trai là Brian Grace. Cũng từng nghe nói là có một đứa con gái nuôi và vô cùng yêu thương cũng như cô gái này rất xuất sắc. Nhưng vì cô gái đó chưa từng xuất hiện nên cũng rất ít người tin đó là sự thật.

Đến hôm nay thì họ nhìn thái độ của ông Victor đối với cô gái này thì họ tin rồi.

Với khí chất cao quý toát ra từ người cô thì chắc chắn không phải là người bình thường rồi!

Và đặc biệt hơn cô và Lãng Lãng Ngạo có cử chỉ thân mật với nhau, điều này có nghĩa là tổ chức Thần Long và bang Hắc Ưng đã thân lại càng thêm thân!

.....

Sau khi tuyên bố chính thức giao tổ chức Thần Long lại cho Brian thì bữa tiệc bắt đầu.

Ông Victor cảm ly rước đi về phía Lãng Lãng Ngạo đang bị một đám người bu quanh nịnh bợ.

Thấy ông Victor đến gần thì những người khác đều rất thức thời mà tự giác rời đi nhường lại chỗ cho ông Victor và Lãng Lãng Ngạo.

- Tôi mong là Lãng lão đại sẽ không làm tôi thất vọng!

Ông Victor nói với Lãng Lãng Ngạo bằng giọng nghiêm nghị, vừa nói vừa nhìn về phía Lãnh Hàn Quyên đang nói chuyện với Brian cách đó không xa.

Nhìn về phía Lãnh Hàn Quyên, Lãng Lãng Ngạo kéo khóe môi nở nụ cười sùng nịnh.

- Ngài cứ yên tâm, khi Lãng Lãng Ngạo này đã quyết định điều gì thì sẽ không bao giờ thay đổi!

- Tốt nhất là thế, nếu để tôi biết cậu làm tổn thương nó thì đừng trách tôi!

Ngừng một chút ông nói tiếp:

- Từ nhỏ con bé đã gặp nhiều điều bất hạnh! Đến cả tôi chỉ là ba nuôi của nó mà còn thấy xót xa. Thân con gái một mình mà làm nên được bây giờ thì không dễ đâu cậu!

Lãng Lãng Ngạo không nói lời nào nữa mà im lặng lắng nghe.

Vừa nghe anh vừa tự hứa với lòng mình là từ này sẽ không để cô chịu bất cứ tổn thương nào nữa!

Trong khi đó vào lúc này bạn Brian đang khò sở với Lãnh Hàn Quyên.

Làm ơn đi, anh chỉ là muốn se duyên kết chỉ cho người ta thôi mà sao bây giờ còn bị người ta bắt nạt.

- Thôi mà em gái, không phải là bây giờ em đang vô cùng hạnh phúc với tên đó sao? - Chi Lãng Lãng Ngạo- Là nhờ công của anh đó...

Càng nói giọng Brian càng nhỏ xuống, cúi cùng thì im bật bởi cái trừng mắt của Lãnh Hàn Quyên.

- Cái này là em " nhờ " anh giúp em, chứ có làm gì khó anh đâu mà cảm ràm như đàn bà vậy?

Thật ra là Lãnh Hàn Quyên kêu Brian qua Châu Á điều tra giúp cô tung tích của một người.

Nhưng vấn đề là Brian của chúng ta cực kì không thích qua đó!

Lí do à?

Từ từ sẽ biết! □

À mà phải nói là Brian cực kì sợ cô em gái nuôi này nhé!

- Thôi được rồi, đi thì đi, nhưng..

- Hàn Quyên!

Brian chưa nói xong thì đã bị tiếng gọi Lãnh Hàn Quyên của Lăng Lãnh Ngạo cắt ngang.

Đang giữ thái độ vô cùng lạnh lùng, nhưng khi nghe Lăng Lãnh Ngạo gọi thì thái độ của Lãnh Hàn Quyên tuy vẫn lạnh nhưng lại có phần ôn hòa hơn.

Lăng Lãnh Ngạo đến bên cạnh Lãnh Hàn Quyên, rất tự nhiên mà vòng tay ôm lấy eo cô.

Còn một tay thì vỗ lên vai Brian một cái, môi hơi nhếch lên, phun ra hai chữ.

- Cảm ơn!

- Hà...à...ừ...

Thiệt là, nói cảm ơn người ta mà lại ngắn gọn như thế cũng chỉ có Lăng Lãnh Ngạo mà thôi!

Nhưng mà Brian đâu nào biết đây là đây đầu tiên Lăng Lãnh Ngạo nói cảm ơn với người khác...

.....

Sau khu bữa tiệc kết thúc thì một số khách thì về häng nhà mình. Còn một số thì ở lại dinh thự của ông Victor nghỉ ngơi.

Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo đều ở lại.

Sau khi tắm xong thì Lãnh Hàn Quyên ra bang công đứng hóng gió.

Lăng Lãnh Ngạo sau khi tắm xong không thấy cô đâu thì nhìn ra bang công và thấy cô đang đứng đó.

Lập tức, anh liền sai bước về phía cô.

Nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy eo cô từ phía sau rồi kéo vào lòng mình, anh nói:

- Trễ rồi, sao em còn ra đây?

Lãnh Hàn Quyên cũng thuận thế dựa đầu vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim vững chắc của anh, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Ngạo, anh có thấy em vô dụng lắm không? Đã bao năm rồi mà vẫn chưa trả thù được cho cha mẹ và ông nội em..

- Không, em không có vô dụng, mà em là người phụ nữ tài giỏi nhất! Em chưa trả thù được là do kẻ thù của em không đơn giản thôi!

Lăng Lãnh Ngạo ngắt lời Lãnh Hàn Quyên rồi kiên định nói.

Sau đó không gian rơi vào im lặng, một lúc sau thì Lăng Lãnh Ngạo nói:

- Hàn Quyên, về sống chung với anh được không em?

Anh rất muốn được ở mãi bên cạnh cô.

Anh thật mong sao cô chỉ như những người phụ nữ khác không cần phải gánh trên vai trách nhiệm nặng nề. Chỉ cần vui vẻ sống bên cạnh anh thôi.

Nhưng điều này lại rất hoang đường vì nếu như cô chỉ như những người phụ nữ khách thì làm sao mà anh thích được.

Cái anh thích là một Lãnh Hàn Quyên mạnh mẽ, quyết đoán, lạnh lùng...

Nghe anh hỏi thế thì Lãnh Hàn Quyên hơi bất ngờ, một lát sau thì nhú mồm nói:

- Nhưng em còn Lãnh thị, còn Lãnh gia ở New York... Ừm...

Cô chưa nói xong đã bị Lăng Lãnh Ngạo dùng môi của anh chặn lại môi cô...

Hôn đủ, Lăng Lãnh Ngạo buông cô ra rồi nhìn thẳng vào mắt cô mỉm cười:

- Anh thường xuyên không ở ổn định một nơi nên ở New York cũng có một căn biệt thự, chúng ta sẽ ở đó! Hoặc là...anh có thể đến Lãnh gia ở rề.

Nói xong anh rồi nháy mắt một cái làm cô ngốc lảng. Người đàn ông này là Lăng lão đại sao?

Anh mà lại có thể nói được là mình đi ở rề?

- Được rồi, vậy đến biệt thự riêng của anh đi!

- Hàn Quyên, cảm ơn em!

Nói thật thì nội dung, diễn biến câu chuyện mình đã có sẵn trong đầu rồi. Nhưng mà mình lại không biết viết ra làm sao cho hợp lí nên mới đăng chương chậm.

Xin thông cảm! □□□

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hạnh phúc

Chú ý: Có cảnh 18+

Vài ngày sau thì Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo đã dùng máy bay tư nhân trở lại New York.

Vừa xuống máy bay đã có sẵn hai hàng người của bang Hắc Ưng mặc vét đen đứng đợi. Và người dẫn đầu là Thế Phuong.

Thấy hai người đi ra Thế Phuong cung kính nói:

- Lão đại, đã chuẩn bị ổn thỏa.

- Ừk!

Lãnh Hàn Quyên đứng kế bên Lăng Lãnh Ngạo không biết anh chuẩn bị cái gì nhưng cũng không hỏi gì...

Sau đó đoàn người ra khỏi sân bay và lên đoàn xe Lamborghini đã đầu sẵn từ trước.

Đoàn xe Lamborghini như một đoàn báo săn hùng dũng tiến thẳng về khu vực trung tâm của New York.

Đoàn xe tiến vào khuôn viên căn biệt thự của Lăng Lãnh Ngạo ở New York. Đây là một căn biệt thự cỡ lớn có 4 tầng.

Trước cổng căn biệt thự có một nhóm người đứng canh gác. Khi thấy đoàn xe của Lăng Lãnh Ngạo tiến vào họ liền nhanh chóng mở cổng.

Bước xuống xe Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên đi theo quản gia lên phòng của hai người.

Lúc đi qua những người hầu thì ai cũng cung kính chào họ.

Nhưng Lãnh Hàn Quyên không biết một điều là bình thường thì Lăng Lãnh Ngạo chẳng ở đây nhiều nên chẳng có mấy ai, mà tất cả xuất hiện ở đây là từ lúc cô đồng ý sống chung với anh.

Từ đầu tới cuối, đối với mọi việc diễn ra trước mắt mình Lãnh Hàn Quyên vẫn luôn giữ thái độ lạnh lùng mà đi theo anh. Nhưng khi bước vào phòng ngủ vừa hai người ở lâu ba thì cô không thể nào giữ nổi thái độ lạnh lùng nữa.

Cô vô cùng kinh ngạc khi bố trí trong căn phòng y hệt như căn phòng của cô ở biệt thự Lãnh gia. Cô nghi ngờ mở ngăn tủ bàn trang điểm của mình ra...cũng toàn là những những đồ dùng hằng ngày của cô...

Sau đó thì Lăng Lãnh Ngạo thấy cô nhìn mình bằng ánh mắt không thể tin nổi thì anh mỉm cười đi đến ôm cô từ phía sau rồi nói:

- Trước khi về đây, anh đã cho Thế Phương sang Lãnh gia tìm hiểu về em!

Dừng một chút, anh kéo cô mở một cánh cửa khác trong phòng ra rồi nói tiếp:

- Đây là anh đã chuẩn bị cho em!

Chỉ thấy trước mắt cô là một căn phòng với nhiều tủ quần áo.

Mở ra xem thì Lãnh Hàn Quyên mới thấy được ở đây có cả đồ từ đi làm, ở nhà, đầm dạ hội...dành cho cô.

Trong lòng Lãnh Hàn Quyên ấm áp vô cùng, cô không ngờ anh lạnh lùng là vậy nhưng lại chu đáo vô cùng. Cô mỉm cười ôm lấy cổ anh, rồi đặt môi mình lên môi anh.

Cô chủ động làm Lăng Lãnh Ngạo hơi bất ngờ, nhưng anh nhanh chóng vui mừng đáp trả lại cô, biến từ bị động sang chủ động.

Nụ hôn của hai người vừa dịu dàng cũng vừa mạnh bạo.

Đến khi Lăng Lãnh Ngạo buông đôi môi khêu gợi của Lãnh Hàn Quyên nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của cô lúc này đã trở nên ửng hồng, cặp mắt hơi mơ màng nhìn anh.

Bất giác, hô hấp của Lăng Lãnh Ngạo trở nên dồn dập.

Anh liền xoay người ép lưng cô vào tủ đồ trong phòng, tay anh thì lén quynh mở nút áo sơ mi của cô. Nhưng khổ nỗi do gấp gáp mà mở hoài không được, anh khó chịu nhíu mày rồi dùng sức giật mạnh làm nút tinh xảo trên áo cô rơi tung tóe trên nền nhà lạnh lẽo.

Chiếc áo của Lãnh Hàn Quyên bung ra, hiện ra trước mắt Lăng Lãnh Ngạo là cặp ngực căng tròn của cô được che đậy bên trong nội y màu đen nhìn vô cùng quyến rũ.

Lăng Lãnh Ngạo cúi người vùi khuôn mặt anh vào cái cổ trắng nõn mịn màng của cô, anh tham lam hít lấy mùi hương của cô.

Lăng Lãnh Ngạo ôn nhu đặt từng nụ hôn nóng rực lên cổ cô, rồi dòi xuống quai xanh tinh xảo của cô... Tay anh thì luồn mở áo ngực của cô vút sang một bên.

Môi lưỡi anh di chuyển dần xuống dưới và dừng lại trước cặp ngực căng tròn của cô.

Anh dùng lưỡi liếm nhẹ quanh nụ hồng mẩn cảm của cô.

Lãnh Hàn Quyên bị anh kích thích, đôi mắt lạnh lẽo hằng ngày của cô đã sớm nhắm nghiền lại. Đầu cô ngã ra phía sau...

Tay cô thì bất giác luồn vào mái tóc ngắn của anh, ôm chặt đầu anh.

Lăng Lãnh Ngạo dùng đôi tay to lớn của mình nâng cặp mông Lãnh Hàn Quyên lên. Bởi vì động tác bất ngờ của anh làm cô theo phản xạ liền vòng chân ôm chặt vòng eo rắn chắc của anh.

Lăng Lãnh Ngạo bất ngờ hé miệng ngậm nụ hồng của Lãnh Hàn Quyên làm cô rên rỉ thành tiếng.

Nghe tiếng rên rỉ mê người của cô, Lăng Lãnh Ngạo không chịu nổi liền nhanh chóng cởi bỏ toàn bộ chướng ngại vật trên người cô và anh ra.

Anh bế cô trở lại phòng ngủ rồi đặt cô nằm lên chiếc giường to lớn trong phòng.

Anh trường người nằm lên người cô, bàn tay vuốt nhẹ vòng eo thon gọn của cô lần xuống phía dưới.

Khi Lăng Lãnh Ngạo cho ngón tay của anh vào thăm dò vùng đất thần bí của Lãnh Hàn Quyên thì cơ thể cô hơi cong lên như phối hợp với anh...

Bên dưới ngón tay anh vẫn đều đều ra vào cơ thể cô, bên trên anh lại dùng môi lưỡi nóng rực của anh in lại những dấu kí của anh trên người cô...

Lãnh Hàn Quyên không thể chịu nổi bị anh trêu chọc nữa, cô dùng cặp mắt đã lu mờ dục vọng nhìn vào người đàn ông của mình:

- Ừm... Ngạo... em muốn...

Nhìn người phụ nữ dưới thân bị anh dày vò đến phải cất tiếng cầu xin yêu kiều, không còn dáng vẻ của nữ doanh nhân cao tại thượng nữa, anh có cảm giác đắc thắng vô cùng...

- Được...

Vừa dứt lời, anh liền rút ngón tay ra khỏi người cô, sau đó lật cô nằm sấp lại.

- Hàn Quyên, anh yêu em!

Nói xong, anh liền thúc mạnh eo đưa cự long to lớn của mình vào vùng đất thần bí của cô.

Vừa vào, Lăng Lãnh Ngạo liền nhắm nghiền mắt lại cảm nhận sự ấm nóng trong cơ thể cô, sự co bóp mạnh mẽ của thành thịt làm anh như muốn nổ tung.

Không thể chờ đợi nữa anh liền luận động mạnh mẽ, ra vào bên trong cô.

Ở tư thế nằm sấp này khiến cho nơi kết hợp của hai người càng thêm chặt chẽ.

Động tác của Lăng Lãnh Ngạo càng ngày càng nhanh, cảm giác sung sướng mê mê do cô mang lại cho anh làm Lăng Lãnh Ngạo tưởng như anh đang mơ, một giấc mơ mà anh muốn cả đời!

Cảm nhận được cô sắp lên đỉnh, anh liền chạy nước rút.

Một lúc sau thì toàn thân Lăng Lãnh Ngạo bỗng nhiên căng cứng. Trong yết hầu anh phát ra tiếng rầm nhẹ tựa dã thú, sau đó thì phóng ra luồng tinh dịch nóng hổi của mình vào sâu trong cơ thể cô...

Do mệt mỏi vì mới trải qua một trận ân ái mà Lãnh Hàn Quyên không còn sức lực. Cô như một con mèo nhỏ nằm im trong lòng ngực nam tính ấm áp của anh. Trên môi nhẹ nhàng nở nụ cười hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Lãnh Hàn Quyên đồng ý

Lăng Lãnh Ngạo với tinh thần vô cùng sáng khoái, anh ôm cô chặt vào lòng mình.

Một lúc sau thì Lăng Lãnh Ngạo ôm Lãnh Hàn Quyên vào nhà tắm.

Hai người cùng ngấm mình trong bồn nước ấm áp.

Lăng Lãnh Ngạo ngồi sau lưng Lãnh Hàn Quyên, lưng anh dựa vào thành bồn, còn hai tay thì ôm lấy eo cô.

Lãnh Hàn Quyên dựa lưng vào người Lăng Lãnh Ngạo, đầu cô hơi ngả ra sau dựa trên ngực anh.

Khuôn mặt cô bởi vì mới trải qua một cuộc ân ái, lại ảnh hưởng bởi hơi nước nước nóng mà trở nên ửng hồng đầy mê người.

Ôm Lãnh Hàn Quyên chặt trong lòng, Tâm tình Lăng Lãnh Ngạo bỗng trở nên nhộn nhạo khác thường, trái tim cũng đầy ấm áp.

Đôi tay đang ôm cô hơi siết lại một chút, anh cúi đầu yêu thương hôn lên trán cô một cái, rồi sau đó đặt cằm anh lên vai cô.

- Hàn Quyên, gả cho anh có được không?

Lãnh Hàn Quyên đang nhắm mắt dưỡng thần thì bỗng giọng nói đầy thâm tình của anh truyền vào tai cô.

Một lời cầu hôn không có hoa, cũng không có nhẫn. Nhưng mà cô có thể cảm nhận được sự chân thành từ tận trái tim của anh.

Lãnh Hàn Quyên mở mắt ra, xoay người lại để mặt đối mặt với anh, hai tay cô để lên vai anh nói.

- Ngạo, bây giờ em không thể...

Cô không thể, tuy rằng cô cũng muốn gả cho anh, làm vợ của anh.

Cô còn mối thù giết người thân chưa trả, kẻ thù của cô hiện còn sống ung dung thoải mái.

Cô còn nhiều việc phải làm...

Đặc biệt... vẫn chưa tìm thấy...

- Không, Hàn Quyên, anh chỉ muốn có em thôi. Chỉ cần em đồng ý, anh sẽ đợi!

Lúc Lãnh Hàn Quyên còn mê man suy nghĩ thì giọng nói của Lăng Lãnh Ngạo lại vang lên lần nữa.

Từng câu từng chữ anh nói khiến trái tim cô mềm nhũn và vô thức gật đầu.

Nếu như anh đã kiên quyết như thế thì cô cũng không nỡ từ chối anh nữa.

Nhận được cái gật đầu từ cô, Lăng Lãnh Ngạo vô cùng vui mừng. Anh nâng cầm cô lên rồi đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn say đắm.

....

Lãnh Hàn Quyên mệt mỏi ngủ một giấc tới 3h chiều, đến khi tỉnh dậy thì bên cạnh đã không thấy anh đâu.

Cô đi lấy một bộ đồ ở nhà rồi vào nhà tắm để thay.

Khi cô bước xuống phòng khách thì thấy Lăng Lãnh Ngạo đang ngồi uy nghiêm trên ghế xô pha được đặt giữa phòng.

Thế Phong và Thế Phương đang đứng trước mặt anh đợi nhận lệnh.

Nghe xong Thế Phong và Thế Phương báo lại, Lăng Lãnh Ngạo vô cùng tức giận. Giọng nói đầy nguy hiểm của anh vang lên.

- Hay, hay cho Trần Minh Hải, xem ra ông ta đã không thể đợi được nữa rồi! Thế Phương, cậu dẫn người diệt sạch người của lão Trần trà trộm vào New York cho tôi.

Còn Thế Phong thu xếp, ba ngày sau sang Trung Quốc theo đề nghị của ông ta.

- Vâng!

Hai người chào Lăng Lãnh Ngạo rồi lui ra.

Lúc này Lăng Lãnh Ngạo cũng nhìn thấy Lãnh Hàn Quyên đang đi về phía anh. Lập tức nét mặt tức giận của anh được thay thế bằng nét mặt dịu dàng.

Lãnh Hàn Quyên đi tới ngồi xuống bên cạnh anh, Lăng Lãnh Ngạo cũng rất tự nhiên mà ôm eo cô kéo vào lòng anh.

- Em vừa nghe anh nhắc tới Trần Minh Hải, lão ta lại làm gì nữa àk?

Lãnh Hàn Quyên dựa đầu vào ngực Lăng Lãnh Ngạo lên tiếng.

Lăng Lãnh Ngạo nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen dài của cô, nói:

- Ủ, ông ta đang tìm nhiều cách đưa hàng trắng vào địa bàn của anh!

- Em nghĩ là không chỉ đơn giản như thế đâu, cái chính là muốn dần dần thu tóm địa bàn của anh rồi loại bỏ anh! Tiếp theo anh muốn là gì?

- Sang Trung Quốc gặp ông ta, đây là do ông ta yêu cầu, anh muốn xem ông ta muốn giờ trò gì?

Giọng của Lãnh Hàn Quyên bỗng trở nên nghiêm túc.

- Em muốn đi với anh!

Nghe cô nói xong, Lăng Lãnh Ngạo lập tức phản đối.

- Không được, nguy hiểm lắm, em không nên đi!

Lãnh Hàn Quyên nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm giọng.

- Ngạo, em không sợ, anh nên nhớ ông ta là kẻ thù của em. Và lại, không phải gặp nguy hiểm thì đã có anh bảo vệ em sao?

Biết là không thể thay đổi được ý định của cô, Lăng Lãnh Ngạo đành thở dài ôm chặt cô vào lòng anh.

- Thôi được rồi!

Không gian bỗng trở nên yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy âm thanh hít thở của hai người.

- Ngạo, anh cho người chuẩn bị giúp em một cái thư phòng.

Lãnh Hàn Quyên nhìn Lăng Lãnh Ngạo nói, đồng thời cũng phá tan không khí im lặng.

Lăng Lãnh Ngạo không trả lời cô ngay mà cười cười rồi đứng vậy kéo cô lên lầu.

Lãnh Hàn Quyên tuy khó hiểu, nhưng vẫn đi theo anh.

Sau đó Lăng Lãnh Ngạo dẫn cô vào căn phòng kế bên phòng ngủ của hai người.

Lãnh Hàn Quyên lúc này lại thêm một phen bất ngờ vì căn phòng này y hệt thư phòng của cô bên Lãnh gia.

- Nơi này anh cũng đã cho người sửa lại, chỉ là quên nói với em.

Anh tiến tới ôm eo cô từ phía sau rồi nói tiếp.

-Đưa Lãnh tổng vĩ đại về đây ở thì phải chuẩn bị nơi làm việc cho Lãnh tổng chứ, phải không?

Nghe được lời nói chứa đầy ý cười sùng nịnh của anh, lòng Lãnh Hàn Quyên vô cùng ấm áp, trên gương mặt là nụ cười hạnh phúc vô cùng rạng rỡ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Lãnh thị...

Hiện tại Lãnh thị đã vô cùng vững chắc và ổn định nên Lãnh Hàn Quyên cũng không thường xuyên đến công ty làm việc nữa.

Mà cô thường xuyên đi kiểm tra chi nhánh của tập đoàn ở nhiều nước trên thế giới, kí những hợp đồng lớn.

Những khi không đi công tác mà ở New York thì một tuần cô đến công ty khoản 3 - 4 ngày. Hoặc là khi có những cuộc họp lớn hay việc quan trọng thì cô mới đến công ty.

Lãnh Hàn Quyên hôm nay được Lăng Lãnh Ngạo đưa đến công ty.

Lãnh Hàn Quyên nói vài câu với anh rồi xuống xe.

Ra khỏi xe thì cô lại khuôn phục lại vẻ lạnh lùng hằng ngày chứ không còn dịu dàng khi ở bên cạnh anh.

Hôm nay cô cũng mặc trên người bộ vét nữ thanh lịch quý phái như mọi khi đến công ty. Nhưng khác một điều thì hôm nay trên người cô lại toát ra thêm sự quyến rũ thành thực của phụ nữ từng trải...và một chút hương vị...hạnh phúc...

Nói chung là Lãnh Hàn Quyên của hôm nay khiến người khác đã nhìn thì khó mà rời mắt nổi!

Lãnh Hàn Quyên cũng không để ý đến các nhân viên đang thất thố nhìn cô chằm chằm mà vẫn tự nhiên vào thang máy riêng của cô lên phòng làm việc.

Đến khi cô đi khỏi rồi thì các nhân viên mới hoàn hồn lại. Đảo mắt nhìn nhau.

- Ê, sao hôm nay thấy chủ tịch là lạ sao á?

Một cô gái hỏi cô gái đang đứng cạnh mình. Cô kia hơi suy tư rồi nói.

- Ủk, thêm chút quyến rũ thì phải. Nhưng mà phải công nhận một điều là mọi khi đã đẹp, mà hôm nay còn đẹp hơn nữa!

- Ủk, đến cả tôi là nữ mà còn nhìn đến mê mẩn này! Ước gì tôi được đẹp như chủ tịch!

Một cô gái khác xen và nói, vừa nói vừa xoa xoa tay, ánh mắt thì cực long lanh chớp chớp mấy cái.

- Thôi đi, đừng có ở đó mà mơ mộng nữa, đến giờ làm việc rồi!

Một người phụ nữ trung niên bước vào nói.

- Dạ...

.....

Hiện tại Lãnh Hàn Quyên đang ngồi trong phòng họp cấp cao của Lãnh thị.

Không khí trong phòng lúc này vô cùng căng thẳng. Một số người còn cầm khăn tay thường xuyên lau mồ hôi chảy từ trán xuống.

Khung cảnh này phải nói là thường xuyên xảy ra trong phòng họp khi có mặt Lãnh Hàn Quyên.

Bởi vì cô luôn rất nghiêm khắc trong công việc cho không bao giờ cho phép có sai sót trong công việc dù chỉ một chút.

Cho nên trong những cuộc họp báo cáo định kì mỗi tháng như thế này thì không khí luôn rất tĩnh lặng.

Mà tháng này ở bộ phận marketing lại xảy ra mâu thuẫn nhân viên khiến tiến độ công việc bị giảm..

Reng...reng....reng..

Đang lúc không khí đang vô cùng căng thẳng thì điện thoại của Lãnh Hàn Quyên reo lên.

Tìm mọi người thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, ai mà xui xẻo gọi cho Lãnh tổng giờ này vậy chứ...

Nhưng khác với suy nghĩ của họ khi Lãnh Hàn Quyên nhìn thấy tên người gọi tới thì chân mày đang nhíu chặt giãn ra, hàn khí trên người cũng thu lại bớt.

- Em nghe!

Cô cất giọng bình thản nhất, không nóng cũng không lạnh.

"Em đang không vui à?"

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói trầm áp đầy từ tính mà Lăng Lãnh Ngạo chỉ dành cho riêng cô.

- Chỉ là chút việc của công ty thôi, không có gì đâu!

"Ừm, đừng làm việc quá sức, lo cho sức khỏe trước đã, có biết không?"

Giọng Lăng Lãnh Ngạo vang lên đều đều. Không đợi cô trả lời, anh nói tiếp.

"Trưa nay anh tới đón em đi ăn, đợi anh!"

- Ừm, em cúp đây!

Lãnh Hàn Quyên nói xong thì cúp máy, trên môi còn treo nụ cười nhẹ nhẽ.

Ấy thế, chỉ cười nhẹ nhẽ thôi mà trong phòng đã có đồng con mắt muốn rớt ra khỏi tròng rồi!

Ôi má ơi, chủ tịch cũng biết cười, lại còn nói chuyện nhỏ nhẹ như vậy nữa!

Phải nói là từ lúc Lãnh Hàn Quyên đu hành tập đoàn tới bây giờ đã 6 năm nhưng chưa có bất cứ ai trong tập đoàn thấy cô cười.

Bây giờ bằng son chủ tịch của họ cười phải nói là người đã đẹp lại thêm đẹp. Nhưng mà cũng quá...dọa người đi!

Thấy biểu cảm thất thố của mọi người trong phòng họp, Lãnh Hàn Quyên lấy lại biểu cảm nghiêm túc, nhưng không tỏa ra khí lạnh nữa.

Cô nhìn mọi người hắng giọng cho họ tập chung lại sau đó nhìn vị giám đốc marketing là một người đàn ông Mi ở độ tuổi trung niên, nghiêm giọng.

- Giám đốc marketing, lần này tôi bỏ qua, nhưng nên biết là không có lần sau! Về quản lí tốt nhân viên của mình lại.

- Vâng, thưa chủ tịch!

Giám đốc marketing đứng dậy nói.

Lãnh Hàn Quyên nhìn tất cả những người trong phòng một lượt.

- Và tôi cũng không muốn chuyện tương tự như vậy xảy ra trong tập đoàn một lần nào nữa, các vị ở đây nên nhớ lấy!

Hơi dừng lại rồi cô nói tiếp:

- Để đảm bảo hơn, tôi sẽ cử đoàn thanh tra của tập đoàn kiểm tra lại, thanh trừ tất cả những nhân viên không có tư cách ở lại tập đoàn!

...

... Kể đó vài ngày sau toàn bộ tập đoàn Lãnh thị, từ trụ sở chính đến từng chi nhánh đều trải qua một cuộc thanh lọc nhân viên chưa từng có.

Từ đó, Lãnh thị cũng vững chắc chưa từng có, nhân viên đều được tuyển chọn vô cùng nghiêm khắc, hoàn hảo từ trình độ đến cả nhân phẩm con người.

"Dân giàu thì nước mạnh", mà một tập đoàn lớn như Lãnh thị thì vững mạnh là cần phải có một lãnh đạo giỏi là điều vô cùng cần thiết. Bên cạnh đó nhân viên, nội bộ cũng là yếu tố vô cùng cần thiết để tập đoàn vững mạnh...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đấu súng...

Hiện tại Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao đang trên máy bay tư nhân của bang Hắc Ưng từ Mi sang Trung Quốc.

Sau khi bàn công việc xong với Thế Phong, Lăng Lãnh Ngao trở lại phòng riêng của anh và Lãnh Hàn Quyên.

Bước vào phòng, cảnh Lăng Lãnh Ngao nhìn thấy là Lãnh Hàn Quyên đang đứng sát bên cửa kính, khoanh tay trước ngực nhìn ra bầu trời đêm mịt mù.

Anh bước tới ôm cô vào lòng từ phía sau, lên tiếng.

- Trễ rồi, sao không nghỉ ngơi mà đứng đây làm gì?

Lãnh Hàn Quyên buông tay đang khoanh trước ngực ra, buông thõng xuống. Rồi thuận theo dựa cơ thể lên người anh, nhàn nhạt lên tiếng.

- Ngao, em có cảm giác lần này đi sẽ có điều bất ngờ dành cho em xảy ra!

Lăng Lãnh Ngao mỉm cười, vùi mặt vào tóc cô hít sâu một hơi.

- Em không cần lo, tất cả đã có anh bên cạnh em rồi...

Lãnh Hàn Quyên im lặng dựa vào ngực anh, lắng lắng nghe tiếng tim đập vững chắc của anh, cô cảm thấy lòng mình vô cùng yên ả.

- Thôi đi nghỉ ngơi đi, trễ rồi!

- Ừm!

...

Sáng hôm sau máy bay tư nhân của Lăng Lãnh Ngao đáp xuống sân bay ở Bắc Kinh thì Thế Phương đã dẫn người đợi sẵn.

Thế Phương được Lăng Lãnh Ngao phái sang đây trước để xem xét tình hình trước khi anh và Lãnh Hàn Quyên đến.

Do ở trên địa bàn của kẻ khác nên Lăng Lãnh Ngao vô cùng cẩn thận.

Lăng Lãnh Ngao và Lãnh Hàn Quyên cùng ngồi vào xe do Thế Phong lái rời khỏi sân bay.

Dẫn đầu là năm chiếc xe của Thế Phương và thuộc hạ.

Kế tiếp là chiếc xe chở Lăng Lãnh Ngao và Lãnh Hàn Quyên.

Sau cùng là năm chiếc xe khác có thuộc hạ hộ tống.

Trong xe, Lãnh Hàn Quyên dựa vào người Lăng Lãnh Ngao nhắm mắt định thần. Hai ba ngày nay vì lo một dự án mới của Lãnh thị lại thêm đi máy bay đường xa mà cô hơi mệt mỏi.

Khi đoàn xe vừa lái qua một đoạn đường vắng một chút thì Lãnh Hàn Quyên đang nhắm mắt chậm rãi mở mắt ra, nhẹ nhàng buông ra một câu:

- Ngao, có mai phục!

- Ừm, anh biết.

Lăng Lãnh Ngao bình thản lên tiếng. Nhưng nếu nghe kĩ thì trong đó có ẩn chứa tức giận.

Tuy anh sang đây là do lão Trần yêu cầu. Nhưng để bảo đảm an toàn anh đã không chấp nhận thời gian cụ thể mà lão ta đưa ra.

Việc anh sang đây vào hôm nay cũng chỉ có một số ít người biết được. Vậy mà cũng bị mai phục, điều này chứng tỏ...trong bang có nội gián...

Thế Phong đang lái xe thì tâm tình căng thẳng hơn. Tuy anh chưa nhìn thấy mai phục nhưng anh lại hoàn toàn tin tưởng lời của Lãng Lãng Ngạo.

Đoàn xe chạy được vài phút nữa thì từ trước và sau họ lao ra một đoàn xe Jeep hùng dũng bao vây họ lại.

Từ trên những chiếc xe đó có rất nhiều tên cầm súng bắn vào đoàn xe của Lãng Lãng Ngạo.

Thuộc hạ của Lãng Lãng Ngạo đều là những tinh anh trong tinh anh nên không hề nao núng mà nhanh chóng rút súng ra phản công lại.

Đoàng...doàng...doàng...

Âm thanh súng nổ chát chúa vang lên, vang vọng cả con đường. Những người xung quanh thấy cảnh này đều nhanh chóng bỏ chạy hoặc vào nhà đóng cửa lại...

Từ đầu đến cuối, Lãng Lãng Ngạo và Lãnh Hàn Quyên được bảo vệ ở giữa đoàn xe đều không có bất kì biểu cảm nào khác ngoài khuôn mặt viết rõ chữ...lạnh.

Cuộc độ súng vẫn tiếp tục diễn ra trong khi người của Lãng Lãng Ngạo chiếm thế thượng phong, còn phe kia thì thiệt hại hơn phân nửa.

Bỗng từ phía sau bọn họ xuất hiện thêm mười mấy chiếc xe Jeep khác xả súng vào người của Lãng Lãng Ngạo.

Thấy tình thế bị đảo ngược, Lãng Lãng Ngạo và Lãnh Hàn Quyên liếc nhìn nhau một cái rồi gật đầu.

- Thế Phong, tránh ra!

Lãng Lãng Ngạo lớn tiếng ra lệnh cho Thế Phong.

Thế Phong không nói hai lời liền nhảy từ ghế lái sang ghế phụ.

Tiếp đó, Lãng Lãng Ngạo liền ngồi lên chỗ ghế lái. Yên chỗ anh liền bẻ tay lái, điều khiển xe tránh ra ngoài vòng bảo vệ vừa thuộc hạ.

Ngay lúc đó, Lãnh Hàn Quyên cũng lấy ra hai khẩu súng ngắn, một tay cầm một khẩu.

Đây là loại súng mà Brian vừa mới phát minh ra, loại súng này đạn có đường kính là 5,76mm. Tuy đạn nhỏ nhưng lại rất có uy lực, cũng như lực sát thương vô cùng lớn. Đặc biệt hơn khi người sử dụng là một tay súng siêu đẳng như Lãnh Hàn Quyên

Loại súng này hiện chưa được tung ra thị trường mà chỉ sử dụng nội bộ trong tổ chức Thần Long.

Lãng Lãng Ngạo lái xe với tốc độ cao, anh lách, đánh tay lái một cách điêu luyện. Mà gần như là anh lái vào tầm có thể bắn được kẻ địch.

Phối hợp với anh, Lãnh Hàn Quyên đều bắn súng rất chuẩn sát. Mỗi một viên đạn cô bắn ra đều sẽ có một kẻ của đối phương mất mạng.

Dưới sự kết hợp của Lãnh Hàn Quyên và Lãng Lãng Ngạo, rất nhanh, đối phương đã bị tiêu diệt gần hết.

Thấy tình hình không tốt, tên thủ lĩnh của đối phương ra lệnh.

- Rút lui!

Những tên còn lại của đối phương liền lái xe bỏ chạy.

Lãng Lãng Ngạo và Lãnh Hàn Quyên cũng dừng lại mà không tiếp tục nữa.

- Em không sao chứ?

Lãng Lãng Ngạo quan tâm hỏi Lãnh Hàn Quyên.

- Em không sao! Còn anh?

Lãnh Hàn Quyên lắc đầu nói, rồi cô hỏi ngược lại anh. Lãng Lãng Ngạo liền lắc đầu

tỏ vẻ anh không sao...

Thế Phong nhanh chóng dẫn theo một số người chỉ kích diệt sạch đối phương.

Trận chiến kết thúc, trong khi người của đối phương bị diệt sạch thì thuộc hạ của Lãng Lãng Ngạo có vài người bị thương nặng, một số thì bị thương nhẹ...

Đoàn xe bỏ lại đóng ngổn ngang sau trận chiến nhanh chóng lái đến một căn biệt thự ven biển của Lãnh Hàn Quyên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Âm mưu!

Đoàng...

Trong phòng khách của một căn biệt thự to lớn. Một tiếng súng nổ chát chúa vang lên phá tan không gian yên tĩnh.

Chỉ thấy trong phòng khách có một người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế xô pha, tay cầm một khẩu súng lục với nòng súng còn chút khói, hiển nhiên là vừa mới sử dụng.

- Đem ra ngoài!

Người đàn ông nhìn hai người đàn ông khác trước mặt mình rồi chỉ vào một xác chết nằm dưới đất.

- Dạ!

Hai tên kia nhận lệnh rồi kéo cái xác ra ngoài.

- Đúng là một lũ vô dụng, như vậy mà cũng không giết được Lăng Lãnh Ngạo!

Người đàn ông trung niên này chính là Trần Minh Hải, ông ta vừa cho ám sát Lăng Lãnh Ngạo nhưng lại thất bại thảm hại, toàn quân bị diệt, chỉ có một tên trở về báo cáo.

Vì quá giận dữ, sau khi tên kia kể lại sự tình thì ông ta đã cho hắn đi châu viêm vương luôn...

Trần Minh Hải đặt khẩu súng trên tay xuống cái bàn trước mặt, rồi dùng tay gõ gõ lên mặt bàn.

Tên cận vệ luôn đi theo bên cạnh ông ta hiểu ý, liền gót cho ông ta một ly rượu, cung kính đặt trước mặt ông ta.

- Dạ mời ông chủ!

Trần Minh Hải cầm ly rượu lên nhấp nháp vừa trầm tư suy nghĩ.

Một lúc sau, một người đàn ông hơn hai mươi tuổi từ bên ngoài đi vào.

Hắn ta ngồi xuống đối diện với Trần Minh Hải, nhận ly rượu từ tay tên cận vệ, uống một ngụm rồi lên tiếng.

- Ba, chuyện đó sao rồi!

Hắn ta là Trần Minh Hạo- con trai độc nhất của Trần Minh Hải.

Giống với ba hắn- Trần Minh Hải, Trần Minh Hạo đều là những kẻ thâm độc, đầy tham vọng, nhưng hơn ở chỗ là hắn ta nham hiểm hơn, cũng vô sỉ hơn.

- Toàn quân bị diệt!

Trần Minh Hải buồn bực nói ra bốn từ.

Trần Minh Hạo nghe nói thì hơn sừng sốt, sau đó chấn định lại, nói:

- Toàn quân bị diệt? Sao lại thế được, rõ ràng...

- Là Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên phối hợp, không ngờ chúng lại lợi hại như vậy...

Trần Minh Hạo chưa nói xong thì đã bị Trần Minh Hải cắt ngang.

Trần Minh Hạo nhú nhú mày rồi nói:

- Lãnh Hàn Quyên? Sao cô ta lại xuất hiện ở đây chứ, lại còn cùng với Lăng Lãnh Ngạo...

- Con không biết à? Gần đây trong Hắc đạo có thông tin là bên cạnh Lăng lão đại xuất hiện phụ nữ, hơn nữa còn rất xem trọng cô ta!

Trần Minh Hạo rơi vào trầm tư một chút, rồi bỗng nở nụ cười thâm hiểm.

- Ba, từ trước tới giờ, bên cạnh Lăng Lãnh Ngạo chưa từng có phụ nữ. Mà bây giờ lại để một người phụ nữ bên cạnh, thì chắc là cô ta có vị trí đặc biệt trong lòng Lăng Lãnh Ngạo.

Nhưng một chút, hần ta nói tiếp.

- Vậy tại sao chúng ta không ra tay từ cô ta, vừa loại bỏ được một mối họa cho chúng ta. Mà không chừng, mất đi người trong lòng, Lăng Lãnh Ngạo sẽ suy sụp tinh thần!

Trần Minh Hải nghe có lý, nhưng không đồng ý ngay mà đưa ra nghi vấn.

- Hạo, con nên nhớ là Lãnh Hàn Quyên bao nhiêu năm nay đã bị chúng ta ám sát vô số lần nhưng vẫn không làm gì được cô ta. Mà bây giờ còn có Lăng Lãnh Ngạo ở bên cạnh càng khó ra tay. Huống chi, nếu chúng ta thành công mà Lăng Lãnh Ngạo không suy sụp mà còn điên cuồng trả thù chúng ta thì sẽ rất bất lợi.

- Ba, người cũng đừng quên là hiện tại họ đang ở trên địa bàn của chúng ta. Mà con cũng đâu có nói là tự chúng ta ra tay, đến lúc đó, Lăng Lãnh Ngạo dù có trả thù thì cũng sẽ tìm kẻ ra tay trực tiếp trước.

Trần Minh Hạo đắc ý nói.

- Ý con là...

- Phải! Là "Tam sát"!

"Tam sát", nghĩa cũng như tên. Đây là một nhóm sát thủ giết người có 3 thành viên.

Trong đó có hai nữ và một nam. Hai người nữ có biệt danh là Phi Ưng và Phi Ảnh còn nam có biệt danh là Phi Dạ.

Không ai biết rõ nguồn gốc của nhóm này cũng như tên tuổi, ngoại hình thật sự của họ.

Chỉ biết nhóm này 5 năm trước đột nhiên xuất hiện rồi gây ra bao vụ ám sát. Bọn họ hoạt động rất kín kẽ, chưa bao giờ thất bại bất cứ hành động nào. Tất cả các vụ họ điều nhận, chỉ cần người thuê chỉ trả xứng đáng với mạng của mục tiêu.

Đối với bọn họ, chưa bao giờ phân biệt người xấu hay người tốt. Mà nhóm này chỉ hoạt động vì tiền.

Còn nguyên nhân sao, thì không ai biết...

- Ủk, vậy việc này giao cho con làm!

Trần Minh Hải gật đầu nói.

- Được! Mà ba, cũng nên hẹn thời gian và địa điểm bàn chuyện với Lăng lão đại rồi! Ba cũng đừng quên chuẩn bị "quà" cho hần.

Trần Minh Hạo cười nham hiểm nói.

- Ừm, cạ ly, chúc cho ba con chúng ta sớm ngày xưng bá! Ha... ha... ha...

- Tốt, ha... ha... ha...

Trần Minh Hải và Trần Minh Hạo cụng ly với nhau rồi cũng cất tiếng cười nham hiểm, đầy tham vọng!

Khi tới căn biệt thự của Lãnh Hàn Quyên ở gần bờ biển, cũng đã hơn 4 giờ chiều.

Lăng Lãnh Ngạo ôm eo Lãnh Hàn Quyên đi vào phòng của hai người, nhìn thấy cô có vẻ mệt mỏi, anh đỡ cô nằm xuống giường, nói:

- Em mệt thì nghỉ ngơi đi, anh phải xử lý chút việc!

- Ừm!

Lãnh Hàn Quyên gật đầu với anh rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Vote cho có cái tinh thần viết tiếp nào□□□□

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nội gián

Lãnh Hàn Quyên ngủ một giấc tỉnh lại thì trời cũng đã tối. Ngủ một giấc cô cũng không còn mệt mỏi nữa.

Nhìn đồng hồ cũng đã hơn 7h tối, cô vào nhà tắm rửa mặt đánh răng rồi thay đồ.

Bước ra khỏi phòng, cô vẫn không thấy Lăng Lãnh Ngao ở đâu.

Thấy có hai người đứng gác ở phía dưới cầu thang, cô liền đi xuống.

Thấy Lãnh Hàn Quyên đi tới, hai người liền cung kính cúi đầu.

- Chị dâu!

Bọn họ đã được nhìn thấy bản lĩnh hơn người của Lãnh Hàn Quyên nên rất cung kính đối với cô.

Theo họ nghĩ, chắc cũng chỉ có người tài giỏi như cô mới xứng đáng đứng bên cạnh lão đại của bọn họ.

Hai tiếng "chị dâu" này tất nhiên sớm muộn gì cũng gọi, nên dứt khoát gọi luôn từ bây giờ.

Lãnh Hàn Quyên gật đầu nhẹ rồi hỏi.

- Lão đại của các người đâu?

- Dạ, lão đại ở trong thư phòng!

- Ừk!

Lãnh Hàn Quyên đi tới thư phòng. Vì cửa chỉ khép hờ nên cô có thể nhìn thấy bên trong.

Lăng Lãnh Ngao đang ngồi oai nghiêm trên ghế xô pha. Trên tay anh thì cầm ly rượu vang nhấp từng ngụm.

Thế Phương và Thế Phong thì chia ra đứng cung kính hai bên anh.

Một người đàn ông đang quỳ gối trước mặt Lăng Lãnh Ngao, toàn thân là vết thương, chân tay run lẩy bẩy, mặt mày thì tái xanh.

Đứng sau lưng La Thanh là hai thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngao đang cầm súng chia vào đầu hắn ta.

- Lão đại, tha cho thuộc đi, thuộc hạ không cố ý, thuộc hạ là bị uy hiếp mà!

Giọng nói run rẩy của La Thanh vang lên.

- Uy hiếp?

Lăng Lãnh Ngao nheo mắt lại đầy nguy hiểm.

- Phải, phải, thuộc hạ là bị uy hiếp, bọn chúng bắt vợ con của thuộc hạ, buộc thuộc hạ phải hành tung của lão đại...

Không để cho La Thanh nói hết, Thế Phong đã quăng xuống trước mặt hắn ta một sấp văn kiện, bên trong rơi ra một đóng hình của gã. Thế Phong hừ lạnh:

- Hừ, uy hiếp hay là do ông quá tham lam, không chỉ trừ hết nợ cờ bạc còn cho thêm 20 triệu đô. Vì 20 triệu mà bán đứng lão đại sao...

- Không...không phải đâu... họ uy hiếp tôi, nói nếu tôi không nói hành tung của lão đại ra thì họ... sẽ giết vợ con tôi.

Hắn ta hoảng loạn nói.

- Vậy làm sao người biết được hành tung của lão đại chứ?

Thế Phương nghi ngờ hỏi. Việc anh ra sân bay đoán lão đại và chỉ dẫu qua chỉ có vài người biết.

Mà để đảm bảo an toàn tuyệt đối anh chỉ thông báo cho thuộc hạ biết trước 5". Mà đưa lão đại và chị dẫu đến biệt thự của chị dẫu thì chẳng ai biết, đoàn xe từ đầu tới cuối là do anh dẫn đầu, cũng không có nói địa điểm cho thuộc hạ biết. Hơn nữa, La Thanh hẳn ta cũng không có nằm trong số người đi đón lão đại.

- Là do tôi lén gắn thiết bị định vị vào xe của cậu...

Vừa nói, hẳn ta vừa nhìn Thế Phương thì thấy mặt mày anh ta tái mét. Lại len lén quan sát sắc mặt của Lăng Lãnh Ngạo, thấy sắc mặt anh tối sầm thì hẳn hoảng sợ vội dập đầu xuống sàn nhà.

- Lão đại, nếu có giết thì người giết thuộc hạ đi, xin người tha cho người nhà của thuộc hạ...

Hắn ta cầu xin, vì hẳn biết Lăng Lãnh Ngạo là kẻ máu lạnh vô tình, lại thêm quy tắc của Hắc Long là đối với kẻ phản bội không bao giờ sống sót, kể cả người nhà của hẳn ta. Người nhà ở đây không chỉ là vợ con mà còn cả cha mẹ, anh em...

Đột nhiên, Lăng Lãnh Ngạo dùng sức bóp nát cái ly anh đang cầm trên tay.

Xoảng...

Cái ly bể ra, rượu vang văng tứ tung khắp nền nhà. Những mảnh thủy tinh sắc bén cứa vào gia thịt làm tay anh chảy máu. Nhưng Lăng Lãnh Ngạo không biết đau là gì mà giữ giữ tay rồi cầm lấy khăn lau đi máu dính trên tay anh.

Đoàng...

Tiếng súng vang lên, La Thanh cũng ngã xuống.

- Lôi hẳn ra ngoài, cho người giết người nhà của hẳn!

Thế Phương nói với hai tên thuộc hạ. Xong, đồng thời, anh cũng quỳ xuống trước mặt Lăng Lãnh Ngạo:

- Chuyện này một phần là do lỗi của thuộc hạ sơ suất, xin lão đại trách tội!

Nếu như không phải tại cậu không cẩn thận để bị cài chip thì lão đại và chị dẫu cũng không bị lâm vào tình cảnh như vậy!

- Đủ rồi!

Lăng Lãnh Ngạo chưa kịp lên tiếng, từ phía cửa đã vang lên âm thanh trong trẻo lạnh lùng.

Nghe tiếng, Lăng Lãnh Ngạo quay qua nhìn thì thấy Lãnh Hàn Quyên với biểu cảm lạnh như băng đang tiến về phía anh.

Cô vốn là không muốn xen vào việc của anh, muốn để anh tự xử lí. Nhưng... hành động của anh khiến cô vô cùng tức giận, lại vừa cảm thấy đau lòng.

Cô lạnh lùng nhìn Thế Phương đang quỳ trước mặt Lăng Lãnh Ngạo, nói:

- Chuyện này không phải lỗi của cậu, đứng lên đi. Và không để chuyện như vậy xảy ra nữa là được rồi!

Nghe Lãnh Hàn Quyên nói, Thế Phong khó xử nhìn Lăng Lãnh Ngạo, thấy anh gật đầu cũng đứng lên.

- Tất cả ra ngoài đi!

Lăng Lãnh Ngạo ra lệnh, nghe vậy Thế Phong và Thế Phương cung kính lui ra, theo phía là hai tên thuộc hạ kéo theo thi thể của La Thanh.

Lãnh Hàn Quyên quen thuộc đi tới một góc trong phòng, trước ánh mắt ngờ vực khó hiểu của Lăng Lãnh Ngạo lấy ra một hộp thuốc.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, không nói một lời. Khuôn mặt cô vẫn giữ nguyên biểu cảm lạnh lùng khi mới bước vào, nhưng động tác lại hết sức nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay bị thương của anh, rồi lấy những mảnh thủy tinh còn dính trên da Lăng Lãnh Ngạo ra.

Lấy xong, cô dùng thuốc sát trùng vết thương trên tay anh, rồi băng vết thương lại.

Lăng Lãnh Ngạo thấy cô dịu dàng, cẩn thận xử lí vết thương của anh như vậy, nhưng lại không thêm nói với anh câu nào, cũng không nhìn mặt anh thì đâm ra lo lắng.

- Á, đau...

Lăng Lãnh Ngạo dù không đau nhưng lại cố tình kêu lên một tiếng. Kết quả, Lãnh Hàn Quyên cũng cúi nhìn mặt anh, nét mặt vẫn lạnh nhưng thêm sự lo lắng.

- Hừ, anh cũng biết đau sao!

Trong câu nói của Lãnh Hàn Quyên, Lăng Lãnh Ngạo nghe ra được trong đó có ba phần trách cứ, bảy phần lo lắng.

- Đau thiệt mà!

Lăng Lãnh Ngạo giờ giọng, còn bày ra khuôn mặt vì đau đớn mà nhăn nhó.

Nếu để cho thuộc hạ của anh thấy được vị lão đại của họ. Người từng trải qua mưa bom bão đạn mà không kêu la một tiếng, giờ lại vì một vết thương nhỏ xiu mà kêu la với một người phụ nữ thì sẽ có đứng tim mà chết hết không?

Bất giác, động tác của Lãnh Hàn Quyên cũng nhẹ nhàng hơn nữa.

Tuy Lãnh Hàn Quyên không có nói ra lời quan tâm. Nhưng trong lòng Lăng Lãnh Ngạo lại vô cùng mừng rỡ vì anh biết cô lo lắng cho anh. Chỉ có điều, với tính tình của cô làm sao mà chịu nói ra lời quan tâm!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vị khách bất ngờ

Cẩn thận băng bó vết thương cho Lăng Lãnh Ngạo xong, Lãnh Hàn Quyên nhìn anh:

- Sau này dù có xảy ra bất cứ chuyện gì anh cũng không được làm ra hành động gì tổn thương chính mình nữa biết chưa!

Lãnh Hàn Quyên dùng giọng lạnh lùng nói với anh.

Lăng Lãnh Ngạo tiếp tục bày ra vẻ mặt đáng thương:

- Ủk, anh biết rồi!

Nhìn biểu cảm và lời nói của anh như một đứa trẻ làm sai nhận lỗi, Lãnh Hàn Quyên không nhịn cười được nữa mà bật cười thành tiếng.

Khuôn Lăng Lãnh Ngạo liền tỏa sáng khi thấy cô cười, không nhịn được nữa bèn kéo cô ngồi lên đùi anh. Nhắm chuẩn xác đôi môi cô mà hôn xuống.

Hai người hôn nhau đến ngộp thở mới buông nhau ra.

Lãnh Hàn Quyên nẹp khuôn mặt ửng hồng của mình vào ngực anh, nhỏ giọng:

- Ngạo, anh có biết là khi thấy anh tự tổn thương chính anh em đã rất đau lòng không..

Lăng Lãnh Ngạo không nói gì mà ôm chặt cô vào lòng anh.

Anh dịu dàng hôn lên tóc cô:

- Anh xin lỗi, từ nay sẽ không làm em đau lòng nữa!

- Ừm, anh đã nói thì phải giữ lời!

Lãnh Hàn Quyên nhìn anh cười rạng rỡ.

Sáng hôm sau Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo đang ăn sáng thì Thế Phương từ bên ngoài bước vô cung kính chào hỏi:

- Lão đại, chị dâu!

Lãnh Hàn Quyên thì gật đầu nhẹ, còn Lăng Lãnh Ngạo thì nhìn Thế Phương nói:

- Ủk, có chuyện gì?

Thế Phương phụ trách về phần thông tin liên lạc với bên ngoài, mà mới sáng sớm gặp anh thì tất nhiên có tin mới:

- Lão đại, Trần Minh Hải hẹn lão đại tối mai gặp mặt trên một chiếc du thuyền trên biển!

Thế Phong nghiêm túc nói. Lăng Lãnh Ngạo nghe Thế Phong nói xong liền nhếch môi cười lạnh:

- Hừ, xem ra cái lão cáo già này nhìn hết nỗi rồi, ám sát nhiều lần không được định đánh chính diện àk...

Anh nhìn Thế Phong đang đứng một bên chờ lệnh, lạnh lẽo nói:

- Cậu chuẩn bị đi, tối mai tôi sẽ đi gặp ông ta. Lăng Lãnh Ngạo này không phải là người dễ dàng bị ông ta thu xếp đâu!

- Vâng, thuộc hạ đã biết!

Thế Phong cung kính lui ra. Nhưng anh chưa đi được bao lâu thì bên ngoài đã vang lên giọng điệu tùy hứng:

- Này, cái tên Lăng Lãnh Ngạo đáng ghét kia! Ôm được mỹ nhân về rồi liền quên tôi. Biết tôi đang bị "lưu đày" ở đây, mà sang cũng không cho tôi biết! Còn trong nhà thì...

Chưa thấy người mà đã nghe tiếng, lại nhận ra đây là giọng của ai. Nghe những lời người đó nói ra thì trán Lăng Lãnh Ngạo chảy ba vạch hắc tuyến, còn Lãnh Hàn Quyên thì khuôn mặt cứng ngắt, khóe miệng còn gật gật.

Trong khi người kia đang nói hăng say, vừa bước vào phòng ăn thấy biểu cảm của Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo thì người đó im bật.

- Brian, anh lại ngứa àk?

Lãnh Hàn Quyên nhanh chóng lấy lại tinh thần, cô nheo mắt nguy hiểm nhìn Brian.

Brian rất là tự nhiên tự kéo ghế ngồi vào bàn rồi nhìn cô người hầu đứng gần đó nở nụ cười tỏ sáng:

- Phiền cô làm cho tôi một phần ăn sáng!

Brian cũng thuộc vào dạng đàn ông đẹp trai anh tuấn, mà khi anh nở nụ cười thì điều đó lại càng nổi bật. Brian nở nụ cười như thể nhìn cô người hầu làm cô ấy tim đập cái thịch, mặt đỏ bừng bừng.

- Này...cô...

Thấy phản ứng của cô người hầu như vậy thì Brian thử gọi lần nữa...

- À, dạ...

Cô người hầu bị gọi hoàn hồn lại, rồi quay người đi.

- Àk, cô ơi...

Nhưng đi vài bước thì Brian lại gọi cô lại, cô gái e thẹn cuối đầu:

- Dạ, còn gì nữa àk?

- Nhớ làm đồ Tây nhé, cảm ơn!

...

Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo không nói thêm bất cứ lời nào mà đợi Brian ăn xong.

- Cậu bị bỏ đói mấy ngày rồi?

Lăng Lãnh Ngạo ôm Lãnh Hàn Quyên vào lòng, tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô hỏi.

Thật là, nhìn cách ăn ngấu ngiến của Brian thì ai mà không nghĩ rằng anh ta đã bị bỏ đói lâu ngày.

Brian lấy khăn giấy lau miệng xong thì chóng cảm nhìn Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên, thờ dãi:

- Cái đó không quan trọng, quan trọng là hai người bớt thân mật trước mặt người cô đơn như tôi có được không?

Lăng Lãnh Ngạo nhìn Brian nhướn mày, lạnh nhạt phun ra hai chữ:

- Không thích!

- Haizzz...

Brian thở dài dữ hơn, còn làm hơi quá là trẻ môi, rồi còn lắc lắc đầu, bày ra khuôn mặt đáng thương.

Lãnh Hàn Quyên thoải mái dựa vào người Lăng Lãnh Ngao, nhìn anh trai nuôi của cô đang ra dáng đáng thương, nói:

- Nói đi, vì sao anh có mặt ở đây? Còn việc em nhờ anh thì sao rồi?

Brian giữ dáng vẻ lười biếng, cà lơ cà phát:

- Nghe tin em gái qua đây nên tự tìm tới, không thì ai mà thèm tìm tôi. Còn việc kia thì biết một chút.

Nói xong thì thấy Lãnh Hàn Quyên đang nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng "yêu thương". Brian liền nhanh chóng thu lại dáng vẻ đó, nghiêm túc lại.

Nhìn dáng vẻ của anh, Lãnh Hàn Quyên biết có chuyện quan trọng liền tránh khỏi vòng tay Lăng Lãnh Ngao.

- Được rồi, vào thư phòng nói chuyện!

Vào thư phòng, Brian ngồi đối diện với Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao, tự rót cho mình một ly rượu vang, uống một ngụm. Sau đó Brian lên tiếng, giọng điệu nghe ra còn khá nghiêm trọng:

- Hàn Quyên, em cũng biết là tổ chức Thần Long không chỉ chuyên ám sát mà còn thu thập thông tin trong giới ám sát...

Trong lòng Lăng Lãnh Ngao bỗng dâng lên dự cảm bất an, anh ôm Lãnh Hàn Quyên chặt vào lòng, tựa như chỉ cần buông ra thì cô sẽ biến mất vậy.

- Thì sao, có gì thì nói luôn đi, sao cậu cứ thích úp mở vậy!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Lăng Lãnh Ngao tức giận

Liếc nhìn Lăng Lãnh Ngao một cái, Brian tỏ vẻ khinh thường:

- Từ khi nào mà cậu lại trở thành người hấp tấp vậy?

- Cậu...

Lăng Lãnh Ngao định nói gì nữa thì Lãnh Hàn Quyên nhẹ nhàng nắm lấy tay anh rồi ngắt lời.

- Được rồi, Brian, anh nói đi!

- Hai người biết "Tam sát" chứ?

Brian chậm rãi hỏi Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao.

Lăng Lãnh Ngao ôn nhu nhìn Lãnh Hàn Quyên trong ngực anh, cúi xuống hít sâu một hơi mùi hương quen thuộc của cô:

- Biết, "Tam sát" vừa thần bí vừa đáng sợ. Những con mồi của họ chưa có bất cứ ai có thể sống sót.

Giọng nói trầm ổn của Lăng Lãnh Ngao bình thản vang lên.

- Tuy chỉ có ba người nhưng phải khiến người ta nể sợ. Nhiều bang phái truy lùng tìm kiếm họ nhưng cũng vô ích...

Brian gật gật đầu:

- Ủk, Thần Long cũng có tìm họ nhưng chỉ vô ích, chỉ là điều tra được một số thông tin và một số vụ họ ra tay.

Hít sâu một hơi, Brian nói tiếp:

- Mới đây, người của tổ chức Thần Long mới điều tra được, có người bỏ ra một số tiền lớn để thuê họ lấy mạng của... chủ tịch đương nhiệm của tập đoàn Lãnh thị- Lãnh Hàn Quyên!

Vừa nói xong, Brian có thể cảm nhận rõ ràng tăng nhiệt độ căn phòng đang hạ xuống, mà nguyên nhân chính là Lăng Lãnh Ngao.

Lăng Lãnh Ngao nắm chặt nắm đấm đến nổi nổi cả gân xanh. Đôi mắt thì lạnh lẽo đầy sát khí.

Vòng tay đang ôm Lãnh Hàn Quyên của anh càng thêm siết chặt. Lãnh Hàn Quyên bị anh ôm quá chặt có hơi đau nhưng cô cũng để yên cho anh ôm vì biết anh lo lắng cho cô mới như vậy.

Cô nhếch môi cười lạnh lẽo nhìn Brian:

- Vậy có tra ra được kẻ đứng đằng sau không?

Brian lắc đầu rồi nói:

- Không tra ra được, nhưng theo suy đoán thì chỉ có một người...

- Trần Minh Hải, chỉ có thể là ông ta. Chết tiệt, ông ta thấy tôi không làm gì ông ta thì tưởng Lăng Lãnh Ngao này sợ à? Bây giờ còn muốn đối phó với Hàn Quyên? Được, tôi sẽ lập tức cho người sang bằng Trần gia của ông ta!

Lăng Lãnh Ngao tức giận gầm lên, định đứng lên nhưng Lãnh Hàn Quyên đã kịp đè tay anh xuống. Cô quay đầu lại, dùng ánh mắt thâm tình nhìn thẳng vào đôi mắt vì tức giận mà hừng lên tia đỏ của anh:

- Ngao, bình tĩnh lại anh, không phải bây giờ em vẫn còn tốt hay sao? Nếu em dễ chết thì đã chết từ rất nhiều năm về trước rồi chứ đâu tới bây giờ mà để sợ hãi một vụ ám sát chứ? Với lại, không lẽ anh đã quên rằng từng hứa với em, sẽ để tự tay em giết Trần Minh Hải à? Ngao, bây giờ chưa phải lúc đâu anh!

Phải, nếu không phải anh hứa với cô thì đã từ lâu anh khai chiến với Trần Hải Minh rồi. Chứ đâu phải để ông ta khiêu khích hết lần này tới lần khác mà vẫn không đối phó!

Giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng của cô vang lên làm cho Lăng Lãnh Ngao bình tĩnh lại. Ánh mắt anh đã không còn tức giận mà đầy ôn nhu nhìn người phụ nữ mình hết lòng yêu thương trong lòng anh. Đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt trắng mịn không tỳ vết của cô:

- Được, nhưng anh sẽ cho ông ta một bài học đáng nhớ!

- Ừ!

Lãnh Hàn Quyên ừ nhẹ rồi mỉm cười hôn vào má anh một cái.

Lăng Lãnh Ngao anh vốn là kẻ lạnh lùng tàn nhẫn, từ trước tới giờ dù có đối mặt với bất cứ chuyện gì cũng luôn luôn rất bình tĩnh chưa từng mất bình tĩnh.

Nhưng từ khi gặp được Lãnh Hàn Quyên thì anh chẳng còn như thế! Không, đúng hơn là đối với tất cả mọi thứ anh vẫn vậy, chỉ có chuyện liên quan tới Lãnh Hàn Quyên mới khiến anh mất bình tĩnh thôi!

- E hèm...khụ...khụ...

Nhìn cảnh Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao hoàn toàn xem anh như không khí mà... Brian liền hắt giọng rồi ho khan mấy tiếng để thu hút sự chú ý của hai người...

...Haizzz...khô thân anh đã tổn công vượt ngàn dặm xa xôi...hoi quá thì phải...khụ...thôi kệ, đến để báo tin, mà người ta lại dễ dàng quên mất sự tồn tại của anh... Haizzz...thật là đau lòng!

Mà anh thật không ngờ hai tàn băng di động này khi yêu lại nồng ấm như vậy à nha...

Trong lúc Brian còn đang tự cảm khái, thương tâm trong lòng thì Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao đã quay lại nhìn anh.

Brian cực kì nghiêm túc nói:

- Rồi bây giờ hai người định làm gì để đối phó với "Tam sát"!

- Em cũng đang rất muốn thử xem "Tam sát" nổi danh cả Hắc đạo thật ra lợi hại như thế nào. Nên nếu họ tới thì em tiếp...

Lãnh Hàn Quyên thần nhiên lên tiếng. Muốn giết cô không có dễ như họ nghĩ đâu!

- Không được, rất nguy hiểm! Anh sẽ cho người canh phòng căn biện thự này cẩn thận hơn. Hơn nữa, anh sẽ tìm cách tóm được họ trước khi em có chuyện gì!

Lăng Lãnh Ngao kiên quyết. Đối với anh, dù cô chịu bất cứ tổn thương nào, chỉ có một vết xước nhỏ thì anh cũng sẽ cực kì đau lòng! Cho dù anh biết rõ dù lần này "Tam sát" muốn giết được cô cũng là một điều cực kì khó!

Lãnh Hàn Quyên cười vô cùng ngọt ngào. Cô biết, chỉ vì anh yêu cô, quan tâm cô nên mới làm như vậy.

- Được rồi, anh muốn làm gì thì làm, còn em muốn làm gì là việc của em!

Lăng Lãnh Ngao hết cách, ai kêu anh yêu phải một người phụ nữ kiêu ngạo, ngang ngạnh như cô chứ!

...

Tiếp theo Lăng Lãnh Ngao điều thêm cả trăm thuộc hạ từ tổng bộ bang Hắc Ưng sang bảo vệ nghiêm ngặt căn biệt thự. Hệ thống báo động, camera giám sát khắp nơi...

Tất cả khiến cho Brian thấy anh ta chỉ biết lắc đầu ngao ngán, thờ dài thượt thượt, thốt ra hai chữ: "Làm quá!"

Ngay lập tức sẽ nhận được cái liếc sắc lạnh hơn dao của Lăng Lãnh Ngao!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tam sát

Ngày hôm sau, khi ánh sáng mặt trời khuất đi cũng là lúc nhường lại cho thành phố nhộn nhịp về đêm về với ánh đèn noen rực rỡ. Một căn nhà hai tầng có vẻ ngoài bình thường, chẳng khác những ngôi nhà xung quanh là mấy cũng hòa mình vào quang cảnh xung quanh.

Một căn nhà với vẻ ngoài hết sức bình thường, chẳng có gì đặc biệt. Nhưng... lại chẳng có người bên ngoài nào biết được bên dưới căn nhà hết sức bình thường đó có một tầng hầm bí mật!

Bên trong tầng hầm là một căn phòng vô cùng to lớn.

Ở một chiếc bàn trong phòng có thể thấy được trên đó được đặt nhiều loại vũ khí dùng để giết người. Nào là súng ngắn, dao găm, phi tiêu...

Tại một góc khác có một người đàn ông trẻ tuổi đang chăm chú vào chiếc laptop được đặt trên bàn trước mặt. Chỉ thấy anh ta một chút thì nhú mào, một chút thì giấu ra, nhưng chỉ một chút liền nhú chặt lại hơn lúc đầu...

Một cô gái trẻ trong một bộ đồ đen bó sát đang thần thờ nhìn mặt dây chuyền đeo trên cổ.

Nhìn kĩ thì thấy được mặt dây chuyền này có hình ngôi sao được làm bằng đá rubi. Ở trên còn được khắc hai chữ T và N...

Một lúc sau, một cô gái khác từ bên ngoài đi vào. Nhìn thấy cô gái kia đang thần thờ nhìn vào sợi dây chuyền.

Cô gái mới bước vào thấy vậy liền thờ dài... đã bao năm rồi, chị ấy vẫn vậy...

Nghe tiếng thờ dài, cô gái đang thần thờ giật mình thoát khỏi suy nghĩ của bản thân. Cũng tiện tay buông mặt dây chuyền trong tay ra.

- Chị, có thực sự chị muốn nhận phi vụ tối nay không?

Cô gái mới bước vào-Phi Ảnh, là một trong ba thành viên của "Tam sát". Phi Ảnh bước tới ngồi xuống bên cạnh Phi Ưng, tay cô thì đặt lên đặt lên một bàn tay cô ấy cất tiếng nhẹ nhàng.

Ánh mắt của Phi Ưng đầy kiên định, cô không nói nhiều, mà chỉ "Ừ" nhẹ một tiếng.

- Nhưng không có phi vụ này vẫn còn nhiều lần khác mà, chỉ nên biết là đối tượng lần này chúng ta ra tay không phải là kẻ bình thường!

Phi Ảnh lo lắng nói, đối với cô, lần này quyết định của Phi Ưng là quá vội vàng, lại vô cùng nguy hiểm...

- Ừ, anh thấy Ảnh nói đúng, em nên bỏ qua lần này đi. Ngoài một số ít thông tin mà khách hàng giao cho chúng ta thì anh chẳng thể điều tra thêm được chút manh mối nào về đối tượng, thật sự mà nói là quá nguy hiểm!

Người đàn ông từ nãy đến giờ đều chăm chú vào màn hình laptop, thành viên còn lại của "Tam sát"-Phi Dạ rồi mắt khỏi laptop, nhú mào nói.

Với khả năng của anh mà còn không thể điều tra thêm được gì ngoài tên tuổi, hình ảnh, thân phận của đối tượng do khách hàng cung cấp thì quả thực là không đơn giản chút nào.

Đây cũng là lần đầu tiên "Tam sát" do dự khi đã nhận việc!

Phi Ứng không trả lời hai người mà cô cầm tấm ảnh trên bàn lên xem. Người trong ảnh là một cô gái còn rất trẻ, tuy trong ảnh chỉ chụp được một bên mặt nhưng cũng có thể thấy rõ được vẻ đẹp ít ai sánh được của cô gái. Ánh mắt của cô gái ấy rất lạnh lẽo và sắc bén, tuy chỉ là hình ảnh nhưng cũng khiến người khác cảm nhận được áp bức!

Đặc biệt Phi Ứng lại cảm thấy khuôn mặt này khá quen thuộc. Đường như... Nhưng dòng chữ ghi chú phấp sau đã dập tắt sự khó hiểu của cô: "Lãnh Hàn Quyên, chủ tịch tập đoàn Lãnh thị".

Cô cũng biết chứ, biết rằng muốn giết được cô gái này là không dễ tí nào.

Một người con gái chỉ mới 23 tuổi lại có thể quản lý được cả một tập đoàn đứng đầu hùng mạnh như thế. Hơn nữa, với một người có ánh mắt đầy áp bức như thế làm sao có thể đơn giản. Còn chưa nói đến, với một vị chủ tịch của một tập đoàn lớn đầy bí ẩn như vậy thì người bảo vệ bên cạnh chắc cũng sẽ không ít.

Thật lòng thì cô cũng rất khâm phục cô ấy, nếu có thể cũng muốn làm quen kết giao. Chỉ có điều, bây giờ không thể, vì cô đã không thể đợi nữa, cô muốn trả thù!

Cô cũng có thể trả thù bằng cách giết sạch bọn họ. Nhưng không, cô muốn họ phải từ từ nếm mùi vị đau khổ, mùi vị của sự đau khổ khi mất hết tất cả!

Để làm được điều đó thì cô cần tiền, một số tiền lớn nên mới nhận nhiệm vụ lần này.

Bởi vì đã từng có một người luôn trưng ra khuôn mặt lạnh nhạt bất cần đời, nhưng bản tính thật lại là một con người hoạt bát, năng động khi chỉ có cô và người đó.

Một lần, phát hiện người đó buồn phiền, cô hỏi lí do thì người đó ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, đều đều lên tiếng: "Trình Trình, cậu biết không, tiền không phải là tất cả, nhưng nếu chúng ta không có tiền trong tay thì cũng rất khó mà làm được gì!"

Ừ! Mà cũng hơn mười năm rồi không có ai gọi cô là Trình Trình nữa nhỉ!...

... Nghĩ tới đây, khoe miệng Phi Ứng lại kéo lên nụ cười khổ. Không, Phi Ứng chỉ là mặt danh của cô, còn tên thật của cô là Lưu Diễm Trình mới đúng.

- Em cũng biết là nguy hiểm, cho nên lần này em sẽ hành động một mình.

Phi Ứng-Lưu Diễm Trình nhàn nhạt lên tiếng, rồi cô nhìn lần lượt Phi Dạ và Phi Ảnh trong phòng:

- Phi Dạ, một chút nữa khi em yêu cầu anh hãy giúp em vô hiệu hóa camera giám sát của căn biệt thự đó! Còn Phi Ảnh, hôm nay em không cần hỗ trợ chị đâu...

Nghe cô nói thế, Phi Dạ gật nhẹ. Nếu như không thể thay đổi được quyết định của cô thì anh cũng chỉ đành phải làm tốt nhiệm vụ của anh để hỗ trợ cho cô.

Phi Dạ thì đồng ý, nhưng Phi Ảnh lại không chịu, cô trợn mắt nhìn Diễm Trình:

- Em không đồng ý, nếu như chị đã nhất quyết thực hiện phi vụ này thì em cũng sẽ tham gia...

- Không được, rất nguy hiểm!

Diễm Trình không để Phi Ảnh nói xong đã ngắt lời cô, nhưng lại ngay lập tức bị phản bác:

- Nguy hiểm? Chị cũng biết nguy hiểm sao còn muốn đi? Em nói rồi, muốn đi thì cùng đi, nếu không thì "ĐEP"!

Diễm Trình hết cách, cô không thể bỏ qua lần này được, vì cô đang rất cần số tiền đó. Còn về Phi Ảnh, cô xem như em gái của mình, nếu như có chuyện không may thì cô sẽ dùng cả tính mạng để bảo hộ cô ấy!

Ba thành viên của "Tam sát" có ba người. Trong đó Phi Dạ là một hacker, chuyên điều tra thông tin đối tượng, xử lí camera, v.v...

Phi Ứng thì có thân thủ và bản lĩnh tốt nhất, cô là người ra tay trực tiếp giết chết đối tượng.

Còn lại Phi Ảnh thì có nhiệm vụ là hỗ trợ trực tiếp cho Phi Ứng, giải quyết rắc rối...

Dưới sự hợp tác của ba người đã tạo nên tên tuổi của "Tam sát" chỉ sau ít năm xuất hiện. Và họ cũng chưa bao giờ thất bại...

Nhưng phải chăng cũng có lần ngoại lệ!...

-----++++-----

Buồn ngủ quá, mà cố gắng viết cho xong chương xong là đăng liền, có gì sai mai chỉnh sửa.

Good night mọi người! ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Vì có em nên mới có anh!

Lãnh Hàn Quyên đứng ngoài ban công phòng ngủ để cho gió biển lồng lộng thổi vào người cô.

Gió biển lạnh lẽo thổi vào người làm da thịt cô trở nên lạnh lẽo. Nhưng dường như cô cần sự lạnh lẽo đó để làm cho bản thân được thanh tĩnh.

Bầu trời đêm ngoài kia mịt mù không một ánh sao giống như dự báo trước một cuộc giông tố đang cận kề!

Lăng Lãnh Ngạo từ trong phòng tắm bước ra. Trên người anh lúc này đã là một bộ âu phục chỉnh tề.

Quan sát căn phòng không nhìn thấy người anh tìm kiếm. Anh liền nhìn ra ngoài bang công..

...Quả nhiên nhìn thấy Lãnh Hàn Quyên đang đứng dựa lưng về phía anh. Ở bên cạnh cô một thời gian anh đã biết được thói quen này của cô!

Lập tức anh liền sai bước vững trải đi về phía cô.

Đang trầm tư, đột nhiên một vòng ngực ấm áp vững chắc dựa vào lưng làm Lãnh Hàn Quyên hơi giật mình. Nhưng khi mùi hương nam tính quen thuộc quanh quẩn nơi chóp mũi thì cô cũng thả lỏng người, để Lăng Lãnh Ngạo ôm cô.

Được anh ôm thế này tâm trạng đang dậy sóng cuộn cuộn của cô nên an tĩnh lạ thường.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào mà cô lại muốn y lại vào người đàn ông này. Ở cạnh anh cô luôn được thả lỏng. Lòng ngực ấm áp, bờ vai vững chãi của anh khiến cô mãi mãi đều muốn dựa vào...

- Ngoài này gió lạnh lắm, vào trong đi em!

Lăng Lãnh Ngạo vui mặt vào hõm vai cô hít sâu một hơi.

Lãnh Hàn Quyên không nói gì mà cô xoay người lại đối diện với anh, rồi đặt đôi môi đỏ mọng của mình vào môi anh...

Hai người hôn nhau đắm đuối một lúc rồi buông nhau ra. Lãnh Hàn Quyên sờ lên khuôn mặt tuần tú yêu nghiệt của Lăng Lãnh Ngạo, ánh mắt nhìn anh đến ngẩn cả người.

Lãnh Hàn Quyên cô đời này tưởng chừng như sẽ chẳng yêu ai, nhưng không ngờ lại lỡ đánh mất trái tim cho người đàn ông này! Dần dà, cô cũng quen cảm giác luôn có anh bên cạnh, cô thật không dám nghĩ đến chuyện không có anh bên cạnh thì cô sẽ như thế nào nữa...

Nghĩ tới đây, cô bất giác thờ dài.

Thấy cô nhìn anh đến ngẩn ngơ, lại thờ ngắn thờ dài. Lăng Lãnh Ngạo dùng tay miết nhẹ đôi môi sưng đỏ của cô vì vừa mới bị anh hôn.

Nhưng mà đáng về lúc này của cô làm anh càng lúc càng yêu thích cô không thôi...

Ánh mắt anh lấp lánh ý cười:

- Sao thế, sao lại thờ dài?

Lãnh Hàn Quyên liếc anh một cái:

- Em đang tự hỏi vì sao trên đời lại có người đàn ông yêu nghiệt như anh chứ!

Lăng Lãnh Ngạo nghe vậy tới cười híp mắt lại, cắn nhẹ vành tai cô nói:

- Tại vì có em nên anh mới có mặt trên đời này để sánh đôi cùng em!

- Đồ tự mãn!

Lãnh Hàn Quyên đánh vào ngực Lăng Lãnh Ngạo một cái.

Lãnh Hàn Quyên úp khuôn mặt yêu kiều của mình vào ngực anh.

- Phải bình an trở về!

- Ủk, anh biết!

Lăng Lãnh Ngạo ôn nhu vuốt tóc cô, một tay thì ôm eo cô.

Lãnh Hàn Quyên không nói nhiều nữa. Bởi vì cô tin tưởng anh, một sự tin tưởng tuyệt đối rằng anh chắc chắn sẽ bình an về với cô!

Lăng Lãnh Ngạo căn dặn Lãnh Hàn Quyên ở nhà phải cẩn thận, có gì thì gọi ngay cho anh.

Anh muốn chỉ để Thế Phong đi theo anh, còn Thế Phong thì ở lại bảo vệ cô, nhưng bị cô kiên quyết từ chối:

- Ở đây rất an toàn rồi, hơn nữa chưa chán tối nay "Tam sát" sẽ tới tìm em. Để Thế Phong và Thế Phương cùng đi theo bảo vệ anh đi! Lão cáo già đó nhất định sẽ dở trò trong cuộc gặp tối nay.

Lăng Lãnh Ngạo biết rõ bản lĩnh của cô, lại thêm thái độ kiên quyết của cô nên anh đành phải chiều ý.

Thật ra thì anh rất muốn đưa cô đi cùng, nhưng lại sợ cô gặp nguy hiểm. Thôi thì để cô ở lại, ít nhất ở đây có hệ thống phòng vệ cho cô...

...Lãnh Hàn Quyên đứng trên ban công phòng ngủ nhìn theo đoàn xe Lăng Lãnh Ngạo đi khuất.

Thật ra thì cô biết với cách làm việc bao lâu nay của Trần Minh Hải thì chắc chắn ông ta sẽ không bỏ qua cơ hội đêm nay...

Trần Minh Hải, ông muốn một lưới dính hai mẻ cá sao? Nếu như ông muốn chơi thì tôi sẽ chơi với ông tới cùng...

Lãnh Hàn Quyên đứng đó, cô neho mắt nhìn về bầu trời đêm mịt mù xa xôi...

Đoàn xe của Lăng Lãnh Ngạo lái thẳng tới bến tàu, Thế Phong bước xuống cung kính mở cửa xe cho anh.

Lăng Lãnh Ngạo bước ra khỏi xe với tư thế oai hùng hiên ngang.

Anh mặc trên người là bộ âu phục đen với áo sơ mi cũng màu đen bên trong. Dáng người anh cao lớn vạm vỡ, với đường nét khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ánh mắt sắc lạnh tựa dao. Dưới ánh sáng mờ ảo của ánh trăng, hình ảnh của Lăng Lãnh Ngạo lúc này nếu như để cho phái nữ thấy được nhất định sẽ hết lên vì mê mẩn dáng vẻ của anh.

Lăng Lãnh Ngạo đảo mắt nhìn xung quanh một lượt liền nhìn thấy đậu cách đó không xa có một chiếc du thuyền xa hoa sang trọng.

Lăng Lãnh Ngạo liền đi về phía đó. Anh đi phía trước, đi kế anh là Thế Phong và Thế Phương, cuối cùng là mười lăm người thuộc hạ xuất sắc nhất của Lăng Lãnh Ngạo...

Lăng Lãnh Ngạo đi tới trước chiếc du thuyền, hoàn toàn thể hiện ra dáng vẻ của một ông trùm hắc đạo.

- Lăng lão đại, Ông chủ của tôi nói người chỉ được mang theo năm người lên du thuyền!

Một người đàn ông trung niên từ bên trong du thuyền bước ra nói.

Lăng Lãnh Ngạo hơi nhíu mày rồi lại thả lỏng ra, anh bảo Thế Phong và Thế Phương đi theo anh, rồi chọn thêm hai thuộc hạ xuất sắc nữa đi theo.

- Lão đại, như vậy...

Hai từ "nguy hiểm" Thế Phong còn chưa nói ra thì Lăng Lãnh Ngạo đã phất tay bảo anh im lặng.

Sau đó Lăng Lãnh Ngạo và thuộc hạ của mình bước theo người đàn ông trung niên kia đi vào du thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Biệt thự ven biển của Lãnh Hàn Quyên.

Trong một góc khuất tối tăm của căn biệt thự. Có hai cái bóng đen đang nhỏ giọng nói chuyện:

- Em ở đây chờ chị!

Diễm Trinh-cũng chính là Phi Ứng trong "Tam sát" nói với Phi Ảnh.

- Dạ, chị nhớ phải cẩn thận.

- Ủ, chị biết rồi!

Phi Ứng gật đầu,rồi dưới sự hỗ trợ của Phi Dạ, cô không bị bại lộ qua camera lắp đặt đầy đặt trong biệt thự. Thuộc hạ của Lãng Lãnh Ngao canh gác bên ngoài đều đã bị Phi Ảnh hạ thuốc ngủ hết tất cả.

Bóng đêm tĩnh mịch, nếu như quan sát kĩ bên ngoài tòa nhà chính của căn biệt thự thì sẽ thấy rõ được có một bóng đen bám vào các khung cửa sổ leo lên thoăn thoắt...

Lãnh Hàn Quyên trong lúc đợi Lãng Lãnh Ngao về thì cô lấy laptop ra làm việc.

Đang chú tâm làm việc bỗng nhiên Lãnh Hàn Quyên nhìn thấy có ánh sáng bạc lóe lên từ hướng cửa sổ.

Với thân thủ nhanh nhẹn, Lãnh Hàn Quyên nhẹ nhàng nghiêng người tránh thoát ánh sáng bạc- đúng hơn là viên đạn được bắn ra từ súng giảm thanh, đang hướng về cô.

Xoạc...

Nhưng không may là cô vẫn bị viên đạn sượt nhẹ qua cánh tay, sau đó viên đạn bay thẳng và ghim vào vách tường.

- Tam sát...

Phi Ứng bám bên ngoài cửa sổ còn chưa hết kinh ngạc vì đối phương có thể phát hiện ra và tránh được đạn của cô, đây là lần đầu tiên có người thoát chết trong tay cô... Thì cô lại giật mình lần nữa khi nghe người bên trong nói ra thân phận của cô...

Điều này sao có thể chứ? Trừ khi là tổ chức...Thần Long!

Kinh ngạc thì kinh ngạc nhưng Phi Ứng cũng đã nhanh chóng leo xuống dưới. Nếu như ám sát thất bại thì việc cần làm tiếp theo, ngay lập tức chính là chính là phải rút lui nhanh nhất có thể.

Ở phía dưới, Phi Ảnh thấy tình hình không ổn liền ngay lập tức chuẩn bị tư thế chiến đấu!

Phi Ứng xuống tới mặt đất liền phi nhanh về phía Phi Ảnh.

- Đi mau!

Hai người vừa thấy mặt nhau Phi Ứng liền hét lên với Phi Ảnh.

- Đứng lại!

Nhưng hai người chưa đi được mấy bước thì đã bị mười mấy khẩu AK chỉ vào người.

Phi Ảnh vô cùng bất ngờ...những người này ở đâu ra, rõ ràng cô đã cho tất cả ngủ rồi mà!

Còn Phi Ứng thì càng chắc chắn với suy đoán của cô. Lãnh Hàn Quyên chắc chắn có quan hệ mật thiết với tổ chức Thần Long. Vì ngoài họ ra không ai có thể điều tra ra hành động của " Tam sát".

Và họ chắc cũng đã giăng bẫy sẵn đợi cô từ lâu...

- Được rồi, lui ra!

Một giọng nói lạnh lẽo phát ra từ sau lưng Phi Ứng và Phi Ảnh, hai người bất giác quay lại nhìn.

Dưới ánh đèn mờ ảo, bóng dáng cô gái càng lúc càng đến gần. Tuy là phụ nữ nhưng trên người cô lại có khí chất mà có lẽ cũng ít người đàn ông nào sánh bằng.

Từng đường nét trên khuôn mặt tuyệt mỹ của cô đều sẽ khiến đàn ông nhĩb vào sẽ có cảm giác hít thở không thông. Nhưng cái sự lạnh lẽo trên người cô làm cho không ai dám mơ tưởng đến.

Khi nhìn trong hình thì không rõ ràng, nhưng khi nhìn người thật bằng da bằng thịt thế này thì Phi Ứng lại càng cảm thấy khuôn mặt có nét rất giống...

Nhưng cô lại tiếp tục bác bỏ suy nghĩ đó một lần nữa...

Bởi vì người kia dù luôn tỏa ra lạnh nhạt nhưng lại có tính cách đơn thuần. Còn người trước mặt cô đây lại là "bông hoa anh túc độc", một vị chủ tịch tàn nhẫn, độc đoán...!

Trong lúc Phi Ứng đang đánh giá cô. Thì Lãnh Hàn Quyên cũng nheo mắt đánh giá những sát thủ khiến người người sợ hãi đang đứng trước mặt cô.

Do hai người đều đeo khăn che mặt nên Lãnh Hàn Quyên không hề nhìn thấy mặt.

Cô thích thú nheo mắt lại, miện thì khẽ nhếch, hai tay khoanh trước ngực:

- Như vậy đi, trong hai người, viên đạn lúc này là do ai bắn.

Lãnh Hàn Quyên nhàn nhạt lên tiếng. Cô rất thích người tài, mà "Tam sát" quả nhiên không tầm thường. Có thể làm cho cô bị thương thì tay nghề cũng rất siêu.

Tính ra thì không biết bao nhiêu năm rồi cô không còn bị thương do ám sát nhỉ?

- Là tôi, cô muốn gì?

Phi Ứng kéo Phi Ảnh ra sau lưng cô rồi nói.

- Không có gì, chỉ là rất lâu rồi không có người có thể làm tôi bị thương. Mà cô, vừa rồi lại làm được, đánh với tôi một trận, cô thắng tôi thả hai người đi, cô thua, mạng của hai người là của tôi!

Lời của Lãnh Hàn Quyên vang lên rất nhẹ nhàng, nhưng trong giọng nó thì lại không có lấy một chút xiu cảm xúc nào.

Đã lâu rồi cô không có trực tiếp hoạt động tay chân. Bây giờ lại có đối thủ làm cô có cảm giác hưng phấn lên...

Nghe Lãnh Hàn Quyên nói như vậy thì nhiều người đồng loạt biến sắc.

- Chị dâu, không thể được...

Người dẫn đầu của của nhóm người đang bao vây Phi Ứng và Phi Ảnh lên tiếng. Chị dâu muốn đánh tay đôi, họ không thể cản. Nhưng nếu cô có sức mẽ miếng nào không phải lão đại sẽ làm thịt họ sao?

Nhưng anh chưa nói được hết câu thì đã bị chị dâu lạnh lẽo liếc một cái đành im bật...

Lão đạo đã đáng sợ nhưng chị dâu cũng không hề thua kém a!

Thôi thì họ cầu mong sao cho chị dâu không bị làm sao thì mới mong giữ được mạng nhỏ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trần Minh Hải

Nghe Lãnh Hàn Quyên nói vậy thì Phi Ứng nhú nhú mày, rồi gật đầu.

- Được, nhưng tôi thắng, cô phải giữ lời hứa!

Phi Ứng nhìn thẳng vào mắt Lãnh Hàn Quyên, lạnh lùng nói.

- Tốt!

Sau đó Lãnh Hàn Quyên ra lệnh cho thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo lui ra...

Hai người phụ nữ đứng đối diện với nhau. Một sắc xảo lạnh lùng, khuôn mặt tuyệt sắc không có lấy một tia cảm xúc.

Một người khác cũng lạnh lùng không kém, tuy không thấy được toàn bộ khuôn mặt nhưng qua một vài đường nét thì chắc cũng không tệ...

Hai người im lặng quan sát đối phương, không gian xung quanh im lặng đến nỗi nếu có một cây kim rơi xuống mọi người cũng có thể nghe thấy.

Qua một lúc, Phi Ứng hơi nóng lòng. Kinh nghiệm chiến đấu của cô bao lâu nay nói cho cô biết, kẻ ra tay trước thường khó chiếm được ung thế. Và từ trước đến nay cô vẫn luôn là người ra tay sau.

Nhưng có lẽ...lần này không được rồi..

Thấy bộ dạng ung dung nhàn nhã thì cô biết, Lãnh Hàn Quyên không có ý định ra tay trước.

Đúng như Phi Ứng nghĩ, Lãnh Hàn Quyên không có ý định ra tay trước, mà cô đang chờ xem bản lĩnh của đối phương..

Không đợi nữa, Phi Ứng bất ngờ tung một cước về phía ngực của Lãnh Hàn Quyên, nhưng lại được Lãnh Hàn Quyên né tránh nhẹ nhàng.

Sau đó là một màn hai người phụ có hai thân hình hoàn hảo đang đánh nhau quyết liệt.

Các đòn ra quyền, đá chân, xoay người đều rất đẹp mắt nhưng lại làm cho những người đang xem muốn rút tim ra ngoài...

- Đây, có chuyện gì vậy?

Bỗng nhiên một âm thanh lười biếng vang lên, và đó không một ai khác chính là Brian đang ngủ thì bị tiếng đánh nhau tỉnh giấc.

Thấy không có ai trả lời câu hỏi của anh, Brian nheo mắt nhìn hai bóng dáng đang đánh nhau. Trong phút chốc, khuôn mặt đầy vẻ lười biếng của anh được thay thế bằng khuôn mặt vô cùng kinh ngạc.

Miệng Brian há to hết cỡ, tay thì dụi mắt như không tin vào mắt mình.

Phải, Brian không tin vào mắt mình khi có một cô gái có thể đánh tay đôi được với cô em gái nuôi biến thái của anh. Mặc dù là nhìn có vẻ là em gái anh chiếm thế thượng phong nhưng thế này cũng khiến anh phải nỗ lực!

Cô gái này là ai? Chẳng lẽ là...

Lăng Lãnh Ngạo cùng thuộc hạ đi vào trong chiếc du thuyền sang trọng.

Vào tới bên trong anh đã nhìn thấy Trần Minh Hải ngồi chiếm ghế trên ghế uống rượu.

Đứng sau lưng ông là hai tên thuộc hạ của ông ta.

Thấy anh tới, ông ta đứng dậy, cười như giữa hai người không có bất cứ chuyện gì.

- Lăng lão đại, hoan hên ngài đã về đây!

Ông ta đưa tay ra định bắt tay với Lăng Lãnh Ngạo nhưng lại bị anh trực tiếp lơ đi và ngồi xuống ghế trong phòng.

Với thể độ của Lăng Lãnh Ngạo, Trần Hải Minh tức giận thầm nghĩ răng ken két nhưng không để lộ ra bên ngoài.

Ông ta thầm nghĩ là không chấp nhận với người sắp chết.

- Không biết ngài Trần đây hẹn tôi tới đây để làm gì?

Lăng Lãnh Ngạo nhếch môi trầm chậm lên tiếng.

- Tôi có chút việc muốn hợp tác với Lăng lão đại ngài đây thôi!

- Hợp tác? Không biết là chuyện gì?

- Chỉ là tôi muốn hợp tác khai thác một số mặt hàng trên địa bàn của ngài, lợi nhuận sẽ chia đều, ngài thấy thế nào?

Ngoài miệng thì Trần Minh Hải nói muốn hợp tác với Lăng Lãnh Ngạo. Nhưng trong lòng ông ta thì đang thầm đắc ý vì Lăng Lãnh Ngạo đã lọt vào bẫy do cha con ông ta giăng ra, có đi mà không có về.

Ông ta biết chắc chắn rằng Lăng Lãnh Ngạo sẽ chẳng bao giờ đồng ý đề nghị của ông ta. Có điều ông ta cũng cần phải có lí do "hợp lí" để khước từ người chứ!

Lăng Lãnh Ngạo thì nghe đề nghị của Trần Minh Hải thì cảm thấy vô cùng nực cười.

Hừ! Hợp tác! Ông ta tưởng anh là con cừ non dễ dàng bị xỏ mũi dắt đi sao. Đã cho người bí mật xâm nhập đưa hàng trắng vào địa bàn của anh. Lại

phải người theo dõi, ám sát anh hai lần...

Vậy mà bây giờ lại hẹn gặp anh đề nghị" hợp tác"!

Bây giờ anh rất muốn cười.

- Ha ha ha, diễn rất đạt, ông không làm diễn viên có lẽ rất là lãng phí đó, ông Trần ạ!

Lăng Lãnh Ngạo nhếch môi cười nhìn Trần Minh Hải. Tuy là là cười nhưng giọng điệu của anh lại đầy lạnh lẽo và chế giễu.

Trần Minh Hải hơi biến sắc mặt:

- Lăng lão đại, ngài nói vậy là có ý gì?

- Ý gì sao, Trần Minh Hải, ông tưởng tôi là con cừu non cho ông dễ dàng xỏ mũi dắt đi à. Đừng tưởng mọi chuyện ông làm tôi không biết sao...

Trần Minh Hải cũng không giả vờ nữa, ông ta lộ ra bộ mặt nham hiểm nhìn anh, hừ lạnh:

- Hừ, Lăng Lãnh Ngạo, đến bây giờ mày mới biết thì cũng quá muộn rồi. Phải, tất cả mọi chuyện là do tao làm thì sao? Mày nên biết rằng, hiện tại mày đang ở trên địa bàn của tao...

Nói xong, ông ta vỗ vỗ tay. Lập tức, mấy mươi người xuất hiện bao quanh và chĩa súng vào Lăng Lãnh Ngạo.

Nhưng anh vẫn vô cùng bình tĩnh, miệng thốt ra bốn chữ:

- Chỉ thế thôi sao?

Bỗng nhiên Trần Minh Hải cười phá lên:

- Ha ha ha, Lăng Lãnh Ngạo tao quên nói cho mày biết một chuyện. Có lẽ giờ này con đàn bà của mày đã bị xử rồi, vì vậy, để tao cho mày đi theo nó...

Lần này thì, mặt Lăng lão đại biến sắc thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Sững sờ

Lần này thì...Lăng Lãnh Ngạo biến sắc thật rồi!

Anh không ngờ rằng... Tuy là anh tin tưởng vào bản lĩnh của cô. Nhưng anh vẫn vô cùng lo lắng..

Vì vậy, anh phải xử lý việc ở đây nhanh chóng. Lăng Lãnh Ngạo nhìn sang Thế Phong, anh ta hiểu ý...

Và sau đó...

Trần Minh Hải đang vô cùng đặc ý thì, bỗng nhiên thủ hạ của ông ta đã từng người ngã xuống với vết đạn trúng ngay mi tâm.

Chỉ còn lại ông ta và hai tên cận vệ lúc đầu là còn sống nhưng đều bị chĩa súng vào đầu...

Lúc này thì bên ngoài có thêm ba người thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo xông vào.

Thật ra thì Lăng Lãnh Ngạo đã ra lệnh những thuộc hạ của anh chuẩn bị hai chiếc xuồng máy và lặng lẽ đi theo chiếc du thuyền...

Lần này Lăng Lãnh Ngạo dẫn theo mười thuộc hạ có kỹ năng bắn tỉa giỏi nhất nên đã dễ dàng hạ được người của Trần Minh Hạo.

Lăng Lãnh Ngạo chĩa súng vào đầu Trần Minh Hải, anh cười lạnh:

- Ông rất bất ngờ đúng không?

Trần Minh Hải thật sự bất ngờ, ông ta không ngờ kể hoặc ông ta sắp xếp như vậy lại bị Lăng Lãnh Ngạo lật ngược tình thế.

Ông ta có bốn mươi người vậy mà lại dễ dàng bị mười mấy thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo tiêu diệt. Đúng là tức chết ông ta mà!

- Ha ha, Lãng Lãng Ngạo, mày có giỏi thì giết tao đi. Rồi Minh Hạo sẽ không tha cho mày đâu...

Trần Minh Hải cười lớn nói.

Nhưng Lãng Lãng Ngạo chẳng thèm để ý tới lời ông ta. Anh giờ súng lên, nhắm thẳng vào trán ông ta...

Đoàng...

-Aaaaa....

Tiếng súng vang lên, kèm theo là tiếng hét đau đớn của Trần Minh Hải. Nhưng phát súng này Lãng Lãng Ngạo lại không bắn vào đầu ông ta, mà anh lại bắn vào đùi.

Trần Minh Hải ngã xuống thì được hai tên cận vệ của ông ta đỡ được.

Đối với anh, bây giờ muốn giết Trần Minh Hải là rất dễ nhưng bây giờ không phải lúc, anh chỉ muốn cho ông ta một bài học.

Trước sự đau đớn xen lẫn bất ngờ của Trần Minh Hải thì thái độ của Lãng Lãng Ngạo lại rất lạnh nhạt:

- Ông hãy sống cho tốt thời gian còn lại đi, đường mạng chó của ông lại chờ cô ấy đến lấy, hừ!

Lãng Lãng Ngạo hừ lạnh rồi ra hiệu cho thuộc hạ rút lui.

Thế Phong đi được vài bước bỗng nhiên quay đầu lại nhìn sắc mặt trắng bệnh của Trần Minh Hải, chế giễu:

-A, xem thì quên nói cho ông biết, chiếc du thuyền này mười phút nữa sẽ sáng nhất biển đêm nay. Chúc may mắn!

Nói xong Thế Phong bỏ đi luôn mà không nhìn lại.

Anh cảm thấy lão đại cưng chiều chị dâu quá mức rồi!

Với cách làm việc trước đây của lão đại thì không trùng bây giờ Trần gia đã biến mất rồi. Vậy mà bây giờ...

Haizzz...Đã đặt bom mà còn thông báo cho người ta biết!

Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân!

Trần Minh Hải nghe vậy, sắc mặt đã tái thì bây giờ chẳng còn màu sắc. Lại nhìn hai tên thuộc hạ vẫn còn ngu ngơ không hiểu thì tức giận gầm lên:

- Đồ ngu, có bom đi khỏi đây ngay!

- Dạ dạ...

- Đúng là một lũ vô dụng mà, ngay trên địa bàn của mình mà để đối thủ chiếm ưu thế.

.....

Trần Minh Hải và thuộc hạ thả thuyền cứu hộ xuống, lên thuyền. Chiếc thuyền cứu hộ vừa rời xa chiếc du thuyền khoảng ba mươi mét thì..

BÙMmmmm.....

Chiếc du thuyền phát nổ và bốc cháy dữ dội kèm theo tiếng rống giận của Trần Minh Hải:

- Lãng Lãng Ngạo, tao nhất định sẽ không để yên cho mày đâu!

...

Và phải công nhận một điều rằng giống như Thế Phong nói. Chiếc du thuyền chẳng bao lâu trước còn xa hoa sang trọng thì bây giờ đúng là sáng nhất biển đêm thanh tịnh!

Mọi người ở đây có vài cảm xúc khác nhau. Người thì lo lắng, người thì sợ hãi, kẻ thì kinh ngạc, hứng thú.

Lo lắng là thuộc hạ của Lãng Lãng Ngạo, một phần là cho an nguy của chị dâu họ. Một phần lại sợ chị dâu có chuyện gì bọn họ sẽ thiệt nát xương tan với lão đại của họ.

Còn sợ hãi là Phi Ảnh, cô không ngờ lần này gặp phải người lợi hại như vậy.

Ấy, còn anh bạn Brian thì kinh ngạc vô cùng, mắt nhìn chăm chăm vào hai thân ảnh đã đánh nhau gần ba mà phút mà không có dấu hiệu ngừng lại. Ảnh mất lại hiện lên tia hứng thú nồng đậm đối với đối thủ của em gái anh, mà không có chút nào lo lắng cho em gái!

...

Mặt kệ biểu cảm của người khác, hiện tại Lãnh Hàn Quyên đáng rất thoải mái. Lâu rồi cô không được thư giãn như vậy...

Khác với Lãnh Hàn Quyên thì Phi Ứng lại khác, cô hiện tại không thể cầm cự nổi nữa.

Cảm giác chán rồi, Lãnh Hàn Quyên ra một đoàn dứt điểm. Cô bay người lên, sau đó ra một cú đá xoáy vào vai Phi Ứng làm cô ấy té lạng xuống đất...

- Chị...

Phi Ảnh thấy vậy thì vô cùng lo lắng, cô hốt hoảng chạy lại đỡ Phi Ứng dậy.

- Chị, chị có sao không?

- Khụ, khụ, chị không sao...

Lãnh Hàn Quyên nhếch môi cười nhàn nhã, tay thì thông thả lấy súng ra:

- Game over, trò chơi kết thúc rồi!

- Phi Ứng, cô đã thua, bây giờ mạng của các người là của tôi!

Thân thể Phi Ứng thoáng cứng đờ vì lời nói và hành động của Lãnh Hàn Quyên. Cô cười khổ, không ngờ do cô hiểu thắng mà lại thất bại như thế. Nhưng cô không cam tâm, mối thù của cô vẫn chưa trả, cô không thể chết được!

Hành động nhanh hơn suy nghĩ, Phi Ứng nhanh tay lấy một chiếc phi tiêu trong giày ra bất ngờ phóng về phía Lãnh Hàn Quyên.

Vèo...

Chiếc phi tiêu được phóng ra, nếu không có gì bất ngờ thì chắc chắn sẽ vào tim của Lãnh Hàn Quyên.

Thấy chiếc phi tiêu bất ngờ phóng tới, Lãnh Hàn Quyên chẳng những không né tránh mà bình tĩnh nhanh chóng giơ súng lên nhắm, bóp cò...

Đoàng...ken...bịch...

Ba âm thanh vang lên liên tiếp. Một là tiếng súng nổ, hai là tiếng viên đạn va chạm vào chiếc phi tiêu...

...Và cuối là chiếc phi tiêu bị đổi hướng do viên đạn mà bay ngược lại hướng Phi Ứng, xẹt qua cổ cô làm đứt sợ dây chuyền...và rơi xuống đất.

Nhìn theo âm thanh đồ vật rơi, Lãnh Hàn Quyên sững sờ tại chỗ... Cũng tại vì sững sờ mà cô không nhìn thấy trên tay Phi Ứng để sau còn một chiếc phi tiêu chuẩn bị phóng về phía cô...

- Không, Hàn Quyên, cẩn thận!

Bỗng nhiên từ sau lưng Phi Ứng truyền đến tiếng bước chân dồn dập cùng âm thanh phần nổ xen lẫn lo lắng của một người đàn ông và một tiếng:

Đoàng...

- Áaaa...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nhận ra

Nhờ tiếng hét của Lăng Lãnh Ngạo mà Lãnh Hàn Quyên hồi phục tinh thần kịp né tránh phi tiêu của Phi Ứng, nhưng vẫn bị xẹt qua eo cô.

Còn Phi Ứng thì bị trúng một viên đạn trên vai do Lăng Lãnh Ngạo bắn ra và hét lên thất thanh...

Lãnh Hàn Quyên dời mắt từ sợ dây truyền rút dưới đất của Phi Ứng lên nhìn thấy khuôn mặt Phi Ứng đã tái nhợt vì trúng đạn.

Lại nhìn về phía sau thì cô thấy Lăng Lãnh Ngao đã cùng thuộc hạ trở về, anh đang chạy về phía cô...

- Em có sao không, sao lại bất cần như vậy?

Lăng Lãnh Ngao đến bên cạnh Lãnh Hàn Quyên, xem xét khắp người cô, lại cầm cánh tay bị thương của cô lên, giọng điệu vô cùng lo lắng.

Lãnh Hàn Quyên mỉm cười lắc đầu nhẹ, anh quan tâm cô như vậy khiến cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

- Em không sao, chỉ là vết thương ngoài da thôi!

Giọng nói nhỏ nhẹ của Lãnh Hàn Quyên vang lên, Lăng Lãnh Ngao bất giác thở dài nhẹ nhõm.

Sau đó anh quay đầu lại, ánh mắt anh lúc này không còn vẻ quan tâm lo lắng nữa. Mà là ánh mắt giết người lạnh lẽo thấu xương nhìn thẳng vào Phi Ứng và Phi Ảnh đang bị bao vây bởi thuộc hạ của anh.

Lăng Lãnh Ngao cầm súng chỉ vào họ:

- Dám làm Hàn Quyên bị thương, giết!

Cho dù là cô chỉ bị thương nhẹ, nhưng đối với anh như thế cũng đủ để họ đền mạng rồi, huống chi mục đích của họ là muốn mạng của cô!

- Phi Ảnh, là chi liên lụy tới em, chị xin lỗi!

Phi Ứng nén cơn đau ở vai, nắm tay Phi Ảnh nói.

Phi Ảnh nghe thế mỉm cười, siết chặt tay cô.

- Không, em không trách chị!

Sau đó hai người nhìn nhau cười, rồi nhắm mắt lại chờ đợt cái chết.

Nhưng họ không hề nghe được tiếng súng và cảm nhận được sự đau đớn, mà chỉ là một giọng nói thanh lãnh vang lên.

- Ngao, khoan đã, em cần làm sáng tỏ một điều trước!

Là Lãnh Hàn Quyên, cô nhẹ nhàng kéo tay đang cầm súng của Lăng Lãnh Ngao lại, nói.

Trải qua khó khăn, sóng gió bao nhiêu năm, Lãnh Hàn Quyên cô đã hình thành thói quen làm việc và quyết định dựa theo lý trí hơn là tình cảm.

Cũng giống như việc chấp nhận Lăng Lãnh Ngao vậy, cô cần phải chắc chắn mọi chuyện!

"Thứ đó" của Phi Ứng tuy rất giống, nhưng cũng có khi là một trò khác của lão cáo già kia cũng không chừng..

Trước ánh mắt khó hiểu của Lăng Lãnh Ngao và nhiều người. Lãnh Hàn Quyên nhẹ nhàng đi đến trước mặt Phi Ứng, cô khom người nhặt lên sợ dây chuyền bị đứt...

- Trả cho tôi...aa...

Phi Ứng nhìn thấy Lãnh Hàn Quyên nhặt sợ dây chuyền của cô lên thì hốt hoảng giờ tay định giành lại, nhưng lại chạm đến vết thương..

Lãnh Hàn Quyên không may, mà dùng tay kéo khăn che mặt của Phi Ứng xuống. Lập tức, một khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc hiện ra trước mặt cô...

Lãnh Hàn Quyên kéo khóe môi cười khổ...

"Nhiên nhiên, cậu có biết không, ánh sáng của ngôi sao tuy không chói lóa như mặt trời, không huyền ảo như mặt trăng nhưng nó lại tinh khiết, tinh khiết như tình bạn của chúng ta vậy! Hãy giữ kĩ nhé!"

Đã từng, mười mấy năm trước, từng có một cô bé có khuôn mặt tương tự như thế đưa cho cô một sợ dây chuyền có mặt hình ngôi sao và trưng ra khuôn mặt uyên bác nói.

Trước nhiều ánh mắt tò mò có, khó hiểu có, lo lắng có... Lãnh Hàn Quyên nhẹ nhàng nhắc lại những lời vừa hiện ra trong đầu cô.

Nhìn thấy một màn này, Lăng Lãnh Ngao đã phần nào biết được điều cô cần sáng tỏ là gì rồi!

Người phụ nữ này của anh cũng quá là lí trí đi... Nhưng càng làm anh yêu cô hơn!

Nghe xong những lời Lãnh Hàn Quyên nói, một số người thì ngêch ra... Nhưng riêng Phi Ứng- Lưu Diễm Trinh thì nước mắt cô đã tuông rơi. Đã bao lâu rồi, từ khi biết ba mẹ cô mất tới giờ thì đây là lần đầu cô khóc lại...

Nhìn thấy biểu cảm của Lưu Diễm Trinh thì Lãnh Hàn Quyên đã chần chừ, mắt cô đầy ý cười lấy trong người ra một sợi dây chuyền khác uy hệt.

- Nhiên Nhiên...

Lưu Diễm Trinh gọi khẽ.

- Ừm, mình đây!

Lãnh Hàn Quyên mỉm cười rồi ôm trầm lấy Lưu Diễm Trinh...

Brian nãy giờ tâm trạng phải nói là từ thiên đường đến địa ngục, rồi lại từ địa ngục đến vực thẳm sương mù...

Hai người lúc này còn đánh nhau ta sống người chết, còn xém giết nhau, vậy mà bây giờ lại ôm nhau thân thiết.

Sao anh cảm thấy giống trong tiểu thuyết quá vậy?

Không lẽ đây là người mà em gái bảo anh tìm?

Này này, sao có chuyện trùng hợp vậy, chẳng lẽ là tại trái đất tròn. Không không, trái đất hình cầu cơ mà...

Sam- cánh tay đắc lực của Brian, nãy giờ đứng bên cạnh Brian. Nhìn chủ nhân nhà mình hết gật đầu lại lắc đầu, vẻ mặt thì ngu ngơ chỉ biết bi ai thờ dài:

- Mất mặt quá!

Lập tức, Brian liền liếc xéo anh ta:

- Cậu vừa nói gì thế?

Sam giả vờ vô tội, ngược mặt nhìn trời:

- À, thuộc hạ nói trăng đêm nay đẹp quá!

- Đồ ngốc, đêm nay làm gì có trăng!

Brian khinh bỉ.

Sam nhìn lại bầu trời mịt mù tối đen trên đầu, ảo não, thực hiện đúng theo châm ngôn "im lặng là vàng"!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Nhìn người phụ nữ của mình đang bị người khác ôm thì Lăng Lãnh Ngạo rất khó chịu. Anh không thích bất cứ ai đụng vào người cô, kể cả người đó có là nữ đi chăng nữa!

Khó chịu làm Lăng Lãnh Ngạo chợt nhớ ra điều gì, mặt anh tối sầm lại...

Khi Lãnh Hàn Quyên và Lưu Diễm Trinh vừa buông nhau ra, hai người chưa kịp nói lời nào với nhau thì một âm thanh khác đã vang lên:

- Thế Phương, việc ở đây giao cho cậu!

Lăng Lãnh Ngạo lên tiếng. Xong, không kịp để ai phản ứng, anh đã đi đến bên cạnh Lãnh Hàn Quyên, cúi xuống bế cô đi vào.

- Ngạo, anh làm gì vậy?

Lãnh Hàn Quyên khó hiểu nhìn anh khản nghị.

Nhưng Lăng Lãnh Ngao không trả lời cô mà trực tiếp bế cô lên phòng hai người. Mặc cho cô khán nghị, anh vẫn không thả cô xuống..

Nhìn theo bóng lưng Lăng Lãnh Ngao khuất dần, Lưu Diễm Trinh nở nụ nhẹ.

Cậu ấy, đã có được hạnh phúc của bạn thân rồi!

Cô thật không ngờ, Nhiên Nhiên nhỏ bé cô luôn tìm kiếm bao lâu nay lại là Lãnh Hàn Quyên- vị chủ tịch huyền thoại của tập đoàn Lãnh thị hùng mạnh.

Bây giờ cô ấy không còn nhỏ bé dễ bắt nạt cần cô bảo vệ nữa. Mà bây giờ cô là người phụ nữ thành đạt nhất, cô kiêu ngạo, cô lạnh lùng quyết đoán, cô bí ẩn...

Một người phụ nữ được mệnh danh là bông hoa anh túc độc. Là một bông hoa đẹp nhưng lại vô cùng nguy hiểm!

Cũng may là cô không phải là đối thủ của cô ấy, nếu không, có lẽ cô phải hối hận cả cuộc đời này...

Thế Phương làm theo mệnh lệnh của Lăng Lãnh Ngao. Anh sắp xếp phòng cho Lưu Diễm Trinh và Phi Ảnh, còn gọi cho bác sĩ đến phẫu thuật lấy đạn ra cho Lưu Diễm Trinh.

Là cánh tay đắc lực bên cạnh Lăng Lãnh Ngao bao nhiêu năm thì anh đủ thông minh để đoán ra giữa chị dâu nhà mình và người xem ám sát cô này! Tuy không biết rõ mọi chuyện, nhưng lúc này anh biết rõ mình cần phải làm gì!

...

Lăng Lãnh Ngao bế Lãnh Hàn Quyên vào phòng, xong, anh dùng chân đóng cửa lại.

- Anh sao thế?

Sau khi được anh đặt xuống chiếc giường lớn trong phòng, Lãnh Hàn Quyên liền lên tiếng hỏi.

- Em đã biết?

Lăng Lãnh Ngao nhú mày hỏi một câu không đầu không đuôi với Lãnh Hàn Quyên.

Lúc này Lãnh Hàn Quyên đang nằm trên giường, mà Lăng Lãnh Ngao thì chống hai tay bên người cô, nên lúc này hai người là mặt đối mặt.

Lãnh Hàn Quyên nghe anh nói thế liền hiểu, cô cũng không phải là người thích chồn tránh nên thẳng thừng đáp.

- Ừ!

Quả nhiên là vậy, lúc anh chuẩn bị đi, thấy thái độ của cô, anh đã cảm thấy lạ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Còn bây giờ thì anh quá rõ rồi..

- Haizzz...

Lăng Lãnh Ngao thở dài, rồi đứng dậy đi lấy hộp y tế ở nhà tới.

Lãnh Hàn Quyên cũng không phản đối để cho anh muốn làm gì thì làm.

Lăng Lãnh Ngao cởi chiếc áo Lãnh Hàn Quyên đang mặc ra. Nhìn thấy vết thương do đạn sượt qua trên tay trái của cô và trên cánh eo bị cắt một đường do phi tiêu thì sắc mặt anh trầm xuống.

Lúc anh về thì chỉ thấy cô bị thương ở eo, còn vết ở tay thì không thấy...

- Có đau không?

Lăng Lãnh Ngao vừa nhẹ nhàng xử lý vết thương cho Lãnh Hàn Quyên vừa nhỏ giọng hỏi:

- Lãnh Hàn Quyên mỉm cười nhẹ lắc đầu:

- Không đau!

Lúc đầu khi được huấn luyện ở tổ chức Thần Long có vết thương lớn nhỏ nào mà cô chưa từng trải qua? Chỉ là vết thương bé xíu này thì có là gì...

Lăng Lãnh Ngao không nói gì nữa, chuyên tâm xử lý vết thương cho cô. Anh quá hiểu cô mà...

Nhiều khi chỉ muốn cô chỉ giống như những người phụ nữ bình thường khác, ở nhà là một người vợ hiền chờ anh về.

Lăng Lãnh Ngao lắc đầu bật cười về cái suy nghĩ nực cười của anh. Nếu cô cũng như bao người phụ nữ khác thì anh đã không để ý tới rồi. Người anh yêu là một Lãnh Hàn Quyên lạnh lùng, kiêu ngạo, một người phụ nữ cao cao tại thượng không hề thua kém đáng mà râu!

Vốn là chỉ định xử lý vết thương cho cô, nhưng do vị trí vết thương nên cần cởi áo ra. Vì vậy mà hiện tại nửa thân người trên của cô gần như không có vật che đậy mà hiện ra trước mắt anh. Khiến cho yết hầu anh di chuyển mấy cái...

- Hàn Quyên, anh phải làm sao với em đây?

Sau khi băng vết thương cho Lãnh Hàn Quyên xong, Lăng Lãnh Ngạo nhìn vào khuôn mặt của cô trầm giọng lên tiếng.

Lãnh Hàn Quyên nhìn thẳng vào mắt anh, liền biết anh muốn gì.

Cô cười tươi rồi ôm lấy cổ anh kéo xuống, rồi đặt đôi môi anh vào của cô lên môi anh.

Lăng Lãnh Ngạo lập tức vui mừng đáp trả...

....

Tuy tiết trời về đêm có phần lạnh lẽo. Nhưng trong phòng lại là một cảnh xuân sắc nóng bỏng vô cùng.

Trên giường là hai thân hình đang quấn lấy nhau. Một mềm mại quyến rũ, một lại mạnh mẽ cứng rắn!

Hai người họ, không chỉ có thân thể mà còn có hai trái tim hòa cùng nhịp đập.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại tiếng rên rỉ yêu kiều của phụ nữ và tiếng thở dốc của đàn ông. Những âm thanh có thể làm người nghe đỏ mặt tía tai!

...

Mãi một lúc sau, người đàn ông dừng lại động tác, anh đè nghiêng người phụ nữ dưới thân xuống giường. Sau đó cổ họng anh phát ra tiếng gầm nhẹ tựa dã thú, thoải mái bắn ra dòng dịch nóng bỏng vào sâu trong cơ thể cô!

Sau cuộc ân ái, Lăng Lãnh Ngạo với tinh thần vô cùng sảng khoái ôm chặt Lãnh Hàn Quyên vào lòng. Còn Lãnh Hàn Quyên thì dựa đầu trên cánh tay anh, một tay vẽ lên lòng ngực rắn chắc của anh!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: 13 năm

- Anh đã làm gì lão cáo già kia rồi?

Lãnh Hàn Quyên nhàng nhật hỏi. Từ lúc Lăng Lãnh Ngạo trở về tới giờ cô không hề xem xét anh có bị thương không, có tổn hại vì không vì cô biết rõ khả năng của anh.

Thật ra thì cha con Trần Minh Hải chẳng phải là đối thủ của anh và cô, chỉ là cô muốn chơi trò mèo vờn chuột thôi!

Mèo khi bắt được chuột sẽ không lập tức cắn chết nó. Mà chúng sẽ thả cho chuột chạy, đến khi con chuột nghĩ rằng mình đã thoát thì lại bắt nó lại hành hạ cho nó chết dần chết mòn trong tuyệt vọng...

- Không có gì, chỉ là phết một chân của ông ta thôi!

Lăng Lãnh Ngạo cắn cắn vành tai của cô, một tay thì thăm dò khắp cơ thể cô, giọng điệu khá là vui vẻ.

Trần Minh Hải chắc chắn không thể nào ngờ được anh không lấy mạng ông ta, nhưng viên đạn đó lại phết đi một chân của ông ta...

Lãnh Hàn Quyên úp khuôn mặt yêu kiều của cô vào lòng ngực anh, tay ôm chặt hông anh:

- Ngạo, cảm ơn anh!

Cảm ơn, cảm ơn anh đã đến bên cuộc đời cô, sưởi ấm trái tim giá lạnh của cô...và vì cô mà làm nhiều chuyện.

Lăng Lãnh Ngạo biết cô cảm ơn mình vì điều gì! Nhưng đó là do anh tình nguyện hết!

- Ngốc này, sao lại cảm ơn anh, tất cả việc anh làm là vì chúng ta thôi! Nhưng nếu em muốn, thì anh phải nhận lời cảm ơn này thôi...

Lăng Lãnh Ngạo sùng nịnh vuốt tóc cô. Sau đó đột nhiên cười tà...

- Ừm...

Lãnh Hàn Quyên chưa kịp nói gì thì đã những lời sắp nói ra đều phải nuốt trở lại vì Lăng Lãnh Ngạo đã chiếm cứ đôi môi cô.

Lãnh Hàn Quyên cũng còn chỉ đành hùa theo ôm lấy cổ anh...

Đêm...nóng bỏng như lửa...

Đêm...hoi thở hòa quyện...

...Và có lẽ..đêm nóng bỏng này chỉ mới bắt đầu...

Bị anh hành hạ cả đêm nên sáng nay Lãnh Hàn Quyên dậy hơi muộn.

Tỉnh dậy thì đã thấy khuôn mặt điển trai của anh kề sát bên cô. Hơn nữa còn nhìn cô vô cùng...

Bây giờ Lãnh Hàn Quyên không thể nào hình dung người nằm bên cạnh cô chính là vị lão đại lãnh khốc không gần nữ sắc...

Hay là do anh cầm dục lâu quá nên mới như vậy...

- Em tỉnh rồi!

- Ừ!

Lãnh Hàn Quyên ừ nhẹ rồi rời tay anh ra khỏi eo cô sau đó đứng dậy đi vào nhà tắm.

Lăng Lãnh Ngạo nhìn theo cô mà môi nở nụ cười ngập tràn hạnh phúc!

....

Lúc Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo xuống nhà thì đã thấy một mảng khá là đặc sắc trong phòng khách...

Lưu Diễm Trinh thì đang chăm chú xem xét một khẩu súng. Ấy, cái này thì không có gì lạ, cái đặc sắc ở đây là Brian đang ngồi cạnh Lưu Diễm Trinh và nhìn cô với ánh mắt chờ mong...

Lãnh Hàn Quyên nhìn lướt qua khẩu súng trên tay Lưu Diễm Trinh thì biết ngay đó là loại Brian vừa mới tạo ra, mà cô đã xử dụng trong vụ ám sát lần trước.

- Cô thấy sao?

Brian nhìn Lưu Diễm Trinh hỏi, trên tay anh cũng cầm một khẩu súng như vậy!

Mà bộ dáng Brian nói chuyện...

Khụ...rất giống chú cún nhỏ chờ được chủ khen ngợi!

Lưu Diễm Trinh gật gù đầu, chỉ vào một chỗ trên thân súng:

- Rất tốt, chỉ là chỗ này cần chỉnh lại thì lực sát thương sẽ cao hơn!

- Thật sao!

Mắt Brian sáng lên, bộ dáng vô cùng phấn khích, và nếu như anh ta mà có đuôi thì sẽ vẫy lĩa lĩa cho xem...

Khi biết được cô ấy cũng là một người thích chế tạo vũ khí. Mà Brian thì đang tìm cách tìm cận người ta nên lấy đó làm cơ hội.

Mà thật không ngờ cô ấy lại biết nhiều như vậy, anh cảm thấy càng hứng thú rồi!

- E hèm...

Không thể chịu nổi bộ dáng của người anh quý hóa của cô trước mặt bạn cô nữa. Lãnh Hàn Quyên liền hắt giọng gây chú ý...

Lăng Lãnh Ngạo ôm eo Lãnh Hàn Quyên đi xuống ngồi xuống ghế đối diện với hai người kia.

- Hai người làm cái gì vậy?

Lãnh Hàn Quyên giọng không nóng không lạnh lên tiếng, đầu cô thì thoải mái dựa vào ngực Lăng Lãnh Ngạo.

- Anh đang trao dồi kiến thức!

Brian rất thân nhiên trả lời.

- Rảnh rồi nhì!

Lăng Lãnh Ngạo ôn nhu vuốt tóc cô, nhưong mày hỏi.

Tất cả hành động thân mật của Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo đều được thu vào ánh mắt sắc bén của Lưu Diễm Trinh. Tuy là cô mới gặp Lăng Lãnh Ngạo một lần, mà cũng sau 13 năm mới gặp lại Nhiên Nhiên...à không, phải gọi là Lãnh Hàn Quyên nhưng tin đồn về hai người này thì nghe đầy: lạnh lùng, tàn nhẫn, quyết đoán, nguy hiểm,...

Nhưng bây giờ thì cô không nhìn thấy điều đó nữa mà là... Có lẽ khi yêu người ta là như vậy!

Lãnh Hàn Quyên ngược mắt nhìn Lưu Diễm Trinh, đúng lúc cô ấy cũng đang nhìn cô.

13 năm, nói dài chẳng dài, mà nói ngắn cũng chẳng ngắn. Thời gian cũng làm thay đổi tất cả.

Hai cô bé thơ ngây hồn nhiên bây giờ đã trở thành hai thiếu nữ xinh đẹp động lòng người.

Một người là nữ doanh nhân thành đạt nhất. Một lại là sát thủ lạnh lùng, ngoan độc...

- Nhiên Nhiên...không, Quyên...13 năm rồi, nhanh quá...

- Ủ, 13 năm rồi...

Lãnh Hàn Quyên cười nhạt, ánh mắt nhìn xa xăm vô định!

Dạo này ta lười quá.

Thời gian tuy có nhưng lại không có ý tưởng□□□

Nên thời gian ra chương sẽ thất thường và hơi lâu. Mọi người thông cảm nhé□□□

Ta sẽ cố đăng chương sớm nhất có thể.□□□

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

- Lúc đó, sau khi bị rơi xuống biển thì mình bị bất tỉnh, rồi trôi dạt theo con sóng tấp vào một bãi biển ở đất nước này...

Lưu Diễm Trinh chậm rãi lên tiếng, giọng nó không lạnh cũng không nhạt vang lên. Dừng một chút, cô nói tiếp:

- Đến khi mình tỉnh thì đã được nửa tháng sau... Thì ra thì mình được một người đàn ông trung niên cứu và đưa vào bệnh viện... Người đã cứu mình không ngờ là một sát thủ đứng đầu một thời, chính ông cũng chính là người gián tiếp lập ra "Tam sát"!

Một khoảng thời gian sau thì cô có về lại quê hương nhưng cảnh còn người mất...

Sau đó cô đã tiếp nhận huấn luyện cùng hai người nữa và lập ra "Tam sát" vào năm năm trước!

...

Lãnh Hàn Quyên nhẹ nhàng nắm lấy tay Lưu Diễm Trinh, vỗ vỗ tay cô:

- Khỏe cho cậu rồi, cũng tại mình liên lụy...

- Không, là do mình tình nguyện, mình không trách cậu!

Lưu Diễm Trinh ngắt ngang lời Lãnh Hàn Quyên, lắc đầu nói.

Nhưng... nói xong, cô lại cảm thấy có điều gì bất thường. Nhìn Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên thì chẳng có gì lạ...

Chỉ có điều cái tên ngồi bên cạnh cô đang trợn mắt nhìn cô, cô khó chịu lên tiếng:

- Anh kia, anh bị gì vậy?

Brian phản ứng nhanh lắc đầu lia lịa rồi lại gật đầu, vuốt mặt. Mờ to mắt nhìn Lưu Diễm Trinh xong lại nhìn Lãnh Hàn Quyên:

- Em gái, bắt công quá!

Brian bắt mắt khán nghị.

- Hừ!

Lãnh Hàn Quyên thoải mái dựa vào người Lăng Lãnh Ngạo, thái độ vô cùng nhàn nhã.

- Vì sao em không tức giận, em ghét nhất là bị ngắt lời mà?

- Thích!

Lưu Diễm Trinh hiểu ra mọi chuyện. Cô quan sát Lãnh Hàn Quyên lại một lần nữa rồi thở dài:

- Cậu quá khác xưa rồi!

Cô quá khác, Nhiên Nhiên nhay xưa của cô hồn nhiên trong sáng vô cùng. Còn bây giờ cô ấy là một Lãnh Hàn Quyên vao cao tại thượng, cô lạnh lẽo, một người phụ nữ vô cùng nổi bật...

- Ủ, thời gian và hoàn cảnh sẽ làm thay đổi tất cả!

Lãnh Hàn Quyên cũng không có gì bất ngờ với lời nhận xét của cô bạn, vì chính bản thân cô cũng cảm nhận được mà!

- Được rồi, bây giờ đến lượt cậu cho tớ biết tất cả về cậu!

Cô muốn biết, muốn biết tất cả về người bạn thân nhất cuộc đời này của cô! Muốn biết về lai lịch, về hoàn cảnh mười mấy năm qua của cô ấy như thế nào mà có thể nuôi dưỡng được một người như thế...

"Lãnh Hàn Quyên" một cái tên quá nổi tiếng nhưng lại vô vàng bí ẩn...

- Ủ, cũng được...

Trong phòng khách im phăng phắc, chỉ còn lại âm thanh của Lãnh Hàn Quyên vang lên đều đều!

Lăng Lãnh Ngạo ôm chặt Lãnh Hàn Quyên vào lòng. Dù rằng anh đã biết hết tất cả, nhưng được chính cô nói ra thì anh càng xót xa hơn...

Đặc biệt là cô lại nói nhẹ nhàng như một cơn gió thổi qua!

Rất cuộc thì một người con gái khi đó chỉ mới 17 tuổi phải như thế nào để trải qua cùng lúc sự cô đơn một mình, lại vừa phải giữ vững một tập đoàn khổng lồ bên bờ vực phá sản...

Nếu có thể, anh chỉ muốn có thể được gặp cô lúc đó để cô không phải cô đơn một mình nữa!

Do ngồi trong lòng anh nên Lãnh Hàn Quyên cảm nhận được động tác của anh. Cô vỗ nhẹ nhẹ lên tay anh rồi ngược mắt nhìn anh cười nhẹ mới làm cảm xúc Lăng Lãnh Ngạo bình ổn lại.

Lãnh Hàn Quyên nói rất ngắn gọn, bởi cô chẳng thích nói nhiều cũng như giải thích!

Nhưng chỉ như thế cũng đủ làm cho Lưu Diễm Trinh nước mắt lưng dãi...

Cô không biết, cô cũng không ngờ rằng tuy cô gian khổ nhưng cũng có hai người bạn đồng hành bên cạnh. Nhưng còn cô ấy là một thân một mình gánh vác tất cả...

Brian thì chẳng có cảm xúc gì mấy. Vì anh là người chứng kiến tất cả quá trình trưởng thành của cô em gái nuôi này.

Chỉ là nhìn Lưu Diễm Trinh khóc không hiểu sao anh lại cảm thấy rất đau lòng và khó chịu...

- Ngoan, ngoan nào, đừng khóc nữa! Anh thương...

Brian kéo Lưu Diễm Trinh vào lòng anh, một tay ấn đầu cô vào ngực mình, một tay thì giơ eo cô.

Nhìn hành động và lời nói của Brian, Lãnh Hàn Quyên bà Lăng Lãnh Ngao ngồi đối diện trên trán lộn nổi ba vạch đen, khóe miệng giật giật nhìn nhau không biết nói gì!

Đây mà là ông trùm của tổ chức sát thủ thế giới đây sao?

Tuy là Brian không có hứng thú với vị trí đó và không ở trong tổng bộ nhưng mọi việc của tổ chức anh quản lý rất nghiêm ngặt. Đừng thấy bộ dáng cà lơ cả phát của anh như vậy mà xem thường, chứ thật ra con người thật của Brian rất nham hiểm, lúc làm việc anh rất lạnh lùng và tàn bạo!

...

Còn Lưu Diễm Trinh kịp nhận ra tình hình thì cô liền đẩy Brian ra. Cô tròn mắt giận dữ chỉ tay vào mặt Brian:

- Anh...anh...

Nghĩ sao mà anh ta lại dễ dàng cô giống như đồ trẻ vậy? Tên thật thật quá đáng mà!

Lưu Diễm Trinh đây là tức giận mà khuôn mặt đỏ bừng. Nhưng vào mắt Brian lại là cô vì xấu hổ mà đỏ má, trở nên đáng yêu!

Anh quyết định rồi, cô gái này phải là của anh!

Xin lỗi vì để mọi người chờ lâu!(cúi đầu)□□□

Nhưng biết làm sao được khi viết được vài chữ là con mắt mình nó híp lại mở không ra nữa rồi□□□

Cố lắm mới viết được một chương, mọi người đọc tpm nhé!□□

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

- Lăng Lãnh Ngao, tao muốn giết mày...

Trần Minh Hải ngồi trên xe lăn, một chân ông ta thì được băng bó.

Hiển nhiên ông ta ngồi xe lăn là nhờ vào "công lao" của Lăng Lãnh Ngao.

Cái này đúng là trộm gà không được còn mất luôn nắm thóc mà!

Vốn dĩ là ông ta gài bẫy Lăng Lãnh Ngao, nhưng rốt cuộc không làm gì được hắn ta mà bản thân lại thành ra thế này.

Không biết là nên trách ông chưa đủ thông minh hay là do Lăng Lãnh Ngao quá lợi hại!

Như thế chưa đủ tức, nhưng ông ta thế sát thủ giết Lãnh Hàn Quyên mà bây giờ lại không rõ thông tin...

Trần Minh Hạo ngồi đối diện với ba hắn, nhíu mày nói:

- Ba bình tĩnh đi, bây giờ có tức giận cũng không giải quyết được gì đâu!

- Bình tĩnh? Con bảo ba làm sao mà bình tĩnh được, hà?

Trần Minh Hải vô cùng tức giận, thở phì phò nói.

Trần Minh Hạo cũng không tỏ thái độ gì nữa đối với sự tức giận của ba hắn.

Mân mê ly rượu trên tay, hấn ta lâm vào trầm ngâm.

Mặc dù không phục, nhưng hấn cũng phải khâm phục Lăng Lãnh Ngạo. Không chỉ biểu lãn thoát khỏi mai phục của họ, mà hấn còn thành công lật ngược tình thế lãn này.

Bình an rời khỏi địa bàn của họ, còn cần ngược lại ba hấn một cái khiến ông ta thành phể nhân, khen hay!

Còn Lãnh Hàn Quyên...cô cứ đợi đấy!

- Ba, không phải chúng ta còn mấy quân cờ trong tay sao, đã đến lúc thí cờ rồi!

Trần Minh Hạo nói vô cùng đắc ý, ánh mắt thì vô cùng thâm độc!

Trong đánh cờ, đôi khi phải liều lĩnh hi sinh vài quân cờ thì mới giành chiến thắng!

Cuộc sống cũng như vậy!

Trần Minh Hải nghe vậy, liền hiểu ý con trai ông ta.

Có những quân cờ tuy vô dụng nhưng đôi khi cũng có một vài lợi ích.

Ví dụ như đánh lạc hướng, gây phân tâm đối thủ chẳng hạn...

Đã qua vài ngày kể từ lúc Lãnh Hàn Quyên và Lưu Diễm Trinh nhận lại nhau.

Có người thì vui vẻ, nhưng cũng có người vô cùng tức tối.

Phi Ảnh hôm đó sau khi yên chuyện thì cô trở về thông báo cho Phi Dạ để anh khỏi lo lắng. Thì sau vài ngày đã trở lại bên cạnh Lưu Diễm Trinh.

Phi Ảnh là một cô gái năng động, đáng yêu, chỉ nghiêm túc khi làm việc thôi. Đặc biệt lại vô cùng thân thiết với Diễm Trinh.

Vì thế, cô bé sau khi biết được Lãnh Hàn Quyên là người mà Diễm Trinh tìm kiếm mười mấy năm nay thì vô cùng ngạc nhiên. Nhưng xen lẫn sự ngạc nhiên ấy thì là sự tò mò.

Cho nên, ý vào cô có Lưu Diễm Trinh chống lưng mà đeo bám theo Lãnh Hàn Quyên hết hôm này tới hôm kia.

Lãnh Hàn Quyên lúc đầu cũng chỉ lạnh lùng im lặng. Nhưng lúc sau không chịu nổi nữa cũng đành trả lời cô bé!

Nhưng có lẽ đây là sự ngoại lệ duy nhất vì đối phương được cô ấy xem như em gái. Chứ như là người khác thì có lẽ đã đi chầu Diêm vương lâu rồi!

Rồi Lưu Diễm Trinh thì lại sợ Lãnh Hàn Quyên hoặc Lăng Lãnh Ngạo làm gì cô em gái nhỏ của cô.

Bởi Lãnh Hàn Quyên đã không còn phải là Nhiên Nhiên hiền lành ngày xưa của cô, mà là Lãnh Hàn Quyên, một con người khác hoàn toàn.

Còn con người Lăng Ngạo quá nguy hiểm. Ở gần anh như ở gần cọp vậy!

Vì vậy, trong căn biệt thự đã diễn ra một cảnh tượng hết sức quen mắt:

Lãnh Hàn Quyên thì ngồi gõ laptop làm việc, thỉnh thoảng sẽ trả lời câu hỏi của Phi Ảnh. Lưu Diễm Trinh thì dỗi mắt nhìn theo. Lâu lâu ba cô gái lại nói một số việc...

Trong khi đó Lăng Lãnh Ngạo vô cùng tức tối vì Lãnh Hàn Quyên của anh bị giành mất. Nhưng không thể làm gì được.

Còn Brian thì ảo não vì anh để ý người ta, còn người ta thì chẳng thèm đếm xỉa tới anh.

Muốn tìm người tư vấn thì xung quanh anh toàn đàn ông độc thân, cô đơn.

Chỉ có một đối tượng hỏi được nhưng lúc bảo cũng trưng ra bộ mặt muốn giết người.

Haizzz... đời anh sao khổ vậy nè!

....

Hôm nay thì sức chịu đựng của Lăng lão đại đã không còn.

Anh tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Lãnh Hàn Quyên. Rất thành thạo mà kéo cô vào lòng.

Chứng mất nhìn hai người phụ nữ ngồi đối diện một cái là họ lạnh sống lưng.

- Anh đã sắp xếp xong rồi, ngày mai sẽ sang Đài Loan.

Anh nhỏ nhẹ nói với cô, ánh mắt thì đầy ôn nhu nhìn người phụ nữ trong lòng.

Lãnh Hàn Quyên cũng không phản kháng hành động của anh. Mà ngược lại vô cùng hưởng thụ mà dựa vào người anh.

- Ừ, sao cũng được!

Đã đến lúc một số kẻ phải trả giá những việc mà họ đã gây ra cho cô rồi! Nhưng cô không thích bắt kẻ đầu sỏ trước, mà thích giải quyết từ dưới lên thôi.

- Bắt đầu rồi sao?

Lưu Diễm Trinh nhặt nhặt lên tiếng, một câu không đầu không đuôi nhưng Lãnh Hàn Quyên lại hiểu rất rõ!

- Ừ, đáng ra là mình đã giải quyết lâu rồi, nhưng là chờ cậu. Bây giờ thì tới lúc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

1 tháng sau, Đài loan.

Từ Trung Quốc, Lãnh Hàn Quyên định đến Đài Loan luôn. Nhưng đột nhiên Lãnh thị ở Mĩ có việc nên cô phải về giải quyết.

Trước đó thì Lưu Diễm Trinh đã về Đài Loan trước cô cùng hai người bạn đồng hành...

Lãnh Hàn Quyên xuống sân bay thì đã có người đón sẵn, là thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngao.

Anh phái thuộc hạ đón cô mà không đích thân ra mặt vì anh không có ở Đài Loan!

...

Ngồi trên xe, Lãnh Hàn Quyên đưa mắt nhìn qua bên ngoài. Sau mười ba năm, cảnh vật đã thay đổi rất nhiều.

Tuy rằng Lãnh thị cũng có chi nhánh ở Đài Loan nhưng Lãnh Hàn Quyên lại chưa đến đây.

Đúng hơn là từ mười ba năm trước cô chưa từng về lại lần nào.

Bởi vì nơi đây in dấu ấn mười năm tuổi thơ không chọn vẹn của cô nhưng lại luôn có một người đồng hành. Bao năm qua quá cô độc nên cô không trở lại nữa, nhưng bây giờ thì khác rồi...

Nợ lớn, nợ nhỏ...đã đến lúc cần cô trở lại để đòi lại tất cả...

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông điện thoại vang lên kéo Lãnh Hàn Quyên ra khỏi trầm tư.

- Alo!

Lãnh Hàn Quyên không nóng không lạnh lên tiếng.

"Chị, chị tới Đài Loan chưa?"

Đầu dây bên kia vang lên âm thanh mềm mại, đáng yêu của Phi Ảnh- Triệu Thiên Thiên. Sau nhiều lần nài nỉ thì cô bé đã được như ý nguyện, được Lãnh Hàn Quyên cho gọi cô bằng chị... Thật là...

- Rồi!

Đôi môi anh đào nhẹ nhàng rơi ra một chữ. Vô cùng ngắn gọn, lại quá xúc tích!

Đầu dây bên kia chợt im lặng rồi vui vẻ nói:

- "Chị, em với chị Trinh đang ở khu mua sắm của Trung tâm thương mại Lành thị, chị đến được không?"

Lãnh Hàn Quyên nhắm mắt lại. Trung tâm thương mại sao? Đồ của cô dùng mười mấy năm có nhà thiết kế riêng phục trách, từ tất cả!

Dù rằng Lãnh thị có vô số Trung tâm thương mại, mua sắm, và cô cũng đến không ít nhưng điều là đến phòng làm việc, quản lý...

Chuyện đi dạo phố, rồi mua sắm là sở thích của hầu hết các người phụ nữ, cô gái khác, đối với cô thì lại là một việc hoàn toàn xa lạ...

Thôi thì đi cũng không sao, cô cũng muốn biết công việc ở đây như thế nào!

- Ủ, tôi sẽ tới!

Sau khi ngắt máy, Lãnh Hàn Quyên dựa đầu vào lưng ghế, khép hờ đôi mắt cô lên tiếng:

- Đến Trung tâm thương mại Lành thị!

Trung tâm thương mại của Lãnh thị là trung tâm thương mại với quy mô lớn nhất nhì ở thành phố Đài Bắc này!

Trung tâm thương mại này được đặt tại nơi phồn hoa nhộn nhịp nhất của Đài Bắc...

....

Bên trong khu mua sắm, sau khi bị Lãnh Hàn Quyên ngắt máy, Triệu Thiên Thiên nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại tối đen, phụng phịu:

- Đồ đáng ghét, đồ tăng băng! Phụ nữ gì mà nói chuyện chẳng có tí mềm mại nào cả, hừ!

- Phì...

Lưu Diễm Trinh đứng một bên nghe cô bé phụng phịu mà phải phì cười. Thật sự thì Triệu Thiên Thiên chỉ mới hai mươi tuổi. Cô bé không có nét đẹp khuyên quốc khuyên thành mà có nét đẹp trong sáng đáng yêu. Khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn long lanh trông vô cùng đáng yêu!

Ấy, nhìn vẻ ngoài của cô người ta sẽ nghĩ ngay đến là một tiểu bạch thỏ ngây thơ vô hại. Nhưng điều đó là sai hoàn toàn, chỉ có những người quen thuộc mới biết được trong lớp vỏ ngây thơ đó là một tiểu hồ ly gian xảo, thích chinh phục người vô cùng.

Cô bé mà có cảm tình với ai thì sẽ vô cùng mặt dày mà đeo bám theo người ta đến khi được thỏa ý nguyện mới thôi.

Đến con người lạnh nhạt, vô cảm với mọi chuyện như Lãnh Hàn Quyên mà còn không chịu nổi bị đeo bám phải chịu thua cho cô gọi là chị thì còn gì...

- Chị cười cái gì chứ?

Triệu Thiên Thiên bắt mắt lườm với Lưu Diễm Trinh.

- Không có gì!

- Xi, hôm nay em mua hết cái trung tâm này cho bỏ ghét!

Triệu Thiên Thiên chu môi nói, trong vô cùng đáng yêu.

Lưu Diễm Trinh cũng không nói gì nữa mà chỉ lắc đầu cười cười.

- Đúng là trên đời này có không ít người ngu ngốc tự mãn mà. Không biết có mua nổi một chiếc áo ở đây hay không mà bày đặt nói mua hết trung tâm..

Không khí đang vô cùng vui vẻ, bỗng nhiên vang lên một giọng nói chua ngoa.

Lưu Diễm Trinh đang cười thì nghe đến đây cô im bật, sắc mặt cô cũng lạnh xuống, đưa mắt nhìn qua nơi phát ra âm thanh.

Cách cô và Triệu Thiên Thiên khoảng mười mét có hai cô gái đang tới gần. Trên người mấy á là những chiếc váy đắt tiền, trang sức thì đeo đầy.

- Không có tiền thì đừng có vào những nơi như thế này, hừ!

Lại là cô gái lúc nãy lên tiếng, còn sẵn tay giật luôn chiếc váy mà Triệu Thiên Thiên vừa mới chọn được đang cầm trên tay!

- Chị Nhi, chị xem, em mà mặc cái váy này có đẹp không?

Cô ta rất là tự nhiên mà giờ chiếc váy lên, hời cô gái đi cùng.

- Sẽ rất đẹp!

Lâm Thiên Nhi tươi cười nói!

Lưu Diễm Trinh khẽ đảo mắt nhìn qua Lâm Thiên Nhi, khuôn mặt càng lạnh lẽo hơn!

- Này này, hai cái con không tước kia, mấy người có biết phép lịch sự không hả? Con người gì mà vô duyên, vô giáo dục vậy hả, hả?

Bị coi thường, còn bị giựt đồ trên tay, Triệu Nhiên Nhiên tức tối chống nạnh chỉ vào mặt Lâm Thiên Nhi và Dương Gia Mẫn.

- Cái con nghèo kiết xác kia, mày nói ai là không tước hả? Mày có biết ao là ai không hả?

Dương Gia Mẫn trừng mắt với Triệu Nhiên Nhiên, hoàn toàn bộc lộ ra bản tính điêu hoa, ngạo mạn của cô ta!

Dương Gia Mẫn cứ mở miệng là lại nói Lưu Diễm Trinh và Triệu Thiên Thiên nghèo vì là hai người ăn mặc điều rất đơn giản, lại không trang sức, đồ hiệu như cô ta.

Rất chi là bình thân, cô bé khoanh tay phán một câu xanh rờn!

- Không tước chính là không tước, chứ còn là ai nữa!

Cô ta tức giận, chỉ vào mấy cô nhân viên gần đó la lên:

- Nè, mấy người sao lại đứng im đó, mau đổi hai đứa nghèo nàn này ra ngoài cho bẩn tiểu thư! Thật là tức chết mà, có tin tôi cho trung tâm thương mại của mấy người phá sản không?

- Cứ việc, tôi cũng muốn xem thử cô làm như thế nào để Trung tâm thương mại của Lãnh thị bị phá sản!

Mấy cô nhân viên còn ngây người với giọng điệu phách lối của Dương Gia Mẫn thì từ phía ngoài đã vang lên giọng nói trong trẻo nhưng cũng rất lạnh lẽo!

Ai vậy nhẽ???

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Âm thanh vang lên vô cùng lạnh lẽo. Không khí Đài Bắc vào đông đã lạnh, mà khi nghe âm thanh này không khéo người ta còn bị đông cứng ấy chứ!

Lãnh Hàn Quyên chậm rãi bước tới, trên người cô là bộ âu phục nữ màu đen tôn lên sự huyền bí và đáng người hoàn hảo của cô.

Bề ngoài thành thực, khí chất hơn người hoàn toàn là dáng vẻ của một nữ cường nhân thành đạt!

Mặc dù là mặc âu phục nhưng vẻ đẹp của cô không hề giảm bớt mà còn tăng lên...

- Cô là ai mà dám xen vào chuyện của tôi chứ?

Bị sự ghen tỵ che mờ lí trí, không quan sát đối phương, Dương Gia Mẫn lên tiếng chất vấn.

- Gia Mẫn, thôi bỏ đi!

Lâm Thiên Nhi kéo Dương Gia Mẫn đang muốn xông vào Lãnh Hàn Quyên lại, cô ta lên tiếng ngăn cản.

Tuy hành động và lời nói là thế, nhưng trong đôi mắt cô ta lên hiện lên ghen tỵ xen lẫn xem thường!

Cô ta ghen tỵ với Lãnh Hàn Quyên, ghen tỵ với khí chất và cả ngoại hình của cô!

Hơn nữa Lâm Thiên Nhi còn cảm thấy cô gái vừa bước vào cùng cô gái trầm mặc này giờ rất quen nhưng lại không nhớ là ai. Điều này làm cô ta càng khó chịu, tức tối hơn nhiều!

Còn xem thường là cô ta xem thường Dương Giai Mãn.

Ngủ ngốc, Lãnh thị là cái cô ta có thể dựa vào sao, cho dù Trung tâm thương mại này chỉ là chi nhánh của Lãnh thị nhưng lại cũng không dễ dựa vào. Còn cô gái mới bước vào nhìn là biết ngay là đối phương không đơn giản, có khi là nhân viên cấp cao của Lãnh thị không chừng, vậy mà ả Dương Giai Mãn ngủ ngốc lại không nhìn ra, còn chất vấn cô ta!

Hừ! Nếu không phải ngại Dương gia thì cô ta đã mặc xác cô ả rồi!

Lâm Thiên Nhi chửi thầm Dương Giai Mãn và suy đoán thân phận của Lãnh Hàn Quyên. Nhưng mà nếu cô ta biết người mà cô ta nghĩ là nhân viên cấp cao của Lãnh thị tên người đứng đầu cả tập đoàn thì sẽ ra sao?

...

Lãnh Hàn Quyên chẳng phí lời với Dương Giai Mãn, cô nhếch môi cười lạnh lẽo. Ánh mắt lướt qua Lâm Thiên Nhi rồi tới Dương Giai Mãn.

Không ngờ ngày đầu tiên về đây cô đã được gặp cô "em gái" ngày xưa của mình! Ô, tính cách của cô ta cũng không còn bông bột nông nổi nữa nhỉ, cũng hay!

Tuy cô không về đây mười ba năm nhưng làm sao cô nỡ không quan sát "gia đình" cũ của mình chứ?

A, còn có cả một cô em họ của cô nữa, thật thú vị!

Đảo ánh mắt qua Lưu Diễm Trinh, thấy cô ấy cũng đang nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa, Lãnh Hàn Quyên cười nhẹ với cô ấy một cái rồi khôi phục khuôn mặt vô cảm của mình.

- Oa, chị, chị nhìn xem hai con khổng tước này hùa nhau bắt nạt em kia! Còn con khổng tước lại tắc tèo hoa kia nói chỉ cần cô ta búng tay một cái thì sẽ khiến cho Lãnh thị phá sản đó! Em thật sợ nha...

Triệu Thiên Thiên ôm cánh tay Lãnh Hàn Quyên, chỉ vào Dương Giai Mãn tố cáo. Nhìn vào khuôn mặt tiểu bạch thỏ, đôi môi mím chặt, ánh mắt thì long lanh chỉ trực trào thì nước mắt sẽ lăn dài của cô bé thì thật là đáng thương quá đi mất!

Hình ảnh này mà bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ muốn ôm cô vào lòng mà dỗ dành đây!

Mí mắt Lãnh Hàn Quyên giật giật, trán cô nổi lên ba vạch hắc tuyến. Nếu như cô mà không biết đây là một tiểu hồ ly đột lóp tiểu bạch thỏ thì dám chừng chắc sẽ tin lời Thiên Thiên thật.

Khẽ đảo mắt, cô nhìn thấy ngay có một người đang nhin cười đến mặt đỏ lên, và tất nhiên đó là Lưu Diễm Trinh rồi.

Có cả vị giám đốc chi nhánh mới bước vào đang run lấy bầy một bên, tay cầm khăn liên tiếp lau mồ hôi lạnh trên trán.

Tiểu rồi, tiểu rồi, cái vị chủ tịch này sao lại đột ngột xuất hiện ở đây lại còn không báo trước. Vừa rồi vừa nhận được tin của thư kí chủ tịch thì ông ta lập tức tới đây, vậy mà... Trời ạ...

Trong khi những nhân viên ở đây ngơ ngác thì hai con "khổng tước" thì sắc mặt lúc đỏ lúc xanh.

- Sao lại là khổng tước lại tắc tèo hoa?

Lãnh Hàn Quyên cũng chẳng vạch mặt Triệu Thiên Thiên mà còn nường mảy hỏi lại, giọng điệu khá là thích thú!

- Nga, thì là khổng tước thì hung dữ, tắc tèo hoa thì nhiều màu a!

Triệu Thiên Thiên bé nhỏ rất chi là "ngây thơ" vô (số) tội đáp.

- Ủ, đúng là rất giống!

Nghe tới đây, Dương Giai Mãn không thể chịu nổi nữa, lại nhìn thấy giám đốc chi nhánh cũng có mặt, sắc mặt ả tái càng thêm tái, vùng vẫy thoát khỏi tay Lâm Thiên Nhi.

- Giám đốc Mã, là cô ta ngấm máu phun người, tôi không có nói!

Dù cho ả có ngủ ngốc đến đâu cũng không có dám nói ra những lời như vậy. Vừa rồi ả chỉ là lỡ miệng và nghĩ dù sao ở đây cũng có mấy nhân viên, họ sẽ không dám nói ra.

Vậy mà bây giờ cô ta dám nói thêm vô, hơn nữa bây giờ thì khác, ở đây là giám đốc chi nhánh, nếu ông ta báo cáo tới tai chủ tịch tập đoàn thì tiêu. Dương thị của ông nội mà so với Lãnh thị thì chả là gì cả!...

Giám đốc Mã-giám đốc chi nhánh ở Đài Loan của Lãnh thị. Ông ta không có trả lời Dương Giai Mãn liền, mà len lén quan sát sắc mặt của vị nữ chủ tịch

huyền thoại. Nhân viên chi nhánh của Lãnh thị rất nhiều, nhưng người biết mặt cô ở mỗi chi nhánh chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Điều đó chứng tỏ cô không muốn để người khác biết cô, nên ông ta không có đại gì mà hành động lộ liễu làm lộ ra!

- Dương tiểu thư, không cần biết cô có nói hay không, nhưng cô đã đắc tội với người không nên đắc tội. Bảo trọng!

Giám đốc Mã cũng rất là thức thời, lập tức tìm cách lấy lòng chủ tịch... Nói ra một câu rất là ý vị!

- Giai Mãn, đừng quấy nữa, đi thôi!

Không để cho Dương Giai Mãn làm ra thêm điều gì ngu ngốc nữa, Lâm Thiên Nhi lập tức kéo cô ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Có điều, khi Dương Giai Mãn đi ra thì đi qua Triệu Thiên Thiên, lập tức, cô bé nhanh tay giả vờ quơ tay chạm vào người cô ta một cái.

Động tác rất nhanh, nhưng lại không thể qua được ánh mắt sắc bén của Lãnh Hàn Quyên và Lưu Diễm Trinh!

...

- Lâm Thiên Nhi, chị làm gì vậy, bỏ tôi ra!

Ra khỏi Trung tâm thương mại, Dương Giai Mãn dùng sức thoát ra khỏi tay Lâm Thiên Nhi, bực bội nói.

- Chị đừng quên, chị sắp làm chị dâu của tôi rồi! Vậy mà chị lại không nói giúp tôi một tiếng mà lại kéo tôi bỏ đi. Chị bị cái gì vậy hả?

Cô ả tức tối hét lớn vào mặt Lâm Thiên Nhi.

Lâm Thiên Nhi hít sau một hơi, cô ta cố gắng ổn định lại tâm tình muốn đánh người:

- Em hỏi chị làm gì à? Chị làm vậy chỉ muốn tốt cho em thôi, chị để ý thấy cô gái mặc âu phục chắc chắn không tầm thường nên mới làm như vậy...

- Hừ, không tầm thường gì chứ, cùng lắm thì chỉ là quản lý thôi chứ gì?

Dương Giai Mãn không cho là đúng xem thường nói.

- Quản lý, em nghĩ chỉ đơn giản thế thôi sao? Sao em không chịu quan sát kỹ, trên người cô ta rất rõ ràng toát lên khí chất vương giả hơn người. Lúc đầu chị cũng chỉ nghĩ ngờ, nhưng sau khi thấy thái độ của giám đốc Mã thì chị đã chán chán hơn...

Ngừng lại một chút, cô ta nói tiếp:

- Bình thường em thấy có vị giám đốc nào lại vì chỉ là giải quyết mâu thuẫn của khách hàng mà đích thân xuất hiện không, không hề! Hơn nữa, lúc đó ông ta còn phải nhìn sắc mặt cô ta mà nói chuyện đó! Em nghĩ đó chỉ là quản lý thôi sao...

Sắc mặt Dương Giai Mãn đã chuyển từ khinh thường sang hoảng loạn. Phải, cô ta hoảng loạn thật sự! Bây giờ nghe Lâm Thiên Nhi nói cô ta mới nhớ lại thì thấy đúng là vậy. Lúc này cô ta cũng thấy nhưng do nóng giận mà không thêm bận tâm... Xém chút nữa thì...

- Chị dâu, em xin lỗi, là em không đúng, cũng may là nhờ có chị. Chị đừng giận em nha!

Dương Giai Mãn tươi cười với Lâm Thiên Nhi. Cũng nhờ chị dâu sáng suốt nha, nếu không cô làm lớn chuyện lần này là tiêu rồi!

Nhìn nụ cười của Dương Giai Mãn mà Lâm Thiên Nhi cảm thấy vô cùng chướng mắt. Đúng là đồ không tước không nã mà!

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cô ta lại bày ra khuôn mặt tươi cười:

- Không sao, chúng ta về thôi!

Chẳng trách, nếu như cô ta không phải là đứa cháu gái mà Dương lão gia yêu thương nhất, với lại cô lại chuẩn bị gả cho Dương Gia Khiêm- anh trai của Dương Gia Mãn thì còn lâu cô mới thêm để mặc tới sống chết của cô ả!

Dương Gia Mẫn tươi cười định khoác tay Lâm Thiên Nhi đi về thì bỗng nhiên cô ta nhăn mặt rồi gãi toàn thân: từ tay, chân, cổ, mặt...

Lâm Thiên Nhi thấy lạ thì nhăn mặt hỏi:

- Em sao vậy?
- Không biết, chỉ là cơ thể em tự dưng ngứa quá!
- Chấn tại em đụng vào cái gì bẩn thôi, về nhà tắm rửa một cái là hết thôi!
- Ủ, chắc vậy, về nhanh lên, em chịu hết nổi rồi.

Dương Gia Mẫn cùng Lâm Thiên Nhi lên xe trở về Dương Gia.

Chỉ có điều là cô ta gãi người lên tục làm cho Lâm Thiên Nhi phải sợ hãi tránh xa cô ả ra sợ bị lây sang người...

Sau khi đuổi đi buộc bọn ruồi nhọ, giám đốc Mã trường mắt nhìn những nhân viên còn đang ngơ ngác nhìn ông ta:

- Nhìn cái gì, mau đi làm việc đi!
- Dạ giám đốc!

Đảm bảo là sẽ không có nhân viên nào ở gần nữa, ông ta dùng giọng điệu mà chính bản thân cho là tốt nhất hướng tới Lãnh Hàn Quyên:

- Chủ tịch, không biết vì sao người lại đột ngột sang đây vậy ạ!
- Tôi thích thì làm thôi, ông có ý kiến gì à?

Lãnh Hàn Quyên liếc vị giám đốc đáng thương một cái khiến người ông ta thoáng run rẩy.

Chủ tịch cũng quá đáng sợ đi, chỉ khí thế cũng khiến ông ta thở không thông rồi.

Tuy rằng đầu quý nào ông ta cũng gặp chủ tịch trong cuộc họp quý thường niên của tập đoàn, nhưng đây là lần đầu ông ta đứng gần vị chủ tịch trong truyền thuyết này!

Hơn nữa bao nhiêu năm nay vị chủ tịch này có sang Đài Loan lần nào đâu? Sao lần này lại đột ngột xuất hiện, không lẽ là có sai sót gì à!

...

- Cậu với Thiên Thiên đi mua sắm đi, mình bàn việc một chút sẽ tìm cậu!

Lãnh Hàn Quyên nhàn nhạt nói với Lưu Diễm Trinh.

- Ủ!
- Chị, em nghèo lắm, không mua nổi một cái áo ở đâu đâu, nhưng mà lại rất thích đồ. Phải làm sao đây?

Trong khi Lưu Diễm Trinh chỉ gật đầu nhẹ với lời nói của Lãnh Hàn Quyên thì Triệu Thiên Thiên lại ảo não lên tiếng.

- Thích gì cứ chọn, chị trả!

Lãnh Hàn Quyên thật là hết cách với cô gái này! Đúng là tiểu hồ ly mà, không chừng bây giờ Dương Gia Mẫn đang vô cùng khổ sở mà kêu cha gọi mẹ rồi!

- Chị Hàn Quyên là người tốt nhất!

Triệu Thiên Thiên hí mắt cười như hồ ly phán một câu làm cho giám đốc vương nghe được trọn tròn mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Làm ơn đi, nếu nói Lãnh Hàn Quyên là người tốt nhất thì ông thà tin rằng mặt trời mọc ở phía Tây!

Lãnh Hàn Quyên cũng không nói gì với tiểu hồ ly đó nữa, mà cô cất bước đi ra ngoài, bỏ lại một câu:

- Giám đốc Mã, lên phòng ông nói chuyện một chút!

Lập tức, giám đốc Mã ba chân bốn cẳng chạy tới dẫn đường cho Lãnh Hàn Quyên.

Người đi rồi, mấy nhân viên trong đó mới nhỏ giọng bàn tán một chút.

Họ làm việc ở đây bao nhiêu năm nay, trong ấn tượng của họ, giám đốc là người cao cao tại thượng. Nhưng hôm nay ông ta lại khúm núm trước mặt người khác.

Họ thật muốn biết cô gái đó là nhân vật khủng nào à nha!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

- Ái...ui da...đau...

Triệu Thiên Thiên đang hí hửng vô cùng, thì đột nhiên cô la toáng lên vì bị Lưu Diễm Trình cốc vào đầu.

Sau đó cô ôm đầu, vừa oai oán vừa méu máo nhìn Lưu Diễm Trình.

- Sao chị cốc đầu em?

- Chừng nào em mới lớn đây hả?

Lưu Diễm Trình ngao ngán thờ dài nhìn khuôn mặt méu máo trước mặt mình.

- Em lớn lâu rồi mà!

Triệu Thiên Thiên lè lưỡi, chu môi với cô trong vô cùng đáng yêu...

Ánh hoàng hôn lung linh ảo mộng, cả một vùng trời trải dài cùng nhộm một sắc vàng... bao trùm nhộm màu cho cả mặt biển mênh mông...

Ánh nắng chiếu lên hai thân ảnh đứng trên vách đá...kéo dài...trong vô cùng mộng ảo...

- Chính nơi này...mười ba năm trước...

Lưu Diễm Trình lên tiếng phá tan bầu không khí trầm mặc...

- Ủ, một nơi kết thúc để cho một sự bắt đầu mới!

Giọng nói của Lãnh Hàn Quyên vang lên. Âm thanh không lãnh lùng như mọi khi mà chỉ mang thêm sự nhẹ nhàng nhất định.

Không gian lại một lần nữa lâm vào yên lặng, và lần này cũng là Lưu Diễm Trình lên tiếng trước:

- Cậu đã bắt đầu chưa?

Thật sự thì mấy tháng qua Lưu Diễm Trình cô vẫn chưa thể quen với cái tính cách quá mức trầm tĩnh, quá mức lạnh nhạt này của Lãnh Hàn Quyên. Cô vẫn thích tính cách lúc nhỏ của cô ấy hơn... Nhưng với dòng đời quá nghiệt ngã thì làm sao cô ấy không thay đổi cho được!

- Rồi!

- Nhớ phải chừa phần cho mình đấy!

Lưu Diễm Trình nháy mắt với Lãnh Hàn Quyên.

- Yên tâm, sẽ không thiếu phần của cậu...

Lãnh Hàn Quyên nhếch môi, nhìn thẳng vào mắt cô bạn. Rồi cô lại hướng mặt ra biển, nhắm mắt lại để cảm nhận gió biển mát lạnh thổi vào người.

Đã là mùa đông, nên khi gió thổi vào người thì càng trở nên vô cùng lạnh lẽo. Nhưng mười mấy năm sống ở Mĩ thì với cái lạnh này đối với Lãnh Hàn Quyên chẳng là gì...

Cô là vì đợi chờ và tìm kiếm Lưu Diễm Trình nên mới không làm gì, chứ không "bọn họ" làm sao mà còn được sống yên ổn như bây giờ?

- Sáng mai mình muốn đến một nơi, cậu có muốn đi với mình không?

Lãnh Hàn Quyên đột ngột mở mắt ra, nhẹ giọng hỏi Lưu Diễm Trinh. Cô muốn đến một nơi, một nơi mà từng in đậm bóng dáng của người ấy...

Tuy không biết nơi Lãnh Hàn Quyên nói là ở đâu, nhưng Lưu Diễm Trinh vẫn gật đầu đồng ý đi cùng!

...

Xe dừng lại trước cổng cô nhi viện lớn nhất ở Đài Bắc, cô nhi viện Từ Ái.

Bước xuống xe, Lưu Diễm Trinh nhìn Lãnh Hàn Quyên như nhìn người ngoài hành tinh. Lúc này ở trong xe, cô đã bị một cuộc điện thoại của Lãnh Hàn Quyên làm cho giật mình, bây giờ thì còn đáng sợ hơn...

Này, ai nói cho cô biết đi, cái tầng băng này mà lại đến cô nhi viện à, ngay bây giờ cô thật sự muốn sờ xem trên mặt cô ấy có cái mặt nạ nào không, xem thử của phải là Lãnh Hàn Quyên hay không...

Bỏ qua biểu cảm thất thố của cô bạn, Lãnh Hàn Quyên cười nhẹ rồi bỏ lại hai chữ:

- Đi thôi!

Cô biết chứ, hành động đột ngột này của cô chắc chắn đã dọa đến cô ấy, cả chính bản thân cô còn không thể tin được việc làm của mình nữa mà! Biểu cảm của cô ấy như vậy là vừa rồi, nếu như có Brian ở đây thì có lẽ anh ta đã làm quá lên rồi!

Lãnh Hàn Quyên nhẹ bước vào bên trong cô nhi viện, nhìn những đứa trẻ ngây thơ nô đùa với nhau mà lòng cô dậy sóng cuộn cuộn.

... Sau này...có thể cô và Lăng Lãnh Ngạo cũng sẽ những đứa con của hai người giống như vậy...

Lãnh Hàn Quyên bỗng lắc đầu xua tan ý nghĩ trong đầu, thật là, có lẽ cô quá nhớ anh rồi nên mới nghĩ đến anh như vậy... Không ngờ...vô tri vô giác mà hình ảnh người đàn ông vừa bá đạo vừa ôn nhu đó đã chiếm đầy tâm trí cô...

Phải công nhận một điều rằng, khung cảnh cô nhi viện vốn yên bình và nhộn nhịp vào buổi sáng đã vì sự xuất hiện bất ngờ của hai cô gái trẻ mà thay đổi.

Những đứa trẻ ngừng cuộc chơi lại và tò mò nhìn hai cô vô cùng xinh đẹp nhưng lại xa lạ đối với chúng...

Oa...cô đi phía trước xinh đẹp quá mà sao khuôn mặt không biểu cảm làm chúng cảm thấy sợ quá đi...

- Xin hỏi...hai cô cần...gì...

Tất nhiên là sự xuất hiện của Lãnh Hàn Quyên không chỉ thu hút sự tò mò của những đứa trẻ mà còn gây sự chú ý đến người lớn trong cô nhi viện. Chứng minh cho điều đó là đã có một người phụ nữ đến gần hỏi, nhưng có lẽ bởi khí chất của Lãnh Hàn Quyên mà cô ấy không nói được trôi chảy...

- Tôi muốn gặp giám đốc của cô nhi viện này!

Lãnh Hàn Quyên nói bằng cái chất giọng không cảm xúc vốn có của cô. Người phụ nữ kia vốn đã không bình tĩnh mà đối mặt với Lãnh Hàn Quyên, nhưng khi nghe giọng nói thì từ không bình tĩnh biến thành sợ hãi.

- Được...mời hai...cô đi...theo tôi...

Phải cố gắng lắm người phụ nữ mới nói ra được vài từ, nhưng tuyệt đối lại không dám đối mặt với Lãnh Hàn Quyên... Người gì mà đẹp nhưng đáng sợ quá...

Lãnh Hàn Quyên gật đầu rồi quay qua nói Lưu Diễm Trinh này giờ vẫn im lặng đi theo cô:

- Cậu ở lại kí nhận giúp mình, một chút nữa đồ sẽ được đem đến!

- À, ừ, mình biết rồi!

Rồi Lãnh Hàn Quyên bước theo người phụ nữ. Đến trước một căn phòng, cô ấy đưa tay gõ cửa.

...Cốc...cốc...cốc...

- Vào đi!

Bên trọng vọng ra âm thanh nữ vô cùng phúc hậu.

- Giám đốc, có cô gái này cần gặp cô đây ạ!

Mở cửa bước vào, người phụ nữ liền nói, xong liền gật đầu chào hỏi liền lui ra...

Đến khi vị giám đốc chuyển tầm mắt nhìn vào khuôn mặt Lãnh Hàn Quyên thì bà hốt hoảng kêu lên...

- Thanh Nguyệt...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

- Thanh Nguyệt...

Giám đốc cô nhi viện- Vân Thư hốt hoảng gọi, nhưng bà ấy nhanh chóng bình tĩnh lại, đứng dậy khỏi bàn làm việc và đi qua chỗ ghế sofa được đặt giữa phòng và ấy náy nhìn Lãnh Hàn Quyên.

- À, xin lỗi, tôi nhầm người, mời cô ngồi!

Bà cũng ngồi xuống đối diện Lãnh Hàn Quyên và rót trà mời cô.

- Cảm ơn!

Lãnh Hàn Quyên lẳng lặng quan sát người phụ nữ đứng tuổi trước mặt. Bà có khuôn mặt phúc hậu, ánh mắt hiền từ, nhìn vào người ta liền biết bà là một người hiền lành, dễ gần...

Trong khi Lãnh Hàn Quyên quan sát bà, thì Vân Thư cũng đánh giá cô gái trẻ trước mặt... Tuy là ăn mặc đơn giản nhưng không che giấu được khí chất cao quý, thành thực tự nhiên của cô ấy... với kinh nghiệm sống mấy chục năm của bản thân thì bà biết thân phận và địa vị của cô gái này rất là không tầm thường...

Khuôn mặt xinh đẹp, từng đường nét lại vô cùng sắc sảo...

- Tôi là Vân Thư, giám đốc cô nhi viện Từ Ái, không biết cô đây xưng hô như thế nào?

Bà Vân nhẹ giọng lên tiếng mở đầu cho cuộc trò chuyện của hai người.

- Tôi họ Lãnh!

Vẫn với thái độ lạnh nhạt vốn có, nhưng âm thanh của của cô đã bớt lạnh lẽo đi đôi chút. Ngược mắt nhìn thẳng vào bà Vân, cô nhàn nhạt lên tiếng:

- Tôi đi từ ngoài vào thì thấy cô nhi viện này cũng khá xuống cấp, nơi này chắc cũng có lâu lắm rồi, đúng chứ...

- Đúng vậy, nhưng không biết cô có ý gì?

Bà Vân lo sợ, hơn ai hết, bà là người biết rõ nhất. Tuy cô nhi viện Từ Ái này là cô nhi viện lớn nhất ở Đài Bắc này, nhưng mấy năm nay đã trở thành "thùng rỗng kêu to". Hơn nữa mảnh đất xây dựng nên cô nhi viện này bây giờ lại có giá trị vô cùng, có nhiều công ty đã đến đây thể hiện ý đồ với mảnh đất... Nếu không phải nhờ "bà ấy" thì cái tên cô nhi viện Từ Ái đã không còn lâu rồi!

Chẳng lẽ, cô ta...

Nhìn ánh mắt của bà Vân, Lãnh Hàn Quyên liền biết bà đang nghĩ gì, cô nhếch môi cười nhạt:

- Bà yên tâm đi, tôi không có hứng thú với mảnh đất này đâu...nhưng...

Nghe Lãnh Hàn Quyên nói tâm nhưng tâm tình bà Vân đã bớt chút căng thẳng, nhưng một chữ "nhưng"...bà nhú mày đợi Lãnh Hàn Quyên nói tiếp.

- Tôi không có hứng thú tới mảnh đất này, cái tôi muốn là tất cả. Nếu bà đồng ý, để cô nhi viện này trở thành chi nhánh Lãnh thị thì khác... Tôi không ép...

Lãnh Hàn Quyên cô từ trước tới giờ nếu muốn cái gì sẽ bắt chấp thủ đoạn. Tuy nhiên, lần này thì khác...nơi này từng chứa đựng nhiều kỷ niệm của mẹ nên cô không muốn nó bị phá hủy. Cô tự mình đến đây mà không giao cho cấp dưới là cũng chỉ là muốn xem tuổi thơ của mẹ thôi...

... Bà Vân sững sờ trước lời đề nghị của Lãnh Hàn Quyên.

Lãnh thị...

...Bà không có nghe lầm, cô gái này còn mang họ Lãnh, mà theo như thông tin bà biết được về vị kia... Chẳng lẽ...

Cố nén bình tĩnh, bà Vâng trước hết muốn làm sáng tỏ một điều mà bà muốn biết từ lúc nhìn thấy khuôn mặt của người mang họ Lãnh này trước.

- Chuyện đó...tôi cần phải suy nghĩ lại... Những không biết tôi có thể hỏi cô vài câu không liên quan tới mục đích của cô được không...?

- Được!

Lãnh Hàn Quyên dứt khoát trả lời, cô cũng không muốn làm khó người phụ nữ trước mặt...

- Cô Lãnh, không biết cô có biết người tên Dương Thanh Nguyệt không?

Bà Vâng nhỏ giọng hỏi. Tuy khuôn mặt hai người như là cùng một khuôn đúc ra. Nhưng từng đường nét trên gương mặt cô gái này lại sắc sảo và đẹp hơn Thanh Nguyệt. Còn nữa, tính cách cũng khác nhau, trong khi cô ấy lạnh lùng, khó đón thì Thanh Nguyệt lại dịu dàng, hiền lành nhưng cũng rất kiên cường, cứng gấn...

- Có!

Đến đây, trái tim bà Vân như sắp nhảy ra khỏi người:

- Vậy cô... và Thanh Nguyệt có quan hệ gì... hiện giờ Thanh Nguyệt ra sao rồi?

Giọng bà run run, Thanh Nguyệt mệnh khổ của bà, từ nhỏ đã bị thất lạc gia đình, phải sống ở cô nhi viện đến lúc bảy tuổi mới về lại với gia đình. Tưởng đâu cuộc đời con bé đã hết khổ, đâu ngờ, đến năm 24 tuổi vì muốn chốn hôn mà đi biệt tích...

Ánh mắt vốn lạnh lùng vô cảm xúc của Lãnh Hàn Quyên lóe lên một tia đau thương:

-...

Cốc...cốc...cốc...

- Giám đốc, cô ra ngoài xem một chút...

Lãnh Hàn Quyên chưa kịp nói từ nào đã bị tiếng mở cửa và tiếng nói từ bên ngoài vọng vào cắt ngang.

- Đi ra ngoài thôi...

Lãnh Hàn Quyên cũng không nói tiếp nữa, cô đứng dậy đi ra ngoài.

Bà Vân tuy là sốt ruột muốn nghe câu trả lời của Lãnh Hàn Quyên...nhưng không thể làm gì khác đành cùng cô đi ra ngoài...

Đi ra bên ngoài, cảnh tượng lại làm cho bà Vâng hết hoảng và không tự chủ đánh mắt nhìn Lãnh Hàn Quyên một cái...

Nào là sữa, bánh kẹo, đồ dùng cho mùa đông...và nhiều thứ được nhân viên chuyên phát mang vào...

- Hàn Quyên...

Lưu Diễm Trinh đi từ ngoài cổng vào và khẽ gọi Lãnh Hàn Quyên:

- Ổn rồi!

- Ủ, cảm ơn cậu!

Lãnh Hàn Quyên vỗ vai Lưu Diễm Trinh và cười nhẹ. Cảm giác bên cạnh có một người bạn đồng hành, che sẽ đúng là tốt hơn chỉ có một mình...

- Bà Vân, sao hôm nay nhộn nhịp thế?

Một giọng phụ nữ vang lên rất nhẹ nhàng, bên trong còn xen lẫn chút ngạc nhiên và vui đùa.

Chủ nhân của giọng nói cũng nhanh chóng xuất hiện. Đó là một người phụ nữ lớn tuổi, xem ra cũng không chênh lệch tuổi tác với bà Vân bao nhiêu. Mái tóc đen của bà đã điểm vài sợi bạc, đường nét khuôn mặt thì có ba phần giống với Lãnh Hàn Quyên.

Bà Dương mỉm cười với bà Vân một cái... sau đó khuôn mặt bà bỗng cứng lại, tay run run đưa lên bịt miệng, mắt đỏ lên...khi bà nhìn thấy...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

...Lãnh Hàn Quyên...

Hiện tại bà Dương đứng cách bà Vân cũng chỉ mấy bước. Nên khi thấy biểu cảm của bà Dương như vậy thì bà Vân đã hiểu nguyên nhân...bà nhanh chóng bước đến, nắm lấy đôi tay của bà Dương, vỗ nhẹ lên mu bàn tay bà ấy rồi nhỏ giọng trấn an...

- Bà Dương, bình tĩnh, cô ấy không phải Thanh Nguyệt...

Nghe bà Vân nói xong cảm xúc của bà Dương cũng ổn định dần, nhưng ánh mắt bà vẫn không rời khỏi khuôn mặt của Lãnh Hàn Quyên...

Giống quá... Không phải Thanh Nguyệt...vì dù sao bây giờ đứa con gái mệnh khổ của bà cũng đâu còn trẻ như vậy... Nhưng tại sao lại có người giống như vậy?

Tuy bà Vân nói rất nhỏ, có lẽ chỉ mình bà Dương mới nghe được... Nhưng Lãnh Hàn Quyên và Lưu Diễm Trinh vẫn nghe được...

Cô đã cho người điều tra qua, nên cô biết người phụ nữ đang nhìn cô kia là người đã sinh ra mẹ cô...là bà ngoại của cô!

Và cô cũng biết...chuyện năm đó bà ấy cũng không hề có lỗi!

- Cô Lãnh, không biết cô có thể trả lời câu hỏi lúc nãy của tôi được không?

Sau khi đã trấn an được bà Dương, bà Vân quay lại hỏi Lãnh Hàn Quyên với ánh mắt hơi bất an.

Phải, bà bất an vì không biết cô ấy có đáp ứng hay không? Lúc nãy khi nghe cô gái kia gọi cô ấy là "Hàn Quyên" thì bà đã chấn chặc với suy đoán lúc đầu của mình...Với thân phận của cô ấy mà đích thân tới nơi này đã là một chuyện mà bà chẳng bao giờ nghĩ đến, thì...

Nhưng...suy nghĩ của bà Vân đã bị cắt đứt bởi cái gật đầu từ Lãnh Hàn Quyên.

...Có những việc cũng cần đến lúc phải rõ ràng rồi!

Bà Vân bị bất ngờ, bà không ngờ rằng Lãnh Hàn Quyên lại dễ dàng đồng ý đến như vậy... Nhanh chóng phục hồi tinh thần, bà vội nói:

- Vậy chúng ta vào phòng tôi rồi nói!... Đi, bà Dương, bà cũng nên biết, chuyện này có liên quan tới Thanh Nguyệt!

Tâm bà Dương bỗng run lên khi nghe đến hai từ "Thanh Nguyệt", bà vột gật đầu đồng ý ngay.

Còn Lãnh Hàn Quyên, tuy bên ngoài cô vẫn giữ nét mặt lạnh lùng, nhưng thật ra lòng cô cũng đang dậy sóng...

- Diễm Trinh, cậu đi cùng mình đi!

...

Lúc này bà Vân, bà Dương, Lãnh Hàn Quyên và Lưu Diễm Trinh đã có mặt trong phòng làm việc của bà Vân.

Bà Dương và bà Vân ngồi đối diện với Lãnh Hàn Quyên và Lưu Diễm Trinh... Và từ đầu tới cuối, ánh mắt bà Dương cũng không rời khỏi khuôn mặt của Lãnh Hàn Quyên.

... Trên đời này, người giống người tuy là cũng có nhưng rất ít... Còn giống nhau vì cùng chung huyết thống thì lại có rất rất nhiều...

Biết có người luôn nhìn mình chằm chằm, Lãnh Hàn Quyên cũng không hề tránh né. Cũng có thể nói, những người không e ngại mà nhìn trực tiếp vào cô như vậy, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay: Ông nội, ba nuôi cô, Brian, Lăng Lãnh Ngạo, Lưu Diễm Trinh và bây giờ có thêm...bà ngoại của cô!

Không phải người khác không muốn nhìn, mà là họ không dám nhìn...

- Cô Lãnh, bây giờ cô có thể nói cho tôi biết hiện giờ Thanh Nguyệt ra sao rồi không?

Bà Vân là người lên tiếng trước đánh tan bầu không khí im lặng.

Vừa dứt tiếng, bà liền cảm nhận được người bên cạnh không ổn, lập tức, bà liền quay qua trấn an bà Dương.

Bà biết...chẳng có người mẹ nà có con mà hai mươi mấy năm không một thông tin, mà đột nhiên có thể biết được thì sẽ kích động là bình thường thôi!

- Hai mươi mấy năm trước, Dương Thanh Nguyệt vì không chấp nhận hôn ước do cha mình sắp đặt mà đã bỏ nhà trốn đi...

Lãnh Hàn Quyên cũng không có nói thẳng vấn đề mà bà Dương hỏi, mà cô nói bắt nguồn của câu chuyện.

Ngã người về sau, dựa lưng vào thành ghế xô-pha, cô khép ngò đôi mắt lại và không mặn không nhạt lên tiếng.

- Sang Mĩ, Dương Thanh Nguyệt gặp được một người đàn ông tên là Lãnh Hàn Thiên. Hai người họ yêu nhau, rồi kết hôn sinh ra được một đứa con gái, đặt tên là Lãnh Hàn Quyên!

Nói tới đây, Lãnh Hàn Quyên hơi ngừng lại, vì cô nghe được tiếng khóc nghẹn ngào, mắt vẫn không mở, nhưng cô biết đó là ai đang khóc...

Khác với bà Dương không biết người ngồi trước mặt bà là Lãnh Hàn Quyên, thì bà Vân lại rõ hơn, nhưng bà chỉ dùng tay bịt miệng mình lại nhìn chăm chăm Lãnh Hàn Quyên mà không cất ngang lời cô.

- Tưởng đâu hạnh phúc gia đình đã viên mãn. Nhưng đâu ngờ, chẳng được bao lâu sau, một ngày con gái họ bị bắt cóc, vì muốn nhanh chóng cứu được đứa con gái chưa được một tuổi mà họ bị trúng kế, dẫn đến bị người ta hại chết khi chưa cứu được con mình...

- Thanh Nguyệt...

Nói xong, Lãnh Hàn Quyên liền nghe được tiếng kêu như xé lòng, cô mở mắt ra thì khuôn mặt vô cảm của cô đã trở thành lo lắng, cô vội ngồi dậy...

- Bà Dương, bà Dương...bà làm sao vậy...

Bà Dương đã ngất xỉu và được bà Vân đỡ lấy...

Lãnh Hàn Quyên đi vòng qua, cô trực tiếp đỡ lấy bà Dương từ tay bà Vân rồi lo lắng gọi:

- Bà ngoại, bà ngoại ơi...

Cô dùng tay vỗ vỗ mặt bà và gọi, nhưng bà vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

.....

Tới đây thôi, hẹn tuần sau nhé!□□□

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Đến khi bà Dương tỉnh lại đã là chuyện của hai tiếng sau. Mở mắt ra, hiện lên trước mắt bà là khung cảnh với màu chủ đạo là màu trắng, lại thêm mùi thuốc sát trùng bao quanh làm bà biết ngay là bà đang ở bệnh viện...

Cạch...

- Chị cứ làm theo những gì tôi nói là được!

Trong không gian phòng bệnh yên tĩnh, bỗng bà Dương nghe được tiếng mở cửa phòng và một giọng nữ lạnh lùng vang lên... có lẽ là đang nói chuyện điện thoại!

Lãnh Hàn Quyên vừa nói chuyện điện thoại với thư kí của cô, vừa mở cửa phòng bước vào thì thấy bà Dương đã tỉnh lại và đang nhìn cô thì nói thêm vài câu rồi tắt máy...

Nhìn thấy bà, biểu cảm lạnh lùng trên khuôn mặt của Lãnh Hàn Quyên hơi ôn hòa lại... Cô kéo ghế ngồi xuống bên giường của bà, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay bà, nhẹ giọng lên tiếng:

- Bà ngoại, bà tỉnh rồi!

Bà ngoại...

Một câu của Lãnh Hàn Quyên đã làm nước mắt bà Dương lại tuông trào...

Bà không có nghe lầm, cô gái trẻ có khuôn mặt gần như cùng một khuôn với con gái bà đúc ra gọi bà là bà ngoại... Một bà lão sống gần hết đời người như bà làm sao mà không hiểu được chứ?

- Bà ngoại, đừng khóc, con là Lãnh Hàn Quyên, con gái của Dương Thanh Nguyệt đây...

Lãnh Hàn Quyên dùng khăn lau đi nước mắt trên mặt bà, lại rất ôn nhu lên tiếng..

Từ nhỏ, cô đã không có người thân thực sự bên cạnh, không có sự yêu thương của ông bà cha mẹ...

Là con người, ai mà không khao khát có được những thứ đó chứ?

Người khác nói cô lạnh lùng, tàn nhẫn... đều đó rất đúng... Nhưng không có nguyên nhân thì làm sao cô lại trở thành như vậy được?

Nên đối với việc mình vẫn còn người thân trên đời cô rất quý trọng...

Tuy là vậy, nhưng cũng không phải " người thân" nào cô cũng nhận!

Bà Dương cố nén nước mắt vào trong và chóng tay muốn ngồi dậy...

Thấy vậy, Lãnh Hàn Quyên liền đưa tay đỡ bà ngồi dậy, còn lấy gối đệm lưng để bà dựa và vào đầu giường.

Bà Dương đưa bàn tay run run lên sờ nhẹ và má Lãnh Hàn Quyên:

- Rất giống...con rất giống Thanh Nguyệt...nếu không phải khí chất của con hơn hẳn, lại còn đẹp sắc sảo hơn mẹ con nhiều thì bà chắc cũng nhầm lẫn mất... Hàn Quyên... Lãnh Hàn Quyên...

Bà Dương lập đi lập lại cái tên Lãnh Hàn Quyên, nước mắt bà lại không kìm được mà tuông rơi...

Lãnh Hàn Quyên...cái tên này bà biết chứ, cái tên được mệnh danh là bông hoa anh túc độc... Người phụ nữ tài giỏi lại vô cùng bí ẩn...

Con gái bà chịu khổ phải bị thất lạc từ nhỏ...lớn lên cũng phải chịu khổ... Còn cháu gái bà thì sao...thân con gái lại phải một mình gồng gánh cả cơ nghiệp to lớn của cha ông để lại...trong đó không biết vất vả là bao nhiêu chứ...

- Hàn Quyên... bà ngoại xin lỗi...là do bà vô dụng không bảo vệ được mẹ con...là do bà...bà xin lỗi...huhu...

Bà Dương bắt ngờ ôm lấy Lãnh Hàn Quyên, miệng còn liên tục nói xin lỗi...

Lãnh Hàn Quyên bị ôm khá bất ngờ, cơ thể cũng hơi cứng ngắt, nhưng cô nhanh chóng thích ứng liền vòng tay ôm lại bà...

- Bà ngoại... không sao, không phải lỗi của bà, con không có trách bà...

Vừa nói, Lãnh Hàn Quyên vừa dùng tay xoa nhẹ lưng bà như là để ổn định cảm xúc hơn.

Cô không trách bà ngoại, bởi cô biết bà chẳng có lỗi gì, mà bà cũng chẳng làm gì sai...Còn những kẻ đã hai gia đình cô tan nát thì cô sẽ chẳng bao giờ buông tha đâu!

Nghĩ tới đây, ánh mắt vốn đang ôn nhu, êm ái của Lãnh Hàn Quyên lại trở nên lạnh lẽo đáng sợ.

Buông Lãnh Hàn Quyên ra, bà Dương khẽ đảo mắt nhìn khắp người Lãnh Hàn Quyên, rồi bà thở dài:

- Haizzz...mau thật, mới đó mà đã hai mươi mấy năm rồi! Thời gian qua chắc khổ cho con rồi!

- Bà ngoại, con không sao...

Lãnh Hàn Quyên còn muốn nói gì nữa thì bỗng điện thoại của cô reo lên.

- Alo, mình nghe!

"Hàn Quyên, người của Dương gia đến rồi!"

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Lưu Diễm Trinh. Dù sao thì Đài Loan cũng là " giang sơn" của Dương gia nên việc bà Dương bị ngắt xiu ở cô nhi viện Từ Ái thì tất nhiên họ sẽ nhanh chóng nhận được tin thôi. Lúc này đây họ tới có lẽ hơi muộn cũng bởi vì Lãnh Hàn Quyên ra tay thôi...

- Được, mình biết rồi!

Lãnh Hàn Quyên tắt điện thoại, sau đó cô nhìn bà Dương nghiêm túc nói:

- Bà ngoại, cháu hy vọng chuyện hôm nay bà gặp cháu bà sẽ không nói cho bất cứ người nào biết, tất cả.

Bà Dương là người thông minh, hiểu được ý cô, bà cũng không hỏi nhiều, nhanh chóng gật đầu đồng ý.

- Ủ, bà biết!

- Cháu đi đây, chút nữa "họ" sẽ tới đây!...Bà yên tâm, cháu sẽ đến gặp bà thường xuyên, bà ngoại nhớ giữ gìn sức khỏe...

Nhận được cái gật đầu từ bà Dương, Lãnh Hàn Quyên liền quay lưng bước đi.

Nhìn theo bóng lưng của đứa cháu gái đang khuất dần mà bà Dương thở dài ngao ngán... Tuy chỉ mới gặp được đứa cháu này...nhưng lời đồn về vị nữ chủ tịch của Lãnh thị thì lại quá rõ ràng, người ta nói cô tàn nhẫn, quyết đoán, với kẻ thù cô chưa bao giờ chừa đường sống cho bất cứ ai... Bà cũng biết rõ "họ" mà cô nói là ai, bà cũng chỉ mong Lãnh Hàn Quyên có thể nể tình máu mủ mà cho họ con đường sống thôi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Lãnh Hàn Quyên rời đi được vài phút thì cửa phòng bệnh của bà Dương có người mở ra.

Không nhìn bà Dương cũng biết là ai, bà chỉ liếc mắt qua mấy người mới vào rồi khép hờ mắt lại.

Bước vào phòng là hai người ở độ tuổi trung niên, một nam một nữ và một cô gái trẻ... Đó cũng chính là Dương Thanh Sang- con trai út của bà Dương tên thật là Triệu Cẩm Liên và ông Dương Thanh Hoàng,hiện đang giữ chức tổng giám đốc của Dương thị. Người phụ nữ trung niên là vợ của Dương Thanh Sang- Phi Lệ... Cô gái trẻ kia thì không ai khác là con gái của Dương Thanh Sang và Phi Lệ- Dương Gia Mẫn...

- Mẹ, mẹ sao rồi, đã khỏe chưa? Con nghe được mẹ bị ngã xiu phải nhập viện nên vào đây ngay...

Dương Thanh Sang nắm tay bà Dương hỏi.

- Mẹ không sao...

Bà Dương nhàn nhạt lên tiếng trả lời con trai mình. Dương Thanh Sang còn đang muốn hỏi vì sao bà ngã xiu, nhưng chưa kịp lên tiếng thì giọng nói chanh chua đã vang lên:

- Cần phải hỏi sao, tất nhiên là do cái cô nhi viện đó quá bẩn thiếu rồi, đã bảo rồi mà mẹ cứ đến đó hoài để bây giờ đến nông nỗi này...

Giọng điệu chanh chua hoàn toàn không có dáng vẻ của một người con dâu nói chuyện với mẹ chồng...Lại nói đúng là mẹ con không sai, tính cách của Dương Gia Mẫn chắc chắn cũng là từ mẹ cô ta mà ra.

- Mẹ con nói đúng rồi đó bà nội, bà không nên tới những chỗ như vậy nữa, lỡ có chuyện gì không tốt...

- Thôi... hai mẹ con im hết cho tôi nhờ!

Dương Gia Mẫn dùng giọng điệu giống y mẹ cô ta, nhưng nói chưa hết thì đã bị Dương Thanh Sang cắt ngang.

Bà Dương nhìn ba người trước mặt mình chỉ biết âm thầm mà thở dài. Bà có ba đứa con nhưng đứa con trai trước mặt này bà cũng chẳng còn lòng dạ nào để nói... Trước mặt bà thì toa ra ngoan hiền, hiếu thảo... Nhưng bà làm sao mà không biết bộ mặt thật của nó chứ: thâm sâu, hiểm ác... Còn vợ con thì chẳng ra làm sao!

Haizzz...

Nhưng dù sao cũng là do bà mang nặng đẻ đau sinh ra thì làm sao có thể bỏ mặt được!

Dương Thanh Sang nhẹ giọng nói với bà Dương:

- Thật sự thì mẹ không sao chứ?

- Không sao, con đưa mẹ về đi, ở đây ngột ngạt quá, mẹ chịu không nổi.

Bà không thích không khí ở bệnh viện, hơn nữa bà càng không thích ở đây mà nhìn mặt của những ai đó thích lên giọng...

Dương Thanh Sang làm thủ tục xuất viện cho bà Dương, dù sao đây cũng là mục đích ông ta tới đây nên cũng không nề hà... Ông phải làm một đứa con trai thật hiếu thảo nên không thể cãi lời mẹ được...

- Chơi dao cũng có ngày bị đứt tay, người đang làm trời đang nhìn... Sống làm sao cho đáng làm người một chút!

Trước khi ra khỏi phòng của phòng bệnh bà Dương đột ngột dừng lại nói hai câu đầy ngụ ý rồi đi luôn, cũng không quay đầu lại...

Trong lời nói của bà Dương tuy không biểu lộ rõ là ai nhưng lại có người biết rõ là đang ám chỉ mình...

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Lãnh Hàn về căn biệt thự mà Lăng Lãnh Ngạo đã chuẩn bị sẵn cho cô, cũng là nơi mà cô ở cả tháng qua. Đúng ra là để tiện cho công việc, ở đâu có chi nhánh của Lãnh thị thì Lãnh Hàn Quyên cũng sẽ có bất động sản ở đó. Nhưng Đài Loan lại khác, nhưng nếu muốn Lãnh Hàn Quyên cũng dễ dàng có được... Chỉ là Lăng Lãnh Ngạo đã nhanh tay chuẩn bị sẵn cho cô nên cô không cần tốn công nữa...

Giải quyết công việc của Lãnh thị qua laptop, Lãnh Hàn Quyên có chút mệt mỏi liền về phòng nghỉ ngơi.

Chắc là cũng do quá mệt mỏi hay sao mà Lãnh Hàn Quyên vừa đặt lưng xuống giường là liền chìm vào giấc ngủ...

...

Lãnh Hàn Quyên ngủ được gần một tiếng thì cửa phòng của cô mở ra, người bước vào phòng cô mà không cần gõ cửa duy nhất không ai khác chính là Lăng lão đại Lăng Lãnh Ngạo.

Thời gian Lãnh Hàn Quyên về Mỹ thì anh cũng về Canada, sau đó cô đến Đài Loan nhưng anh phải sang Italy để thực hiện một vụ làm ăn mới. Vừa xong việc, anh lập tức lên phi cơ riêng và đến đây ngay mà chưa kịp thông báo với cô.

Lăng Lãnh Ngạo cởi chiếc áo vét của mình để sang một bên rồi chậm rãi đi đến ngồi lên chiếc giường mà Lãnh Hàn Quyên đang nằm, ánh mắt nhìn cô ôn nhu cực kì... Lúc này đây khi nhìn thấy khuôn mặt cô bình yên chìm vào giấc ngủ, không hiểu sao tất cả mệt mỏi bao ngày của anh đều tan biến hết.

Bàn tay to vương ra nhẹ nhàng vuốt dọc khuôn mặt cô, khi tay anh chạm vào đôi môi mềm mại mọng nước của cô lại không kiềm lòng được mà cuối xuống áp đôi môi bạc mỏng của anh xuống môi cô.

Vốn chỉ là muốn hôn lướt qua, nhưng mà đôi môi của cô quá đôi ngọt ngào làm anh không khống chế được mà đẩy nụ hôn vào sâu hơn...

Lãnh Hàn Quyên vốn đang ngủ thì bị cảm giác khó thở làm thức giấc. Từ trước tới giờ Lãnh Hàn Quyên luôn rất nhạy bén trong việc có người lại gần cô, dù là trong lúc ngủ cũng vậy... Nhưng có lẽ do người tới là Lăng Lãnh Ngạo, người mà cô đã trao trọn con và hết mực tin tưởng nên mới không phát hiện ra anh...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Nỗi nhớNỗi nhớ

Chú ý: có cảnh 18+, cần cảnh nhắc trước khi đọc!

Đang ngủ say, Lãnh Hàn Quyên lại bị cảm giác khó thở làm tỉnh giấc... Mơ màng mở mắt ra thì cô liền cảm nhận được hơi thở nam tính cùng khuôn mặt quen thuộc ngay trước mắt...

Nụ hôn của anh vừa bá đạo lại vừa dịu dàng, lưỡi anh mạnh mẽ thăm dò từng ngõ ngách trong miệng cô, lâu lâu lại mút mạnh môi lưỡi cô một cái.

Lãnh Hàn Quyên ngất ngay bởi nụ hôn của anh, cô vòng tay qua cổ anh kéo xuống...nhiệt tình đáp trả...

Bao nỗi nhớ, bao yêu thương dồn nén cả tháng trời sẽ không dễ dàng gì chỉ với một nụ hôn mà đủ được...họ cần nhiều hơn thế nữa...

Lăng Lãnh Ngạo mạnh bạo đưa tay vào trong áo sơ mi của cô thăm dò, rồi không nói trước mà hất tay lên làm hàng cúc trên áo cô văng hết ra!

Hiện ra trước mắt anh là da thịt trắng nõn nà, vòng eo thon gọn của cô...yết hầu Lăng Lãnh Ngạo không tự chủ mà lên xuống mấy cái...

- Giúp anh cởi quần áo!

Giọng anh đã trở nên trầm đục từ khi nào, nói xong môi lưỡi nóng bỏng lại tiếp tục chiếm cứ môi cô... Rồi môi cô, anh tiếp tục hôn dọc xuống phía dưới, hôn tới đầu liền đem chường ngại vật nơi đó loại bỏ...

Đối với yêu cầu của Lăng Lãnh Ngạo, Lãnh Hàn Quyên cũng không phản kháng, hai tay cũng nhanh chóng cởi hết quần áo của anh.

...Chẳng bao lâu, hai thân thể đã không còn mảnh vải áp sát vào nhau.

Nhìn thân thể tuyệt mỹ dưới thân, Lăng Lãnh Ngạo thể hất ra một hơi rồi cúi xuống in từng nụ hôn nóng rực lên da thịt cô, tay cũng không quên mà chạy loạn khắp nơi.

Không chịu được kích thích quá đổi do anh mang đến, Lãnh Hàn Quyên không nhịn được khẽ kêu lên một tiếng, hai tay siết chặt ra giường, thân thể lại không tự chủ uốn cong lên dấn sát vào cơ thể nóng như lửa của anh...

Lăng Lãnh Ngạo hôn tới đầu liền để lại dấu ấn đỏ rực trên người cô. Một đường hôn thẳng xuống, anh cũng không bỏ qua cho vùng đất thần bí nhạy cảm nhất của người phụ nữ...

- Ngạo...um...

Ngay khi môi lưỡi Lăng Lãnh Ngạo vừa chạm tới vùng nhạy của Lãnh Hàn Quyên, cơ thể cô không tự chủ được mà khẽ run lên, lại không nhịn được cất tiếng rên rỉ yêu kiều.

Tiếng rên rỉ của cô quá mê người, Lăng Lãnh Ngạo buông tha cho nơi nhạy cảm của cô. Lại lần nữa áp lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ...tay ôm trọn vòng eo của cô và mạnh mẽ áp thẳng lưng xuống...

- Ừm...

- A...a...

Ngay khi hai thân thể vừa kết hợp làm một, hai người đồng loạt kêu lên đầy thoải mái...

- Hàn Quyên...anh rất nhớ em...

Lăng Lãnh Ngạo hôn lên vành tai cô nỉ non, vòng eo mạnh mẽ cũng nhịp nhàng chuyển động nhanh dần.

- Em...cũng rất...nhớ...anh a~...

Lãnh Hàn Quyên vươn hai tay ôm chặt bờ vai anh, hai chân thon dài quăn lắt chặt lấy eo anh...cơ thể khẽ cong lên đón nhận từng đợt tấn công dồn dập đầy mạnh mẽ từ anh mà bật ra tiếng rên rỉ mê người...

...

Thân thể giao triền, thực cốt hoan ái, lúc này đây không chỉ cơ thể hai người được nối liền... Mà ngay cả hai trái tim cũng cùng chung nhịp đập với nhau...

Vào đông, trời vốn lạnh lẽo, hơn nữa càng về tối nhiệt độ càng thấp... Nhưng mà nhiệt độ trong phòng lại vô cùng nóng bỏng, hoàn toàn không có sự hiện hữu của cái lạnh!

Không gian im lặng chỉ còn lại tiếng rên rỉ của phụ nữ và âm thanh thờ đóc của đàn ông, âm thanh tuy khác biệt nhưng lại vô cùng hoà hợp ăn khớp với nhau vô cùng hoàn hảo...

Khác với không khí nóng bỏng trên phòng thì dưới nhà lại là một khung cảnh khác.

Thế Phong ngồi một bên xem giấy tờ gì đó, tuy khuôn mặt anh ta tỏa ra vô cùng nghiêm túc nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy hai vai anh ta lâu lâu lại khẽ run lên một cái, môi thì mím lại, đôi mắt ẩn hiện ý cười...hoàn toàn là dáng vẻ của một người đang cố nén cười...

Triệu Thiên Thiên yên vị một chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ cúi xuống như nhận lỗi, nhưng sẽ không ai thấy được trong đôi mắt to tròn của cô toàn là giảo hoạt!

Ngồi đối diện Triệu Thiên Thiên là một người đàn ông trẻ tuổi, cũng sẽ rất đẹp trai nếu như nửa bên mặt không in năm dấu tay gỗ rang...

Từ nửa bên mặt còn lại có thể thấy được có vài phần giống với Lăng Lãnh Ngạo... Và không ai khác anh ta chính là Lăng Lãnh Nam- em trai của Lăng Lãnh Ngạo, phó chủ tịch Lăng thị!

Giờ phút này anh ta đang vô cùng tức tối mà trừng mắt nhìn Triệu Thiên Thiên...

Nếu muốn biết vì sao lại có không khí quỷ dị như bây giờ thì phải trở lại khoảng một tiếng trước...

Lần này Lăng Lãnh Ngạo đến Đài Loan thì Lăng Lãnh Nam cũng đi theo. Mục đích là: thay ông nội xem mặt chị dâu tương lai!

Vốn Lăng Lãnh Nam không biết mặt Lãnh Hàn Quyên cũng là do Lãnh thị và Lăng thị chưa từng hợp tác với nhau...

Khi vừa về tới căn biệt thự này thì Lăng Lãnh Ngạo không nói với anh một lời mà trực tiếp chạy lên phòng... Anh cũng không có gan để mà đi theo đâu a!

Nhàm chán quá liền ra vườn đi dạo, trong lúc đó thì bắt gặp Triệu Thiên Thiên đang đi dạo bên bờ hồ.

Nhìn bộ dáng khá ái đáng yêu với đôi mắt to tròn ngây thơ của cô thì bước chân của anh không tự giác mà đến gần, vốn là chỉ muốn nhìn cho kĩ... Ai ngờ đâu lúc anh gần tới chỗ cô thì cô bé bị dập nhánh cây dưới chân... muốn ngã. Là người đàn ông nên ngay lập tức anh lao tới đỡ lấy cô, định hỏi cô có sao không thì bất ngờ một bên mặt đã bị ấn chọn một bạt tay mà không rõ nguyên nhân...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cáo và hồ Ly

- A...cho sàm sờ nè...

Triệu Thiên Thiên đánh xong thì nhanh chóng lách người qua một bên, còn bỏ thêm một câu...

Lăng Lãnh Nam đen mặt, cái gì vậy, anh có ý tốt giúp người mà lại vừa bị đánh vừa bị mắng là sao? Ở đâu ra cô gái vô duyên này vậy?

- Có chuyện gì vậy?

Một âm thanh kinh ngạc cùng tò mò vang lên, là Thế Phong.

Cậu bị tiếng la của Triệu Thiên Thiên dẫn tới. Không biết tiểu hồ ly lại đang chinh ai đây? Haizzz...

Thấy bóng dáng của Thế Phong, Triệu Thiên Thiên liền nhanh chân chạy lại chốn sao lưng cậu ta, đôi mắt ngay thơ chớp chớp:

- Anh Phong a...có người muốn sàm sờ em nga~

Cô đang buồn, không biết phải làm gì, bây giờ có người tới cho cô chơi đùa, không thể từ chối được a!

Đôi mắt ngay thơ của Triệu Thiên Thiên lóe lên tia tinh ranh không dễ phát hiện.

Rời mắt khỏi Triệu Thiên Thiên, Thế Phong ngược mắt nhìn người đàn ông còn lại..

- Khụ...khụ...nhị gia!

Không phải nói chứ khuôn mặt Lăng Lãnh Nam lúc này đen còn hơn cả cục than, khuôn mặt tuần tú có thêm năm dấu tay nhìn vào thật là...

- Cho. cô. nói. lại. một. lần. nữa!

Lăng Lãnh Nam nghiêng răng ken két mà nói ra từng chữ. Cô ta nghĩ sao vậy hả? Từ trước tới giờ toàn là phụ nữ chủ động tiếp cận anh trước... Sàm sờ... Đây cũng là lần đầu tiên có phụ nữ dám đánh anh. Anh quyết định rồi, từ nay thấy phụ nữ bị ngã sẽ không đỡ nữa!

- Thì là như vậy đó a...

Triệu Thiên Thiên chớp chớp mắt nói. Cô cũng nhớ ra tên này rồi, hần ta chẳng phải là Lăng Lãnh Nam phó chủ tịch Lăng thị thường xuyên xuất hiện trên báo đài sao? Hần ta là một hoa hoa công tử chính hiệu đấy! Đáng chính!

- Nhị gia...có chuyện gì xảy ra vậy?

Thế Phong lên tiếng hỏi, nhưng lại không nhìn trực tiếp vào Lăng Lãnh Nam, cậu ta sợ bản thân không nhịn được mà cười mất!

- Hừ, thì...

Lăng Lãnh Nam hừ lạnh một tiếng rồi kể lại cho Thế Phong nghe. Xong còn hỏi thêm

- Mà cô ta là ai, sao lại ở đây?

- Cô ấy tên là Triệu Thiên Thiên...bạn của chị dâu!

Nói xong, ngay lập tức Thế Phong liền kéo Triệu Thiên Thiên ra trước mặt, nhỏ giọng hỏi cô:

- Khụ... Thiên Thiên, ngài ấy là nhị gia, vì sao em lại đánh ngài ấy?

- Thì tại anh ta đụng chạm em a...

- Ngài ấy là muốn đỡ em không để em bị ngã!

Hỏi vậy thôi chứ cậu rất rõ cô gái này là đang chinh người. Haizz...tuy chỉ ở chung một thời gian ngắn nhưng cậu rất hiểu bản tính của cô!

- Nhưng em lại tưởng có người muốn lợi dụng nga. Nhìn cái mặt là biết không phải người tốt rồi!

Cô ấy rất chi là ngây thơ mà nói.

- Không nói nữa, em mau xin lỗi nhị g...

Thế Phong nói tới đây thì im bặt, nhị gia đâu rồi? Nhưng Thế Phong nào đâu biết, lúc cậu mãi lo nói với Triệu Thiên thì nhị gia của cậu ta đã bức bối bỏ vào nhà rồi...

Ách...thật là...

Chuyện là như thế đấy, Lăng Lãnh Nam bỏ vào nhà thì đi lên phòng thay đồ, xem vết đánh trên mặt. Xong, anh đi xuống phòng khách thì đã thấy Triệu Thiên Thiên có bộ dáng người làm sai nhận lỗi!

Nhìn bộ dáng như vậy anh không thể giận nổi. Thôi, chỉ là cô gái nhỏ chưa hiểu chuyện thôi...

Nhưng Lăng Lãnh Nam đã bị cắt đứt suy nghĩ khi thấy ánh mắt đáng thương của ai kia lóe lên tia tinh ranh qua hình phản chiếu từ mặt bàn...

Được lắm, xem chút thì anh bị lừa...

Đột nhiên trong đầu anh hiện lên một ý tưởng, nở nụ cười tươi như không có chuyện gì, Lăng Lãnh Nam nói:

- Thôi bỏ qua đi, không biết không có tội, không đánh không quen. Nào, từ giờ mình là người một nhà...

Lăng Lãnh Nam nở nụ cười rất chói mắt mà nắm lấy tay Triệu Thiên Thiên.

Triệu Thiên Thiên hơi bất ngờ với thái độ của Lăng Lãnh Nam. Nhìn nụ cười của anh ta tự dưng cô thấy rất lạnh sống lưng a...

Còn Thế Phong lúc này đang âm thầm cười trộm mãnh liệt. Cáo già tính kế tiểu hồ ly...cái này rất là vui đây.

Lăng Lãnh Nam là ai chứ? Tuy rằng anh ta chơi đùa phụ nữ vô số, nhưng cũng là một người tài giỏi.

Không tin thì thử nhìn Lăng thị đi, là do một tay anh ta quản lí, lão đại của cậu lâu lâu mới đến tập đoàn một lần xem xét thôi.

Bản chất anh ta cũng là một cái già đấy! Xem ra lần này Triệu Thiên Thiên chính nhằm đối tượng rồi!

...

- Mà anh hai làm gì trên đó lâu vậy?

Lăng Lãnh Nam tùy ý ngồi vắt chéo chân trên xô-pha, nhìn lên lầu.

- Thì khi nào "ăn" no lão đại sẽ xuống thôi!

Thế Phong không biết từ đâu xuất hiện, lơ đãng lên tiếng.

Nghe vậy Lăng Lãnh Nam liền gật gật đầu, xoa cằm

- Ủ, tôi quên mất, anh hai ăn chay hai mươi mấy năm, gặp thịt tất nhiên sẽ không bỏ lỡ...

Phụt...

Triệu Thiên Thiên mới vừa uống một ngụm nước đã bị câu nói của Lăng Lãnh Nam làm cho phun ra ngoài, sặc nước ho sặc sụa...

- Khụ khụ khụ...

- Em sao vậy, uống nước cũng không xong!

Lăng Lãnh Nam rất là " tốt " mà quan tâm hỏi Triệu Thiên Thiên. Nhưng cô không trả lời mà khuôn mặt vì bị sắc nước và thêm lí do gì đó mà trở nên ửng hồng trông rất đáng yêu, làm người nào đó nhìn không chớp mắt...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Anh thật hiểu em...

.

- A...cho sàm sờ nè...

Triệu Thiên Thiên đánh xong thì nhanh chóng lách người qua một bên, còn bỏ thêm một câu...

Lăng Lãnh Nam đen mặt, cái gì vậy, anh có ý tốt giúp người mà lại vừa bị đánh vừa bị mắng là sao? Ở đâu ra cô gái vô duyên này vậy?

- Có chuyện gì vậy?

Một âm thanh kinh ngạc cùng tò mò vang lên, là Thế Phong.

Cậu bị tiếng la của Triệu Thiên Thiên dẫn tới. Không biết tiểu hồ ly lại đang chinh ai đây? Haizzz...

Thấy bóng dáng của Thế Phong, Triệu Thiên Thiên liền nhanh chân chạy lại chón sao lưng cậu ta, đôi mắt ngay thơ chớp chớp:

- Anh Phong a...có người muốn sàm sờ em nga~

Cô đang buồn, không biết phải làm gì, bây giờ có người tới cho cô chơi đùa, không thể từ chối được a!

Đôi mắt ngay thơ của Triệu Thiên Thiên lóe lên tia tinh ranh không dễ phát hiện.

Rời mắt khỏi Triệu Thiên Thiên, Thế Phong ngược mắt nhìn người đàn ông còn lại...

- Khụ...khụ...nhị gia!

Không phải nói chứ khuôn mặt Lăng Lãnh Nam lúc này đen còn hơn cả cục than, khuôn mặt tuấn tú có thêm năm dấu tay nhìn vào thật là...

- Cho. cô. nói. lại. một. lần. nữa!

Lăng Lãnh Nam nghiêng răng ken két mà nói ra từng chữ. Cô ta nghĩ sao vậy hả? Từ trước tới giờ toàn là phụ nữ chủ động tiếp cận anh trước... Sàm sỡ... Đây cũng là lần đầu tiên có phụ nữ dám đánh anh. Anh quyết định rồi, từ nay thấy phụ nữ bị ngã sẽ không đỡ nữa!

- Thì là như vậy đó a...

Triệu Thiên Thiên chớp chớp mắt nói. Cô cũng nhớ ra tên này rồi, hần ta chẳng phải là Lăng Lãnh Nam phó chủ tịch Lăng thị thường xuyên xuất hiện trên báo đài sao? Hần ta là một hoa hoa công tử chính hiệu đấy! Đáng chính!

- Nhị gia...có chuyện gì xảy ra vậy?

Thế Phong lên tiếng hỏi, nhưng lại không nhìn trực tiếp vào Lăng Lãnh Nam, cậu ta sợ bản thân không nhận được mà cười mất!

- Hừ, thì...

Lăng Lãnh Nam hừ lạnh một tiếng rồi kể lại cho Thế Phong nghe. Xong còn hỏi thêm

- Mà cô ta là ai, sao lại ở đây?

- Cô ấy tên là Triệu Thiên Thiên...bạn của chị dâu!

Nói xong, ngay lập tức Thế Phong liền kéo Triệu Thiên Thiên ra trước mặt, nhỏ giọng hỏi cô:

- Khụ... Thiên Thiên, ngài ấy là nhị gia, vì sao em lại đánh ngài ấy?

- Thì tại anh ta đụng chạm em a...

- Ngài ấy là muốn đỡ em không để em bị ngã!

Hỏi vậy thôi chứ cậu rất rõ cô gái này là đang chinh người. Haizz...tuy chỉ ở chung một thời gian ngắn nhưng cậu rất hiểu bản tính của cô!

- Nhưng em lại tưởng có người muốn lợi dụng nga. Nhìn cái mặt là biết không phải người tốt rồi!

Cô ấy rất chi là ngây thơ mà nói.

- Không nói nữa, em mau xin lỗi nhị g...

Thế Phong nói tới đây thì im bặt, nhị gia đâu rồi? Nhưng Thế Phong nào đâu biết, lúc cậu mãi lo nói với Triệu Thiên thì nhị gia của cậu ta đã bực bội bỏ vào nhà rồi...

Ách...thật là...

Chuyện là như thế đấy, Lăng Lãnh Nam bỏ vào nhà thì đi lên phòng thay đồ, xem vết đánh trên mặt. Xong, anh đi xuống phòng khách thì đã thấy Triệu Thiên Thiên có bộ dáng người làm sai nhận lỗi!

Nhìn bộ dáng như vậy anh không thể giận nổi. Thôi, chỉ là cô gái nhỏ chưa hiểu chuyện thôi...

Nhưng Lăng Lãnh Nam đã bị cắt đứt suy nghĩ khi thấy ánh mắt đáng thương của ai kia lóe lên tia tinh ranh qua hình phản chiếu từ mặt bàn...

Được lắm, xem chút thì anh bị lừa...

Đột nhiên trong đầu anh hiện lên một ý tưởng, nở nụ cười tươi như không có chuyện gì, Lăng Lãnh Nam nói:

- Thôi bỏ qua đi, không biết không có tội, không đánh không quen. Nào, từ giờ mình là người một nhà...

Lăng Lãnh Nam nở nụ cười rất chói mắt mà nắm lấy tay Triệu Thiên Thiên.

Triệu Thiên Thiên hơi bất ngờ với thái độ của Lăng Lãnh Nam. Nhìn nụ cười của anh ta tự dưng cô thấy rất lạnh sống lưng a...

Còn Thế Phong lúc này đang âm thầm cười trộm mãnh liệt. Cáo già tính kế tiểu hồ ly...cái này rất là vui đây.

Lăng Lãnh Nam là ai chứ? Tuy rằng anh ta chơi đùa phụ nữ vô số, nhưng cũng là một người tài giỏi.

Không tin thì thử nhìn Lăng thị đi, là do một tay anh ta quản lý, lão đại của cậu lâu lâu mới đến tập đoàn một lần xem xét thôi.

Bản chất anh ta cũng là một cái già đấy! Xem ra lần này Triệu Thiên Thiên chính nhầm đối tượng rồi!

...

- Mà anh hai làm gì trên đó lâu vậy?

Lăng Lãnh Nam tùy ý ngồi vắt chéo chân trên xô-pha, nhìn lên lầu.

- Thì khi nào "ăn" no lão đại sẽ xuống thôi!

Thế Phương không biết từ đâu xuất hiện, lo lắng lên tiếng.

Nghe vậy Lăng Lãnh Nam liền gật gật đầu, xoa cằm:

- Ủ, tôi quên mất, anh hai ăn chay hai mươi mấy năm, gặp thịt tất nhiên sẽ không bỏ lỡ...

Phụt...

Triệu Thiên Thiên mới vừa uống một ngụm nước đã bị câu nói của Lăng Lãnh Nam làm cho phun ra ngoài, sặc nước ho sặc sụa...

- Khụ khụ khụ...

- Em sao vậy, uống nước cũng không xong!

Lăng Lãnh Nam rất là "tốt" mà quan tâm hỏi Triệu Thiên Thiên. Nhưng cô không trả lời mà khuôn mặt vì bị sặc nước và thêm lí do gì đó mà trở nên ửng hồng trông rất đáng yêu, làm người nào đó nhìn không chớp mắt...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Ngàn cân treo sợi tóc

++++

Công ti xây dựng Thành Long

Trong phòng tổng giám đốc của công ti trên tầng 50, một người đàn ông trung niên đang ôm đầu ngồi sau bàn làm việc, khuôn mặt thể hiện sự lo lắng tột cùng.

Dương Thanh Nhân hết ôm đầu lại ngược mặt lên nhìn những con số hiển thị trên màn hình laptop chân mày càng lúc càng nhíu chặt...

Cạch...

Cửa phòng không báo trước bị mở ra, bước vào là một người đàn ông trẻ tuổi, khoảng hơn 20 tuổi.

- Ba!

Dương Thanh Nhân nghe tiếng gọi thì ngược mặt lên nhìn. Người vừa bước vào là con trai của ông, Dương Thanh Long!

- Ủ, có ai đồng ý không?

- Không có...

Dương Thanh Long chán nản lắc đầu rồi ngồi xuống cái ghế trước bàn làm việc của ba mình.

Nghe vậy, khuôn mặt của Dương Thanh Nhân càng trầm xuống!

- Hay là mình tìm ông nội đi ba!

Dương Thanh Long nói, bây giờ ông nội đã có thể là người duy nhất có thể cứu được công ty Thành Long..

- Vô ích thôi, hiện tại ông ấy không có trong nước, mà cho dù có cũng không giúp chúng ta... Con cũng đừng nghĩ tới chú con, cũng không có kết quả đâu!

Lời nói của Dương Thanh Nhân không khác gì một quả tạ đè xuống nỗi lòng vốn đã nặng nề của hai người, khiến nó đã nặng lại càng thêm nặng!

Cả hai sau đó đều rơi vào trầm mặt đuổi theo suy nghĩ của hai người...

Dương Thanh Nhân chính là em trai song sinh của mẹ Lãnh Hân Quyên- Dương Thanh Nguyệt!

So với Dương Thanh Sang thì quan hệ của ông và Dương Thanh Nguyệt lại rất tốt, có lẽ do là chị em sinh đôi...

Hai mươi mấy năm trước Dương Thanh Sang chính là người đứng sau lưng xúi dục Dương Thanh Hoàng gả Dương Thanh Nguyệt cho Trần Minh Hải để móc nối quan hệ! Trong khi đó Dương Thanh Nhân lại là người giúp đỡ chị ông bỏ chốn!

Cũng chính hành động đó của ông đã trực tiếp chọc giận ba mình. Sau việc đó ông cũng không còn được Dương Thanh Hoàng tin nhiệm nữa.

Với tính tình cương trực thẳng thắn của ông, Dương Thanh Nhân cũng không ở lại Dương thị để nhìn sắc mặt của Dương Thanh Hoàng vẻ vẻ dương tự đắc của Dương Thanh Sang nữa!

Dương Thanh Nhân tự ra ngoài lập một sự nghiệp cho bản thân, với sự kiên trì cố gắng của ông và vợ mình cả hai đã cùng nhau xây dựng nên công ti xây dựng Thành Long.

Sau này có thêm con trai ông là một kiến trúc sư tài ba cho nên công ty ngày càng phát triển...

Chỉ có điều gần đây công ty ông luôn bị chèn ép, khách hàng đồng loạt quay lưng, các hợp đồng lần lượt bị hủy, giá cổ phiếu thì giảm mạnh, tài chính thiếu hụt nghiêm trọng...

Tìm người giúp đỡ thì họ đều viện cớ này nọ, chẳng ai giúp đỡ, đến ngân cũng không cho vay...

Chuyện này nhất định là có người đang đối phó ông đây mà, mà đối phương chắc chắn cũng không phải kẻ tầm thường?

Cứ cái đà này thì không tới ba ngày công ty chắc chắn sẽ sụp đổ!

Ông cũng từng nghĩ tới việc đi tìm ba ông, nhưng để ông ấy chịu giúp đỡ, huống chi còn có một Dương Thanh Sang ở đó chứ?

...

Đang lúc suy nghĩ của hai người trong phòng đang rối rắm nhất, chiếc điện thoại cố định trên bàn làm việc bất chợt reo lên.

- Tôi nghe đây!

Ông Dương Thanh Nhân âm thầm lên tiếng...

- Thừa tổng giám đốc, có giám đốc Mã bên Lãnh thị muốn gặp ngài!

Giọng nữ đầy chuyên nghiệp nghiệp của cô thư kí vang lên.

Dương Thanh Nhân nghe vậy ánh mắt liền hiện lên tia khó hiểu, đảo mắt nhìn Dương Thanh Long cũng đang nhìn ông, vì bất lo ngoài nên anh ta cũng nghe thấy...

Giám đốc Mã sao? Lãnh thị?

Hình như là trước giờ ông chưa qua lại với họ, công ty của ông cũng thuộc dạng có quy mô nhưng cũng chưa có thể hợp tác được với một tập đoàn khổng lồ như thế?

Lại đúng vào lúc Thành Long đang trong tình trạng "Ngần cân treo sợi tóc" thế này họ lại tới tìm ông, không biết là đối phương có ý tới hay xấu đây?

- Được rồi, đưa ông ấy lên gặp tôi!

Nói rồi Dương Thanh Nhân trực tiếp cúp máy.

- Ba, giám đốc Mã cũng chính là giám đốc chi nhánh Lãnh thị ở Đài Loan sao?

Dương Thanh Long muốn không hỏi nhưng mà cuối cùng nhịn không được mà nhú mồm mở miệng xác nhận thân phận người kia với ba của anh!

- Ủ, chính là ông ta!

Cốc...cốc...cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, Dương Thanh Nhân lên tiếng cho người bên ngoài đi vào.

Sau đó hai cha con cũng đứng dậy đi qua bàn tiếp khách, cũng đúng lúc cửa phòng mở ra.

Giám đốc Mã đi vào, hoàn toàn khác thái độ khúm núm trước mặt Lãnh Hàn Quyên, mà lúc này rất ra dáng của một vị giám đốc.

- Chào ngài, chắc ngài đây là giám đốc Mã? Tôi là Dương Thanh Nhân, rất vui hạnh khi được gặp giám đốc Mã đây!

Dương Thanh Nhân mỉm cười, không kiêu ngạo không nịnh bợ lên tiếng.

Khi giám đốc Mã cũng muốn lên lên chào lại thì phải giật mình với khuôn mặt của người đàn ông trước mặt.

Trời! Đây là cái dạng tình huống gì, có ai nói cho ông ta biết không? Sao người đàn ông này lại có khuôn mặt giống chủ tịch đại nhân của ông như vậy chứ?

Mà ông đến đây cũng là lệnh trực tiếp từ chủ tịch a...

Có khi nào...có khi nào...

- Giám đốc Mã... giám đốc Mã...

Dương Thanh Nhân thấy đối phương cứ nhìn mình chằm chằm đến thất thần mà không lên tiếng, ông đành phải lên tiếng nhắc nhở...

- À...tôi là Mã Đình, xin chào Dương tổng...

Mã Đình hoàn hồn lại, nét mặt cũng trở nên hòa hoãn hơn khi nãy đưa tay ra bắt tay với Dương Thanh Nhân.

Dù sao cũng là người lão luyện nhiều năm trên thương trường, Mã Đình dễ dàng không chế tốt tâm tình bản thân...

Ở một bên Dương Thanh Long cũng lên tiếng chào hỏi.

- Chào giám đốc Mã!

- Chào cậu, cậu đây chắc là con trai của Dương tổng đây, cũng là một kiến trúc sư tài ba đây mà!

- Cũng chỉ bình thường thôi, ngài quá khen!

Dương Thanh Long khôn khéo trả lời.

Thật ra mấy năm trước khi Dương Thanh Long vừa tốt nghiệp đại học Harvard được rất nhiều công ty lớn mời về công ty họ làm việc, Lãnh thị cũng có

phần... Vì sao lại có chuyện như vậy? Cũng là bởi khi còn học đại học thì Dương Thanh Long đã đạt nhiều giải trong các cuộc thi thiết kế, thậm chí những bản thiết kế nhận giải còn được mua với giá rất cao và đã được xây rất nhiều!

Năm đó Dương Thanh Long có rất nhiều lựa chọn tốt nhưng anh điều từ chối mà về làm cho công ty ba anh! Từ đó công ty cũng đi lên nhanh chóng!

Nếu như không phải lần này kẻ nhắm tới họ là một thế lực vô cùng lớn thì với tài năng của Dương Thanh Long, Thành Long sẽ cũng lâm vào nguy cơ "ngàn cân treo sợi tóc" như bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hợp tác cùng Lãnh thị

....

Nói vài lời khách sáo một chút thì cô thư kí mang nước vào, nhìn cửa phòng vừa đóng lại, Mã Đình nói:

- Theo tôi được biết thì hiện tại công ty Thành Long đang gặp rất nhiều khó khăn đúng không?

Cơ thể Dương Thanh Nhân hơi cứng lại, ông chột thờ dài:

- Không phải khó khăn mà là sắp phá sản...

Dù là đã biết trước tình hình của Thành Long, nhưng Mã Đình cũng không khỏi giật mình, nhướn mày! Có cần phải nói thẳng như thế không nhỉ? Tính cách này hình như chủ tịch đại nhân của ông cũng có!

Càng chắc chắn suy đoán lúc đầu của mình, lời nói và hành động của Mã Đình càng thêm thận trọng!

- Khụ... Tôi cũng không vòng vo nữa, hôm nay tôi đến đây là muốn hợp tác với Thành Long!

- Hợp tác?

Dương Thanh Nhân vô cùng ngạc nhiên, Lãnh thị ở Đài Loan trên danh tiếng chỉ là chi nhánh. Nhưng quy mô của nó chỉ đứng sau Dương thị là bá chủ Đài Loan!

Không biết bao nhiêu công ty danh tiếng ngoài kia mà sao họ không chọn mà lại chọn một công ty sắp phá sản của ông. Tuy điều này khiến ông cực kì vui mừng nhưng nhất thời cảm thấy "thụ sùng nhục khinh"! (được sùng mà sợ)

- Phải, chúng tôi được biết Thành Long ở Đài Loan này rất có danh tiếng, uy tín làm việc cũng rất cao...

Mã Đình nhìn thái độ muốn nói lại thôi của Dương Thanh Nhân nên nói tiếp:

- Tôi biết tổng giám đốc Dương muốn nói gì! Ngài không cần lo, tôi điều biết rõ! Bây giờ tôi muốn biết ngài có đồng ý hay không thôi?

Hợp tác với Lãnh thị ai mà chẳng muốn, Dương Thanh Nhân ông cũng là một trong số đó... Trong lúc tưởng như bế tắc như bây giờ lại có một tập lớn tự động muốn hợp tác... Với lý do của đối phương đưa ra có rất nhiều khe hở, nhưng ông cũng không muốn hỏi nhiều, cơ hội này ông cũng không thể bỏ lỡ.

...

Thấy Dương Thanh Nhân đồng ý, Mã Đình liền cụ thể nói ra các vấn đề...

Khi biết công trình mà Lãnh thị muốn công ty ông thi công là viện mồ côi Từ ái, hai cha con Dương Thanh Nhân trực tiếp bị dọa...

Sau đó hợp đồng được ký! Tin tức công ty Thành Long được tập đoàn Lãnh thị chủ động yêu cầu hợp tác được truyền ra...

Nhất thời nhiều người đều cho rằng Lãnh thị đây là muốn ngầm nói rằng họ là hậu thuẫn cho Thành Long. Đơn giản chỉ vì một tập đoàn lớn như vậy thì làm sao lại vô duyên vô cớ lại đi tìm một công ty sắp phá sản để hợp tác?

Lập tức, các đối tác cũ lẫn mới không chần chừ đều chủ động kéo lại quan hệ với Thành Long. Đùa sao, là Lãnh thị đó, cho dù có đắc tội với ai đi chăng nữa thì họ cũng sẽ không sợ!

Cũng bởi vì chẳng có tập đoàn nào có thể qua được Lãnh thị.

....

Không tới một tháng sau, công ty Thành Long chẳng những không phá sản theo ý của những kẻ nào đó mà còn phát triển vững chắc hơn trước!

Bang..

- Chết tiệt, tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy chứ?

Trong phòng tổng giám đốc, Dương Thanh Sang ngồi sau bàn làm việc, tức giận đập bàn một cái.

Không ngờ mọi chuyện lại dễ dàng vượt ra khỏi tầm kiểm soát như vậy. Rõ ràng Thành Long đã sắp sụp đổ, vậy mà giữa đường lại nhảy ra một Lãnh thị đảo lộn tất cả!

Mà tại sao Lãnh thị lại làm như vậy chứ, thật là khó hiểu mà!

Chẳng ai biết được rằng công ty Thành Long đang yên ổn phải rơi vào bế tắc là do Dương Thanh Sang gây ra.

Thật ra Dương Thanh Sang cũng chẳng muốn làm như vậy? Để cho cha con Dương Thanh Nhân ở ngoài lo công ty của họ thì Dương thị không phải càng chắc thuộc về ông sao?

Nhưng mà ba ông tâm tư sâu xa, chẳng ai biết ông đang nghĩ gì... Hơn nữa, ông ta còn rõ hơn ai hết, tuy bề ngoài ba ông tỏ ra lạnh nhạt không quan tâm Dương Thanh Nhân, nhưng ba ông lại thương anh hai hơn! Nếu không có sự việc lúc trước thì chiếc ghế tổng giám đốc Dương thị chưa chắc bây giờ là của ông... Cho nên khi mà Trần Minh Hạo nói ông làm theo lời cậu ta thì cậu ta sẽ giúp ông chắc chắn hơn!

Càng nghĩ càng thấy tức, đột nhiên đầu Dương Thanh Sang lóe lên một ý nghĩ, lập tức lấy điện thoại ra gọi một cuộc...

....

Sau khi tắt máy, ánh mắt Dương Thanh Sang lóe lên tia sáng tàn nhẫn. Cách này không được thì còn cách khác, ông không tin không xử lý được chuyện này?

Muốn làm một công ty sụp đổ cũng đâu cần thiết phải nhắm vào toàn công ty...

Mà rấn mắt đầu tự nhiên sẽ đi đời!

Anh hai, anh cũng đừng trách thằng em trai này độc ác, bởi vì... Người không vì mình, trời tru đất diệt!

Hiếm khi có dịp cả hai đều không bận gì, hôm nay Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo tận hưởng như giây phút ngọt ngào bên nhau...

Mà có nhiều người rất biết điều, sáng sớm đều tự giác ra ngoài.

Mà đúng hơn là hôm nay Lưu Diễm Trinh bị Triệu Thiên Thiên kéo đi ra ngoài từ sớm... Ách, là đi chơi!

Lăng Lãnh Nam không nói một lời trực tiếp đi theo sau hai người đẹp. Bị mắng bị chửi không không trở lại. Ánh mắt nhìn về phía Triệu Thiên Thiên thì vô cùng kì lạ. Làm nhiều người nghĩ rằng anh ta để ý cô nhóc mà chẳng ai biết ý đồ chân chính của một con cáo già...

Thế Phong và Thế Phương nhận lệnh của Lão đại ra ngoài làm việc!

Chỉ nên trong căn biệt thự rộng lớn chỉ còn lại Lãnh Hàn Quyên cùng Lăng Lãnh Ngạo...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Tình yêu tuyệt vời

Khí trời vào cuối đông đầu xuân không lạnh cũng không nóng. Thời tiết hơi ẩm ẩm, vào sáng sớm, những giọt sương vẫn còn đọng lại trên những tàn cây sau một đêm dài... Những chú chim ríu rít gọi nhau, tìm mồi... Từng luống hoa khác nhau đua nhau khoe sắc, thỉnh thoảng lại có vào con ong con bướm bay tới hướng mật...

Mặc kệ ngoài kia sóng gió đang gầm nổi dậy... mặc kệ ngoài kia con người dối gian, độc ác, vì bản thân mà làm biết bao điều gian ác...

Khung cảnh trong vườn hoa của căn biệt thự lại vô cùng yên bình, tươi đẹp...

Giữa một khung cảnh của những bông hoa rực rỡ có thanh nhã có... là một đôi nam nữ ôm nhau ngồi trên xích đu dưới tán cây ngắm nhìn ra khung cảnh yên bình!

Người đàn ông mạnh mẽ với cơ thể to lớn vững trãi, trong lòng là một người phụ nữ xinh đẹp nhu thuận dựa vào lòng anh...

Lăng Lãnh Ngạo ngồi trên xích đu, hai tay ôm chặt ngang eo của Lãnh Hàn Quyên... Cằm anh thì đặt trên vai cô, trên khuôn mặt đẹp như điêu khắc là ý cười không có dấu hiệu giảm.

Lãnh Hàn Quyên nhu thuận ngồi trên đùi anh, dựa đầu vào vòng ngực rắn chắc vững trãi của anh, lắng nghe tiếng trái tim anh đập mạnh mẽ, hữu lực... Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của cô có thể thấy rõ nét hạnh phúc rất rõ ràng...

Yêu thương hôn lên tóc của Lãnh Hàn Quyên, Lăng Lãnh Ngạo áp chế tâm tình đang vô cùng nhộn nhạo của anh.

Anh không ngờ một ngày kẻ kiêu ngạo như lại một người phụ nữ bắt làm tù binh dễ dàng như vậy... Không phải bắt giam thân thể anh, mà lại giam giữ chính trái tim anh, một trái tim cứng rắn, sắt đá hai mươi mấy năm lại dễ dàng bị cô nắm lấy giữ lấy...

Nhưng mà cảm giác này không tệ mà còn rất tốt. Anh cũng không hối hận mà cam tâm tình nguyện giao trái tim mình cho cô nắm giữ... mãi... mãi...

Càng nghĩ, nét cười trên khuôn mặt Lăng Lãnh Ngạo càng đậm.

- Cảm giác này thật tốt...

Nghe tiếng Lăng Lãnh Ngạo thủ thủ bên tai mình, Lãnh Hàn Quyên đang mãi mê ngắm nhìn những bông hoa bi ngạn rực rỡ sắc đỏ quay lại nhìn anh, ngay tức khắc cô liền ngậy ngẩng cả người...

Ánh mắt trời yếu ớt buổi sáng xuyên qua khe lá chiếu xuống gương mặt góc cạnh cương nghị của Lăng Lãnh Ngạo. Khuôn mặt cương nghị nhưng lại có chút phong trần do dài dầu sương gió... Sự mãnh mẽ toát ra từ anh tạo khiến cho người khác dễ dàng tin tưởng...

Khí chất mạnh mẽ cao quý, quyền lực của một người đàn ông thành đạt...

Đặt biệt lúc này trên khuôn mặt cương nghị vốn có lại tràn ngập ý cười và đôi mắt mang đầy sùng nịnh và yêu thương.

Không tưởng tượng trái tim Lãnh Hàn Quyên liền trở nên mềm nhũn. Đến cả cô mà còn không chống lại được ánh mắt của anh, thì chắc chắn rằng không người phụ nữ nào nhìn thấy sẽ có biểu hiện ra sao?

Nhưng có lẽ... không... là chắc chắn mới đúng rằng ngoài Lãnh Hàn Quyên ra thì chẳng có bất cứ người phụ nữ nào khác có được ánh mắt đó của Lăng Lãnh Ngạo!

- Ngạo, có ai nói từng với anh rằng anh rất đẹp trai chưa?

Cuối cùng cũng là không kìm lòng được mà Lãnh Hàn Quyên hỏi một câu. So với vẻ tuấn nữ phong lưu của em trai anh Lăng Lãnh Nam thì sự chính chắn, cao ngạo của anh lại còn có sức hút trí mạng hơn rất nhiều...

- Chưa, nhưng chỉ cần mình em nói là được rồi!

Lăng Lãnh Ngạo yêu chiều néo mũi cô một cái. Từ trước khi có cô, đối với phụ nữ anh chưa từng liếc lấy một lần, cũng chẳng người nào tiếp cận được anh thì lấy đâu ra người nói lời đó chứ?

- Anh nằm mơ mới nghe được em nói câu đó nhé!

Lãnh Hàn Quyên vui đầu vào ngực anh, hai tay ôm hông rắn chắc của anh rầu rĩ nói.

Nhìn dáng vẻ của cô, Lăng Lãnh Ngạo không nhịn được bật cười ra tiếng...

Lúc này nếu như có bất cứ người nào trông thấy cảnh tượng này chắc là bị dọa tới hồn phách lên mây quá... Hai người, một là nữ hoàng cao cao tại thượng trên thương trường, một là đại boss của giới hắc đạo! Hai người này có thể nói là hai "tàng băng" nguy hiểm đáng sợ nhất của hai giới hắc bạch lưỡng đạo!

Vậy mà bây giờ một lại nhu thuận mềm dịu ghé vào lòng người đàn ông, mà người đàn ông lại cười thật vui vẻ...

Phải chăng cũng do hai chữ "tình yêu" mà ra??

- Anh cười gì chứ...

Rời khỏi ngực anh, Lãnh Hàn Quyên trừng mắt nhìn anh...

Lãnh Hàn Quyên là trùng mắt với Lăng Lãnh Ngạo, bình thường thì sẽ khiến người ta ré run, nhưng lúc này không hề có lực sát thương, hơn nữa đối tượng lại là Lăng Lãnh Ngạo...

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô nụ cười trên môi Lăng Lãnh Ngạo lắng xuống, lúc này thật sự rất muốn "ăn" cô vào bụng ngay lập tức...

Lăng lão đại đã nghĩ là làm, yết hầu anh khẽ trượt một cái liền áp lên môi cô...

Từ dịu dàng chuyển sang cuồng nhiệt... Lăng Lãnh Ngạo rời môi cô liền hôn dần xuống...chiếc cổ trắng nõn mê người của cô, chậm rãi gặm cắn, phả hơi thở nóng hổi lên đó...

Cơ thể Lãnh Hàn Quyên không tự chủ mà run lên bần bật, cảm thấy hô hấp của mình càng lúc càng dồn dập liền nắm lấy bàn tay đang không an phận của anh, một tay thì đẩy đầu anh ra...

- Ngạo, tuy em yêu anh là thật nhưng em cũng không phải là con mồi để anh tùy ý gặm cắn mỗi lúc mọi nơi được... Anh phải kiềm chế chút chứ!

Người đàn ông này, chiều hôm qua mới trở lại đã đem cô ăn sạch sẽ, đã vậy còn hành hạ cô cả đêm, đến gần sáng mới buông tha... Vậy mà bây giờ lại muốn...

Cô không biết là nên nói tính lực của anh mạnh? Hay là đàn ông cảm dục lâu năm là như thế?

- Cũng chỉ tại em là tiểu yêu tính thôi!

Cố gắng ép chế dục xuống, Lăng Lãnh Ngạo một lần nữa vùi cả khuôn mặt vào tóc cô... Cô đúng là khắc tinh của anh mà, chẳng làm gì cũng có thể dễ dàng khơi dậy thú tính của anh!

Nhưng nhìn khuôn mặt xinh đẹp có phần hơi tái nhợt của cô anh cũng không đành lòng, cũng chỉ tại tối qua anh ham ăn chiếm hết nhiệt tình của cô!

++++

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ý kiến không tệ

- Em là yêu tinh...

Lăng Lãnh Ngạo thủ thi bên tai Lãnh Hàn Quyên, còn cổ tình liếm lên vành tai cô vài cái làm cơ thể nhạy cảm của cô hơi run lên...

Lăng Lãnh Ngạo đặt cằm lên tóc cô, cất giọng trầm ấm, lại khàn khàn và có phần...quyến rũ...

- Hàn Quyên...

- Em đây...

- Hàn Quyên...

- Sao vậy?

Lãnh Hàn Quyên khó hiểu ngược mặt lên nhìn anh, lập tức trái tim cô đập thình thịch...

- Ông nội anh nói muốn gặp cháu dâu tương lai...

- Ủ, thì anh tìm cháu dâu tương lai về cho ông nội anh đi!

Lãnh Hàn Quyên cố nén cười, hiểu ý anh nhưng lại cố tình buông lời trêu chọc...

Lăng lão đại mà có lúc chỉ nói có mấy câu đơn giản mà nét mặt lại căng thẳng như vậy... Sao thấy đáng yêu chết đi được!

Lăng Lãnh Ngạo là biết rõ tính tình của Lãnh Hàn Quyên sợ cô từ chối nên mới căng thẳng... Nhưng anh là ai chứ, là Lăng lão đại, làm sao không nghe ra được giọng điệu trêu đùa của cô, nhưng cũng thờ dài búng trán cô một cái...

- Em đó, cũng biết trêu trọc anh... Cả cuộc đời này vợ anh chỉ có thể là một người, và người đó ở trước mặt anh rồi thì cần gì tìm chứ!

- Ai là thèm làm vợ anh chứ?

- Em chứ ai!

- Em đâu có đồng ý bao giờ...

- Vậy sao, vậy thì anh sẽ làm cho em đồng ý! Mà cho dù em không đồng ý thì có sao? Hàn Quyên, đời này em chỉ có thể là của anh chỉ có thể là vợ của Lăng Lãnh Ngạo mà thôi...

Lăng lão đại rất tự tin nói.

- Đồ bá đạo!

- Không bá đạo anh đã không phải là Lăng Lãnh Ngạo!

Lăng Lãnh Ngạo bá đạo nói. Nếu anh không bá đạo, anh không ngang tàn thì bây giờ làm gì được ôm cô trong lòng, làm gì có được trái tim cô!

Không thèm đôi co với anh nữa, Lãnh Hàn Quyên trực tiếp vùi mặt vào ngực anh, hít vào mùi hương nam tính tự nhiên trên người anh...

Bao nhiêu năm qua cô đều luôn tạo cho bản thân vỏ bọc hoàn hảo nhất, vô cảm nhất...

Nhưng thời gian sau khi biết anh, ở bên cạnh anh, cô hoàn toàn không thể kéo lớp vỏ bọc lên người được... Cô thích cảm giác ở trong lòng anh thế này, được anh dịu dàng ôm lấy...

Bây giờ, trong cuộc đời cô đã không thể không có anh được rồi!

Mãi đến gần 9 giờ tối Triệu Thiên Thiên mới trở về... Lúc sáng Triệu Thiên Thiên đi cùng Lưu Diễm Trinh nhưng lúc này trở về chỉ có cô tung tăng đi trước, đi sau cô là Lăng nhị thiếu gia tay xách hàng đồng túi đồ...

Ách...thật là có chút không hợp với bộ dáng hào hoa phong nhã của anh ta...

Triệu Thiên Thiên thấy Lãnh Hàn Quyên từ trên lầu đi xuống liền cười toe tóa chạy lại nắm lấy tay cô.

- Chị, em mới về!

Lãnh Hàn Quyên không nói gì mà nhướn mày nhìn ra sau lưng Triệu Thiên Thiên, trên khuôn mặt tuyệt mỹ không có lấy một tí cảm xúc nhưng trong lòng cô có một phen kinh ngạc...

- Hi hi...là do anh ta tuyên bố muốn theo đuổi em...như không có người muốn phục vụ miễn phí em ngu gì không nhận!

Nhìn theo ánh mắt của Lãnh Hàn Quyên, Triệu Thiên Thiên thích thú nói. Sau đó cô liền đi lên lầu còn không quên quay lại trừng mắt thúc giục bảo Lăng Lãnh Nam nhanh chân đem đồ đi theo cô...

Lúc Lăng Lãnh Nam đi ngang cô thì Lãnh Hàn Quyên gật đầu với anh ta một cái coi như chào hỏi.

Cũng không quá để ý, Lãnh Hàn Quyên đi thẳng vào phòng bếp lấy nước uống...

...

Lúc Lãnh Hàn Quyên trở lại phòng thì thấy Lăng Lãnh Ngạo khác áo choàng ngủ ngồi dựa vào đầu giường. Mái tóc anh vì vừa mới tắm xong chưa lau khô mà có vài giọt nước nhỏ xuống rơi xuống vòm ngực rần rột lộ ra do áo choàng rộng... Đáng vẻ quyền rũ cực kì!

Ánh mắt anh lúc này đang nhìn thẳng vào màn hình laptop, khóe môi hơi dương lên...

Khuôn mặt không biểu cảm của Lãnh Hàn Quyên khi này được thay thế bằng khuôn mặt dịu dàng. Cô cười cười ngồi xuống bên cạnh anh:

- Xem gì thế?

Lăng Lãnh Ngạo để laptop qua một bên, đưa tay kéo cô vào lòng, hôn lên trán cô một cái nói:

- Bản đồ phân bố của Trần gia...

Vừa nói Lăng Lãnh Ngạo đưa màn hình laptop qua cho cô xem.

- Chỗ này...chỗ này...ở đây...đều là những địa điểm quan trọng... còn đây...có vẻ rất yếu...

Khuôn mặt Lãnh Hàn Quyên trở nên nghiêm túc, cô vừa chỉ một số địa điểm trên bản đồ vừa nói.

Trần gia quả không hổ danh là kẻ đứng đầu cả Châu Á, trận doanh này cũng không phải dạng vừa...

Lăng Lãnh Ngạo cũng không bất ngờ khi Lãnh Hàn Quyên nói ra những điều đó, anh biết bản lĩnh của cô mà! Nếu như mà cô cũng nhúng tay vào hắc đạo thì chưa chắc Âu - Mỹ đều do anh nắm giữ đâu!

...

- Ááááa...

Phòng của Lãnh Hàn Quyên vốn là phòng cách âm cực tốt! Ấy vậy mà trong lúc hai người đang làm việc vẫn nghe được tiếng hét của Triệu Thiên Thiên. Tuy là âm thanh hai người nghe được hơi nhỏ, nhưng để tiếng hét có thể tới được trong phòng này thì bên ngoài chắc không nhỏ đâu!

- Ngạo, em thấy anh xử lý công việc của Hắc Ứng không cũng đủ mệt, hay là anh giao luôn Lăng thị cho em trai anh đi!

Lãnh Hàn Quyên hơi suy tư rồi nhìn vào mắt Lăng Lãnh Ngạo nói.

Anh ta làm phó chủ tịch nhưng vẫn rất thông thả mà chây đi chơi khắp nơi, trông khi người đàn ông của cô lại chẳng có bao nhiêu thời gian rảnh...

- Được!

Mắt Lăng Lãnh Ngạo sáng lên. Lúc trước khi tiếp nhận chiếc ghế chủ tịch Lăng thị từ ông nội anh đã từng từ chối để Lăng Lãnh Nam làm, nhưng mà nó lại nhất quyết không chịu.

Mà ông nội cũng sợ Lăng Lãnh Nam làm không nổi, nhưng những năm qua hầu như công việc ở Lăng thị nó đều làm rất tốt.

Ừ, bây giờ giao luôn cũng không tệ, như vậy anh sẽ càng có nhiều thời gian ở bên bảo bối của anh hơn!

Ý kiến này không tệ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Brian Grace và Lưu Diễm Trinh

Theo như ý kiến của Lãnh Hàn Quyên, ngay hôm sau Lăng Lãnh Ngạo sau khi được sự đồng ý của ông nội anh đang ở Canada liền trực tiếp làm thủ tục nhường chiếc ghế chủ tịch lại cho Lăng Lãnh Nam. Bản thân anh giữ lại 30% cổ phần, làm cổ đông lớn nhất, Lăng Lãnh Nam làm chủ tịch có 40 phần trăm cổ phần...

Trong khi Lăng Lãnh Ngạo đặc ý khi không cần lo chuyện tập đoàn, chỉ cần xử lý việc của Hắc Ứng nên có thời gian ở bên Lãnh Hàn Quyên... Thì trái ngược với anh, sau khi Lăng Lãnh Nam biết chuyện thì đã đầu vào đấy. Dù anh ta có kêu cha gọi mẹ thì cũng phải chấp dứt cuộc vui bay về Canada nhận chức làm việc...

Mặc dù là bình thường công việc của Lăng thì hầu hết cũng là do anh ta làm, nhưng các dự án lớn đều có Lăng Lãnh Ngạo giải quyết, bây giờ phải ôm hết tất cả anh ta mới không chịu đâu!

Nhưng lệnh trên đã ban xuống thì đành phải nuốt lệ vào lòng mà làm thôi!

...

Từ hôm đó Lưu Diễm Trinh ra ngoài cùng Triệu Thiên Thiên đến hôm nay đã ba ngày mà vẫn chưa về.

Tuy là vậy nhưng Lãnh Hàn Quyên cũng không quá lo lắng, bởi với bản lĩnh của cô ấy thì rất khó có ai có thể động tới... Chắc là có việc gì đó thôi, xong rồi cô ấy sẽ về! Tuy xa cách nhiều năm nhưng tính cách của Lưu Diễm Trinh, cô còn rất rõ ràng...

Đúng như Lãnh Hàn Quyên nghĩ, đến trưa ngày thứ ba thì Lưu Diễm Trinh trở về. Bề ngoài thì cô ấy bình an vô sự nhưng chỉ có nét mặt không được tốt cho lắm!

Về tới biệt thự, cô ấy không lên phòng mình mà lại trực tiếp gõ cửa phòng làm việc của Lãnh Hàn Quyên khi xác nhận cô có mặt bên trong.

Cốc...cốc...cốc...

- Hàn Quyên, Diễm Trinh đây, mình vào được không?

- Vào đi!

Ngoài dự đoán của Lưu Diễm Trinh, khoảng chừng 1 phút sau bên trong phòng lên vọng ra giọng đàn ông có phần "hơi" lạnh. Nhưng cũng không quá bất ngờ, vì Lưu Diễm Trinh cũng đoán ra được là giọng của ai!

Lưu Diễm Trinh mở cửa bước vào, hiện lên trong mắt cô là cảnh người bạn tốt của mình đang ngồi trong lòng Lăng Lãnh Ngạo...

Xin lỗi a, vào không đúng lúc rồi!

Đúng là Lưu Diễm Trinh vào không đúng lúc...

Lúc mà cô ấy gõ cửa lại đúng lúc Lăng Lãnh Ngạo đang định "ăn" Lãnh Hàn Quyên. Khi đó anh đang hôn cô lại bị tiếng gõ cửa quấy phá, thêm người phụ nữ vô tâm trong lòng anh khi nghe tiếng bạn liền không nói hai lời đẩy anh ra...

Chẳng phải nói làm gì chứ về mặt Lăng Lãnh Ngạo lúc này vô cùng thối... Lưu Diễm Trinh đứng từ cửa phòng cách xa cả chục mét mà sóng lưng cũng ớn lạnh từng cơn...

Còn Lãnh Hàn Quyên nhìn sao cũng chẳng thấy có một nét nào then thừng đỏ mặt của một người phụ nữ vừa bị đánh gãy cuộc ăn ái. Nếu như không thấy môi cô bị sưng đỏ thì hoàn toàn không biết được chuyện gì xảy ra...

Lãnh Hàn Quyên cười cười vỗ lên mu bàn tay của Lăng Lãnh Ngạo mấy cái, lại hôn lên mặt anh một cái nên hòa lại một chút...

Trước lúc Lưu Diễm Trinh chưa vào cô đã bảo anh ngồi sang một bên, nhưng anh cứ khăng khăng không chịu còn làm mặt lạnh nữa chứ!

...

Thấy thái độ của Lăng Lãnh Ngạo hòa hoãn lại một chút, Lưu Diễm Trinh ngồi xuống đối diện hai người, cười ngượng:

- Xin lỗi đã làm phiền sao

Thật ra cô cũng không muốn a~~

Lãnh Hàn Quyên nhìn sắc mặt Lăng Lãnh Ngạo một vái rồi nhún nhún vai:

- Không sao...mà mấy hôm nay có chuyện gì vậy?

Ba ngày mất liên lạc, hôm nay trở về sắc mặt cô ấy lại không được tốt như vậy chắc là có chuyện gì rồi?

- À...không có gì...

Cạch...

- Trinh Trinh, em có ở đây không?

Lưu Diễm Trinh chưa nói xong thì cửa phòng đã không báo trước mà bất ngờ bị mở ra... Kèm theo đó là khuôn mặt đàn ông tiêu chuẩn phương Tây và một câu hỏi tìm người...

Hai từ "Trinh Trinh" khiến cho Lãnh Hàn Quyên phải ngạc nhiên quay sang nhìn Lưu Diễm Trinh, rồi lại nhìn Brian.

Lúc trước thấy ánh mắt Brian nhìn Lưu Diễm Trinh cô đã thấy là lạ... Thì ra là anh trai cô có ý với cô ấy a...

Lăng Lãnh Ngạo ngược lại không có ngạc nhiên cho lắm mà tức giận thì nhiều hơn... Một cái bóng đèn xuất hiện, bây giờ lại thêm một cái nữa đến phá rối anh và bảo bối... May là hai người này, nếu là ai đó khác thì có lẽ anh đã cho đi châu Diễm Vương rồi!

Lưu Diễm Trinh nghe được hai từ "Trinh Trinh" đã biết là ai gọi. Lúc này lòng mẹ lòng con trên người cô đều muốn dựng hết lên.

Cái tên đáng ghét Brian này sao có thể gọi cô bằng cái tên như vậy chứ, nghe nổi da gà quá đi...

- A, Trinh Trinh, thì ra em ở đây, làm anh tìm muốn chết!

Thấy người cần tìm, mắt Brian sáng lên, chỉ lo người trước mắt mà không chào hỏi chủ nhà, và cũng không phát hiện có một ánh mắt đầy sát khí đang nhìn chằm chằm anh ta...

Sai lầm...sai lầm...đây là sai lầm lớn nhất của một sát thủ...

- Cho anh chết luôn đi... Hàn Quyên, mình xin lỗi...mình phải đi đây...chừng nào tới" lúc" thì gọi cho mình nhé!

Sau đó, như một con gió Luru Diễm Trinh lướt qua Brian chạy ra khỏi phòng...

Cô không chơi, cô không chơi với tên đáng ghét đó!

Mấy hôm trước cô ra ngoài thì không ngờ lại gặp tên đáng ghét Brian đó. Đối với Brian, lúc trước cô không thích không không ghét, vốn là dựa quan hệ với Lãnh Hàn Quyên nên cô mới trao đổi với hắn ta vài câu...

Vậy mà qua một thời gian gặp lại hắn ta lại vừa mà y, vừa vô si...chạy theo cô khắp nên...

Brian hơi thất thần nhìn theo bóng Luru Diễm Trinh...cảm nhận được từng cơn gió lạnh sau lưng...quay lại thì nhìn thấy nét mặt Lãnh Ngạo không bố đến nỗi không thể không bỏ hơn...

Chết cha...quên mất còn tên ôn thần này ở đây...

- Đây, dù sao tôi cũng là anh vợ cậu nhé, đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó... Tôi cũng không có xin ở nhờ nhà cậu nha... A, em gái, anh sẽ cố gắng kiếm chi đâu cho em, tạm biệt...

Xong, lần này tốc độ của Brian cũng không hề thua tốc độ lúc này của Luru Diễm Trinh à nha...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Nguy kịch

Đã không còn bóng đèn cản trở nữa, tâm trạng Lãnh Ngạo tốt lên...

Anh nhìn Lãnh Hàn Quyên bằng ánh mắt nóng rực lửa.

- Chúng ta tiếp tục...

Không cho Lãnh Hàn Quyên có cơ hội phản bác, anh đã chặn lại đôi môi cô, nuốt chửng hương vị ngọt ngào quen thuộc..

Lãnh Hàn Quyên biết lúc này đây muốn ngăn anh lại cũng là một điều cực khó khăn nên đành thuận theo.

Cô hơi hé miệng ra để lưỡi anh dễ dàng xâm nhập vào sâu trong miệng, hai cánh tay dịu dàng quấn chặt cổ anh...

Lãnh Ngạo khí huyết dâng trào, hơi thở trở nên vô cùng gấp gáp.

Hôn một đường từ cổ Lãnh Hàn Quyên xuống, anh dừng lại tại xương quai xanh quyến rũ của cô chậm rãi gặm nhấm, in dấu ấn lên đó...

Bàn tay hư hỏng không biết từ khi nào đã len lỏi tới ngực cô...cách một lớp áo ngực mà xoa nắn...

Cơ thể cô từ đầu tới cuối là do chính anh khai phá, từng điểm nhạy trên cơ thể cô anh cũng là người rõ nhất... Do vậy không bao lâu cô đã bị anh làm cho cả người mềm nhũn, đôi môi anh đào hé mở bật ra những âm thanh yêu kiều mà Lãnh Ngạo thích nghe nhất...

....

Đến lúc mà Lãnh Ngạo đang định thực hiện bước cuối cùng" công thành đoạt đất"... Lúc mà Lãnh Ngạo nhiệt huyết sôi sục nhất...

Thì bất ngờ tiếng chuông điện thoại của Lãnh Hàn Quyên reo lên...

- Anh...điện thoại của... em...

Lãnh Hàn Quyên nhanh chóng hồi phục tinh thần...nhìn anh nói...

- Kệ nó đi...

Anh khó chịu nhíu mày nói, cũng không quá quan tâm mà đặt cục long đã sớm ngóc đầu" thức tỉnh" tại nơi thần bí của cô...

Nhưng tiếng chuông vừa tắt lại tiếp tục reo lên, Lãnh Hàn Quyên nhất quyết khép chặt hai chân không cho anh tiếng vào, đồng thời áp hai tay lên mặt

anh.

- Lỡ có chuyện quan trọng thì sao?

- Haizzzz.... Thôi được rồi...

Lăng Lãnh Ngạo thở dài một cái rồi mới buông cô ra để cô nghe điện thoại...

Nhìn số máy hiện thị trên màn hình, chân mày Lãnh Hàn Quyên hơi nhíu lại, xất giọng sắc lạnh...

- Alo, tôi nghe đây!

- "....."

Không biết đầu dây bên kia nói gì mà chân mày cô càng lúc càng nhíu chặt... Lăng Lãnh Ngạo đang khó chịu vì "chuyện tốt" của anh lần thứ hai bị đánh gãy trong ngày, khi nhìn thấy sắc mặt của cô không tốt liền nhanh chóng chỉnh sửa quần áo trên người lại...

- Được...tôi biết rồi...tôi sẽ tới...điều tra nguyên nhân rồi báo cáo cho tôi!

- Sao vậy?

Lăng Lãnh Ngạo vừa giúp Lãnh Hàn Quyên chỉnh sửa lại quần áo vừa hỏi.

- Bây giờ em phải đến bệnh viện...

- Anh đi với em!

- Được, trên đường em sẽ nói cho anh biết!

Sau đó Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo trở lại phòng ngủ thay đồ, lấy một số thứ rồi đi xuống nhà...

Thế Phong bình thường rất ít ra ngoài làm việc hơn Thế Phương mà ở bên cạnh hỗ trợ và bảo vệ cho Lăng Lãnh Ngạo.

Vừa nhìn thấy Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên ăn mặc chỉnh tề đi ra liền nhanh chóng hiểu ý mà đi lấy xe ra...

Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên ngồi lên xe do Thế Phong lái. Ngồi ổn định vào chỗ, Lãnh Hàn Quyên dựa người vào ghế nói:

- Đến bệnh viện X...

Sau khi nhận được chỉ thị, chiếc Lamborghini sang trọng nhanh chóng chuyển bánh...ngoài ra còn có một chiếc BMW khác chạy theo!

Ngồi trên xe, Lãnh Hàn Quyên chậm rãi nói chuyện đã xảy ra cho Lăng Lãnh Ngạo biết...

Thì ra người vừa nãy rồi gọi điện cho cô là Vũ Huyền- là một trong năm sát thủ do cô huấn luyện.

Lần này cô giao nhiệm vụ bảo vệ Dương Thanh Nhân và Dương Thanh Long cho cô ấy và Vũ Chi... Vì cô biết kẻ gây ra khủng hoảng cho công ty Thành Long là ai! Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, nhưng...vẫn không tránh khỏi...

Vốn là dưới sự bảo vệ của Vũ Huyền và Vũ Chi thì tuyệt đối khó có kẻ nào có thể gây bất lợi cho cha con Dương Thanh Nhân...

Nhưng chuyện xảy ra bất ngờ khiến hai người Vũ Huyền không kịp trở tay... Chiều hôm nay khi Dương Thanh Long đang lái xe trở về nhà sau giờ làm việc, khi đi tới một khúc đường vắng thì bất ngờ một chiếc xe tải cỡ lớn chạy ngược chiều với tốc độ cao lao thẳng vào xe của họ...

Cuộc va chạm mạnh khiến chiếc ô tô văng ngược lại cả chục mét... Lúc đó xe của Vũ Huyền cũng vừa theo tới nơi, thấy cảnh đó hai cô gái liền nhanh chóng xem xét và gọi xe cướp thương... Trong lúc đó chiếc xe tải kia sau khi cú đụng văng chiếc ô tô thì liền quay đầu chạy đi...

Hiện tại thì hai người kia đang cấp cứu tại bệnh viện X...tình huống không rõ...

Chuyện này Lãnh Hàn Quyên cô cũng không thể tránh Vũ Huyền và Vũ Chi không làm tròn nhiệm vụ được, bởi vì cô cũng có một phần sơ suất...

Báo Vũ Huyền điều tra chuyện này... Nhưng không cần tra thì cô cũng đoán ra được kẻ chủ mưu là ai, vốn chỉ muốn xác định một chút thôi!

Lúc này trước cửa phòng cấp cứu trong bệnh viện X, một người phụ nữ trung niên đang gục mặt trên vai một cô gái trẻ khóc nức nở... Trong khi cô gái kia cố tỏ ra bình tĩnh để trấn an người phụ nữ nhưng khuôn tái nhợt xanh xao đã nói lên tâm trạng chẳng tốt của cô...

Và đây cũng chính là vợ và con gái ông Dương Thanh Nhân: Chu Mẫn và Dương Thanh Nhã.

Hai người đã ngồi chờ cả tiếng rồi nhưng cửa phòng cấp cứu cũng không có dấu hiệu mở ra... Lòng người đã rồi lại càng thêm rối theo thời gian kéo dài...

Kết...

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra... Thấy có người bước ra Chu Mẫn liền bật dậy ngay lập tức...

- Bác sĩ...bác sĩ...chồng con tôi sao rồi bác sĩ?

Vị bác sĩ già tháo khẩu trang ra... Cảnh tượng này ông đã thấy quá nhiều nhưng cũng không tránh khỏi đau lòng!

- Gia đình hãy bình tĩnh...

- Mẹ...bình tĩnh đi mẹ...

Dương Thanh Nhã ôm vai mẹ cô, cố giữ cho bà bình tĩnh lại...

Vị bác sĩ già thở dài một cái rồi nói.

- Con trai bà hiện đã qua cơn nguy kịch, nhưng bị gãy một chân...còn ông nhà...

Vốn nghe tin con trai mình qua cơn nguy kịch tâm tình Chu Mẫn thả lỏng một chút, nghĩ rằng Dương Thanh Nhân cũng như vậy, nhưng thái độ áp a áp úng của bác sĩ làm trái tim bà treo ngược tận cổ...

- Ông nhà tôi làm sao...làm sao hả bác sĩ...

- Ông ấy tình trạng nguy kịch hơn...gãy ba xương sườn, đầu bị xuất hiện nặng... Xin lỗi...chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng cũng không cứu vãn được bao nhiêu... Trên thế này chỉ có một vị bác sĩ có thể làm được thôi...đó là Collins Khải Vương.

Collins Khải Vương, nghe thấy hy vọng duy nhất lại liên quan tới vị bác sĩ này, bà Chu Mẫn trực tiếp ngắt xiu...

- Mẹ, mẹ...

Lúc này Dương Thanh Nhã cũng không kịp chế nừa nước mắt tuông rơi đưa tay đỡ lấy mẹ cô...

Collins Khải Vương...vị bác sĩ thiên tài của thế giới... Bệnh nhân dù chỉ còn một hơi thở anh ta cũng có thể cứu sống.

Nhưng muốn mời được anh ta đâu phải chuyện dễ...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lãnh Hàn Quyên tức giận

Khoảng hơn 7 giờ tối, tại cửa lớn bệnh viện X xuất hiện năm người làm người khác chú ý. Trong đó một nam và một nữ đi đầu có ngoại hình vô cùng nổi bật... Đi phía sau họ là ba người đàn ông cao lớn mặc vét đen kính cận đi theo. Vừa nhìn, liền biết thân phận của họ không hề đơn giản...

Đó không ai khác là Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao. Đi phía sau hai người là Thế Phong và thêm hai thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngao.

Để cho một thuộc hạ đi hỏi thăm, Lãnh Hàn Quyên nhanh chóng biết được nơi cô cần biết... Mấy người liền đi thẳng về phía phòng viện trưởng...

Vị viện trưởng bệnh viện đang cùng một trưởng khoa thảo luận bệnh trạng của bệnh nhân thì nghe y tá báo có người tìm liền trở lại phòng làm việc.

Đến khi đến trước cửa phòng thì ông lại thấy có hai người đàn ông cao lớn mặc vét đen chỉnh tề đứng ngay cửa... Vị viện trưởng thảm thán trong lòng không biết là nhân vật "khủng" nào đây!

Vị viện trưởng này cũng chính là vị bác sĩ lúc nãy đã nói chuyện với Chu Mẫn.

...

-Không biết hai vị tìm tôi có chuyện gì?

Sau khi ngồi ổn định đối diện với Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao vị viện trưởng lên tiếng hỏi... Thầm đánh giá hai người trước mặt, ông biết...hai người này tuyệt đối không thể đắc tội!

- Tôi cũng không thích vòng vo... Tôi muốn biết tình hình của hai bệnh nhân Dương Thanh Nhân và Dương Thanh Long như thế nào rồi!

Lãnh Hàn Quyên bắt chéo chân, âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên.

- Không biết cô...có quan hệ gì với họ?

Viện trưởng ngạc nhiên với yên cầu của Lãnh Hàn Quyên, ông ngờ vực hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Thân phận của hai người kia ông cũng biết, vì vậy mới thận trọng vô cùng trong việc cứu chữa. Bây giờ có thêm vài người "không đơn giản" đột nhiên xuất hiện hỏi tình trạng của họ...

- Tôi là ai không quan trọng, cái quan trọng là bây giờ ông nên trả lời câu hỏi của tôi!

Lãnh Hàn Quyên lạnh giọng nói... Giọng điệu nghe ra có vẻ không còn kiên nhẫn...

Viện trưởng bị khí thế của Lãnh Hàn Quyên làm cho mồ hôi lạnh chảy ròng ròng...

- Được rồi, tôi nói...

Viện trưởng vừa lau mồ hôi vừa run giọng nói ra tình hình của hai cha con Dương Thanh Nhân.

Lời của viện trưởng vừa ra ông liền cảm nhận được khí áp xung quanh đang thấp dần...

Là từ Lãnh Hàn Quyên, lúc này cô vô cùng tức giận. Tuy nhiên khuôn mặt không hề biểu hiện ra chút tức giận, mà chỉ càng lúc càng lạnh lẽo vô cảm thôi!

Thế Phong này giờ vẫn đứng một bên cảm nhận được khí áp thấp đang lang tỏa thì âm thầm rùng mình. Đúng là quá xứng đôi với lão đại mà, cả kiểu tức giận cũng giống nhau!

Nghĩ thì nghĩ ở trong lòng, nhưng bên ngoài cậu vẫn giữ khuôn mặt nghiêm túc như cũ... Cậu không có dại gì mà đắc tội với chị dâu đâu!

Lăng Lãnh Ngao đưa tay ôm eo Lãnh Hàn Quyên kéo vào lòng anh nhằm làm dịu cảm xúc của cô.

- Thế Phong, gọi cho Khải Vương, bảo cậu ta bằng tốc độ nhanh nhất đến đây cho tôi!

Lăng Lãnh Ngao nhìn Thế Phong nói.

- Dạ!

Thế Phong cung kính nhận lệnh rồi mở cửa phòng đi ra ngoài...

Ánh mắt Lãnh Hàn Quyên lóe lên tia sáng mỏng manh nhìn Lăng Lãnh Ngao thì thấy ánh mắt ôn nhu cực độ của anh đang nhìn cô... Con tức giận của cô vui đi một nửa...

Viện trưởng lúc này không thể nói gì được nữa...

Khải Vương trong miệng người đàn ông đó có khi nào chính là Collins Khải Vương không?

Nếu phải thì thật đã kích người đi!

Rốt cuộc thì những người này có lai lịch, thân phận gì?

- Tôi mong là chuyện hôm nay viện trưởng đây gặp chúng tôi sẽ không để lộ ra ngoài... Nếu không..

Uy hiếp, trắng trợn uy hiếp...

Sau khi biết được điều mình muốn biết, Lãnh Hàn Quyên cũng không tiếp tục ở lại mà cùng Lăng Lãnh Ngao rời khỏi!

Thế Phong sau khi hoàn thành việc Lăng Lãnh Ngao giao thì đã trở lại nói với viện trưởng một câu...rồi thông thả rời khỏi!

Lãnh Hàn Quyên rời khỏi phòng viện trưởng cũng không có trực tiếp đi xem tình hình của hai cha con Dương Thanh Nhân... Hiện tại, cô chưa muốn cho bất cứ ai khác ngoài bà ngoại biết sự tồn tại của cô!

Trở lại xe, lập tức một cô gái đi tới gặp Lãnh Hàn Quyên.

- Lão đại!

Vũ Chi cung kính chào Lãnh Hàn Quyên một cái, nhìn thấy Lăng Lãnh Ngạo bên cạnh cô liền gật gật đầu xem như chào hỏi...

- Lão đại, đã điều tra ra kẻ đứng sau vụ tai nạn!

Vũ Chi cung kính đưa cho Lãnh Hàn Quyên một tập hồ sơ...

Lãnh Hàn Quyên nhận lấy xem sơ qua...

Quả nhiên, đúng là Dương Thanh Sang, Dương Gia Khiêm...tốt, tốt...

Xem ra tôi đã cho các người thông tha quá lâu rồi!

Con tức giận của Lãnh Hàn Quyên cơ hồ đã lên tới đỉnh điểm. Lăng Lãnh Ngạo đứng kế bên có thể sắc bén thấy rõ tay cô còn run nhẹ nhẹ...có lẽ đây là biểu hiện của sự kiềm chế

- Mình về thôi em!

Thấy tâm tình của Lãnh Hàn Quyên đang tệ dần, Lăng Lãnh Ngạo liền đưa tay ôm cô lên xe...

Lúc xe đang chuẩn bị chuyển bánh thì ánh mắt Lãnh Hàn Quyên lơ đãng nhìn qua kính xe thì nhìn thấy một thân ảnh không quá xa lạ, nhưng cũng chưa quá quen thuộc.

- Thế Phong, dừng xe!

Tuy rằng khó hiểu nhưng Thế Phong cũng làm theo lời cô... Cả lão đại cũng nghe lời chị dâu, thì cậu nghe cũng đâu có gì sai?

- Cậu giúp tôi mò người phụ nữ đứng tuổi đó đến đây giúp tôi!

Lãnh Hàn Quyên chỉ vào bà Dương đang chuẩn bị bước lên một chiếc xe gần đó...

Từ hôm tạm biệt bà ở bệnh viện đến hôm nay cô vẫn chưa gặp lại bà. Hôm nay bà đến bệnh viện này chắc lý do chỉ có một thôi... Trông bà buồn vậy mà!

Nghe ra giọng nói chị dâu nhà mình có phần ôn hòa, Thế Phong liền tinh ý mà biết dùng thái độ cung kính đi mời bà Dương...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân

Lại nói đến bà Dương, nghe tin con trai và cháu nội mà bà yêu thương nhất bị tai nạn thì hốt hoảng vào bệnh viện ngay... Nhưng nhìn cảnh con trai bà đang trong lúc thập tử nhất sinh mà người làm mẹ như bà lại bất lực thì bà trở nên đau khổ vô cùng...

Giống như sự bất lực hai mươi mấy năm trước, khi mà đứa con gái đáng thương của bà gặp phải bất hạnh...

Đột nhiên một tia hy vọng lóe lên trong lòng bà... Đúng rồi, Lãnh Hàn Quyên, bà vẫn còn đứa cháu ngoại tài giỏi này mà!

Với thân phận địa vị của cô...muốn mời được bác sĩ giỏi thì đâu có khó?

Nhưng bà lại không có cách liên lạc trực tiếp với đứa cháu này... Là bà Văn...chắc chắn bà ấy có, dù không trực tiếp nhưng cũng gián tiếp vì cô nhi viện Bác ái hiện đã thuộc Lãnh thị quản lý...

Nghĩ vậy...bà Dương liền cấp tốc đi tìm người bạn già của mình.

Đến lúc chuẩn bị bước lên xe thì bà gặp Thế Phong...

- Chào bà, chị dâu nhà tôi muốn gặp bà!

Thế Phong lịch sự mỉm cười với bà Dương.

Bà Dương không khỏi ngạc nhiên, thậm chí đánh giá người đàn ông cao to điển trai mặc vest đen trước mặt...

Dù sao bà cũng là người của giới thượng lưu, vừa nhìn liền biết người đàn ông trước mặt không hề đơn giản... Nhưng thấy cậu ta dùng thái độ lịch sự nói chuyện thì cũng không có ác cảm...

Không biết "chị dâu" của cậu ta là ai mà lại muốn gặp bà, gặp bà có chuyện gì?

Trong lòng bà tự nhiên lại có dự cảm lạ, bà liền bắt giác đầu ý.

- Được rồi... A Đạt, cậu ở đây chờ tôi một chút!

Bà Dương nói với lái xe của bà rồi gật đầu với Thế Phong, đi theo cậu.

...

Nhìn thấy chiếc siêu xe trước mặt, bà Dương càng tò mò... Do kính xe là kính một chiều nên bà cũng không thể thấy bên trong được.

Đến khi Thế Phong mở xe mời bà vào thì bà không khỏi bất ngờ khi thấy người bên trong xe...

- Hàn Quyên...

Bà Dương hốt hoảng thốt lên... Bà còn đang tìm cách tìm cô, bây giờ thì không cần nữa rồi!

- Bà ngoại!

Lãnh Hàn Quyên cười nhẹ với bà, rồi đưa tay kéo bà vào xe ngồi bên cạnh cô.

- Bà cũng đang định đi tìm con đây...

Bà Dương tay run run nắm chặt tay Lãnh Hàn Quyên nói.

Lãnh Hàn Quyên nhủ thầm, cô dùng khăn lau mấy giọt nước mắt trên mặt bà...

- Sao bà lại khóc?

- Hàn Quyên, bà có việc muốn nhờ con, không biết có được không?

Dù sao đứa cháu này cũng chỉ mới nhận bà... với những người là cậu, là anh chị em kia, cô chưa từng biết đến...

Trong ý bà Dương là nghĩ vậy...nhưng bà đã sai...

- Bà không cần lo, chuyện cần con giúp, con đã sắp xếp xong rồi...

Nhìn ánh mắt bà là cô đã biết rồi!

- Con biết sao?

Lãnh Hàn Quyên gật đầu:

- Phải, nên con mới ở đây, bà yên tâm, cậu sẽ không sao đâu!

- Bà cảm ơn con, có được đứa cháu ngoại như con...bà không mong gì hơn...

Bà Dương ôm chầm lấy Lãnh Hàn Quyên nói.

Vỗ vỗ lưng bà ngoại, Lãnh Hàn Quyên cất giọng ôn nhu:

- Được rồi, bà nên giữ gìn sức khỏe, sáng mai con sẽ đến tìm bà, sẽ cho bà một bất ngờ...

Bà Dương tuy không hiểu rõ ý của ngoại, nhưng bà cũng không hỏi nhiều...

Tạm biệt Lãnh Hàn Quyên, bà Dương được Thế Phong đưa trở lại xe...

Lăng Lãnh Ngao nãy giờ lên ghế trước ngồi nhường lại không gian riêng cho Lãnh Hàn Quyên và bà Dương. Bây giờ thấy bà Dương đi rồi liền trở lại chỗ ngồi...

Kéo cô vào lòng, Lăng Lãnh Ngao vẻ mặt không được vui:

- Tại sao không giới thiệu anh với bà ngoại?

Gặp được bà Dương, tâm tình Lãnh Hàn Quyên đã ổn lại rất nhiều. Nhìn người đàn ông bên cạnh giận dỗi cô bật cười, híp mắt, đưa tay ôm mặt anh.

- Là bà ngoại của em!

- Của em cũng là của anh!

Lăng Lãnh Ngạo trừng mắt nhìn cô, khẳng định.

Cũng không đùa anh nữa, Lãnh Hàn Quyên hôn chụt lên môi anh một cái rồi vùi đầu vào ngực anh:

- Rồi rồi, sẽ giới thiệu mà...

Giọng điệu mềm mại, lại có chút như làm nũng, Lăng Lãnh Ngạo anh làm sao có thể nổi giận cô đây?

Thế Phong trở lại ghế lái của cậu... Nhìn hình ảnh qua gương chiếu hậu mà âm thầm cảm thán thật nhiều lần...

Haizzzz...đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân a...

Ngay cả lão đại của cậu một thời sát đá mà bây giờ cũng bị một người phụ nữ ăn sạch sành sanh...

Nhưng mà nghĩ lại...một người phụ nữ như chị dâu quả thật là vô cùng xứng đáng chiếm đóng trái tim của lão đại!

Cùng một thời gian, cùng một sự việc...nhưng biểu hiện của nhiều người là hoàn toàn trái ngược!

Trong khi có người khóc thương lo lắng cho chồng cho cha... Thì người là em trai như Dương Thanh Sang khi biết tin anh trai mình- Dương Thanh Nhân bị tai nạn và khó có thể qua khỏi thì lại vui mừng không thôi!

Chỉ sợ nếu không phải sợ bị người khác đàm tiếu thì ông ta đã mở tiệc ăn mừng...

Vì sao?

Vì chuyện này là do ông ta cho người gây ra!

- Ha ha ha...ha ha ha...

Dương Thanh Sang ngồi một mình trong phòng làm việc một mình ngửa đầu cười to.

"Bất ngờ" khi biết anh trai ông ta bị tai nạn nhập viện. Dương Thanh Sang đã "vô cùng lo lắng" mà chạy ngay đến bệnh viện thăm hỏi...

Mà nói đúng hơn là cho chắc tin tức thôi!

Bây giờ chỉ cần Dương Thanh Nhân chết đi, Thành Long như rắn mất đầu thì cục diện sẽ nằm trong tay ông ta...

Đến lúc đó Trần Minh Hạo sẽ làm như lời hứa giúp ông có được toàn bộ Dương thị!

Chỉ cần nghĩ đến kết quả thôi thì ông ta đã không thể nhịn cười được...

Cạch...

Đang lúc Dương Thanh Sang khoái trí cười to thì cửa phòng đột ngột không hề báo trước mở ra...

- Có lẽ ba rất vui nhỉ?

Dương Gia Khiêm bước vào, một tay thì bỏ trong túi quần, một tay che miệng ngáp, hắn ta nghiêng đầu hỏi cha mình...

Dương Thanh Sang ngừng cười, hừ hừ mấy cái... Cũng không nhất vì người đi vào mà không gõ cửa.

- Tâm trạng tốt thôi... Việc ba giao cho con đã làm xong chưa?

- Tốt đẹp, đầu vào đấy!

- Ủ, tốt nhất là thế!

Dương Gia Khiêm tự tin trả lời. Ánh mắt không che dấu sự đắc ý!

Chương 52: Rất vừa lòng!

Ngày hôm sau, như lời đã nói, Lãnh Hàn Quyên cho người đi đoán bà Dương. Vì là bà Dương đang ở bệnh viện nên cũng không ai trong nhà họ Dương biết bà được đón đi...

Đến nơi, bà Dương được tài xế cung kính mở cửa xe. Nhìn cổng lớn của căn biệt thự trước mắt, bà không khỏi bất ngờ... Vì bà đã qua lại nơi này rất nhiều lần nhưng lại không hề hay biết Lãnh Hàn Quyên đang ở đây!

Đi vào trong, nhìn thấy khắp các ngõ ngách đều có người canh gác bà nhin không được nhú mảy...

Theo như bà biết thì cháu bà là doanh nhân, là nữ hoàng thương giới... Nhà có vệ sĩ canh gác cũng là bình thường... Nhưng với số lượng này thì không còn bình thường chút nào!

Hơn nữa nhìn những người này giống người trong hắc đạo hơn là vệ sĩ..

Lãnh Hàn Quyên vừa thực hiện xong một cuộc họp đường xa qua mạng với lãnh đạo cấp cao của Lãnh thị. Đang xem xét lại một số dự án mới của tập đoàn thì được người báo bà ngoại cô đến.

Lãnh Hàn Quyên thu dọn một chút giấy tờ rồi đi xuống dưới nhà...

Bà Dương ngồi trong phòng khách quan sát xung quanh... Khi nhìn thấy Lãnh Hàn Quyên đang từ trên lầu đi xuống thì tâm mắt bà liền dừng lại trên người cô.

Đứa cháu ngoại này quả thật là vô cùng giống mẹ của nó, nhưng lại đẹp hơn, sắc sảo hơn rất nhiều...

Có đứa cháu như thế này nà cảm thấy tự hào và hạnh diện vô cùng! Đầu phải lúc nào phụ nữ cũng phải đứng sau đàn ông, lúc nào cũng kém xa chứ?

Nhìn xem cháu bà đi!

- Bà ngoại!

Lãnh Hàn Quyên cười nhẹ chào bà của mình, tuy nét mặt cũng không dịu dàng, mềm mại như khi ở một mình với Lăng Lãnh Ngạo... Nhưng so với nét mặt lạnh băng vô cảm mọi khi vẫn khá hơn rất nhiều.

Điều này khiến những người làm xung bót đi một phần lớn áp lực... Nói thật chứ trong nhà có hai tầng băng lúc nào cũng tỏa ra hàn khí dày đặc, mặc dù chẳng ai đứng chạm họ thì rất là đáng sợ...

Nhưng chẳng ai muốn chết mà dám nói ra những lời như vậy bao giờ!

Lãnh Hàn Quyên ngồi xuống bên cạnh bà. Hai người nói vài câu hỏi thăm đơn giản rồi bà Dương hỏi Lãnh Hàn Quyên:

- Con sống ở đây một mình à?

Dù chỉ nhìn sơ qua bên ngoài biệt thự một vòng, không có bên trong nhưng bà vẫn biết một điều rằng nơi này rất rộng lớn, không hề thua kém nhà chính Dương gia bao nhiêu. Nhưng cái bà quan tâm không phải là lo cô ở một mình không cần nơi lớn như vậy, mà cái bà lo là sợ cháu bà sống một mình cô đơn, lạng lẽ...

- Không phải, con ở đây cùng vài người quen.

Vừa trả lời, Lãnh Hàn Quyên vừa cầm ly rượu vang người giúp việc vừa để xuống bàn đưa lên mũi hít một hơi thật sâu rồi uống một ngụm.

Nhìn thấy hình ảnh này, bà Dương nhú mảy không vui.

- Sao lại uống rượu?

Là một người phụ nữ, một người con gái thì theo bà nghĩ nên uống những loại nước uống ngọt ngào như nước ép, sinh tố...cùng lắm là cà phê... Mà với một người có địa vị như cô sẽ thường xuyên xã giao, tuyệt tưng thì uống rượu là điều không thể tránh khỏi...

Nhưng sao vào lúc này cô lại uống rượu chứ?

Đối với câu hỏi của bà ngoại cô, Lãnh Hàn Quyên không trả lời mà chỉ lắc đầu cười trừ.

Cuộc đời cô từ nhỏ đã chẳng mấy ngọt ngào, hầu như chỉ toàn cay đắng. Chắc cũng vì vậy mà cô thích rượu, hương vị cay đắng của nó rất hợp với cô, với lại có nó cô cũng thanh tỉnh hơn nhiều... Lâu dần cũng trở thành thói quen!

Dù bây giờ ngọt ngào đã đến với cuộc đời cô nhưng đã là thói quen thì đâu thể một sớm một chiều có thể bỏ được!

Bà Dương thở dài, trong âm thanh có một phần xót xa không thể che giấu.

- Haizzz... Làm sao thì làm, là phụ nữ cũng nên mềm mại một chút, nếu không chẳng có ai dám yêu thương...

- Bà ngoại yên tâm, sẽ chẳng có ai dám yêu thương Hàn Quyên! Bối... bên cạnh cô ấy đã có con!

Bà Dương vừa dứt lời, đã có một âm thanh nam tính bá đạo mưng phàn vang.

Là Lãng Lãnh Ngạo, hôm nay sáng sớm anh đã có việc phải ra ngoài, đúng lúc vừa về tới nghe được lời của bà Dương liền bá đạo nói.

Bảo bối của anh sao mà không có người yêu thương chứ? Anh biết ngoài kia có hàng tá đàn ông thầm thương trộm nhớ cô... Nhưng đáng tiếc họ không đủ tiêu chuẩn có được cô!

Còn một điều quan trọng là, bây giờ cô là của anh thử xem tên nào dám thương nhớ?

Bà Dương kinh ngạc với sự xuất hiện bất ngờ của Lãng Lãnh Ngạo cùng với lời nói và hành động của anh.

Chỉ thấy khi cháu gái bà vừa nhìn thấy người đàn ông kia thì nét mặt thoáng qua nét dịu dàng, hạnh phúc... Tuy là thoáng quá rất nhanh nhưng vì vẫn luôn nhìn cô nên bà Dương vẫn nhận ra.

Trong nháy mắt thấy cảnh đó, trong đầu bà Dương hiện lên một câu nói: "Chào bà, chị dâu nhà tôi muốn gặp bà!"

Chị dâu?

Làm sao mà bà lại quên mất chứ? Ngày hôm qua lúc mà người đàn ông kia mời đã nói như vậy...

Lúc đó bà còn suy nghĩ không biết người được gọi là chị dâu kia là ai? Nhưng khi gặp Lãnh Hàn Quyên bà quá kích động nên đã quên mất điều này...

Bà Dương âm thầm đánh giá người đàn ông trước mặt... Dáng người cao lớn mạnh mẽ, ngũ quan như điều khác. Áo phục đen trên người càng làm nổi bật dáng vẻ của anh. Khí chất cao quý, ngạo nghễ... Vừa nhìn liền biết thân phận không hề bình thường!

- Cậu là ai?

Nghe câu hỏi, Lãng Lãnh Ngạo không trả lời liền mà đến bên cạnh Lãnh Hàn Quyên. Anh ngồi xuống, kéo cô vào lòng, bỏ qua ánh mắt nhiều người mà hôn chụt lên trán cô...

- Con là người đàn ông của Hàn Quyên, Lãng Lãnh Ngạo!

Lãng Lãnh Ngạo nhìn bà Dương khẳng khái nói. Ừm, dù sao cũng là bà ngoại vợ tương lai nên lễ phép một chút!

Bà Dương không dám tin, nhìn qua cháu gái bà đang rất tự nhiên ngồi trong lòng người đàn ông kia, không có một chút gì phản kháng đối với hành động và lời nói của cậu ta.

- Là thật?

Bà Dương muốn xác nhận từ lời của cháu bà. Nhưng nhận được là một cái mỉm cười và gật đầu đầy khẳng định của cô.

- Vậy...hai đứa kết hôn chưa?

Nhìn vào quả thật hai người này rất xứng đôi vừa lứa.

Khá bất ngờ với câu hỏi của bà, Lãng Lãnh Ngạo lắc đầu nói:

- Dạ chưa...nhưng sẽ nhanh thôi!

Nếu cô đồng ý, có lẽ hai người đã kết hôn lâu rồi. Nhưng không sao, chính phục là bản tính của đàn ông mà!

Thấy Lãng Lãnh Ngạo lễ phép, bà Dương hơi vừa lòng vô cùng. Nhưng cái bà thấy vừa lòng nhất chính là ánh mắt đầy sùng nịnh và ôn nhu khi mà Lãng Lãnh Ngạo nhìn vào cháu bà!

Không cần hỏi nữa bà cũng đã biết bất ngờ mà Lãnh Hàn Quyên nói là gì rồi...

Người cháu rể tương lai này, bà nhận!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Collins Khải Vương

Chát...

Trong phòng làm việc của ông Dương Thanh Hoàng người đứng đầu nhà họ Dương vang lên tiếng tát vang dội.

- Dương Thanh Sang, anh nghĩ rằng tôi già rồi, nên trở nên vô dụng rồi nên anh muốn làm gì là làm à?

Ông Dương tức giận mắng.

Dương Thanh Sang bất ngờ bị đánh, không kịp phòng bị nên thân hình hơi lảo đảo. Hơn nữa Dương Thanh Hoàng không phải người bình thường, người đứng đầu gia tộc hắc đạo ở Đài Loan. Vì vậy, do lực đánh quá mạnh mà khóe miệng Dương Thanh Sang bị rách ra...

Lau vết máu ở miệng, Dương Thanh Sang khuôn mặt trở nên âm trầm, nhưng ngẩng đầu lên lên biến thành biểu cảm uất ức, khó hiểu...

- Ba, ba nói gì lạ vậy, con có làm gì đâu?

Chết tiệt, hôm nay ba vừa về thì lập tức kêu ông lên phòng làm việc, vừa mới bước vào chưa nói một tiếng đã bị đánh rồi!

Dương Thanh Sang âm thầm siết chặt nắm đấm.

- Hừ, anh có làm hay không chính anh mới là người rõ nhất!

Dương Thanh Sang nghe vậy hơi chột dạ. Chẳng lẽ ba đã biết chuyện gì rồi sao?

- Sao? Chột dạ à? Hại anh, hại cháu... Dương Thanh Sang, anh có còn là con người không?

Dương Thanh Hoàng quát lớn. Hơn hai tháng qua ông bận rộn qua Nhật mở chi nhánh mới cho tập đoàn. Công việc mới ổn định một chút thì tối hôm qua ông nhận được tin con trai và cháu nội gặp tai nạn...

Trong lúc ổn định công việc để về nước ông cũng cho thuộc hạ điều tra mọi việc...

Tuy rằng ở Nhật nhưng ông vẫn luôn chú ý động tĩnh ở Đài Loan... Lúc Dương Thanh Sang dồn ép công ty Thành Long ông cũng biết, nhưng cũng không ngăn cản bởi ông sẽ có lí do bảo con trai và cháu trở lại Dương thị làm việc.

Dù cuối cùng kết quả không như ông mong muốn nhưng cũng không sao... Không ngờ Dương Thanh Sang lại không dừng lại vì thất bại mà lại còn làm ra chuyện khốn kiếp hơn!

Lúc này đây nếu ông không kịp chế được bản thân, thì e rằng cái Dương Thanh Sang nhận được là một phát súng vào đầu chứ không phải là một bạt tay!

- Ý ba là sao, con không hiểu?

Dương Thanh Sang vẫn tiếp tục giả ngốc không hiểu.

Hừ, bề ngoài thì tỏ ra hồ hững không quan tâm tới gia đình anh trai. Vậy mà khi nghe tin liền bỏ hết công việc trở về...

Quả nhiên lúc đầu làm theo lời Trần Minh Hạo là đúng.

- Anh còn giả ngu? Sự việc chen ép Thành Long tháng trước tôi vẫn chưa tính với anh... Lần này anh dám cho người gây tai nạn cho Thanh Nhân và Thanh Long... Anh nghĩ tôi không ở trong nước rồi muốn làm gì làm sao hả?

Quát lớn tiếng cuối cùng ông Dương lấy súng trong người ra lên đạn chỉ thẳng vào mi tâm Dương Thanh Sang...

Vốn rằng ông không nói rõ từ đầu là còn muốn cho con trai ông tự biết ăn năn nhận tội... Nhưng không ngờ rằng nó lại cố chấp giả ngu không chịu hiểu!

Nhìn hòng súng trước mặt, tâm Dương Thanh Sang hơi run lên, hận ý lan tràn trong lòng. Vì đứa con này mà muốn giết đứa con kia sao? Không, Dương

Thanh Sang này không tin ba ông dám..

- Ba...con biết sai rồi...ba tha cho con đi...con không dám nữa...

Trong lòng suy nghĩ khác, nhưng ngoài mặt Dương Thanh Sang lại hành động một nẻo. Cầu xin tha thứ...

Dương Thanh Hoàng không mấy may với hành động của Dương Thanh Sang, ông híp mắt, tay đặt vào cò súng..

Đoàng..

Aa...

Hai âm thanh liên tiếp vang lên. Một là tiếng súng, hai là tiếng kêu đau đớn của Dương Thanh Sang..

Nhưng viên đạn lại không trúng mi tâm Dương Thanh Sang mà lại trúng ngay vai..

- Ông nội...ba...

Dương Gia Khiêm ở trong nhà nghe thấy tiếng súng liền tức tốc chạy lên xem thì vừa vận thì Dương Thanh Hoàng quăng cây súng lên bàn. Còn ba của hắn ta thì đang đau đớn ôm bả vai..

- Đưa nó đi đi..

Liếc mắt thấy Dương Gia Khiêm, Dương Thanh Hoàng khoát khoát tay nói.

Cuối cùng thì ông cũng không thể nhẫn tâm ra tay được... Ông đã mất một đứa con gái, một đứa con trai đang không rõ sống chết trong bệnh viện... Chỉ còn lại đứa con này ông không thể giết nó nữa...

Chắc chỉ là sai lầm nhất thời, qua bài học này chắc Thanh Sang sẽ không làm càn nữa...

Dương Thanh Hoàng một mối nghĩ vậy, nghĩ rằng con ông sẽ biết hối lỗi nhưng ông đã nào biết hết về con người thật của Dương Thanh Sang.

Rồi sẽ có lúc sau này ông hối hận vì hôm nay ông không giết Dương Thanh Sang!

Cũng tại một góc mà Dương Thanh Hoàng không nhìn thấy. Dương Thanh Sang được Dương Gia Khiêm đỡ ra ngoài đang giương khoe miệng cười đắc thắng..

Quả nhiên, cuối cùng ba ông ta cũng không thể ra tay được. Ngoài cứng trong mềm...đây chính là nhược điểm lớn nhất của ba ông ta...

Bệnh viện X, phòng phẫu thuật đã đóng cửa suốt 3 tiếng đồng hồ cuối cùng cũng mở ra...

Bước ra đầu tiên là một vị bác sĩ nam trẻ tuổi, anh ta cười cười nói với vợ con Dương Thanh Nhân:

- Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm, hiện tại chỉ cần hồi sức là xong!

- Cảm ơn, cảm ơn bác sĩ.

Chu Mẫn không ngừng nói cảm ơn với vị bác sĩ trẻ...

Vị bác sĩ kia gật gật đầu vài cái, chân thì bước đi, miệng lầm bầm:" Tên Ngao chết tiệt, nghĩ ngợi cũng không yên với cậu. Tôi không tính sổ với cậu tôi sẽ không mang họ Collins nữa! Hừ hừ..."

Nhìn theo bóng lưng vị bác sĩ, Chu Mẫn tưởng chừng như một giấc mơ. Trong lúc bà tuyệt vọng tột cùng, hầu như không còn một hy vọng nào với sự sống của chồng thì đột nhiên bệnh viện thông báo đã có bác sĩ đã có thể cứu chồng bà.

Niềm hy vọng leo lên, không những thế bà càng bất ngờ hơn vị bác sĩ kia chính là truyền thuyết của giới y khoa- Collins Khải Vương.

Mặc dù khó tin nhưng đó lại là sự thật rằng bác sĩ Collins lại tự tìm tới bệnh viện và nhận ca phẫu thuật cứu người!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đào góc tường nhà

Đào góc tường nhà: cùng nghĩa với "đập chậu cướp hoa". Ý chỉ hành vi có ý đồ muốn cướp hoa đã có chủ. Ở trong chương này nói tới có kẻ muốn dụ dỗ Quyên tỷ của Ngao ca.

Bà Dương trò chuyện với Lăng Lãnh Ngao, sau khi biết thân phận của anh thì bà cảm khái không thôi. Và cũng thăm mừng cho cháu gái vì có được một người đàn ông như vậy yêu thương, bảo vệ...

Nói chuyện một buổi thì mọi người cùng nhau dùng bữa trưa.

Vốn dĩ là Lãnh Hàn Quyên muốn bà ở lại tới chiều nhưng sau khi nhận được tin con trai bà đã được phẫu thuật thì nhanh chóng từ biệt cháu gái và cháu rể tương lai đến bệnh viện.

Lãnh Hàn Quyên cũng không cản bà, ra lệnh cho tài xế đưa bà đi...

Nhìn bóng lưng bà Dương đi khuất, Lăng Lãnh Ngao ôm chặt Lãnh Hàn Quyên vào ngực, nhếch mép cười:

- Thấy chưa, xem ra bà ngoại rất thích người cháu rể này!

Lãnh Hàn Quyên trừng mắt, không nói cô cũng biết mà! Mà bà cũng thật là, rõ ràng cô mới là cháu bà, bà lại cũng chỉ mới gặp anh có một lần mà lại dễ dàng quăng cô qua một bên...

Trước khi đi còn nói cái gì mà cô không được bắt nạt cô chứ?

Bà ngoại ơi, bà có biết rõ bộ mặt thật của người đàn ông này không mà lại nói vậy? Cháu bà có thể làm được gì anh đâu chứ!

- Em thấy anh không làm diễn viên quả thật rất là lãng phí!

Lãnh Hàn Quyên nhìn Lăng Lãnh Ngao nói, nghe thì giống như khen nhưng vẫn nghe ra được sự chế nhạo bên trong câu nói.

Trừ câu nói bá đạo đầu tiên khi mới trở về ra, từ lúc đó Lăng Lãnh Ngao đều nói chuyện rất trầm áp, hoàn toàn không có dáng vẻ lạnh lùng...

Cũng may là lúc đó không có người làm nào với thuộc hạ của anh nghe được, nếu không họ chắc chắn bị dọa.

Cô thì đã quá quen thuộc với các bộ mặt của anh nên không có bất ngờ... Chỉ có bà ngoại cô bị lừa thôi!

Bị chế nhạo, Lăng lão đại chẳng những không tức giận mà còn mặt mày sáng rực nhìn chăm chăm cô.

- Bây giờ em mới phát hiện ra tài năng của anh sao?

- Đồ tự mãn!

Cô thật sự sợ độ cao ngao tự mãn của anh rồi!

Định mở miệng trêu chọc cô tiếp nhưng Lăng Lãnh Ngao chưa lên tiếng từ ngoài đã vang lên tiếng hét.

- Lăng Lãnh Ngao, Lăng Lãnh Ngao chết tiết đâu rồi? Cậu có lương tâm không mà nở lòng quá hư kì nghỉ của tôi vậy? Đã vậy, gọi tôi sang đây rồi còn không chịu tiếp đoán là sao hả?

Chưa thấy người đã nghe tiếng, nghe âm thanh và giọng điệu nói chuyện Lăng Lãnh Ngao liền đoán được là ai.

Xông xông đi vào là một người đàn ông trẻ tuổi mặc quần tay đen và áo sơ mi trắng. Anh ta có thân hình cao to, mái tóc màu nâu, mũi cao, một đôi mắt hồ ly hẹp dài, da trắng... Có thể thấy đây là một người con lai Á- Âu.

- Lão đại, thuộc hạ không cản được anh ta...

Một vài thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngao chạy vào theo sau anh ta báo cáo với anh.

Lăng Lãnh Ngao không nói gì mà chỉ quất tay ý bảo họ ra ngoài...

Nhìn người đang ông mới bước vào tùy tiện không thèm chào chủ nhà đã tự ý ngồi xuống, Lăng Lãnh Ngao híp mắt:

- Tôi nhớ hình như cậu đã đi nghỉ cả tháng rồi... Còn chưa đủ sao?

- Chưa đủ...chưa đủ...

Collins Khải Vương lắc đầu lia lịa, tùy ý vất chéo chân nói.

Chưa có đủ đâu! Anh ta bận rộn lâu lắm mới đi nghỉ ngơi một lần. Lần này mới có một tháng, chưa thư giãn đủ đã bị Lăng Lãnh Ngạo lôi từ Pháp sang đây... Anh cảm thấy rất không cam lòng đấy!

Thật ra thì mấy năm trước Lăng Lãnh Ngạo từng được Collins Khải Vương cứu mạng một lần. Từ đó, hai người cũng bắt đầu làm bạn với nhau. Collins Khải Vương là một bác sĩ thiên tài, nhưng lại rất tùy hứng, tính cách quái dị.

Bình thường rất ít chữa trị cho ai mà chỉ nhốt mình ở trong phòng nghiên cứu này nọ.

Lâu lâu anh ta sẽ tự thưởng cho bản thân một chuyến du lịch dài hạn, thường thường ít nhất cũng là hai tháng. Trong khi lần này mới một tháng đã bị Lăng Lãnh Ngạo gọi sang Đài Loan, nên anh ta cảm thấy rất bức bối liền tìm Lăng Lãnh Ngạo ra mắng.

- Mà người kia có...?

Có một sự thật là từ nãy tới giờ Collins Khải Vương bước vô chưa từng nhìn vào Lăng Lãnh Ngạo... Vì vậy cũng không thấy người ngồi kế bên anh...

Lúc này anh ta mới ngóc đầu lên nhìn Lăng Lãnh Ngạo, định hỏi anh có quan hệ gì với Dương Thanh Nhân mà phải gọi anh ta sang đây làm phẫu thuật...

Nhưng Collins Khải Vương chưa hỏi hết câu thì đã nhìn thấy Lãnh Hàn Quyên đang ngồi bên cạnh Lăng Lãnh Ngạo dùng ánh mắt dò xét nhìn anh ta.

Ánh mắt hồ ly của Collins Khải Vương lập tức thu lại về âm đập, bức bối...mà sáng rực lên.

Oa...người đẹp kia!

Nghe nói bên người Lăng Lãnh Ngạo xuất hiện một người phụ nữ nhưng anh ta lúc đầu là không hề tin...

Nhưng điều đó có lẽ là thật rồi! Nhìn xem, nhìn xem, người đẹp thế này mà tên Ngạo đầu gỗ kia còn không động tâm nữa thì anh thật sự nghi ngờ phuong diện kia của hần ta đấy!

Collins Khải Vương trầm trồ trong lòng. Lại đột nhiên nảy lên một ý tưởng, mắt hồ ly chớp chớp, xoa xoa tay, dáng vẻ giống một tên lưu manh đang muốn tán tỉnh con gái nhà lành.

Làm bạn với Collins Khải Vương vài năm. Tuy là không thể hiểu hết con người anh ta. Nhưng...cũng đủ để Lăng Lãnh Ngạo biết được dáng vẻ đó của anh là đang có mưu đồ gì đó...

Quả nhiên...

- Chào em, anh xin tự giới thiệu, anh là Collins Khải Vương. Chắc em cũng biết cái tên này đúng chứ?

Collins Khải Vương dáng vẻ tự tin, đi đến chỗ Lãnh Hàn Quyên tự giới thiệu.

- Chào...

- A, em định khen anh sao, anh biết mà. Không cần đâu, anh biết anh đẹp trai, lại tài giỏi, cái này ai cũng công nhận!

Collins Khải Vương còn tay tay vuốt vuốt tóc, hất mặt lên.

Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên đồng loạt đen mặt.

Bây giờ Lãnh Hàn Quyên mới cảm thấy Ngạo nhà cô tốt nhất. Tuy anh cao ngạo tự mắng, nhưng trình độ tự mắng thua xa người này rồi!

- Sao, em bị anh mê hoặc rồi phải không? Em nghĩ thế nào khi bỏ cái tên Lăng Lãnh Ngạo đầu gỗ mặt lạnh này đi theo anh? Em xinh đẹp thế này đi theo anh sẽ tốt hơn đi theo cái tên này đó! Thấy không, nhìn anh này, anh vừa đẹp trai, vừa tài giỏi...không hề thua kém hần ta. Nếu em đi theo hần không chừng có ngày em bị khí lạnh của hần ta đông lại đấy!

Collins Khải Vương cố tình không nhìn khuôn mặt đen xì và khí lạnh tỏa ra từ người của Lăng Lãnh Ngạo. Lại cũng chưa từng biết đến Lãnh Hàn Quyên nên nói rất là hăng say, trôi chảy.

Khuôn mặt Lăng Lãnh Ngạo càng lúc càng đen, càng lúc càng lạnh. Ôm eo Lãnh Hàn Quyên kéo cô vào lòng anh.

Ánh mắt lạnh lùng bắn về phía Collins Khải Vương.

Cái tên này hôm nay đến đây là muốn đào góc tường nhà anh hay sao đây? Anh ta ngại sống lâu à?

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Trêu chọc

- Collins Khải Vương, cậu đang rất chán sống phải không?

Lăng Lãnh Ngạo âm lãnh hỏi Collins Khải Vương. Mặc dù anh biết rõ một điều rằng Hàn Quyên của anh sẽ không bao giờ thay lòng... Nhưng có người đánh chủ ý lên người cô cũng khiến anh rất khó chịu...

Nếu không phải tên này là bạn anh, anh lại còn biết tính cách của anh ta... Thì đối với những kẻ dám công khai có ý đồ với bảo bối của anh thì chỉ có một kết cục mà thôi!

- Ô, không không, tôi đâu có chán sống, tôi còn yêu đời, còn muốn sống lắm chứ! Còn phải sống thật lâu nữa cơ... Sao rồi, người đẹp...em suy nghĩ xong chưa, có muốn theo anh không?

Collins Khải Vương phản bác lại câu nói của Lăng Lãnh Ngạo xong. Lại quay qua Lãnh Hàn Quyên dụ dỗ...

Lãnh Hàn Quyên vẫn bình thản nét mặt... Nhưng trong thì cô đang tự hỏi không biết vì sao người đàn ông này có thể trở thành một bác sĩ thiên tài được?

Lăng Lãnh Ngạo đang phải vô cùng kíp chế để không tức giận quá mức mà giết người.

Collins Khải Vương nhìn Lăng Lãnh Ngạo đã tức giận đến nổi gân xanh trên trán. Anh ta cũng không hề sợ hãi với khí áp trong phòng lúc này quá thấp mà thật ra trong lòng lại đang vô cùng hả hê.

Hừ hừ, tôi làm cho tức chết cậu!

- Ê, sao em không nói gì hết vậy? A...biết rồi...em sợ cái tên đầu gỗ này đúng không? Không sao, em cứ đưa ra quyết định, có anh đây hấn ta chẳng dám làm gì em đâu!

Thấy Lãnh Hàn Quyên mãi không nói gì, Collins Khải Vương liền vỗ ngực đảm bảo.

- Collins Khải Vương, cậu muốn chết?

Lăng Lãnh Ngạo tức giận gầm lên. Thấy anh không làm gì rồi lần tới sao?

- Uy, đã bảo là tôi rất muốn sống rồi cơ mà!

Collins Khải Vương liếc mắt xem thường nhìn Lăng Lãnh Ngạo.

Lãnh Hàn Quyên ngồi trong lòng Lăng Lãnh Ngạo bả vai run run vì nén nhịn cười... Nếu lúc này cô mà cười chắc không biết Lăng lão đại sẽ làm nên chuyện gì?

Nhưng mà nhìn nét mặt của anh cô thật sự muốn cười.

- Ừm, Ngạo à, em thấy đề nghị của bác sĩ Collins Khải Vương cũng không tệ! Đôi khi đổi đổi tượng cũng tốt!

Lãnh Hàn Quyên hấn giọng, gỡ cánh tay đang ôm eo cô ra và lên tiếng.

Vì tâm tình đang tốt nên cô rất muốn xem Lăng lão đại ăn dấm chua sẽ như thế nào!

- Lãnh Hàn Quyên, em dám?

Lăng lão đại bùng phát, Collins Khải Vương muốn đào góc tường anh còn kíp chế được. Bây giờ Hàn Quyên của anh lại nói như vậy... Mặc dù biết là cô chỉ là muốn đùa giỡn anh, nhưng mà lòng rất vẫn rất là khó chịu!

- Tại sao không?

Lãnh Hàn Quyên cười như không cười hỏi lại.

- Chiết tiết!

Lăng Lãnh Ngạo mắng một tiếng, không nói gì nữa mà trực tiếp ôm ngang Lãnh Hàn Quyên lên...

- A...anh làm gì vậy, thả em xuống...

Làm ngơ trước sự vùng vẫy, khán cự của cô, Lăng Lãnh Ngao ôm cô nhắm hướng phòng ngủ đi tới...

Hai người đi rồi, bỏ lại Collins Khải Vương vẫn còn ngu ngơ đứng đó...

Nói đúng hơn là sau khi nghe Lăng Lãnh Ngao nói ra ba tiếng "Lãnh Hàn Quyên" thì Collins Khải Vương đã bắt đầu đứng hình!

Thấy hai người kia đi rồi anh ngơ ngác nhìn theo rồi đưa tay lên gãi gãi đầu.

Cái gì đây? Anh chỉ nghĩ người đẹp bên cạnh Lăng Lãnh Ngao là tiểu thư thiên kim nào đó! Không ngờ lại là Lãnh Hàn Quyên.

Tên Lăng Lãnh Ngao này lợi hại thật, không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền là người phụ nữ lợi hại nhất!

Nha...khẩu vị nặng thật!

- Đây...anh có ở lại đây không để tôi sắp xếp?

- Ôi trời ơi...cậu từ đâu xuất hiện vậy?

Thế Phong không báo trước xuất hiện, vở vai Collins Khải Vương đang thất thần hỏi làm anh ta giật mình nhảy dựng lên.

- Tôi đi từ cửa vào...

Thế Phong liếc mắt xem thường nói.

- À, ừ...mà cậu vừa nói gì thế?

Ừ thì anh không có để ý tới được không? Còn không phải chuyện của tên Lăng Lãnh Ngao kia quá kích thích người sao?

- Tôi hỏi anh có ở lại đây không để tôi sắp xếp!

- Không...không ở...tôi đi đây, giúp tôi gọi lời chào tới lão đại và chị dâu cậu!

Nói xong, Collins Khải Vương liền vội vã rời đi.

Lăng Lãnh Ngao, đồ chết tiệt, tại sao cậu không nói cho tôi biết tên cô ấy trước chứ? Tôi mà biết có mười lá gan cũng không dủ cô ấy để chọc cậu! Tôi thích phụ nữ đẹp, nhưng không có thích người sắc đá lạnh lòng, đã vậy còn nguy hiểm nữa chứ?

Hiển nhiên, Collins Khải Vương trách mách Lăng Lãnh Ngao trong lòng mà đã quên rằng chính anh ta là người không cho người ta cơ hội giới thiệu... Cũng không thèm hỏi tên người ta đã nói liền liên tiếp. Bây giờ còn đổ trách nhiệm cho Lăng Lãnh Ngao.

...

Lăng Lãnh Ngao tức giận ôm Lãnh Hàn Quyên lên phòng, ném cô xuống giường cũng liền đè lên người cô.

Lãnh Hàn Quyên bị ném hơi đau, bắt miễn chống tay lên ngực anh khán nghị:

- Anh làm gì vậy?

- Em còn dám hỏi?

Lăng Lãnh Ngao cũng không nhượng bộ mà trừng mắt nhìn cô.

Lãnh Hàn Quyên đột nhiên bật cười, áp hai tay lên má anh:

- Nhìn anh ăn dấm em rất là vui!

Đặc biệt nét mặt còn trông rất đáng yêu! Có điều câu này cô không có nói ra.

- Hôm nay còn dám trêu chọc anh...em thật là... Em có biết, dù là anh biết em chỉ nói đùa nhưng chỗ này của anh cũng rất là khó chịu!

Lăng Lãnh Ngao dịu mặt xuống khi nhìn nụ cười tươi tắn rực rỡ của cô, lại nắm lấy bàn tay mềm mại đặt ngay tim mình thâm tình nhìn cô.

Trong lòng Lãnh Hàn Quyên như có dòng nước ấm chảy qua, cô nở nụ cười còn rực rỡ hơn cả hoa mùa xuân... Ôm cổ anh, cô chủ động hôn lên môi anh...

Một đêm không ngủ....

Chương 56: Bắt đầu trò chơi

Sáng sớm hôm sau...

Từ tia nắng tinh nghịch xuyên qua khung kính cửa sổ chiếu rọi vào phòng...

Lãnh Hàn Quyên trở mình tìm kiếm vòng ngực quen thuộc thì lại phát hiện chỗ bên cạnh đã trống không...

Mất giấc, cô ngồi dậy dựa vào đầu giường.

Đúng lúc này Lăng Lãnh Ngạo đã một thân tây trang chỉnh tề từ phòng tắm bước ra. Anh bước đến bên giường, kéo Lãnh Hàn Quyên vào lòng, hôn lên môi cô một cái, cười cười:

- Em mệt thì ngủ tiếp đi, anh ra ngoài sắp xếp mọi việc một chút...

- Ừ...

Lãnh Hàn Quyên ừ nhẹ, cọ cọ vào lòng anh một chút...

Cô biết anh ra ngoài làm cái gì! Hai người đã bàn tính kỹ càng hết rồi..bây giờ đã đến lúc ra tay chặt bớt tay chân của kẻ địch...

Lăng Lãnh Ngạo sẽ lo liệu mảnh hắc đạo, còn cô sẽ lo phần bạch đạo...

Nói thì dễ...nhưng để diệt sạch sẽ một gia tộc có thể lực mạnh mẽ hắc cả bạch đạo thì cũng phải tốn công sức một chút...

Lãnh Hàn Quyên vừa mới tỉnh ngủ, trên thân thể tuyệt mỹ lúc này cũng chỉ có một chiếc chăn mỏng đắp hờ. Ấn hiện có thể thấy được một vài dấu hôn ái muội trên ngực và xương vai xanh còn lại sau một đêm cuồng nhiệt...

Mà Lăng Lãnh Ngạo ngồi từ trên nhìn xuống có thể thấy tất cả, tay còn tiếp xúc trực tiếp với da thịt mềm mại của cô... Bất giác, hô hấp của anh có phần dồn dập...

Lãnh Hàn Quyên cảm nhận được hơi thở khác thường của anh... Còn thêm vị trí nào đó của anh đã "ngóc đầu" chọt vào đùi cô...

- Anh... mau đi đi...

Lãnh Hàn Quyên xô Lăng Lãnh Ngạo ra, mặt hơi phỉm hồng bừng mắt với anh.

Thật là, tối hôm qua chỉ trêu chọc anh một chút... Vậy mà người nào đó lại thú tính bộc phát mạnh mẽ, hành hạ cô đến gần sáng mới chịu buông tha...

Đến bây giờ cơ thể của cô vẫn còn mệt mỏi rã rời... Lúc trước chịu đặc huấn ngày đêm cũng không có mệt như vậy!

Rút kinh nghiệm, cô sẽ không bao giờ trêu chọc anh nữa!

Lăng Lãnh Ngạo luyện tiết buông cô ra. Nhìn xuống hạ thân mình anh không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu thở dài...

Haizzz...anh cảm thấy bản thân càng lúc càng không có tiền đồ khi ở cùng cô rồi...

Lãnh Hàn Quyên thù người nhìn Lăng Lãnh Ngạo trở lại phòng tắm, lại thù người nghe âm thanh dội nước ào ào vọng ra từ bên trong...

Một lát sau thì Lăng Lãnh Ngạo trở ra, lần này anh không có tới bên Lãnh Hàn Quyên nữa mà đi thẳng tới mở cửa phòng...

Nhìn theo bóng lưng Lăng Lãnh Ngạo, Lãnh Hàn Quyên rớt cuộc cũng bật cười thành tiếng...

Bỏ chăn ra, cô cũng không ngủ nữa, tuy có mệt mỏi nhưng cô cũng có việc để làm!

...

Những ngày kế tiếp sau đó, một vài loạt sự việc xảy ra đã gây xôn xao một mảnh dư luận...

Khi mà Lãnh thị đã được cả thời giới biết đến là tập đoàn hùng mạnh nhất, vững trãi nhất... Nhưng từ trước tới giờ luôn hoạt động vô cùng nguy tắc là sẽ

không bao giờ chen ép các tập đoàn công ty khác! Vậy mà bây giờ Lãnh thị đột nhiên thay đổi, mạnh mẽ đưa ra hàng loạt kế hoạch, dự án mới nhăm nhay vào chen ép các ngành mũi nhọn của Trần... Trong nhất thời, Trần thị cũng bị làm cho chao đảo...

Lập tức nền kinh tế thế giới một hồi chấn động... Nhiều người suy đoán có thể là Lãnh thị đang muốn xóa sổ Trần thị chăng? Khả năng cũng rất lớn!

Trong tình thế hỗn loạn, người ta cho rằng có thể Lãng thị-tập đoàn đứng thứ hai thế giới sẽ nhúng tay vào căng bằng tình hình. Bởi vì trong cuộc phân tranh đó họ cũng bị ảnh hưởng không ít... Cũng đâu ai biết được sau khi Lãnh thị loại bỏ được Trần thị sẽ trở lại đối phó luôn Lãng thị.

Ấy vậy mà Lãng thị dưới sự lãnh đạo của vị tân chủ tịch lại vô cùng im hơi lặng tiếng, chỉ lo củng cố và ổn định tập đoàn.

Một số giả thuyết đã được đặt ra với hành động của Lãng thị.

Một là phải chăng Lãng thị hợp tác cùng Lãnh thị để lật đổ Trần thị? Nhưng như vậy tại sao Lãng thị không ra tay đối với Trần thị. Cả hai cùng giải quyết không phải sẽ càng nhanh sao?

Hai hay là do tân chủ tịch của Lãng thị không đủ bản lĩnh nên đành im lặng... Cũng không đúng, vì tân chủ tịch Lãng thị hiện tại trong lúc làm phó chủ tịch cũng hiện thị tài năng rất rõ...

Mặc cho người bên ngoài xôn xao bàn tán nhưng họ cũng chẳng thể nào biết được lí do thật sự!

Thật ra thì không phải Lãng Lãnh Nam không muốn... Mà là do Lãnh Hàn Quyên yêu cầu anh ta không cần nhúng tay vào.

Kinh tế thế giới một mảnh biến đổi, người dân thường đều có thể cảm nhận được... Nhưng họ nào biết hắc đạo cũng là một dạng sóng to gió lớn...

Đầu tiên, Lãng Lãnh Ngạo cho thuộc hạ ra tay trên những chuyến hàng sắp giao dịch hoặc đang giao dịch của Trần gia... Làm họ hoảng loạn mất quy tính một phen.

Tiếp theo anh huy động một loạt máy bay chiến đấu tối tân bất ngờ đột kích phá hủy một xưởng sản xuất vũ khí và một chỗ sản xuất hàng trắng của Trần gia... Bất ngờ bị tấn công người Trần gia cũng huy động lực lượng ứng chiến bảo vệ, nhưng vì chưa chuẩn bị chu đáo liền bị đánh cho tan nát...

Vì những khu vực này đều nằm ở những nơi kín đáo, bí ẩn nên cũng không ảnh hưởng nhiều tới dân cư...

Nhưng chính phủ các nước thì không hẳn là không biết, nhưng họ lại nhắm mắt làm ngơ trước những thế lực này...

Chỉ trong thời gian ngắn vụn vặt trong một tháng mà Trần gia đã bị Lãnh Hàn Quyên và Lãng Lãnh Ngạo làm cho đứng ngồi không yên!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Lãng Lãnh Ngạo phúc hoắc

Trần gia...

- Anh hai, rốt cuộc thì anh làm ăn cái kiểu gì vậy? Nếu anh không quản nổi thì để cho tôi làm... Nếu không, không chừng sản nghiệp của Trần gia sẽ biến mất hết trong tay anh!

Một người đàn ông trung niên hùng hùng hổ hổ không thèm rõ cửa đã tự ý xông vào phòng làm việc của Trần Minh Hải.

Trần Minh Hải thời gian qua bị Lãnh Hàn Quyên và Lãng Lãnh Ngạo bất ngờ chơi một vỏ đầu đến bây giờ còn cảm thấy mệt mỏi...

Theo tình huống, đang thuận lợi cho bọn họ nhưng đột nhiên lại ngừng đối phó ông ta một cách khó hiểu... Khiến cho ông ta vừa mừng lại vừa lo lắng không biết họ lại tiếp tục giở trò gì?

Ông ta đang đau đầu nhứt óc tìm biện pháp khác phục... Vậy mà em trai ông ta còn cố tình chạy tới gây chuyện... thật con mẹ nó muốn giết người mà!

- Mày nháo cái gì? Không lo về làm cho tốt việc của mày đi!

Trần Minh Hải tức giận, run run đứng lên chỉ vào Trần Minh Luân mắng. Lại cảm thấy bản thân đứng không vững bèn ngồi xuống. Hận ý đối với Lãng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên càng tăng... Cái chân của ông ta từng bị Lãng Lãnh Ngạo bắn bị thương, tuy là đã được chữa trị nhưng không hoàn toàn hồi phục khiến ông ta không thể đứng lâu được.

- Hừ, anh chỉ giỏi nói tôi, sao không xem lại mình đi... Không phải anh trêu chọc người ta, thì vô duyên vô cớ ai lại đi đối phó với mình...

Trần Minh Luân không e dè mà nói Trần Minh Hải... Ông ta cũng không phải là lo cho anh hai mình, mà chỉ sợ không khéo gia sản của Trần gia sẽ biến mất trong tay Trần Minh Hải...ông ta cũng sẽ bị vạ lây!

Bình thường ông ta không dám nói, nhưng bây giờ đã có người chống lưng nên ông ta sẽ không sợ Trần Minh Hải nữa.

Trần Minh Hải khá bất ngờ trước thái độ của Trần Minh Luân. Nội bộ Trần gia trước giờ chưa hề yên ổn. Tuy là lúc trước tên này có ngầm chống đối ông ta nhưng những lúc trực diện sẽ có thái độ vô cùng e dè, khúm núm... Sao hôm nay lại?

Trần Minh Hải hí hóp mắt, trong này chần chẫn có ẩn tình!

- Hừ, làm như mày giỏi lắm, giao hết quyền quản lý cho mày không quá ba ngày sẽ đi tong hết... Cút về mà làm cho tốt bổn phận của mày đi!

Mặc dù lần này sau lưng Trần Minh Luân xuất hiện chỗ dựa mới không e dè đi tìm Trần Minh Hải gây sự... Nhưng khi Trần Minh Hải bộc phát lửa giận, ông ta cũng không tránh khỏi sợ hãi một chút.

Nghĩ đến người ở chống lưng cho ông ta thì Trần Minh Luân lại mạnh miệng, mặc dù không được như ban đầu...

- Anh cứ chống mắt lên mà xem, chính tôi sẽ đập anh khỏi vị trí đó và thay thế anh...hừ!

Nói đoạn, Trần Minh Luân liền bỏ đi...

Gầm...

Nhìn cửa phòng bị đóng lại mạnh bạo phát ra tiếng động lớn, Trần Minh Hải siết chặt nắm tay, ánh mắt phủ đầy sóng dữ...

Mặc kệ bên ngoài dư luận xôn xao bàn tán xói nổi hành động kì lạ của họ. Thì...hai đương sự gây nên mọi chuyện lại vô cùng bình thản ung dung.

Trong phòng làm việc, Lãnh Hàn Quyên ngồi trong lòng Lãng Lãnh Ngao cùng anh xem thành quả của hai người qua laptop...

Cô và anh cùng động löt ra tay, xong lại không trực tiếp làm tới cùng mà lại đồng löt dừng lại các động tác đối phó với Trần gia.

- Ngao, anh nghĩ xem lúc này Trần Minh Hải đang có cảm giác như thế nào?

Lãnh Hàn Quyên vô cùng hưởng thụ mà dựa vào người Lãng Lãnh Ngao, dồn hết sức nặng toàn thân lên người anh... Không hiểu sao dạo này cô thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, trong người không có sức?

Lãng Lãnh Ngao đặc biệt yêu thích dáng vẻ này của cô. Nó làm anh cảm thấy cô đang dựa dẫm, phụ thuộc vào anh.

Hôn lên má cô một cái, vòng tay ôm cô càng chặt, trong mắt anh là ý cười ôn nhu cực hạn lại có một tia gian trá:

- Ông ta sẽ đang đầu đầu nhưc óc giải quyết mớ hỗn độn mà anh vừa em vừa gây ra. Lại phải lo lắng, phòng bị, sợ chúng ta giở trò. Còn phải...đối phó với người trong nhà!

Hiển nhiên...Lãng Lãnh Ngao hoàn toàn đoán đúng rồi!

- Anh thật là phúc hoắc!

Rốt cuộc nhện không được, Lãnh Hàn Quyên cũng nói ra suy nghĩ trong lòng. Những điều này cô cũng chưa nghĩ tới, vậy mà anh lại nghĩ ra rồi thực hiện...

Đầu tiên cho Trần Minh Hải bắt ngờ ăn đau, sau đó lại đột nhiên ngừng lại khiến cho ông ta lo lắng không yên... Còn lợi dụng kéo Trần Minh Luân vào cuộc...

Trần Minh Hải sẽ chẳng thể nào ngờ được em trai ông ta đột nhiên gan dạ, dám công khai dành quyền với ông ta là do Lãng Lãnh Ngao đứng sau lưng chống lưng xúi giục!

Mà có chắc là Lãng Lãnh Ngao thật sự có muốn chống lưng cho Trần Minh Luân không thì... Chỉ có trời biết, đất biết, anh biết, cô biết!

- Không phải như vậy sẽ rất vui sao?

Chỉ bằng tự mình ra tay thì để cho anh em họ Trần đấu đá lẫn nhau, rồi ngồi một bên xem kịch không tốt hơn sao?

Lãnh Hàn Quyên kéo khóe miệng, xoay người vui đùa vào ngực anh nói nhỏ:

- Ủ, rất vui!

Chương 58: Mang thai

- Hàn Quyên, còn về phần Dương gia xử lí như thế nào sẽ do em quyết định... Anh sẽ không xen vào, nhưng cần anh làm gì cứ nói! Mà... phải nhanh chóng một chút...bởi anh không muốn đợi lâu nữa!

Cảm thụ thân thể mềm mại trong lòng, cùng hương thơm tự nhiên chỉ thuộc về riêng cô làm lòng Lăng Lãnh Ngao xao xuyến...

Tuy rằng sống như thế này anh và cô vẫn có thể gần gũi, yêu thương mọi ngày... Nhưng mà nó không làm anh cảm thấy đủ, anh muốn ở bên cạnh cô với tư cách là chồng cô, muốn cho cả thế giới biết Lăng Hàn Quyên là vợ của Lăng Lãnh Ngao, là của riêng anh...

Nghe giọng nói trầm thấp, đầy từ tính của anh. Lăng Hàn Quyên ngẩng đầu lên, vòng tay ôm lấy cổ anh... Khi nhìn vào ánh mắt anh cô thấy được trong đó là dạt dào ôn nhu.. thâm tình...

Bỏ ý định muốn đùa giỡn anh xuống, nở nụ cười dịu dàng, bàn tay mềm mại đưa lên phác họa theo từng đường nét khuôn mặt anh, thâm tình nói:

- Sẽ không lâu nữa đâu mà!

Sẽ không lâu nữa, bởi cô biết rõ tâm chân tình của anh, biết anh dù không muốn nhưng vẫn đợi chờ cô vô điều kiện...

Làm sao mà cô có thể nỡ lòng để anh chờ lâu hơn nữa chứ?

...

Buổi trưa, Lăng Hàn Quyên cùng Lăng Lãnh Ngao xuống phòng ăn dùng bữa...

Nhưng chỉ mới vừa ngồi xuống bàn ăn Lăng Hàn Quyên đã đột nhiên đứng dậy chạy vào nhà vệ sinh...

Lăng Lãnh Ngao bị bất ngờ, anh cũng nhanh chóng rời bàn chạy theo cô.

- Em bị sao vậy?

Vào tới nhà vệ sinh, cái Lăng Lãnh Ngao nhìn thấy chính là Lăng Hàn Quyên đang nôn đến xanh cả mặt...

Anh lập tức cuống cuống lên lo lắng hỏi... Nhưng Lăng Hàn Quyên làm gì còn hơi sức mà trả lời anh.

Sau khi nôn đến không thể nôn tiếp được nữa, Lăng Hàn Quyên suy yếu dựa vào người Lăng Lãnh Ngao.

- Em không sao chứ?

Lăng Lãnh Ngao kiên nhẫn hỏi lại một lần, dịu cô đi ra ngoài...

- Em không sao!

Lăng Hàn Quyên lắc đầu.

- Xanh xao thế này mà bảo là không sao...

Lăng Lãnh Ngao nhíu mày nói, xong lấy điện thoại ra...

- Tôi biết rõ cậu còn ở Đài Loan, tới chỗ tôi ngay lập tức!

Nói xong, Lăng Lãnh Ngao không kịp để cho bên kia nói gì đã tắt điện thoại...

Lăng Hàn Quyên cũng không để ý Lăng Lãnh Ngao làm gì...

Cô vô thức mà nhìn xuống chiếc bụng vẫn còn vô cùng bằng phẳng của cô...

Trước giờ sức khỏe của cô vô cùng tốt, làm việc cả ngày không thấy mệt... Vậy mà dạo gần đây chỉ cần làm việc một chút là cảm thấy mệt mỏi rồi. Vừa nãy khi vừa ngủ thấy mùi thức ăn thì cô đã cảm thấy dạ dày khó chịu, muốn nôn... Hơn nữa...kinh nguyệt của cô đã trễ hơn một tháng rồi...

Tổng kết hết mảy chuyện này...thì chỉ có một nguyên nhân duy nhất thôi!

Nghĩ đến khả năng đó, trong lòng cô tự dung dăng lên cảm giác phức tạp...

Lãnh Hàn Quyên được Lăng Lãnh Ngao đưa lên phòng khách ngồi...

Theo ý Lăng Lãnh Ngao là muốn đưa cô lên phòng nằm nghỉ nhưng cô nhất quyết không chịu, anh chỉ đành chiều ý cô!

Lãnh Hàn Quyên dựa vào lòng Lăng Lãnh Ngao, nhìn về mặt khăn trang nôn nóng của anh mà trong lòng một trận vui vẻ.

Khoảng một lát sau thì ngoài sân vang lên tiếng phanh của xe ô tô. Tiếp theo là một bóng dáng cao ráo xuất hiện cùng chiếc cặp táp...

- Này, gọi tôi làm gì?

Vừa bước vào, Collins Khải Vương gật đầu với Lãnh Hàn Quyên xem chào hỏi, liền cao giọng hỏi Lăng Lãnh Ngao... Chỉ có điều chưa để người ta trả lời, anh ta đã đột nhiên la lên rồi nói tiếp.

- A, tôi biết rồi...tôi là bác sĩ, cậu gọi tôi tới đây chắc là cậu có bệnh rồi! Nhìn xem, nhìn xem, cái mặt này là bị bệnh khó nói đúng không? Cậu cứ yên, nói ra nghe xem tôi có trị được không?

Collins Khải Vương vẫn không hề thay đổi, vẫn nói nhiều như mọi khi. Anh ta cứ thao thao bất tuyệt, ánh mắt còn sáng rực nhìn chăm chăm Lăng Lãnh Ngao như vừa phát hiện ra điều bí mật từ anh.

Lăng Lãnh Ngao lại một lần nữa đen mặt, khóe miệng giật giật... Anh tự hỏi không biết bản thân anh làm sao có thể làm bạn được với tên mặt bao năm qua?

- Collins Khải Vương, tôi không muốn đùa với cậu... Hàn Quyên không được khỏe, cậu mau kiểm tra cho cô ấy đi!

Quyết định không thêm tính toán, so đo với Collins Khải Vương, Lăng Lãnh Ngao tay vuốt mái tóc mềm mượt của Lãnh Hàn Quyên nói.

- Uy, sẽ không phải là do cậu đòi hỏi quá mức nên cô ấy mới mệt mỏi đó chứ? Này, cậu cũng phải biết kiềm chế chứ, nhìn cô ấy mỏng manh yếu đuối thế này làm sao chịu được cậu...

Ừ thì... "mỏng manh" ừ thì "yếu đuối"...

Tuy miệng vẫn nói không nghĩ, nhưng Collins Khải Vương vẫn rất chuyên nghiệp lấy dụng cụ ra kiểm tra cho Lãnh Hàn Quyên...

Trong quá trình đó, Lăng Lãnh Ngao vẫn khư khư ôm chặt Lãnh Hàn Quyên, giống như chỉ cần anh buông tay thì cô sẽ biến mất vậy...

- Kết quả thế nào?

Lăng Lãnh Ngao khăn trang hỏi khi thấy Collins Khải Vương kiểm tra cho Lãnh Hàn Quyên xong thì nét mặt trở nên phức tạp, lại nhấn nhó đến khó coi.

Lãnh Hàn Quyên nhìn thấy nét mặt anh ta như vậy thì nhú mày... Chẳng lẽ không phải như cô nghĩ?

Chậm rãi bỏ ống nghe ra khỏi tai, Collins Khải Vương lên tiếng hỏi Lãnh Hàn Quyên...

- Em có bị trĩ kinh nguyệt không?

- Có!

Có chút sững sờ với câu hỏi của Collins Khải Vương, nhưng Lãnh Hàn Quyên cũng nhanh chóng đưa ra câu trả lời.

Đối với Lãnh Hàn Quyên cô còn kiên nhẫn chờ câu tiếp của Collins Khải Vương, nhưng Lăng Lãnh Ngao thì không:

- Rốt cuộc thì cô ấy bị làm sao hả? Cậu mau nói thẳng ra đi!

Giây phút này anh thật sự ghét cái tính nói nhiều, vòng vo của anh ta vô cùng.

- Cậu gặp cái gì? Cô ấy bị như vậy còn không phải do cậu gây ra sao?

Collins Khải Vương không khách sáo trừng mắt với Lăng Lãnh Ngao.

Lăng lão đại nghe vậy thì khó hiểu vô cùng...Tại anh? Nhưng anh có làm gì tổn hại đến cô sao? Sao có thể...anh yêu thương cô còn không không hết thì làm gì có chuyện gây hại đến cô?

Nhưng Lăng Lãnh Ngao nào nghĩ tới, do anh "yêu thương" Lãnh Hàn Quyên quá, nên cô mới bị mệt mỏi!

- Tại sao lại do tôi?

- Còn không phải do cậu "gieo giống" của cậu vào người cô ấy sao? Chẳng lẽ không phải của cậu chắc?

Collins Khai Vương vắt chéo chân, vẻ mặt không cam lòng. Anh không chịu, vì sao tên đầu gỗ đó lại có "tiểu Ngạo con" trước anh chứ? Còn với một người phụ nữ hoàn hảo như vậy!

Không được, anh cũng phải nhanh chóng tìm một nửa còn lại của mình để có "tiểu Vương con" mới được!

Về mặt Lăng Lãnh Ngạo đơ đơ, "gieo giống" là sao chứ?

Lăng Lãnh Ngạo không hiểu, nhưng Lăng Hàn Quyên thì hiểu... Cô bỏ xuống nỗi lo không đáng có.

Hóa ra suy đoán của cô là đúng!

- Ngạo, ở đây có kết tinh tình yêu của chúng ta!

Mỉm cười dịu dàng, Lăng Hàn Quyên nắm lấy bàn tay của người đàn ông nào đó vẫn ngu ngơ không hiểu đặt ngay bụng cô

- Ý...ý em là em có thai...

Lăng lão đại mở to mắt, nhìn xuống bụng của Lăng Hàn Quyên xác định lại...

Và cái anh nhận được là một cái gậy đầu chắc chắn từ cô...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Mang thai(tt)

Anh không có nghe lầm, là cô có thai, cô đang mang trong người giọt máu của anh, là con của anh và cô...

- Này, anh sao thế?

Thấy nét mặt Lăng Lãnh Ngạo cứ ngu ngơ, mắt sáng rực nhìn chằm bụng cô... Lăng Hàn Quyên đành lên tiếng kéo anh về thực tại.

- Không có gì...chỉ là anh quá vui thôi...

Hồi phục tinh thần, Lăng Lãnh Ngạo ôm chặt Lăng Hàn Quyên vào lòng kích động nói.

- Này...hai người kia, ở đây còn một người độc thân đấy nhé! Hừ hừ... Cũng đừng quá vội vui mừng...không chừng là tôi chuẩn đoán sai cũng nên! Để chắc chắn nên đến bệnh viện kiểm tra lại đi!

Mặc dù không muốn nói ra, nhưng ông đây là đang ghen tỵ đấy nhé! Trước mặt người độc thân mà lại tình tứ như vậy...thật sự quá đáng, quá mức quá đáng mà!

Lăng Lãnh Ngạo lấy lại vẻ cao ngạo lạnh lùng ngày thường, nhưng ẩn trong ánh mắt là nét ôn nhu không che giấu. Một tay ôm eo Lăng Hàn Quyên, một tay gác lên thành ghế, nhếch nhếch khóe môi:

- Cảm ơn cậu đã nhắc nhở, giờ thì cậu đi được rồi!

Lăng Lãnh Ngạo rất là không khách sáo trực tiếp đuổi khách.

- Đồ chết bầm, đồ đầu gỗ, cậu nhớ đấy nhé... Có việc thì bắt chấp gọi tôi tới. Xong rồi lại trắng trợn đuổi tôi. Hay...hay lắm, lần sau cậu sắp chết tôi cũng không thêm cứu đâu!

Mặt Collins Khai Vương đen như không thể đen được nữa, xách cặp táp đứng dậy bỏ đi. Còn không quên bỏ lại vài câu.

Đáng lẽ ra từ hơn một tháng trước anh đã rời Đài Loan... Nhưng vì do ham vui nên mới ở lại tới bây giờ...

Mới khiến cho tên Lăng Lãnh Ngạo chết tiệt kia có cơ hội sai bảo anh...

A...như dù sao anh cũng thấy được vẻ mặt thất thố của tên đầu gối nặt lạnh vạm vạm nga~... Trên đời này mấy ai thấy được? Cũng không uống công a...

Lăng Lãnh Ngạo nheo mắt nhìn Collins Khải Vương bỏ đi với khuôn lúc thì giận giữ, lúc thì vui vẻ... Lắc lắc đầu, anh cũng không so đo mấy câu nói của anh ta, mà thật chất là do tâm trạng anh đang vui thôi!

Nếu lúc này anh không vui thì đã xử cậu ta tội nói vòng vo làm anh lo lắng rồi... Bây giờ đuổi đi xem là nể mặt đi.

Nhưng anh nào biết, sẽ rất nhanh anh không vui nổi...

Sau đó Lăng Lãnh Ngạo sai người làm một vài món ăn nhẹ không có dầu mỡ cho Lãnh Hàn Quyên dùng...

Cũng chắc do có lẽ thể chất của Lãnh Hàn Quyên rất tốt nên trừ ra một vài thức ăn có dầu mỡ và có mùi tanh thì cô đều ăn được.

Mặc dù là rất tin tưởng vào tay nghề của Collins Khải Vương, nhưng cũng cho chắc chắn Lăng Lãnh Ngạo cũng đưa Lãnh Hàn Quyên tới bệnh viện để kiểm tra lại...

Kết quả cho thấy Lãnh Hàn Quyên thật sự đã mang thai đã được 5 tuần.

...

Lăng Lãnh Ngạo khoác áo choàng ngủ ngồi dựa lưng vào đầu giường đọc sách. Khụ...là sách nói về cách chăm sóc thai phụ.

Một người đàn ông cao lớn, khí chất cao quý hơn người lại đi đọc loại sách đó thật sự chẳng phù hợp tí nào! Đặc biệt ở đây người đàn ông này còn là kẻ lạnh lùng, vô cùng ngạo mạn...

Nhưng Lăng Lãnh Ngạo làm gì để ý xem có hợp hay không? Cái anh cần làm sao để chăm sóc cho Lãnh Hàn Quyên cùng con anh bằng cách tốt nhất thôi!

Tuy chăm chú vào quyển sách, Lăng Lãnh Ngạo không quên thường xuyên nhìn sang cửa phòng tắm...

Khi vừa nghe tiếng mở cửa phát ra, anh liền đặt quyển sách xuống, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất tới bên cạnh cửa...

- Em sao rồi, có thấy chỗ nào không được khỏe, chỗ nào không thoải mái không?

Lăng Lãnh Ngạo khẩn trương hỏi, vừa đỡ Lãnh Hàn Quyên tới bên giường...

- Anh nhớ xem em là ai? Em đâu có yếu đuối như vậy?

Lãnh Hàn Quyên dờ khóc dờ cười nhìn Lăng Lãnh Ngạo xem trước xem sau trên người cô...

Tuy thấy anh quan tâm cô như vậy thì cô rất vui... Nhưng nhìn anh khẩn trương, lo trước lo sau cô thật sự không quen. Cô vẫn thấy thích hình ảnh một Lăng Lãnh Ngạo cao ngạo, lạnh lùng hơn mặc dù như thế này cũng không tệ!

- Thì em là vợ anh, là mẹ của con anh chứ ai!

Một câu trả lời hoàn toàn sai vấn đề. Lãnh Hàn Quyên cũng không tính toán với anh...

- Cái gì đây?

Đột nhiên Lãnh Hàn Quyên đảo mắt một vòng liền nhìn thấy quyển sách lúc nãy Lăng Lãnh Ngạo vừa mới xem để một bên...

Cầm lên xem, ánh mắt cô hiếu kì nhìn Lăng Lãnh Ngạo.

- Ừ thì...anh xem cho biết cách để chăm sóc em!

Có phần bối rối khi bị phát hiện ra mình xem sách đó, Lăng lão đại cao cao tại thượng có lúc phải lúng túng trả lời...

Lãnh Hàn Quyên trong lòng như có hàng ngàn hàng vạn dòng nước ấm chảy qua...

Một người đàn ông cao ngạo như anh lại có thể vì cô mà làm được những việc này... Thử hỏi còn có gì hạnh phúc hơn chứ?

Không báo trước, đột nhiên Lãnh Hàn Quyên choàng người lên, hai tay ôm lấy cổ Lăng Lãnh Ngạo kéo xuống, đặt lên môi anh một nụ hôn nồng cháy...

Một nụ hôn vừa nồng cháy, vừa ngọt ngào lại dịu dàng...

Hôn xong, Lãnh Hàn Quyên ôm cô Lăng Lãnh Ngạo, ánh mắt dịu dàng như nước...

- Ngạo, em rất yêu anh!

Trong đêm khuya tĩnh lặng, âm thanh của Lãng Hân Quyên rất nhẹ... Nhưng lại có một chút gì đó du dương, say đắm...

Âm thanh đó như là một chất kích thích tốt cùng với Lãng Lãng Ngạo... Ba từ "em yêu anh" từ cô anh không phải chưa từng nghe qua. Nhưng lúc này đây lại êm ái đến vậy, dịu dàng đến vậy...

- Anh cũng rất rất là yêu em...

Trầm thấp lên tiếng, sau đó anh liền áp môi mình vào môi cô, nhẹ nhàng đẩy ngã cô xuống giường...

Đến khi bàn tay Lãng Lãng Ngạo một một lần nữa quen đường chui vào trong váy ngủ của Lãng Hân Quyên chiếm trọn một bên ngực cô mà xoa nắn...

Lúc này đây, cô bị cảm giác kích thích bất ngờ làm thanh tỉnh lại...còn chút mê loạn, Lãng Hân Quyên bắt lấy bàn tay Lãng Lãng Ngạo lắc đầu...

- Anh...không thể...

Lúc này do tình cảm áp chế lí trí nên cô quên mất một việc quan trọng...

- Sao lại không chứ?

Ánh mắt Lãng Lãng Ngạo lúc này đã lu mờ vì dục vọng, giọng nói cũng trở nên trầm đục...

- Ba tháng đầu không thể...sẽ tổn hại đến con!

Lãng Hân Quyên không dám nhìn thẳng vào anh nói... Cô cảm nhận được bên dưới của anh đã sưng to từ lúc nào đang chổng lên bụng cô...

- Chết tiệt!

Lãng Lãng Ngạo gầm gừ một tiếng, đứng dậy đi vào phòng tắm. Điều này anh đã biết trước, nhưng lúc này cũng cảm thấy không chấp nhận được! Hiện tại cái thai của cô mới hơn một tháng, có nghĩa là anh phải nhịn gần hai tháng nữa? Biết vậy lúc trước dùng biện pháp an toàn thì bây giờ đâu phải sớm chịu cảnh "dục cầu bất mãn"* như thế này?

* Dục cầu bất mãn: nhu cầu dục vọng chưa được thỏa mãn

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chúng ta kết hôn đi

Lãng Lãng Ngạo vào phòng tắm nước lạnh khoảng mười phút sau thì trở ra...

Đi đến bên giường, anh vén chăn nằm xuống, cũng theo thói quen kéo Lãng Hân Quyên vào lòng.

- Ngủ thôi!

Trước sau khi cũng phải chịu, bây giờ chịu khổ một chút, phúc lợi sau này lấy lại sau vậy!

Mà Lãng Hân Quyên cũng dịu dàng nép vào lòng anh...

- Ngạo, chúng ta kết hôn đi!

Khi Lãng Lãng Ngạo vừa mới đặt cằm lên đầu Lãng Hân Quyên, hít hương thơm thuộc về riêng cô...mắt vừa nhắm lại đã phải mở to ra...

Nắm lấy hai vai cô kéo ra khỏi lòng anh, Lãng Lãng Ngạo nhìn thẳng vào mắt Lãng Hân Quyên:

- Em nói thật?

- Thật!

Lãng Hân Quyên mỉm cười gật đầu. Lúc đầu cô dự định là sau khi giải quyết hết mọi phiền toái mới cùng anh kết hôn. Nhưng bây giờ nghĩ lại, cô thấy mình thật ngốc!

Dù sao hai người cũng đã sống cùng nhau. "Kết hôn" cũng là thêm một danh phận, tuy cô cũng không màng danh phận... Nhưng cô biết, với một người

đàn ông có tính chiếm hữu cao như Lăng Lãnh Ngạo thì khác...

Hơn nữa...bây giờ cô cũng đã có thai! Thời thì, đành để cho anh toại nguyện luôn vậy!

Còn một điều quan trọng, cô cũng muốn mượn hôn lễ này để giải quyết một số vấn đề!

- Được, được, vậy em cứ đợi làm cô dâu của anh là được, tất cả mọi thứ anh sẽ chuẩn bị!

Tốt quá, anh đã đợi câu này từ cô lâu lắm rồi.

Lãnh Hàn Quyên gật gù đầu đầu đồng ý... Thấy anh vui như vậy cô cũng rất vui!

Đêm nay, có một người mỉm cười hạnh phúc chìm vào giấc ngủ... Lại có một người vì quá vui mà không ngủ được.

...

Sau đó, hôn lễ của Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo được định ra vào hai tháng sau. Đến khi đó, cái thai của Lãnh Hàn Quyên đã được ba tháng sẽ ổn định hơn, có làm cái gì cũng sẽ tiện hơn!

Hai tháng, là thời gian để Lăng Lãnh Ngạo chuẩn bị hôn lễ của anh... Nhưng mà đó có phải là việc duy nhất anh làm hay không thì vẫn chưa ai biết được...

- Lão đại, chuyến hàng vận chuyển từ Canada sang Úc ngày hôm qua của chúng ta đã bị cướp!

Thế Phong cung kính đứng trước mặt Lăng Lãnh Ngạo nói.

Chuyến hàng lần này là một lô vũ khí hàng mẫu mới nghiên cứu chế tạo của bang Hắc Ưng, được vận chuyển bằng đường thủy sang Úc để giao cho khách hàng. Tuy chỉ là hàng mẫu, giá của lô hàng này cũng lên tới hàng trăm triệu USD!

Lăng Lãnh Ngạo nghe được thông tin này thì hít một hơi thật sâu, gõ cây bút trong tay xuống bàn vang lên tiếng "cộc cộc" đều đều...

Số hàng đó không là gì đối với anh, cái anh để ý là uy tín đối với đối tác khi hàng bị giảm khi hàng bị cướp giữa chừng không kịp giao đúng thời gian ước định... Đặc biệt, dám đụng tới anh thì là gan quá lớn rồi!

- Là ai làm?

Lăng Lãnh Ngạo hỏi, ánh mắt âm trầm nhìn vào cây bút trong tay.

- Dạ, là Trần gia!

Cạch...

- Tốt lắm!

Lăng Lãnh Ngạo gõ mạnh cây bút xuống bàn tạo nên tiếng động lớn.

Quả nhiên, ngoài bọn họ ra thì ai có gan đi đối đầu với anh. Xem ra là để trả đũa vụ lần trước anh cho người xử lý vài căn cứ của Trần gia.

Dự định để cho ông ta sống tốt thêm hai tháng nữa. Nhưng nếu đối phương đã không muốn thì ăn cần gì phải đợi thêm?

- Các anh em vận chuyển chuyến hàng đó thế nào rồi?

- Có bốn người bị thương nặng, một số thì bị thương nhẹ!

Lần này tới Thế Phong lên tiếng.

- Được rồi, cậu lo liệu sắp xếp chữa thương cho họ đi!

Nhận được lệnh, Thế Phong liền cung kính lui ra làm việc.

Bình thường khi vận chuyển hàng bị cướp thì những người vận chuyển sẽ bị giết toàn bộ. Nhưng đối với người của Lăng Lãnh Ngạo thì khác, họ được anh đào tạo để có thể ứng phó đúng cách với mọi tình huống, hoàn cảnh.

Những lúc cần thiết họ sẽ bắt chấp hi sinh vô điều kiện như là bảo vệ lão đại chẳng hạn.

Còn như vận việc vận chuyển lô hàng này, giá trị và ý nghĩa của nó cũng không nhỏ... Nhưng những thứ này có thể xử lý sau, không giống như mạng người. Vì vậy, khi cảm thấy tình hình không ổn, thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo đã bỏ lại lô hàng, tìm cách rút lui an toàn để không phải "toàn quân bị diệt"!

Cũng bởi những phương đào tạo, huấn luyện như vậy cho nên thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo đối với anh vô cùng tận tụy và trung thành.

- Thế Phương, cậu chuẩn bị liền một lô hàng mới, do đích thân cậu vận chuyển sang Úc giao cho đối tác.

Lăng Lãnh Ngạo chuyển ánh mắt từ Thế Phong sang Thế Phương và giao nhiệm vụ cho anh ta.

Ngay lúc Thế Phương định lui ra thì Lăng Lãnh Ngạo lạnh lẽo âm trầm nói thêm

- Nhưng trước tiên, cậu cho người khởi động trình tự hủy của lô hàng kia đi!

- Thuộc hạ đã rõ!

Thế Phương liền cung kính lui ra. Trong lòng lại mắng Trần Minh Hải ngu ngốc lại xui xẻo.

Lần này cho ông ta trộm gà không được còn mất lui nắm thóc.

Trình tự hủy là này dự tính sẽ được cài đặt vào tất cả các loại vũ khí do bang Hắc Ưng chế tạo ra... Bao gồm máy bay chiến đấu, tàu chiến, súng ống...

Những thứ này là để phòng ngừa vũ khí rơi vào tay kẻ thù, hoặc những đối tác có ý xấu khi mua vũ khí của họ xong sẽ dùng để đối phó ngược lại họ...

Khi có trình này, chỉ cần khởi động mã số tự hủy, lập tức tất cả những thứ cần hủy đều biến thành những quả bom tự hủy vô cùng lợi hại...

Với số lượng vũ khí kia, Thế Phương tin chắc nếu Trần Minh Hải đưa vào kho vũ khí của ông ta thì...tất cả mọi thứ trong đó đều tan thành mây khói!

Xem như lấy lần này làm thí nghiệm đi...

Vì sao lại nói làm thí nghiệm, bởi vì ý tưởng này chỉ mới đưa vào sản xuất...

Đúng lúc, Trần Minh Hải lại xui xẻo!

Mà phải nói, chị dâu anh ta đã rất lợi hại, bạn của cũng không phải kẻ thường!

Cái ý tưởng này là của Lưu Diễm Trinh, sau một lần tham quan xưởng sản xuất vũ khí của bang Hắc Ưng, cô ấy đã nói lại với Lãnh Hàn Quyên, sau đó Lãnh Hàn Quyên mới nói lại với Lăng Lãnh Ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tâm ý tương thông

Lăng Lãnh Ngạo gọi một cuộc gọi cho đối tác bên Úc, nói một chút về lí do giao hàng trễ. Đối phương cũng không hề làm khó hay phàn nàn gì về việc đó...À đúng hơn là họ không có gan đó!

Còn về Lăng Lãnh Ngạo, đối tác của anh có rất nhiều, nên cũng không cần thiết phải tốn công giải thích với khách hàng..

Tuy nhiên...anh là một người xem trọng chữ tín, biết phân biệt tốt xấu, đúng là đúng, sai là sai... Cũng không cần vì một điều không đâu mà mất đi một đối tác!

Sau việc đầu đó, Lăng Lãnh Ngạo trở lại phòng ngủ tìm Lãnh Hàn Quyên, nhưng không thấy cô đâu... Nghĩ là cô ở dưới nhà liền đi xuống, nhưng kết quả cũng không có.

Hỏi người giúp việc thì họ nói cô chưa từng xuống nhà...

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn một nơi, Lăng Lãnh Ngạo nhú mày không vui và đi trở lên lầu...

Quả nhiên...khi mở phòng làm việc của Lãnh Hàn Quyên ra, thì anh nhìn thấy cô đang chăm chú vào chiếc laptop trước mặt, lâu lâu lại lật lật mấy tờ giấy trên bàn...

- Em lại không nghe lời!

Lăng Lãnh Ngạo âm trầm lên tiếng, đóng cửa phòng lại và cất bước đi về phía cô...

Lãnh Hàn Quyên giật mình ngẩng đầu lên nhìn liền thấy người đàn ông nào đó đang bị mây đen bao phủ...

Lãnh Hàn Quyên rùng mình, nhưng không sợ hãi mà nhìn lại Lăng Lãnh Ngạo, lãnh đạm nói:

- Em không thể bỏ bê công việc được!

Từ lúc biết cô có thai, Lăng Lãnh Ngạo đã không muốn cho cô là việc. Nhưng niềm đam mê đối với công việc của cô thật sự không bỏ được, tuy rằng mệt mỏi nhưng cứ ngồi không một chỗ thật sự cô không thể chịu nổi! Hơn nữa, đã lâu cô không tới công ty, bây giờ cả việc điều hành tập đoàn từ xa và làm việc trên máy tính cũng không thực hiện thì tập loạn sẽ loạn mất.

Công ty cô có thể không đến, vì mọi việc đều có thư kí thay cô giải quyết và báo cáo tình hình cho cô biết... Nhưng dù sao một số việc quan trọng vẫn cần đích thân chủ tịch là cô đây giải quyết.

- Công việc không thể bỏ? Vậy còn bản thân em thì sao, phải nghĩ đến sức khỏe của mình chứ!

Không ngờ cô lại trả lời mình như thế, Lăng Lãnh Ngạo có phản hồi tức giận lớn tiếng một chút.

Tưởng đâu cô sẽ cùng anh lớn tiếng một phen... Ai ngờ đâu Lãnh Hàn Quyên đột nhiên mím môi, không nhìn Lăng Lãnh Ngạo nữa, cúi đầu tiếp tục làm việc của mình...

- Em...

Lăng Lãnh Ngạo nhíu mày... Sao cô lại như vậy, đây đâu phải là tính cách của cô?

... Chẳng lẽ đây chính là điều trong sách có nói, phụ nữ mang thai tính cách rất khác thường?

- Haizzz...

- Anh làm gì vậy? Buông em ra!

Lăng Lãnh Ngạo lấy mục tiêu "vợ con là trên hết", quyết định thua thiệt trước. Anh thở dài một hơi, vòng qua sau lưng Lãnh Hàn Quyên, không nói một lời liền bế bổng cô lên... Mặc cho cô phản kháng, chống cự liền một mạch ôm cô đi ra ngồi xuống ghế xô pha trong phòng.

- Được rồi, đừng giận, anh biết sai rồi, anh xin lỗi, anh không nên lớn tiếng với em!

Để cho cô ngồi vào lòng anh, Lăng Lãnh Ngạo vùi đầu vào hõm vai cô nhỏ giọng xin lỗi.

Lãnh Hàn Quyên không chống cự nữa, cô ngồi yên trong lòng anh. Thật sự thì cô biết anh làm tất cả cũng vì muốn tốt cho cô. Nhưng mặc dù không muốn, nhưng khi anh lớn tiếng với cô thì trong lòng lại tự dưng đau đớn và ảm ức chưa từng có... Chứ cô đâu phải là loại phụ nữ không nói lí lẽ, hay giận giữ chứ?

- Cũng tại anh lớn tiếng với em...

Nắm lấy hai bàn tay to lớn đang đặt ở eo cô, Lãnh Hàn Quyên rầu rĩ nói.

- Ừ,ừ...là anh sai, từ nay về sau anh sẽ không bao giờ như vậy nữa... Nhưng em cũng phải nghe lời, trong thời gian mang thai không được làm việc nữa, biết không?

- Không được...tập đoàn đang có nhiều dự án lớn, em là chủ tịch không thể bỏ bê được!

Nói đến điểm chủ chốt, Lãnh Hàn Quyên lập tức phản đối, hơn nữa còn có ý thoát khỏi vòng tay của Lăng Lãnh Ngạo.

- Đừng kích động, đừng kích động...

Kiên quyết không buông tay, Lăng Lãnh Ngạo giữ chặt Lãnh Hàn Quyên, rồi anh nói tiếp...

- Anh chỉ nói là em không được làm việc, chứ có nói là không quan tâm tới công việc của tập đoàn luôn đâu...

- Là sao?

Lãnh Hàn Quyên khó hiểu nheo mắt nhìn anh.

- Thì anh sẽ làm thay em...ngốc quá!

Lăng Lãnh Ngạo cười cười nói, còn nhéo mũi Lãnh Hàn Quyên một cái.

Bất mãn đánh lên tay anh một cái, Lãnh Hàn Quyên vùi đầu vào ngực anh:

- Em không có ngốc, anh mới ngốc... Nhưng không làm gì em cũng không thể chịu nổi a~...

Năng lực của anh, cô biết... và anh cũng chính là người mà cô tin tưởng nhất... Nhưng mà...

- Vậy thì như thế này, em thấy sao?

Vừa nói, Lăng Lãnh Ngao vừa bế bổng Lãnh Hàn Quyên lên lần nữa và trở lại ngồi lên ghế sau bàn làm việc, đồng thời cũng để cô ngồi trong lòng anh.

- Như thế này, em vừa có thể giám sát công việc nhưng không tốn công... Anh không rõ chỗ nào em cũng có thể giải thích...

Anh cũng có thể vừa làm việc vừa ôm mỹ nhân trong lòng, như thế thì còn gì bằng!

Câu cuối cùng này Lăng Lãnh Ngao cũng không có nói ra.

Lãnh Hàn Quyên thấy có lí, cũng đồng ý với anh.

Sau đó Lãnh Hàn Quyên nói sơ qua về một vài dự án lớn mà Lãnh thị đang thực hiện...

Sau khi xem xét lại một lần, Lăng Lãnh Ngao thâm rút ra một kết luận rằng: 2/3 các dự án là để đối phó với Trần thị!

Hiểu ra, Lăng Lãnh Ngao trong lòng vui vẻ không thôi. Lần trước khi hai người cùng đối phó Trần gia và Trần Minh Hải là đã trải qua bàn bạc, tính toán một phen.

Còn lần này, anh vừa ra tay cho người đối phó Trần Minh Hải nhưng chưa nói qua với cô... Vậy mà đồng thời cô cũng ra tay a~...

Cái này có thể nói là "tâm ý tương thông" không?

Tuy là trong lòng vui vẻ, suy nghĩ vẫn vơ nhưng bên ngoài Lăng Lãnh Ngao vẫn vô cùng nghiêm túc.

Nắm bắt được tình hình tập đoàn, cùng với trọng điểm của các dự án, Lăng Lãnh Ngao liên tục nói ra nhiều phương án hay và khả thi...

Lãnh Hàn Quyên ngồi trong lòng nghe anh nói và thực hiện, cô không khỏi ngạc nhiên. Những điều mà anh vừa nói ra có nhiều cái trùng với dự tính chưa kịp thực hiện của cô, vài cái còn vượt luôn cả cô!

- Ngao, em thắc mắc, với tài năng này của anh hoàn toàn có thể đưa Lãnh thị lên đứng ngang hàng với Lãnh thị, thậm chí là có thể còn có thể vượt qua... Nhưng tại sao anh không làm?

Lãnh Hàn Quyên ngược mặt lên nhìn Lăng Lãnh Ngao hỏi ra thắc mắc mới nảy sinh trong lòng...

Lăng Lãnh Ngao nhướn nhướn mày, ngã lưng dựa vào ghế, hai tay ôm eo Lãnh Hàn Quyên, dừng dừng nói:

- Anh không thích, với lại cảm thấy như vậy là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Tham thì thâm

Là con người phải biết thỏa mãn với những gì mình đang có. Phải biết có điểm dừng thích hợp. Như Lăng Lãnh Ngao anh đã quá vừa lòng rồi... Lăng gia cũng đã có một chỗ đứng quá mực vững chắc, thì anh cần gì phải bỏ thêm công sức để phân biệt giữa thứ nhất và thứ hai chứ?

Cũng như Trần Minh Hải, phải chi ông ta không quá tham lam, biết thỏa mãn với những gì của Trần gia và ông ta thì bây giờ có bị anh và Hàn Quyên ép buộc gắt gao không?

Câu nói "Tham thì thâm" chẳng sai tí nào!

Lãnh Hàn Quyên ngồi trong lòng Lăng Lãnh Ngao mà không thể tin nổi... Một lão đại Hắc đạo như anh mà lại triết lí đến như vậy sao?

Nhìn ánh mắt Lãnh Hàn Quyên nhìn anh, Lăng Lãnh Ngao liền biết cô đang nghĩ gì. Bàn tay to xoa nhẹ chiếc bụng còn bằng phẳng của cô, anh bật cười:

- Không tin anh sao?

- Chỉ là "bất khả tư nghị"* thôi!

Lãnh Hàn Quyên đặt tay mình lên bàn tay to đang ở ngay bụng cô, ánh mắt ôn nhu dịu dàng cũng nhìn xuống.

Tuy rằng những lời đó do anh nói ra quả thật khó tin... Nhưng nó thật sự rất đúng sự thật...

"Tham thì thâm", tham lam quá mực sẽ bị cái tham hại... Và chắc chắn một điều, lần này ra tay, sẽ làm cho Trần Minh Hải vĩnh viễn...biến mất!

Trò chơi cũng nên gần đến lúc kết thúc rồi.

Theo như chỉ thị của Lãng Lãnh Ngạo, Thế Phương cho khởi động mã số trình tự hủy của lô hàng bị cướp, nhưng lại không làm liền... Mà Thế Phương tính toán thời gian lô hàng nhập kho mới bắt đầu...

Sau đó, như dự đoán, lô hàng đó thật sự được chuyển về kho của Trần gia ở Trung Quốc...

Bởi vì đây là hàng mới do bang Hắc Ưng mới chế tạo có sức công phá cực mạnh, do vậy, nên một số lượng vũ khí được đưa đi nghiên cứu...

Vì vậy, không cần phải nói nhiều, khi trình tự hủy khởi động, 1/3 kho vũ khí kia của Trần gia bị nổ banh xác. Cùng với đó, một số lượng chuyên gia vũ khí của Trần gia cũng chết theo...

Trần Minh Hải khi biết chuyện thì tức giận đến khí huyết công tâm, hộc máu mà hôn mê bất tỉnh...

Ttong khi đó lúc, Trần Minh Luân được Lãng Lãnh Ngạo" giúp đỡ"... Nhân cơ hội anh trai ông ta nằm bệnh viện liền lần lượt tiêu diệt thân tín của Trần Minh Hải, lại dụ dỗ mua chuộc một số... Tung ra nhiều tin đồn có hại cho Trần Minh Hải, từng bước thu tóm quyền lực từ tay ông ta!

Lãnh Hàn Quyên sau khi biết Lãng Lãnh Ngạo ra tay, cũng không nói gì.

Sau vài lần năn nỉ ý ời, cùng với làm nũng, giận dỗi, cuối cùng cũng được anh cho phép trở về New York, nhưng vẫn bị anh theo sát không rời. Trở về New York, nghỉ ngơi một ngày lấy lại sức, ngay lập tức, cô mở liền nhiều cuộc họp lớn với cổ đông, nhân viên cấp cao của tập đoàn...

Vì hồ sơ, kế hoạch điều đã được cô và Lãng Lãnh Ngạo chuẩn bị đầy đủ ở Đài Loan, nên cũng không tốn quá nhiều công sức...

Tuy là thế, nhưng trước khi lao vào làm việc, Lãng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên đã nhiều lần cự cãi quyết liệt... Nhưng lần nào Lãng Lãnh Ngạo cũng phải trước giận dữ, sau thỏa hiệp trước cho cô đi làm...

Còn với nhân viên Lãnh thị, dù rằng không biết rằng vì sao chủ tịch của họ lại phá nguyên tắc từ trước đến nay, muốn chủ động đối phó với một tập đoàn khác... Nhưng với sự kính trọng và lòng tin đối với Lãnh Hàn Quyên, họ cũng không một chút thắc mắc do dự liền bắt tay vào hăng hái làm việc.

Cũng với những chỉ tiêu như lần trước, đánh vào những ngành trọng điểm của Trần thị. Chỉ thêm một điều là lần này mạnh mẽ hơn và trực tiếp hơn...

Không những thế, Lãnh Hàn Quyên còn sai nhóm người của Phi Linh âm thầm theo dõi các vụ làm ăn phi pháp như cờ bạc, mại dâm, buôn bán ma túy của Trần gia... Sau đó lại cung cấp thông tin cho cảnh sát quốc tế (Interpol), mượn tay họ diệt bớt vây cánh của Trần Minh Hải...

Lúc trước, dù cho cảnh sát quốc tế có biết các hoạt động phi pháp của Trần gia, nhưng e ngại thế lực của họ cũng đành nhắm mắt làm ngơ.

Tuy nhiên, lần này họ được Lãnh Hàn Quyên và Lãng Lãnh Ngạo chống lưng cùng phái người trợ giúp... Lập tức họ không còn e sợ Trần gia mà hăng hái đi làm việc, lập công.

Một tháng, chỉ trong vòng một tháng, Trần gia vốn đã không còn quá mức kiên cố sau lần bị Lãnh Hàn Quyên và Lãng Lãnh Ngạo công phá lần trước... Bây giờ lại xảy ra chuyện, bên trong thì nội bộ tranh chấp gay gắt... Trần Minh Hải bệnh đến không dậy nổi, giao công việc lại cho con trai ông ta là Trần Minh Hạo. Trần Minh Hạo cũng không hề thua kém cha hắn, Trần Minh Luân không thể đối phó nổi, nhưng ngay lúc đó Lãng Lãnh Ngạo tiếp thêm một tay làm cục diện thay đổi...

Bên ngoài thì Trần thị bị Lãnh thị chèn ép không thở nổi, hợp đồng bị hủy nhiều vô số kể, cổ đông đòi rút vốn... Nguy cơ bị phá sản lên tới 80%.

Rồi các giao dịch làm ăn lại liên tiếp bị cảnh sát quốc tế và khu vực tóm gọn, bị gài bẫy, chơi lén...

Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm vững chắc, Trần gia trở nên lung lay và nguy cơ chưa từng có!

* Bất khả tư nghị: không thể tin nổi

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Hệ lụy

Trần gia lâm nguy, không chỉ bọn họ khổ sở lo lắng... Mà còn một số kẻ phụ thuộc cũng phải khốn đốn một phen.

Diễn hình như là Dương Thanh Sang, người đang trông chờ vào sự giúp đỡ của Trần Minh Hạo để thu tóm Dương gia...

Nhưng hiện tại bản thân Trần Minh Hạo còn lo không xong, vậy thì ông ta thì phải làm sao?

Lần trước ông ta nghe theo lời Trần Minh Hạo mà đối phó với Dương Thanh Nhân... Dù rằng việc đó thất bại nhưng ông ta cũng đã làm cho hắn ta nhiều việc khác!

Chỉ có điều bây giờ hắn ta không nuốt lời cũng chẳng cách nào giúp được ông ta...

Nghĩ lại càng thấy vô cùng vô lí! Rõ ràng Dương Thanh Nhân phải chết là điều không phải nghi ngờ... Vậy mà đến phút cuối lại xuất hiện vị bác sĩ được cho là truyền thuyết của ngành y kéo hắn trở về từ cõi chết...

Ông ta thật sự không thể hiểu nổi cha con Dương Thanh Nhân gặp được cái vận c** ch* gì mà lại may mắn như vậy? Hết Lãnh thị lại tới Collins Khải Vương xuất hiện giúp đỡ... Đúng là khôn khiếp mà!

Bây giờ thì hay rồi, sau vụ tai nạn đó cha con Dương Thanh Nhân may mắn không chết đã đành... Tin tức Dương Thanh Nhân được bác sĩ Collins Khải Vương cứu truyền ra ngoài... cộng thêm việc kí hợp đồng lúc trước với Lãnh thị... Làm cho nhiều người càng khấn định sau lưng tổng giám đốc công ty xây dựng Thành Long là một ai đó có trong những người nắm quyền cao trong Lãnh thị! Nếu không thì làm sao gặp được nhiều chuyện may mắn như vậy?

Với những suy nghĩ đó, rất nhiều công ty lớn có nhỏ có đều tranh nhau đòi chủ động hợp tác với Thành Long, khiến cho công ty Thành Long bây giờ đã trở nên tầm cỡ trong nước chỉ sau vài tháng ngắn ngủi!

Cũng sau vụ việc lần đó, tuy cha ông ta cũng có trực tiếp giết chết ông ta, nhưng lại trở nên nghi kỵ, không tin tưởng như trước... Hơn nữa, còn đã và đang chậm rãi lấy lại quyền lợi ở Dương gia cũng như trong Dương thị của ông ta!

Chỉ cần nghĩ đến bản thân mình trở thành kẻ trắng tay, không còn quyền lực thì thì ông ta đã không thể chịu nổi rồi.

- Không, không thể như vậy được, không thể chấp nhận được!

Ngồi sau bàn làm việc của tổng giám đốc, ánh mắt Dương Thanh Nhân ánh lên nhiều tia thâm độc nham hiểm cùng không cam lòng nhìn vào những hồ sơ trên bàn làm việc.

Ai đòi làm tổng giám đốc mà lại không được xử lí những công việc quan trọng, không được xem xét hồ sơ dự án lớn...

Mà phải làm gì, phải xem xét nhân sự, giải quyết xích mích nhân viên.... Cái này mà là công việc của một tổng giám đốc sao? CMN thật muốn giết người mà!

Ngay lúc Dương Thanh Sang đang tức tối vô cùng thì điện thoại di động của ông ta đổ chuông.

- Alo!

- Ba à, bây giờ con lên phòng ba được không?

Là Dương Gia Khiêm, con trai ông ta hiện là trưởng phòng kinh doanh của tập đoàn.

- Được!

Dương Thanh Sang tắt máy, để điện thoại xuống bàn, ánh mắt chột lóc. Phải rồi, sao ông ta lại quên mất một điều quan trọng kia chứ?

...

Dương Gia Khiêm vào phòng ba hắn, tùy tiện ngồi xuống trước mặt ông ta...

- Ba à, Lâm Thiên Nhi vừa mới gọi điện cho con nói là ba mẹ cô ấy muốn gặp ba mẹ để bàn chuyện hôn lễ.

Dương Thanh Sang nghe vậy thì trong lòng thầm cười... Ông ta vừa mới nhớ đến nhà họ Lâm, tuy rằng công ty của Lâm gia cũng không phải quá lớn, nhưng cũng là dạng tầm cỡ và có sức ảnh hưởng nhất định ở Đài Loan.

Bây giờ ông ta muốn đoạt quyền Dương gia, nếu được họ Lâm giúp đỡ cũng không phải tệ!

Đang suy nghĩ chuẩn bị mở lời như thế nào... không ngờ họ lại chủ động trước, đúng là ông trời không phụ lòng người!

Thấy ba hần mãi mà không nói gì, Dương Gia Khiêm đứng đưng nói tiếp nói:

- Đồng ý hay không là tùy ba, con sao cũng được!

Đối với hần, có vợ hay không thì cũng vậy! Mà không có thì càng tốt, đỡ có một người đàn bà suốt ngày ở bên tay lái nhãi...

- Sao lại không chứ, con hẹn với họ đi, chiều nay gặp nhau bàn bạc cụ thể.

- Ok, con biết rồi!

Có được câu trả lời, Dương Gia Khiêm đẩy ghế đứng dậy rồi bỏ đi.

Đừng thấy Dương Gia Khiêm làm trưởng phòng kinh doanh mà cho là hần tài giỏi gì. Ừ thì không giỏi nhưng một số việc hần vẫn biết làm, dù gì cũng là người mang tiếng đi du học.

Bây giờ rất nhiều người không biết đều lầm tưởng hần là con người đoàng hoàng nghiêm túc bởi về ngoài lúc nào cũng chỉnh chu đẹp đẽ.

Nhưng mấy ai biết được hần ta là một tên ăn chơi khét tiếng khi còn đi học. Tuy bây giờ thay đổi đôi chút nhưng tính cách ăn chơi, lêu lổng lúc trước cũng không hề bỏ...chỉ kín đáo và cẩn thận hơn thôi!

...

Biệt thự Lâm gia...

Một căn biệt thự rộng lớn với tông màu vàng nhạt làm chủ đạo. Căn biệt thự này họ Lâm cũng mới mua cách đây hai ba năm chứ cũng không phải nơi từng là "nhà" kia của Lãnh Hàn Quyên.

Ở bên trong, hai người từng là "cha" là "mẹ" của Lãnh Hàn Quyên đang cười cười nói nói với nhau. Hai người họ vừa mới trở về sau khi bàn xong hôn lễ của Lâm Thiên Nhi và Dương Gia Khiêm.

- Ha ha, không ngờ mọi chuyện lại dễ dàng như vậy... Tôi còn tưởng Dương Thanh Sang sẽ từ chối chứ?

Lâm Khanh ngồi bắt chéo chân trên ghế, cười cực kì đáng khinh nói với Cố Liễu.

- Nhưng lỡ như bọn họ phát hiện ra...

Vợ ông ta, Cố Liễu thì không giống như chồng, nét mặt lo lắng, nhưng chưa nói xong đã bị ngắt lời...

- Lỡ, lỡ cái gì? Bà chỉ biết lo thừa... Lo mà cẩn thận chuẩn bị hôn lễ sắp tới đi, dám để lộ sự thật ra ngoài thì chết với tôi! Hừ, chỉ cần hoàn thành hôn lễ chắc chắn mọi chuyện sẽ ổn lại thôi!

Trùng mắt khó chịu nhìn vợ ông ta, lớn tiếng một phen liền hừ lạnh bỏ đi.

So với tình hình không tốt của Dương Thanh Sang thì Lâm gia chẳng khá hơn.

Lâm gia từ lâu đã làm việc cho Trần Minh Hải, phụ thuộc vào ông ta, chỉ có điều chuyện này chỉ có đối phương biết được...

Vì vậy khi mà Trần gia, Trần Minh Hải không hay thì Lâm gia cũng âm thầm bị liên lụy.

Hết đường, Lâm Khanh liền chủ động nhắc lại hôn sự đã lâu không nhắc tới... Với mục đích là muốn liên hôn để có thể dựa dẫm vào Dương gia!

Cả Dương Thanh Sang và Dương Khanh đều đồng thời nghĩ đến một cách... Đều muốn tìm sự giúp đỡ, dựa dẫm vào đối phương...

Vì vậy, không biết khi mà cả hai biết được tình hình, và mục đích của nhau thì sẽ như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Cũng như nhau thôi

Để tránh tiếp tục xảy ra tranh cãi không đáng có cùng Lăng Lãnh Ngao... Sau một tuần liên tiếp chủ trì nhiều cuộc họp lớn, Lãnh Hàn Quyên đã chịu ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi.

Còn Lăng Lãnh Ngao, lâu lâu lại ra một vài mệnh lệnh cho Thế Phong và Thế Phuong đi làm, còn anh thì cứ như cái bóng của Lãnh Hàn Quyên, quán quít bên cô suốt tại biệt thự Lãnh gia... Cũng không thêm trở về Canada một chuyến mặc cho ông nhiều lần gọi điện mắng té tát...

Hôm nay vẫn giống như hơn một tháng qua, Lãnh Hàn Quyên ngồi trong lòng Lăng Lãnh Ngao cùng anh làm việc.

Lãnh Hàn Quyên đã mang thai hơn hai tháng, nhưng ngoài vùng bụng to hơn một chút thì đáng người cô vẫn vô cùng hoàn hảo.

Điều này càng làm cho Lăng Lãnh Ngao càng thấy khó chịu vô cùng khi đi ngủ... Sao chứ, mỹ nhân ngay trước mắt mà chỉ có thể ôm không thể ăn thì còn tra tấn nào hơn?

- Xem ra Trần Minh Luân này cũng làm được việc đấy chứ!

Lăng Lãnh Ngao có phần vui vẻ khi xem thông tin nội bộ loạn một đoàn của Trần gia hiện tại.

Mặc dù bất mãn khi phải bị cấm dục, nhưng lúc nào muốn ôm là ôm, muốn hôn là hôn Lãnh Hàn Quyên nên tâm trạng của anh cũng không đến nỗi tệ.

Nhìn người đàn ông ngang ngược, bá đạo lại phá phúc hoặc lúc nào cũng muốn ôm cô, chiếm tiện nghi của cô...trong lòng Lãnh Hàn Quyên một trận bất đắc dĩ!

Rõ ràng là cô chưa từng nói ra cũng như có ý nghĩ trốn khỏi anh? Nhưng tại sao anh cứ ôm cô khư khư mãi nhưng thể chỉ cần buông ra thì cô chạy mất vậy?

Lãnh Hàn Quyên gật đầu đồng ý với câu nói của Lăng Lãnh Ngao.

- Ủ, tuy ngu ngốc nhưng cũng có thể sử dụng được!

Cũng bởi ngu ngốc mới bị Lăng Lãnh Ngao lợi dụng a~...

Chiều này của anh rất là cao tay... không cần làm gì nhiều, chỉ cần lợi dụng lòng tham của con người... Để họ tự đấu đá lẫn nhau, còn anh ngồi một bên làm ngư ông đắc lợi!

- Bởi vậy anh mới có nhiều thời gian ở bên em chứ, đúng không?

Khuôn mặt của Lăng lão đại tự đắc vô cùng nói.

Lãnh Hàn Quyên im lặng, đây thật sự là Lăng lão đại lúc nào cũng mặt lạnh như băng trong truyền thuyết?

Hiển nhiên, Lãnh Hàn Quyên đã quên mất bản thân cô cũng chẳng khác gì Lăng Lãnh Ngao!

Ở bên cạnh anh, cô cũng chẳng thể giữ được biểu cảm lạnh lùng vốn có của bản thân.

Tóm lại, hai người đều như nhau cả thôi!

Đúng lúc này thì có tiếng gõ cửa vang lên... Lãnh Hàn Quyên liền muốn thoát khỏi vòng tay Lăng Lãnh Ngao:

- Anh, buông em ra!

- Không buông!

Lăng Lãnh Ngao nhất quyết không chịu thỏa hiệp.

Biết là không thể xoay chuyển được anh, lại không thể để người bên ngoài chờ thêm. Lãnh Hàn Quyên đành ngồi im, thờ dài một cái, lên tiếng cho người bên ngoài vào.

Người vào không ai khác chính là bác Tần, quản gia của Lãnh gia. Ông bưng một cái khay, trên đó là một ly sữa nóng còn bốc khói nghi ngút.

Mỉm cười phúc hậu, ông nói:

- Cô chủ, sữa của cô!

- Được rồi, bác để đó đi!

Lãnh Hàn Quyên bắc đũa đã, hết nhìn ly sữa lại nhìn Lăng Lãnh Ngao.

Thật là, từ khi biết cô có thai, Lăng Lãnh Ngao đã không cho phép cô đụng vào rượu nữa... Mà thay vào đó là phải mỗi ngày ba ly sữa. Tuy biết rằng uống sữa là tốt, nhưng như thế này mãi cô thật sự không nuốt nổi.

- Mà bác Tần, lần sau bác bảo người giúp việc mang lên cũng được, bác không phải đích thân làm đâu!

Lăng Lãnh Ngạo làm như không thấy ánh mắt ai oán của Lãnh Hàn Quyên, nhìn bác Tàn, anh trầm ồm lên tiếng.

Ông Tàn gạt đầu tủa về đã hiểu, đặt ly sữa xuống trước mặt Lãnh Hàn Quyên. Trước khi đi ra ngoài, ông còn không quên đảo mắt liếc nhìn Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên một cái...

Không ai khác, chính ông là người hiểu rõ nhất cuộc đời nhiều khó khăn, bấp bênh của cô... Ông thương cô không khác gì cháu ruột của mình.

Bây giờ thấy bên cạnh cô có một người đàn ông tốt, hết mực yêu thương cưng chiều thì ông thấy vô cùng vui mừng... Đặc biệt, hiện tại cô còn mang thai...

Nhiệm vụ của ông xem ra sắp hoàn thành rồi!

- Em mau uống đi, kéo nguội!

Nhìn cánh cửa phòng đóng lại, Lăng Lãnh Ngạo chỉ vào ly sữa vẫn không có dấu hiệu được đụng đến, nói.

Lãnh Hàn Quyên không chịu, úp mặt vào ngực anh, khàn nghì.

- Không muốn, hôm nay nghỉ uống một ngày đi...

Ngán chết đi được, cô vẫn thích hương vị cay nồng của rượu vang hơn!

Kéo cô ra khỏi lòng mình, Lăng Lãnh Ngạo nhìn nhìn vào mắt cô:

- Em thật sự không muốn uống?

Lãnh Hàn Quyên gạt đầu... Sao cô cảm thấy nụ cười của anh thật...

- Được, vậy để anh uống giúp em!

Nghe Lăng Lãnh Ngạo nói vậy, Lãnh Hàn Quyên sững sốt, sao dễ dàng vậy?

Trước ánh mắt của Lãnh Hàn Quyên, Lăng Lãnh Ngạo bình thản ung dung bung ly sữa lên, uống một ngụm... Sau đó anh liền bỏ ly xuống, không để cho Lãnh Hàn Quyên kịp hiểu ra chuyện gì đã áp môi lên môi cô, nhanh chóng đẩy hết số sữa trong miệng qua cho cô. Để cho Lãnh Hàn Quyên nuốt hết sữa trong miệng, Lăng Lãnh Ngạo mới buông cô ra...

- Anh...lưu manh...

Lãnh Hàn Quyên tức giận thở hổn hển mắng...

- Quá khen... Thế nào, bây giờ là em uống, hay là để anh "uống" giúp em!

Không tức giận khi bị mắng, trái lại, Lăng Lãnh Ngạo còn cười tươi hơn lúc nãy, liếm đôi môi vẫn còn vương lại chút hương vị thuộc về cô, anh nói.

- Hừ...

Hừ một tiếng, không nói một tiếng nào nữa... Lãnh Hàn Quyên nhăn mặt bung ly sữa lên, mím môi, một hơi cạn sạch.

- Như vậy mới ngoan!

Lăng Lãnh Ngạo hài lòng cười, bàn tay lớn xoa xoa bụng cô.

Không thêm đề ý tới anh nữa, Lãnh Hàn Quyên hất tay anh ta định đứng dậy bỏ đi... Thì đúng lúc chiếc laptop trên báo có gmail tới, cô đành phải tiếp tục ngồi lại vào lòng anh...

Lăng Lãnh Ngạo không quá để ý hành động của Lãnh Hàn Quyên. Chỉ có điều khi cô ngồi lại cũng rất tự nhiên vòng tay ôm lấy eo nhỏ của cô, đặt cằm lên vai cô, cùng cô xem nội dung của gmail vừa nhận được.

Là gmail của Phi Linh, gửi tới từ Đài Loan. Trước khi về New York Lãnh Hàn Quyên đã để cô ấy lại để nắm bắt tình hình ở đó và báo cáo lại cho cô...

Sau khi đọc xong nội dung của gmail, Lãnh Hàn Quyên có điều suy tư... Xoay người lại nhìn vào Lăng Lãnh Ngạo thì bị anh bắt ngờ hôn lên môi một cái...

- Không cần nghĩ nhiều... chắc chắn là đúng như vậy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tin tức sốt dẻo

Lãnh Hàn Quyên trừng mắt với Lăng Lãnh Ngao. Sao lúc nào anh cũng có thể chiếm tiện nghi của cô thế?

Nhìn lại nội dung của gmail, trong đó Phi Linh nói rằng Dương Thanh Sang và Lâm Khanh chuẩn bị kết thông gia, mà hôn lễ sẽ được tổ chức vào một tuần sau.

- Dùng đầu gối nghĩ cũng biết trong hồ lô của bọn họ đang chứa cái gì rồi.

- Vậy thì chứa cái gì, anh nói em nghe xem?

Nhìn Lăng Lãnh Ngao dùng thái độ ngạo mạn, không xem những người kia ra gì, Lãnh Hàn Quyên đặc biệt yêu thích. Chẳng buồn tính toán chuyện khi nãy với anh, cô thích thú hỏi... Cũng muốn biết suy nghĩ của anh có giống của cô không?

- Dương Thanh Sang muốn mượn sức Lâm Khanh để đoạt quyền Dương gia. Còn Lâm Khanh thì muốn dựa hơi Dương gia... Đáng tiếc...

- Đáng tiếc, cả hai đều không biết gì về hoàn cảnh hiện tại của đối phương!

Dựa đầu vào vai anh, Lãnh Hàn Quyên tiếp lời.

- Được rồi, cứ để bọn họ vui sướng một thời gian đi. Còn bây giờ em không cần làm gì nữa, đi nghỉ thôi.

Thấy cô đã có vẻ hơi mệt mỏi, Lăng Lãnh Ngao cười nói, xong thì đỡ Lãnh Hàn Quyên đứng dậy, đưa cô về phòng ngủ.

Dương Thanh Sang và Lâm Khanh đều có ý đồ của riêng mình, nhưng cả hai đều gấp gáp muốn để cho Dương Gia Khiêm và Lâm Thiên Nhi nhanh chóng kết hôn.

Mà Lăng Lãnh Ngao và Lãnh Hàn Quyên cũng chưa ra đòn cuối, họ muốn nhìn biểu cảm sau khi Dương Thanh Sang và Lâm Khanh biết rõ cả hai đều là thùng rỗng kêu to...

Để sự tình càng hấp dẫn, Lăng Lãnh Ngao đã "hảo tâm" một phen. Anh cho người âm thầm "giúp đỡ" che dấu bí mật của bọn họ với đối phương... Cốt để mọi chuyện sẽ không lộ ra quá sớm...mất vui!

Quả nhiên, dưới sự "giúp đỡ" âm thầm của Lăng Lãnh Ngao, một số sự thật bao lần sắp lộ cả đều được giữ kín trở lại...

Đài Loan là đất của ai chứ? Là Dương gia!

Tuy rằng Dương Thanh Sang không còn bao nhiêu tài lực, nhưng Dương Thanh Hoàng thì khác.

Bề ngoài thì ông ra vẻ không quan tâm lắm tới hôn lễ của Dương Gia Khiêm, nhưng cũng là con cháu ruột thịt thì làm sao bỏ được?

Khi mà thấy hôn lễ đó được diễn ra vô cùng gấp gáp, thì ông đã nghi ngờ nhất định bên trong có ẩn khúc. Lập tức, ông liền cho người đi thâm dò, điều tra về Lâm gia...

Kể từ sau khi Trần gia trở nên lung lay bất trắc chỉ hơn một tháng mà cũng đã kéo theo hàng đồng công ty có liên quan... Mà lúc trước không ai biết được, những công ty này không chỉ hợp tác với Trần thị mà còn phụ thuộc... Cho nên, ai biết đâu được công ty Lâm thị cũng nằm trong số đó?

Nhưng cho dù Dương Thanh Hoàng có cho người điều tra bao nhiêu lần, như thế nào thì kết quả vẫn chỉ có một rằng: Lâm thị của Lâm gia vẫn hoạt động, phát triển bình thường, không có gì khác lạ, không ổn!

...

Nhà hàng Lãnh Xuyên...

Đây là nhà hàng năm sao xa hoa sang trọng bậc nhất tại Đài Bắc và thuộc quyền sở hữu của Lãnh thị.

Tổng thể nhà hàng gồm có 5 tầng, trong ngoài đều có màu chủ đạo là trắng với lối kiến tạo hiện đại hoài hòa...

Tầng một là không gian nhà hàng bình thường như bao nhà hàng khác. Tầng hai có mười lăm phòng bao khác biệt dùng cho các khách hàng muốn có không gian riêng. Tầng ba không khác tầng hai lắm, nhưng nó chỉ có mười phòng vip từ một đến mười dành cho khách có thể vip...

Còn tầng bốn, là một tầng riêng biệt khác, có hần thang máy chuyên dụng riêng từ tầng hầm đi lên. Tầng này cũng gần giống như tầng một, cũng là một không gian trung rộng lớn, chỉ có điều bên trong còn được xây dựng thêm khán đài... Và hiển nhiên nơi này được sử dụng để tổ chức đám tiệc, hội họp... Những người có thể sử dụng được nơi này thì cũng chính mình được họ là người có thân phận, địa vị.

Tầng năm là một số phòng nghỉ lớn nhỏ dùng cho khác có nhu cầu, nhưng phần lớn là thường dùng để hỗ trợ cho dịch vụ ở tầng bốn.

...

Hôm nay cũng chính là ngày kết hôn của Dương Gia Khiêm và Lâm Thiên Nhi, và bọn họ đã chọn nhà hàng Lành Xuyên là nên tổ chức.

Lúc đầu Dương Thanh Sang định ra oai bao hết toàn bộ nhà hàng... Nhưng đáng tiếc quản lí không hề chấp nhận. Lại không dám đắc tội với Lành thị nên chỉ đành bao tầng bốn và tầng năm.

Thấy Dương Thanh Hoàng không có ý kiến, Dương Thanh Sang không ngần ngại mà mượn tên tuổi của ba ông ta mà mời rất nhiều doanh nhân và người có địa vị.

- Chúc mừng, chúc mừng...

- Chúc mừng Dương..

Gần tới giờ, khách mời tới lui tấp nập, người nào tới cũng mang một lớp mặt nạ vui vẻ, cười nói một cách tự nhiên nhất... Trong khi đó bên trong lòng họ đang nghĩ gì, đang toan tính điều gì thì chỉ có chính họ mới biết thôi!

Không phải nói chứ hôm nay Dương Thanh Sang tươi cười như hoa... Trong bụng như mở cờ, không ngờ mọi chuyện lại suông sẻ như vậy! Chỉ cần qua vài tiếng nữa, ông ta sẽ có một nguồn nhân lực trở giúp mình đạt thành mục đích...

Lỡ như sau hôm nay Lâm gia có phát hiện ra tình hình hiện tại của ông ta thì cũng không cần phải lo lắng nhiều. Lúc đó, hai nhà đã có mối liên kết với nhau, chỉ cần ông ta đưa ra lợi ích không tin Lâm Khanh không chịu giúp đỡ ông ta?

Lâm Khanh cũng vui vẻ không ít và cũng có những suy nghĩ không khác Dương Thanh Sang là mấy.

Ở bên ngoài đều biết, tuy Dương chủ tịch có hai người con trai, nhưng bao nhiêu năm qua đều xem trọng Dương Thanh Sang hơn.

Vì vậy, không phải nói rằng sau này sẽ giao hết quyền lại cho Dương Thanh Sang hay sao?

Cho nên bây giờ ông ta kết thông gia với Dương Thanh Sang thì sẽ có được Dương gia làm chỗ dựa.

Dương Thanh Sang nghĩ như vậy, Lâm Khanh cũng nghĩ thế... Kẻ nào cũng nghĩ tới tương lai tốt đẹp tươi sáng, mà lại không nghĩ sẽ có chuyện phát sinh bất ngờ...

Khi mà giây phút Dương Gia Khiêm và Lâm Thiên Nhi cùng nhau bước lên sân khấu, chuẩn bị làm lễ và nghi thức...

Thì bỗng nhiên...màn hình led tinh thể mỏng trên sân khấu, lúc này nên phát là hình ảnh cô dâu chú rể và những lời chúc hạnh phúc thì...

Màn hình bỗng vượt tất, mà sau vài giây màn hình sáng trở lại, lại là kênh truyền hình thông tin kinh tế 24 cùng với cô MC vô cùng xinh đẹp cùng với những thông tin vô cùng sốt dẻo...

"Ngay ngày hôm nay sẽ là hai công ty lớn Dương thị và Lâm thị kết thông gia... Theo như thông tin thì đây là một cuộc hôn nhân kinh tế... Chỉ có một điều chúng tôi vừa nhận được...chính là..."

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Hôn lễ bị hủy bỏ

"Ngay ngày hôm nay sẽ là ngày hai công ty lớn Dương thị và Lâm thị kết thông gia... Theo như thông tin nhận được đây là một cuộc hôn nhân kinh tế... Chỉ có điều, chúng tôi nhận được một thông tin vô cùng bất ngờ... Chính là...theo nguồn tin nhận được, ông Dương Thanh Sang hiện tại là tổng giám đốc Dương thị, người mà ai cũng cho rằng sẽ là lãnh đạo tiếp theo của Dương thị lại đang mất danh quyền hành trong tay... Còn Lâm gia, không ngờ cũng là một công ty phụ thuộc Trần thị...cũng như bao công ty khác hiện đang trong tình trạng hết sức khó khăn. Đây là thông tin vừa mới cập nhật, chúng tôi sẽ tiếp tục tìm hiểu và đưa thêm thông tin có liên quan..."

Hiện chúng tôi xin chuyển qua thông tin kinh tế đáng chú ý khác..."

Kết thúc thông tin đó, màn hình led lớn cũng không trở lại hình ảnh cô dâu chú rể, mà tiếp tục một loạt thông tin kinh tế khác, mà trong đó, tin tức về Trần thị cũng được nêu ra...

Không những có lời nói trôi chảy, đầy tính thuyết phục của cô MC xinh đẹp. Mà kèm theo đó còn có hình ảnh hết sức xinh động.

- Chuyện này là sao...sao tôi không biết gì hết vậy?

- Tôi cũng có biết gì đâu...

- Sao lại kì vậy?

...

Quá bất ngờ với tin tức vừa nghe được, các quan khách ai cũng nhón nháo bàn luận sôi nổi. Cũng không ai còn để ý đến cô dâu chú rể đang đứng như trời trồng trên sân khấu...

Khi nhận được thiệp mời dự hôn lễ này, không cần xem xét họ cũng biết là một cuộc hôn nhân kinh tế... nhưng không ai nói ra.

Nhưng tin tức này cũng quá bất ngờ đi... mà thật sự đây là sự thật thì tại sao họ chẳng biết được chút tin tức nào? Rốt cuộc chuyện này là sao chứ?

Còn màn hình led đột nhiên chuyển đổi đúng lúc... Phải biết rằng nhà hàng này là một chi nhánh của Lãnh thị a, đâu phải ai muốn thao túng cũng được...

Chỉ còn một khả năng có thể xảy ra thôi...

Nhiều người xì xào to nhỏ, ánh mắt đảo quanh, nhưng rất nhiều ánh mắt đều không tự chủ dừng lại trên người Dương Thanh Hoàng.

Vì theo họ, khả năng chuyện này có liên quan tới Lãnh thị là không có khả năng... Mà người có quyền lực và sức ảnh hưởng lớn nhất Đài Loan này...

Dương Thanh Hoàng đang vô cùng tức giận và khó hiểu, cũng không ngờ mọi chuyện lại vượt ngoài tầm kiểm soát của ông... Đang nghĩ xem sẽ là thế lực lớn nào đã phong bế toàn bộ tin tức... Thì lại đột nhiên cảm nhận được vô số ánh mắt chú về phía ông...dùng đầu gối nghĩ cũng biết họ đang có ý nghĩ gì?

Nhưng Dương Thanh Hoàng cũng không thêm giải thích hay nói cái gì, ông nhìn thẳng vào Dương Thanh Sang, nghiêm giọng:

- Anh xem giải quyết cho tốt...đúng là mất hết thể diện! Hừ...

Nói xong, ông cũng không nén ở lại, mà ngay lập tức bỏ đi...

Thấy chồng đi về, bà Dương cũng không nhiều lời mà cất bước theo ông... Trong lòng lại không nén được thở dài...

Nhìn theo bóng lưng ông bà Dương, ánh mắt Dương Thanh Sang đầy phần hận, nắm tay nắm chặt lại. Hiển nhiên rằng, suy nghĩ của Dương Thanh Sang cũng không khác gì những người kia...

- Xin lỗi mọi người...hôn lễ hôm nay sẽ bị hủy bỏ...mong các vị thứ lỗi...

Dương Thanh Sang đã phải cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh nói ra một câu.

Trong lòng càng hận ba ông ta hơn khi nghĩ ông cố tình làm vậy để bẽ mặt Dương Thanh Sang hẳn.

Các vị quan khách vừa nghe được Dương Thanh Sang nói câu đó, trong lòng như mở cờ... Từ lúc thấy Dương Thanh Hoàng bỏ về thì bọn họ đã muốn về rồi! Nhưng nói gì thì nói, người nào trước khi ra về cũng lịch sự nói ve câu không sao, còn hào tâm an ủi Dương Thanh Sang... Mặc cho lòng họ đang gào thét vui sướng khi người gặp họa.

Trong này còn có cả giám đốc chi nhánh của Lãnh thị ở Đài Loan... Miệng thì nói lời chia buồn cảm thông, nhưng trong lòng lại khâm phục, sùng bái chủ tịch của ông ta thật biết cách hại người. Còn vui mừng suy nghĩ không biết có được chủ tịch trọng dụng hơn qua vụ này không?

Đợi cho tất cả khách mời ra về, bên trong chỉ còn lại gia đình Dương Thanh Sang và Lâm Khanh... Thì Dương Thanh Sang nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tốt, tốt lắm... Lâm Khanh...mày sẽ phải hồi hận vì dám lừa tao! Còn ở đây làm gì, đi về!

Nhìn Lâm Khanh lúc này đã không còn sức lực ngồi trên ghế nói xong, Dương Thanh Sang liền đảo mắt ra lệnh cho vợ con ông ta.

Bất ngờ vì sao bọn họ lại chủ động nhắc đến hôn sự, ông ta lại vì vui mừng tìm được trở thủ mà sợ ý không xem xét lại... Bây giờ thì hay rồi...những kẻ có gan đắc tội với Dương Thanh Sang này sẽ có kẻ cục không tốt chút nào đâu!

Lâm Khanh lúc này đứng không thể vững được nữa rồi. Chỉ có bao lâu nữa đâu thì mọi việc đã đâu vào đấy...

Nhưng bây giờ thì sao?

Hết rồi, tất cả đều hết rồi... Chẳng những không có được chỗ dựa mà còn đắc tội với Dương Thanh Sang.

Tuy rằng tình hình của Dương Thanh Sang không được tốt cho lắm, nhưng không có quyền lực thì sao? Ông ta vẫn là người của Dương gia!

- Hàn Quyên, đủ độc!

Lưu Diễm Trinh ngồi đối diện với Lãnh Hàn Quyên, không ngại ngần mà đưa ngón cái lên tán thưởng.

Sau khi nhận được tin Lãnh Hàn Quyên đang ra tay đối phó với những người kia, Lưu Diễm Trinh liền không chậm trễ mà từ Braxin lên máy bay tới New York ngay.

Trong căn phòng diễn ra tiệc cưới kia được lắp đặt không ít camera, và hiển nhiên, Lãnh Hàn Quyên và Lưu Diễm Trinh vừa xem diễn biến trực tiếp qua máy tính.

- Cậu cũng không thiếu phần được đâu...

- Ày, sao bọn họ lại không nghĩ kẻ thật sự đứng sau chuyện này là cậu... Mà lại dùng ánh mắt đó nhìn ông ngo... Ách, là Dương Thanh Hoàng nhỉ?

Lưu Diễm Trinh định nói là "ông ngoại của cậu" nhưng nghĩ lại không thích hợp cho lắm nên đổi bằng tên...

Hai người đều không phải là người bình thường, dù rằng những người kia không nói ra, nhưng qua ánh mắt và cử chỉ cũng biết họ nghĩ gì!

Nhìn không ra Lãnh Hàn Quyên có cảm xúc gì... Chỉ thấy cô hơi nhướn mày nói:

- Cậu nghĩ xem!

- Thì chính là... Thứ nhất, trước giờ Lãnh thị và Dương thị không có tí qua lại nào. Thứ hai, hiện tại những cuộc chiến thương trường lớn thì làm gì có ai cho rằng cậu lại rảnh rỗi đi đào hố cho người ta nhảy vào...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tính chiếm hữu quá cao

Nghe xong Lưu Diễm Trinh giải thích, Lãnh Hàn Quyên không nói gì mà gật đầu xem như đồng ý.

Đúng vậy, lời Lưu Diễm Trinh nói rất đúng, những điều này cô cũng nghĩ tới... Mà thú thật thì dù có người suy đoán ra là cô chủ mưu thì cô cũng trả lo ngại gì! Điều cô không ngờ là tất cả nghĩ ngờ lại dồn vào "ông ấy"...

Những người đó có những suy luận thật khiến cô bội phục!

Trước tiên, cứ để cho ông ấy khổ sở đau đầu một thời gian đi... Việc cần thiết trước mắt chính là...

- Hàn Quyên, nhìn ánh mắt của Dương Thanh Sang là biết ngay ông ta đang có ý định với "con mồi" của chúng ta. Cậu nghĩ sao?

"Con mồi" đã gần tới tay, không thể để kẻ khác cướp mất được!

- Yên tâm, mình đã có sắp xếp! Bây giờ thì tới chuyện của cậu một chút.

Lãnh Hàn Quyên ánh mắt xa xa nói, xong lại chuyển tầm mắt vào người bạn tốt của cô.

- Hà, mình thì có cái gì để nói chứ?

- Chuyện của cậu và anh trai nuôi của mình- Brian...

- Hà...khụ...cậu nói... khụ... cái gì vậy, mình và anh ta thì có gì để nói chứ?

Lưu Diễm Trinh vừa mới uống một ngụm cam, chưa kịp nuốt hết thì nghe câu nói của Lãnh Hàn Quyên liền bị sặc. Vừa ho sặc sụa, vừa phản bác...

Hào tâm đưa cho Lưu Diễm Trinh một tờ khăn giấy để lau miệng, Lãnh Hàn Quyên cười như không cười, sâu sắc bỏ thêm một câu:

- Vậy à...không có gì vậy tại sao lại phản ứng mạnh như vậy?

Nếu như là trước đây, Lãnh Hàn Quyên cô chắc chắn không thể nhận ra. Nhưng bây giờ thì khác, đối với một người từng trải, không khó khăn gì cô liền nhận ra sự khác thường của cô bạn sau mấy tháng gặp lại.

Cũng tốt, dù sao thì cô cũng đã có một nửa kia của mình, cũng không thể để cô ấy cô đơn tiếp được.

Lưu Diễm Trinh trong thời gian đầu mới gặp lại Lãnh Hàn Quyên còn e dè đôi chút... Còn bây giờ đã lấy lại được tự nhiên khi còn nhỏ, tròng mắt.

- Phản ứng mạnh gì chứ? Chỉ là sắc nước thôi mà, mình thì làm sao có quan hệ gì với anh ta được?

- Em chắc không, định ăn sạch anh rồi liền chối bỏ trách nhiệm à?

Lời của Lưu Diễm Trinh vừa dứt, lập tức có một giọng nam từ tính vang lên mang theo ngữ điệu "đau lòng".

Brian chậm chạp bước vào theo sau bước chân Lăng Lãnh Ngạo, trên khuôn mặt đậm chất Tây là nét "đau thương" vô cùng.

Chẳng thèm để ý tới ai khác, Lăng Lãnh Ngạo bước vào liền đi thẳng đến bên Lãnh Hàn Quyên, dịu dàng ôm cô vào lòng:

- Sáng giờ thế nào, trong người em có chỗ nào không thoải mái không?

- Anh nghĩ em là người giấy sao?

Không trả lời câu hỏi dư thừa của anh... Lãnh Hàn Quyên hơi bất đắc dĩ nhưng mỉm cười hạnh phúc như ong mỳ.

Lăng Lãnh Ngạo cười cười trước câu hỏi lại của cô. Anh dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn cô, xong lại nhìn hai người khác đang có ở trong phòng.

Còn Lưu Diễm Trinh, từ lúc nghe giọng và bóng dáng của Brian thì cả người trở nên cứng ngắc.

Trời ạ, sao anh ta lại biết cô ở đây mà tìm đến nhanh vậy? Định là cô ở đây tới ngày mai sẽ đi chỗ khác, bây giờ làm sao đây?

- Sao vậy, em định bỏ chốn không chịu trách nhiệm với anh à?

Nhìn Lưu Diễm Trinh cứng người, trong lòng Brian thầm đắc ý nhưng bên ngoài lại tỏ ra đau lòng. Ngồi xuống bên cạnh, còn nắm lấy một bàn tay của cô.

- Ai nói...ai nói tôi chốn chứ...chỉ là tôi... Đúng rồi là tôi sang đây có việc...

Lấp bắp nói không nên lời, Lưu Diễm Trinh cố gắng gút tay ra khỏi tay Brian, rồi tránh xa hết mức có thể... Nhưng nói chưa xong thì thấy mặt Brian càng trở nên ưu sầu, lập tức lông tóc trên người cô đều muốn dựng đứng lên...

Hết chịu nổi, Lưu Diễm Trinh đứng bật dậy, nắm tay Brian kéo đi...

- Đi...về rồi muốn nói gì thì nói!

Chuyện xấu hổ như vậy, không thể lộ ra ngoài được a.

Nhìn theo bóng lưng hai người, Lăng Lãnh Ngạo nhếch môi:

- Cuối cùng cũng đi!

Nghe anh nói vậy, Lãnh Hàn Quyên nheo mắt, nhìn khuôn mặt người đàn ông đang ra vẻ đắc ý không thôi:

- Là anh nói cho Brian biết Diễm Trinh đang ở đây!

Không phải câu hỏi mà là câu khẳng định, nhìn vẻ mặt đắc ý kia của anh là cô biết ngay.

Biểu cảm khi Lưu Diễm Trinh mới gặp Brian khi nãy chính là sự bất ngờ đột ngột, điều đó chứng tỏ cô ấy đến đây rõ ràng Brian không hề hay biết.

Với thế lực của Brian, rất nhanh sẽ tìm ra tung tích của cô ấy thôi, nhưng mà chỉ mới một ngày đã tìm tới... Tốc độ này chỉ có một lý do...có người mật báo!

Mà người đó còn ai khác ngoài người đàn ông phúc hắc, có tính chiếm hữu cao đang ở bên cạnh cô chứ?

- Đúng vậy, là anh làm!

Có gì mà phải dấu diễm? Lăng Lãnh Ngạo thẳng thắn thừa nhận.

Hừ hừ, ai bảo cái cô gái kia đến đây là cứ bám riết theo Hàn Quyên của anh chứ? Làm hại anh thật khó chịu... Nên không suy nghĩ nhiều, anh nói cho Brian biết người phụ nữ cậu ta đang ở đây, để cậu ta tới đem cô ấy đi. Dù sao thì anh đây cũng đang làm chuyện tốt đó chứ!

Lãnh Hàn Quyên cảm thấy buồn cười không thôi, làm sao cô lại không biết anh nghĩ cái gì chứ?

Tính chiếm hữu của anh cũng quá cao đi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Ông nội Lãng

Có thể nói nền kinh tế của Hoa kì là do Lãnh thị làm chủ, là nơi có trụ sở chính của tập đoàn. Thì tại Canada, nền kinh tế lại do Lãng thị chi phối...

Hơn nữa... Lãng gia tuy độ mạnh kinh tế kém Lãnh gia một chút... Nhưng cả giới Hắc đạo Âu-Mĩ đều do họ nắm giữ. Mà nói đúng hơn là nằm trong tay Lãng Lãnh Ngạo...

Vì vậy, từ nhà tổ Lãng gia, tới trụ sở Lãng thị, hay đại bản doanh của bang Hắc Ung đều nằm trên đất nước có diện tích lớn thứ hai thế giới này.

Canada...

Nhà tổ Lãng gia...một toà biệt thự màu xám tro với kiến trúc mang phong cách châu Âu, vừa cổ kính vừa không kém phần trang nhã.

Tuy là nhà tổ, nhưng có rất ít người ở đây, ngay cả anh em Lãng Lãnh Ngạo và Lãng Lãnh Nam cũng rất ít trở về...

Từ rất lâu người Lãng gia đã định cư và phát triển ở đây, và đến thời ông nội Lãng thì càng vượt trội và đưa gia tộc lên tầm cao thế giới..

Để làm được điều đó, ông nội Lãng đã bỏ công bỏ sức, dù cả tuổi trẻ của mình để tập trung vào công việc...

Vì vậy...ông chỉ có duy nhất một đứa con trai là ba của Lãng Lãnh Ngạo và Lãng Lãnh Nam.

Đáng tiếc...đứa con này của ông ấy lại ý lại bản thân là con một và gia tộc hùng mạnh... Không lo học hỏi làm việc mà chỉ lo ăn chơi thành tính...và vô cùng lãng nhãng.

Ngay cả khi đã có vợ và hai đứa con trai, cha của Lãng Lãnh Ngạo cũng không bỏ thói cũ nên đã vô tình hại chết mẹ của Lãng Lãnh Ngạo...

Tính cách máu lạnh vô tình của Lãng Lãnh Ngạo cũng hình thành từ đó!

Cũng do sự việc đó, mà ông nội Lãng đã hoàn toàn hết huy vọng với đứa con trai duy nhất... Và sau này...khi về già ông đã trực tiếp giao hết quyền hành lại cho hai đứa cháu trai của mình rồi trở lại an dưỡng tuổi già...

- Tiểu tử kia...ta hỏi con một lần nữa, rốt cuộc có chịu đưa cháu dâu về ra mắt lão già này không?

Trong thư phòng của mình, ông nội của Lãng Lãnh Ngạo- Lãng Túc Trí tức tối thờ hồn hển chỉ tay vào khuôn mặt Lãng Lãnh Ngạo qua màn hình laptop.

Hiển nhiên là ông nội Lãng đang nói chuyện với Lãng Lãnh Ngạo qua một cuộc gọi video call!

- Ông nội, con đã nói với ông là cô ấy đang mang thai, không tiện đi xa nhiều lần... Khi nào tới hôn lễ ông sẽ được gặp thôi!

Trên màn hình là Lãng Lãnh Ngạo với khuôn mặt sắc lạnh nghiêm nghị, anh không hề bày tỏ thái độ khi thấy ông nội mình tức tối, mà bình thản trả lời!

- Được, ta đồng ý với suy nghĩ của con! Nhưng phải để ta nói chuyện với cháu dâu một chút chứ nhỉ...

- Không thích... Ông nên hảo hảo dưỡng thân thể cho tốt là được!

Trái với thái độ ôn hòa, dịu nhẹ của ông nội Lãng, thì Lãng Lãnh Ngạo vẫn giữ bộ mặt lạnh ngàn năm mà tắt laptop...

Sau khi gấp laptop lại, Lãng Lãnh Ngạo ngồi vắt chéo chân trên ghế, lắc nhẹ ly rượu vang trên tay rồi uống một ngụm, khuôn mặt hơi trầm như có điều suy nghĩ.

Đến khi thấy Lãnh Hàn Quyên nhẹ nhàng mở cửa đi vào thì anh mới thay đổi sự chú ý, ánh mắt dịu xuống:

- Sao lại vào đây? Hay là không thấy anh một chút đã nhớ rồi?

Vừa nói, anh vừa đi tới ôm lấy cô cùng ngồi xuống. Cũng không quên buông lời trêu ghẹo.

- Ai mà thêm nhớ anh...Chỉ là cần tìm anh bàn chuyện với anh mộ chút!

Đã quen với tính cách khác của anh khi ở bên cô. Lãnh Hàn Quyên thuận thể dựa vào lòng Lãng Lãnh Ngao nói.

Cũng không quan tâm, gặng hỏi tới anh vừa làm những gì... Nếu anh muốn thì sẽ nói cho cô biết, không cần thiết phải hỏi!

...

Bên kia, ông nội Lãng bị Lãng Lãnh Ngao ngang nhiên tát mấy thì cũng không quá tức giận... Bởi lẽ...ông đã quá quen với tính cách và hành động của cháu trai.

Con trai không nên nguời, là điều khiến ông vô cùng hối tiếc... Cũng may là trước khi qua đời, con dâu ngoan của ông để lại cho ông hai đứa cháu không tệ, làm ông được an ủi phần nào!

Tuy rằng đứa cháu thứ hai của ông- Lãng Lãnh Nam cũng có tính đào hoa giống cha... Nhưng lại chuần chạc và có tài hơn rất nhiều... Ông tin rằng chắc chắn đứa đó xe không đi vào đường mòn của cha anh.

Còn đứa cháu lớn, cũng là đứa cháu làm ông cảm thấy tự hào và yêu thương nhất... Nhưng anh lại là người quá mức lạnh lùng, cao ngạo, đối với người làm ông nội như ông cũng chỉ hòa hoãn hơn một chút thôi!

Còn đang lo sợ cuộc đời của cháu ông sẽ cô độc bởi cái tính cách đáng sợ, không thích có sự hiện diện của phụ nữ bên cạnh... Vậy ấy mà...đùng một cái, liền được tin bên cạnh anh xuất hiện một người phụ nữ, còn là người phụ nữ ưu tú nhất...

Ấy ấy vậy đó, nhiều lần bảo nó đưa cháu dâu về cho ông gặp mặt, vậy mà cũng bao nhiêu lần thằng cháu quý hóa thẳng thừng từ chối...

- Hừ, anh không đưa cháu dâu về gặp tôi chứ gì? Vậy thì tôi tự tìm tới vậy!

Ông nội Lãng xoa xoa cằm, ánh mắt của người già tám mươi tuổi nhưng lại cực kì minh mẫn và sáng rực!

Đài Loan...

Lâm gia...

Sau khi hôn lễ của Lâm Thiên Nhi và Dương Gia Khiêm bị hủy, cùng với tin tức kia bị lộ ra, thì Lâm thị vốn đang không ổn đã nhanh chóng suy tàn bằng tốc độ cực nhanh... Mà nói chính xác là chỉ sau một đêm!

Lâm thị bắt buộc phải tuyên bố phá sản ngay trong ngày đó.... Nhưng như thế vẫn chưa xong, công ty phá sản, chỗ dựa thì biến thành kẻ địch, bản thân lại mang nợ nần chồng chất.

Đã mấy ngày trôi qua, ba người nhà họ Lâm hầu như chỉ chôn ở trong nhà không dám ra ngoài nửa bước...

- Ông à..h.ức...ông tính...hức...cái gì...huhu...đi chứ... Cứ chôn...thế này mãi cũng...đâu...phải cách tốt đâu...chứ?

Cố Liễu nước mắt ngấn, nước mắt dài, không ngừng dùng khăn lau nước mắt, vừa khóc vừa lắc cánh tay Lâm Khanh.

Lâm Khanh đang vô cùng đau đầu nhứt óc, hai tay ôm đầu ngồi đó nghĩ cách... Vậy mà còn bị Cố Liễu khóc lóc làm phiền, khiến ông ta càng điên tiết lên...

- Khóc... khóc cái gì? Ngoài khóc ra bà không làm được cái gì khác sao? Phiền chết đi được...

Lâm Khanh điên tiết lên, hất cách tay Cố Liễu ra...hung hăng trừng mắt bà ta một cái, liền quay phắt bỏ lên lầu...

Lâm Thiên Nhi ngồi một bên chứng kiến tất cả, hiện tại cô ta cũng còn đâu là dáng vẻ cao ngạo, sang trọng của một thiên kim tiểu thư... Mà bề ngoài lại trên nền vàng vọt xanh xao, khuôn mặt bơ phờ đỡ dấn.

Thấy mẹ cô ta bị cha cô ta hất té xuống đất, cô ta cũng chẳng hề bận tâm tới đỡ... Chỉ hững hờ nhìn thoáng qua một cái cũng bỏ về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Phần thưởng

Nhưng dường như đời không như là mơ, ông trời cũng rất thích trêu người...

Khi mà Lâm Khanh vừa đặt bước đầu tiên lên lầu hai... Thì...

Đoàng...

Áaa...

Tiếng súng nổ vang vọng lên, kèm theo là một tiếng hét đau đớn kinh hoàng...

Ba người nhà họ Lâm, kẻ đứng trên lầu, người giữa cầu thang, người ngồi trên đất sợ hãi, không hện mà cùng nhìn ra phía cửa lớn-nơi phát ra tiếng súng và tiếng hét...

Chỉ thấy trước cửa, người giúp việc cuối cùng của lâm gia vừa mới dọn đồ đạc bỏ đi, hiện đang nằm bất tỉnh nhân sự trên một vũng máu... Mà trên ngực trái của cô ta, không hề nghi ngờ là một vết đạn xuyên tim!

- Áaaaa...

Không đề cho ba người nhà họ Lâm tốn công suy nghĩ chuyện gì đang xảy ra... Thì...từ ngoài cửa đã vang lên một loạt tiếng bước chân trầm ỏn.

Từ bên ngoài đi vào là ba người đàn ông với bộ dạng hung thần ác sát, trên tay mỗi người đều cầm một khẩu súng lục. Họng súng trên tay người đang ông đi đầu còn làn khói trắng nhẹ nhẹ bay lên do vừa mới bắn...

- Mấy người...mấy người là ai, sao lại...tự tiện vào nhà tôi?

Dù chỉ cũng là tình nghĩa vợ chồng hơn hai mươi năm, Lâm Khanh bỏ qua bức tức lúc này đối với Cố Liễu, vội vàng chạy xuống đỡ bà ta lên...

Xong rồi còn ngu ngốc nhìn mấy người mới bước vào, run lấy bầy hỏi dư thừa một câu.

Nghe Lâm Khanh hỏi, tên đi đầu lộ ra biểu cảm buồn cười đáng khinh, đưa họng súng còn chút khói trắng lên miệng thổi thổi... Rồi nhìn hai tên đằng sau cười phá lên...

- Hahaha...nó hỏi tui mình là ai kia? Tui bây nói cho nó biết đi!

- Tui tao là người tới lấy mạng cả nhà mày...

Đoàng...

Một trong hai tên đằng sau nói... Xong liền dùng súng bắn liền một phát xuống sàn nhà, cách chỗ Lâm Thiên Nhi đứng vài mét... Lâm Thiên Nhi hoảng sợ hét toáng lên, ngồi bịch xuống ngay tại chỗ không dậy nổi...

- Đứng, đừng giết tôi... Tôi không muốn chết... Ba ơi cứu con...con không muốn chết...con không muốn...

Lâm Khanh đau lòng không thôi nhìn con gái, nhưng cũng bất lực. Còn Cố Liễu, khi nghe tiếng súng vừa rồi cùng tiếng hét của con gái bà ta thì trực tiếp ngất xỉu trong lòng Lâm Khanh.

- Đúng vậy, ai kêu các người dám đắc tội với ông chủ của chúng tôi...làm ông ấy bị bẻ mặt một phen...

Tên cầm đầu nói, chẳng thèm quan tâm tới phản ứng, lời cầu xin của Lâm Thiên Nhi...

- Ông chủ của mấy người...là Dương Thanh Sang sao?

Lâm Khanh ngờ vực hỏi lại, có chết cũng phải biết người muốn giết mình là ai chứ!

- Thông minh!

Dù đã đoán biết trước Dương Thanh Sang tuyệt đối sẽ không bỏ qua món nợ đó... Nhưng Lâm Khanh cũng không ngờ sẽ đến nhanh như vậy?

Lâm Khanh nhìn ba họng súng đen ngòm nhắm vào mình, ông ta tuyệt vọng ngồi bịch xuống... Ngơ ngác hết nhìn lại nhìn con, cũng không nói được tiếng nào nữa...

Xong rồi, thôi xong rồi...cuộc đời ông ta sẽ kết thúc tại đây sao, ông ta thật không cam lòng...

Tên cầm đầu kia thấy ba người nhà họ Lâm như vậy, cũng chẳng có một tia dao động trong lòng, lạnh lùng ra lệnh...

- Giải quyết đi!

Theo ba chữ buông xuống, lòng Lâm Khanh nặng trĩu, yên lặng nhắm mắt chờ đợi cái chết...

Đoàng... Đoàng... Đoàng...

Ba tiếng súng vang lên liên tiếp.

Song...

Người ngã xuống lại không phải là ba người nhà họ Lâm... mà chính là ba tên thuộc hạ của Dương Thanh Sang. Chính xác là mỗi tên ăn chọn một viên đạn lên đầu... chết ngay lập tức mà không hề kêu lên được tiếng nào!

Dương Thanh Sang vốn đã nhắm mắt chờ chết, theo từng tiếng súng vang lên lòng cũng run theo... Nhưng nghe tiếng súng mà đợi một một lát cũng không có cảm giác đau đớn như đã nghĩ... Thì ông ta khó hiểu mở mắt ra, lập tức cảnh tượng trước mắt làm ông ta trợn trừng mắt.

- Aaa...

Chẳng để cho ông ta tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra thì đã bị đánh cho ngất xỉu, Lâm Thiên Nhi cũng cùng chung số phận...

Chỉ thấy từ thấy từ bên ngoài lẫn bên trong đồng loạt xuất hiện hơn mười người đàn ông mặc vest đen... Sau khi lưu loát đánh ngất Lâm Khanh và Lâm Thiên Nhi liền bỏ cả ba người nhà họ Lâm vào bao tải rồi khiêng đi...

Và có một điều không thể nghĩ ngờ rằng: ba tên kia là bị những người này bắt chết! Thêm một điều hiển nhiên mục đích của những người này cũng không có ý tốt với người nhà họ Lâm... Bởi vì có ai có ý tốt mà lại đánh ngất người ta, rồi bỏ vào bao tải đem đi không?

Lăng Lãnh Ngạo mặc áo thun đen và quần thể thao đơn giản ngồi trong phòng, sau bàn làm việc. Dù là mặc đồ bình thường, đơn giản mà không phải những bộ âu phục hàng ngày thì khí chất cao ngạo vương giả trên người anh cũng chẳng giảm đi một chút nào!

Ánh mắt anh chăm chú vô cùng nhìn vào màn hình máy tính trước mặt, tay chốc lát lại gõ lên bàn phím vài cái... Không biết là anh đang xem và làm cái gì mà lâu lâu lại nhíu mày, có lúc lại chống cằm suy tư... Chẳng biết có chuyện gì lại có thể làm khó được cho Lăng lão đại tài năng xuất chúng đây nữa?

Đề tài suy nghĩ của Lăng Lãnh Ngạo bị đánh gãy bởi tiếng gõ cửa phòng.

- Vào đi!

Lấy lại dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo, anh lạnh giọng ra lệnh. Hoàn toàn biết rõ bên ngoài là một người khác mà không phải Lăng Hàn Quyên... Vì giữa hai người chẳng bao giờ cần thiết phải gõ cửa như vậy!

- Lão đại!

Thế Phong đi vào, anh cung kính nói.

Lăng Lãnh Ngạo ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, hỏi:

- Có chuyện gì?

Thế Phong và Thế Phương đã theo anh gần mười năm, cả hai người đều biết rõ quy tắc của anh. Nếu không có chuyện gì tuyệt đối sẽ không làm phiền anh.

- Lão đại, A Dương gọi về báo cáo nói mọi chuyện đúng như anh dự đoán... Cậu ta đang đợi chỉ thị tiếp theo của anh!

- Được rồi, báo cậu ta dùng chuyên cơ đưa người về đây, tránh để lộ thông tin gì ra ngoài!

Lăng Lãnh Ngạo nhếch bậc môi bạc mỉm cười, ánh mắt chứa đầy tia nguy hiểm. Thế Phong dạ vâng nhận lệnh, sau đó liền nhanh chóng lui ra đi làm việc.

Thế Phong đi rồi, Lăng Lãnh Ngạo cũng gấp máy tính lại...

Nhẹ nhàng thành thạo mở cửa căn phòng ngủ vốn là không gian riêng của Lăng Hàn Quyên mười mấy năm ra... Lăng Lãnh Ngạo lập tức thấy được bóng dáng Lăng Hàn Quyên... Cô hiện đang khoác áo choàng ngủ nằm dựa vào đầu giường, hai tay thì khoanh trước ngực. Qua một thời gian dài ở bên nhau thì Lăng Lãnh Ngạo liền biết là cô đang suy tính cái gì đó?

- Đang nghĩ cái gì vậy?

Từ phía sau ôm cô vào lòng, Lăng Lãnh Ngao yêu thương hôn lên trán cô rồi dọc xuống chiếc cổ mảnh khảnh quyến rũ... Bàn tay anh theo thói quen không quên vuốt nhẹ lên bụng cô.

Từ khi anh mới mở cửa phòng, Lãnh Hàn Quyên đã biết, nhưng cô cũng không mấy để tâm. Giây phút này lại được chìm trong vòng tay ấm áp quen thuộc thì cô cũng không thể làm ngơ được nữa.

- Nghĩ đến một số chuyện linh tinh đó mà! Mà anh xong việc rồi sao?

Lãnh Hàn Quyên hơi né tránh đôi môi của anh... Thấy anh bắt mắt liền cười tươi, chủ động hôn lại lên môi anh một cái.

Đối với cái hôn như chuồn chuồn lướt qua của cô, Lăng Lãnh Ngao không vừa lòng hừ nhẹ. Cô không muốn nói thì anh không chẳng hỏi thêm nữa...

- Xong việc rồi... Anh có chuyện này muốn nói cho em biết!

- Chuyện gì vậy?

Lăng Lãnh Ngao ghé sát vào tai Lãnh Hàn Quyên nói vài câu, chỉ thấy sau khi nghe xong, khuôn mặt của Lãnh Hàn Quyên cũng chẳng biểu hiện rõ cảm xúc gì.

Nhưng đó là đối với người ngoài, còn Lăng Lãnh Ngao thì biết rất rõ là cô đang hưng phấn.

- Sao, có nên cho anh một phần thưởng gì không!

Khuôn mặt Lăng Lãnh Ngao lấp lánh ý cười... Lãnh Hàn Quyên nghe thấy vậy liền lộ ra tươi cười, ôm lấy cổ anh rồi chủ động dang đôi môi lên cho anh...

Lần này không giống như nụ hôn nhẹ lướt qua như lúc nãy, mà là một nụ hôn nồng nàn, chất chứa tình yêu nóng bỏng...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Ông nội Lăng tìm tới cửa

Sáng hôm sau...

Lãnh Hàn Quyên có phần hơi mệt mỏi được Lăng Lãnh Ngao ôm xuống lầu ăn sáng...

Tối hôm qua Lãnh Hàn Quyên vốn là chỉ định hôn anh một chút... Ai ngờ lại không nghĩ tới làm cho con mãnh thú vốn đã bị áp chế trong anh hơn một tháng nay bùng phát... Làm hại cô bị anh dày vò mấy giờ liền. Mặc dù là anh chưa thực hiện luôn bước cuối cùng nhưng bao nhiêu đó cũng đủ làm cô mệt mỏi rồi!

Còn Lăng Lãnh Ngao, tuy chưa được thỏa mãn cũng không thể làm gì quá chón được... Anh biết rõ cái gì nặng cái gì nhẹ... hơn nữa đối với một tình yêu thiết tha chân thành thì phải biết chờ đợi, nhẫn nại!

- Em ăn đi!

Lăng Lãnh Ngao tỉ mỉ dọn dĩa, dùng dao cắt nhỏ sẵn phần thịt bò beefsteak của Lãnh Hàn Quyên xong liền đẩy đến trước mặt cô.

Sau câu nói đó của Lăng Lãnh Ngao thì cả phòng ăn rơi vào yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ có tiếng dao nĩa va vào nhau.

Cả Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao đều có thói quen giữ im lặng khi ăn, khi không thực sự cần thiết thì sẽ chẳng bao giờ nói chuyện khi dùng bữa.

Lãnh Hàn Quyên dù cơ thể có phần mệt mỏi nhưng cô cũng không biểu hiện ra ngoài, mà như mọi khi tao nhã dùng bữa.

Khi mà Lăng Lãnh Ngao đang xử lý những miếng thịt cuối cùng còn lại trên đĩa thì Thế Phong từ bên ngoài đi vào... Cậu ta tới thẳng bên người Lăng Lãnh Ngao, cúi người xuống và nói nhỏ bên tai anh điều gì đó...

Nghe xong, Lăng Lãnh Ngao liền cho Lãnh Hàn Quyên cũng đang nhìn anh một ánh mắt ẩn ý.

- Đối xử với họ cho "tốt", chút nữa tôi sẽ tới đó!

Ăn nốt hết miếng thịt trên đĩa, sau khi dùng khăn lau miệng và tay, anh nói.

Lãnh Hàn Quyên nhướn mày nhìn theo hướng Thế Phong rời đi, cũng không nói gì... Nhưng khi cô vừa cúi đầu nhìn xuống bàn tìm khăn lau miệng thì đã cảm thấy bất dĩ vô cùng...

Bởi vì trước mặt cô vốn dĩ là một chiếc đĩa không, vậy mà bây giờ nó đã yên vị một bên... Thay thế vị trí đó chính là một ly sữa nóng còn đang bốc khói...

Lãnh Hàn Quyên mỉm cười, cô nhìn qua Lăng Lãnh Ngạo, thì thấy anh đang rất bình thản thưởng thức một ly Whiskey một cách ngon lành.

Lãnh Hàn Quyên thở dài, biết là dù có nói gì cũng không thay đổi được, bèn bung ly sữa lên uống.

Nếu như những tiểu thư khuê các quen uống nước trái cây, sinh tố...uống thử rượu có biểu cảm như thế nào, thì lúc này khi Lãnh Hàn Quyên uống sữa thì có biểu cảm chính là như vậy!

Thật ra thì Lãnh Hàn Quyên hoàn toàn có thể cự tuyệt, không uống sữa mà làm theo những gì cô thích... Nhưng cô lại không làm vậy, mà ngoan ngoãn uống sữa như vậy cũng bởi vì cô không phải là người phụ nữ có suy nghĩ nông cạn, thích làm theo cảm tính. Bởi vì cô biết, nếu như cô không nghe Lăng Lãnh Ngạo về khoảng này, chắc chắn ít nhiều hai người lại xảy ra bất hòa... Và đó cũng là điều cô không muốn nhất!

...

Sau khi ăn sáng xong, Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên lên phòng thay đồ để đi ra ngoài...

Nhưng khi hai người vừa trên lầu xuống tới dưới thì lại thấy bác Tàn quản gia của Lãnh Hàn Quyên đi tới:

- Cô chủ, có người tới tìm cô chủ!

- Là ai chứ?

Lãnh Hàn Quyên khó hiểu, cô nhìn sang Lăng Lãnh Ngạo thì thấy anh cũng không biết gì giống cô. Liền hơi nhíu mày hỏi bác Tàn...

Bác Tàn cũng lắc đầu tỏ vẻ đăm chiêu:

- Bác cũng không rõ, là một người đàn ông đứng tuổi. Nhìn bề ngoài và khí chất thì có là không đơn giản... Nhìn hơi quen mắt nhưng nhất thời bác không thể nhớ là ai!

- Thôi, bác cứ mời ông ấy vào xem sao?

Thôi thì dù sao việc của cô cũng không gấp gáp, để xem là ai muốn gặp cô, gặp cô để làm gì?

Lăng Lãnh Ngạo cũng không có ý kiến gì đối với quyết định của Lãnh Hàn Quyên. Anh cùng cô cùng xuống phòng tiếp khách ngồi.

Khi ước định thời gian đã gần đủ để một người đi từ cổng vào thì hai người nghe được tiếng nói bất ngờ xen lẫn ngạc nhiên của Thế Phong.

- Lão, lão gia...sao người lại tới đây?

- Sao hả, còn biết cái lão gia này sao? Tôi nghĩ cậu chỉ còn biết tới lão đại của cậu thôi đấy chứ!

Người tới muốn gặp Lãnh Hàn Quyên không ai khác chính là ông nội Lăng- Lăng Túc Trí. Ông hung hăng trừng mắt nhìn Thế Phong rồi rõ lên đầu cậu ta một cái.

Có một điều mà cô rất ít người biết được. Chính là...hai cánh tay trái và phải của Lăng lão đại, cũng tức là Thế Phong và Thế Phương đều là được ông nội anh nuôi dưỡng và đào tạo từ nhỏ!

Đến sau này, khi mà Lăng Lãnh Ngạo bắt đầu bộc lộ tài năng và xây dựng thế lực, ông nội Lăng đã để cho hai người theo hỗ trợ anh đến bây giờ...

- A...ui đâu! Lão gia à, Thế Phong làm sao có thể quên được người, vẫn luôn nhớ rất rõ nha!

Thế Phong bị ông nội Lăng vỗ lên đầu một cái liền nhảy cẫng lên kêu đau...mặc dù cậu ra chẳng thấy đau tí nào!

- Hừ, như vậy thì tốt...

- Ha ha...lão gia, người đi đường xa chắc cũng mệt rồi... Mau vào trong thôi, lão đại và chị dâu đang đợi người bên trong!

Thế Phong cười ha ha hướng ông nội Lăng, rồi đích thân đưa ông vào trong.

Cậu cũng không ngờ lão gia lại đích thân sang đây à nha? Mà cũng phải, trông khi ông ấy nhiều lần muốn gặp chị dâu, ấy vậy mà lão đại chẳng chịu đưa về...

- Chỗ này bao nhiêu năm qua vẫn vậy, chẳng thay đổi gì cả? Haizzz...đúng là cảnh còn người mất mà!

Vừa đi theo Thế Phong vào trong, ông nội Lăng vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh... Lại không nén được thở dài cảm thán.

- Không biết, ông là...

- Ông nội, sao ông lại tới đây?

Lãnh Hàn Quyên nhìn người đàn ông đứng tuổi đi vào, lại xem xét khí chất và phong thái hơn người của ông mà ngỡ vực hỏi... Nhưng chưa hỏi hết câu, thì Lăng Lãnh Ngao có thái độ hơi lạ này giờ lại cắt ngang và hỏi một câu khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

- Chân tôi, tôi muốn đi đâu thì đi, tới đâu thì tới. Bây giờ tôi đi gặp cháu dâu của tôi, không tới lượt Lăng lão đại như anh quản!

Ông nội Lăng không thèm để ý tới Lăng Lãnh Ngao, sau khi nói hai câu thì không nhìn mặt anh nữa, mà lại dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Lãnh Hàn Quyên.

- Con là Lãnh Hàn Quyên?

Không phải câu hỏi mà là câu khẳng định. Ông Lăng càng không ngừng quan sát Lãnh Hàn Quyên từ trên xuống, sau cùng thì dừng lại ngay bụng cô, ánh mắt còn sáng hơn lúc này...

Đây là cháu dâu của ông nga, ở ngoài còn đẹp hơn trong hình rất nhiều lần. So với nhiều năm trước lại càng nổi bật hơn! Vừa xinh đẹp lại tài giỏi...xem ra tên tiểu tử này cũng biết lựa chọn lắm!

- Đúng vậy, con là Lãnh Hàn Quyên!

Lãnh Hàn Quyên gật đầu thừa nhận. Không ngờ ông nội của anh lại tự sang đây... Nghĩ lại cũng thấy cô thật vô, mãi mê tập chung vào công việc mà quên mất phải đến gặp ông... Mà hình như Ngao từng nói đưa cô về...nhưng khi cô đồng ý thì anh lại thôi không nhắc tới nữa?

Nhưng mà...vấn đề trước mắt chính là...

- Ông nội, ông đừng có dùng ánh mắt đó nhìn vợ con!

Không cần tới lượt Lãnh Hàn Quyên lên tiếng.. Thì đã có người đàn ông bá đạo có tính chiếm hữu cao nào đó nói ra tiếng lòng của cô!

Lăng Lãnh Ngao không mấy thiện cảm với ánh mắt sáng rực của ông nói Lăng cứ nhìn chăm chăm Lãnh Hàn Quyên. Liên bá đạo lên tiếng nhắc nhở ông, cũng không quên kéo Lãnh Hàn Quyên ôm vào lòng.

- Khụ...khụ...

Ông nội Lăng cũng biết bản thân không đúng, liền giả vờ ho khan vài tiếng... Làm sao được, ông thật sự muốn có cháu cố lắm rồi.

- Hàn Quyên, gọi một tiếng ông nội nghe xem nào!

Ông nội Lăng lấy lại phong độ, nhưng ánh mắt lại chờ mong nhìn Lãnh Hàn Quyên.

Ông rất mong có một đứa cháu gái để hao hao yêu thương, cưng chiều, nhưng lại không có được... Bây giờ có cháu dâu ông sẽ yêu thương vô cùng!

Lãnh Hàn Quyên cũng chẳng phải mấy cô gái hay e thẹn mất cỡ hay gì. Cô rất tự nhiên mà hướng ông nội Lăng, giọng điệu có vẻ ôn hòa mà chính cô cũng không hay biết...

- Ông nội!

- Ha ha ha...tốt, tốt, tốt...

Ông nội Lăng khoát tay cười lớn, nói liền ba tiếng tốt.

Tiếng "ông nội" thoát ra khỏi miệng, khoe mắt Lãnh Hàn Quyên lóe lên tia ôn hòa cùng hoài niệm.

Hai từ này cũng đã từ nhiều năm rồi cô không còn được rồi nữa... Từ lúc người ông nội hết lòng hết dạ yêu thương cô vĩnh viễn rời xa cô...

Hôm nay nhìn thấy ông nội Lăng cô lại không khỏi nhớ đến ông. Cũng là một bộ dáng uy nghiêm như thế, cũng là một người ông hết mực yêu thương cháu mình như thế...

Ông nội...ông không cần lo cho Hàn Quyên nữa, bây giờ con cũng không còn cô đơn một mình nữa, ông hãy yên tâm đi!

Lăng Lãnh Ngao nhìn người thương có vẻ hơi thất thần ở trong lòng. Nhưng thái độ lại thập phần ôn hòa, anh cũng không nói gì, chỉ là vòng tay lỏng lẻo siết chặt cô hơn!

Lúc này anh cảm thấy hối hận, hối hận vì không đưa cô về gặp ông nội.

Bác Tàn quần gia đứng ở vị trí hàng ngày của bản thân. Nghe được cuộc nói chuyện của mọi người thì ánh mắt chợt sáng tỏ...

Ông đã nhớ ra vì sao lại cảm thấy người đàn ông đứng tuổi đó quen mắt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Kể dở hơi

- Ông nội, câu nói lúc nãy khi ông mới vào đây là có ý gì? Tại sao ông lại nói như vậy?

Sau vài giây phút hoài niệm ngắn ngủi, Lãnh Hàn Quyên hồi phục tinh thần, hướng ông nội Lăng thắc mắc...

Lúc mới vào ông có nói" bao nhiêu năm qua vẫn vậy, chẳng thay đổi gì cả" rồi" cảnh còn người mất".

Chẳng lẽ ông từng đến đây sao?

Một tiếng ông nội, hai tiếng ông nội làm cho ông nội Lăng cực kì vui vẻ. Nghe Lãnh Hàn Quyên hỏi liền không cần suy nghĩ mà nói:

- Đây không phải là lần đầu tiên ta đến đây...lần gần đây nhất là vào tang lễ của ông nội con vào sáu năm trước! Lúc đó ta cũng từng gặp con...nhưng mà do hoàn cảnh mà, chắc con cũng không nhớ đâu!

Lãnh Hàn Quyên hiểu ra, cũng gật đầu. Hóa ra là ông đến lúc đó...khi đó dù cô có trưởng thành, có mạnh mẽ trước tuổi bao nhiêu... Thì đối với một người con gái 17 tuổi lại mất đi người ông, vốn là người thân duy nhất khi đó thì cũng chẳng cảm cụ nổi...

Trong tang lễ của ông nội lúc đó người đến chia buồn thật sự rất đông, mà cô lại chẳng có tâm trạng để tiếp đoán ai nên tất cả đều do bác Tàn xử lí... Thì làm sao nhớ mặt được người nào chứ?

Khi đó nếu không có ba và anh trai nuôi ở bên cạnh động viên giúp đỡ...cô cũng không biết bản thân có trụ lại được không?

Mà khoan đã, " lần gần đây nhất"...

Như hiểu được suy Lãnh Hàn Quyên, ông nội Lăng cười nhẹ... Ông hơi ngẩng đầu nhìn vào khoảng không vô định, như có điều hoài niệm

- Tuổi trẻ bồng bột ấy mà, hồi đó, khi ta và ông nội con còn trẻ, cả hai khi đó đều mới tiếp nhận tập đoàn từ gia tộc... Trẻ tuổi háo thắng, cả hai lại đều có tài nên không ai nhường ai mà cạnh tranh quyết liệt trên thương trường. Tuy rằng khi đó Lãnh thị và Lăng thị đều chưa có quy mô, to lớn như bây giờ... Nhưng cũng nắm huyết mạch kinh tế Bắc Mĩ, còn nhớ...có một giai đoạn ta và ông ấy đã làm cho kinh tế cả một khu vực bị rối loạn nghiêm trọng!

Nói tới đây thì ông nội Lăng hơi dừng lại, liếc Lăng Lãnh Ngao và Lãnh Hàn Quyên mà trong lòng âm thầm cảm thán.

Haizzz...đúng là Trường Giang sóng sau đê sóng trước...nhìn xem, cũng cỡ tuổi với mình hồi đó mà tụi nhỏ lại trầm ổn chính chắn đến thế!

- Không đánh không quen biết, qua một thời gian ta và ông ấy vẫn không phân được cao thấp, không ai hạ được... Từ từ lại trở thành bạn thân với nhau!

- Nhưng nếu hai người là bạn thì tại sao con lại chưa từng nghe ông con nhắc tới ông, cũng chưa từng thấy hai người qua lại?

Lãnh Hàn Quyên tinh ý nhận ra một điểm mâu chốt. Ngay khi ông nội Lăng vừa dừng lại liền hỏi tới.

- Là vì có người dở hơi gây chuyện không đâu trước, cho nôi hai người tuyệt giao không qua lại nữa!

Không cần tới lượt ông nội Lăng giải đáp khúc mắc của Lãnh Hàn Quyên, Lăng Lãnh Ngao đã tựa tiểu phi tiểu, thâm ý nhìn ông nội Lăng nói.

Ông nội Lăng bị lời nói và cái nhìn của Lăng Lãnh Ngao làm cho chợt dạ, ông hần giọng:

- Hum...đúng là như vậy!

Xong rồi còn không quên dùng ánh mắt" yêu thương" trừng Lăng Lãnh Ngao, nhưng khi chạm phải ánh mắt Lãnh Hàn Quyên liền thay đổi biểu cảm thành tươi cười ngay lập tức.

Lãnh Hàn Quyên cũng chẳng mấy để ý tới những sắc thái trên mặt ông nội Lăng. Cô chỉ ngạc nhiên nhìn Lăng Lãnh Ngao, không ngờ anh cũng biết những chuyện này... Ngoài ra còn những gì anh biết mà cô chưa biết nữa không?

Ở với nhau bao lâu nay, chỉ cần thấy ánh mắt của Lãnh Hàn Quyên, Lăng Lãnh Ngao liền hiểu cô đang nghĩ gì! Trực tiếp bỏ qua cái nhìn "yêu thương" của ông nội anh, Lăng Lãnh Ngao bắt chặp có mặt người khác mà yêu thương hôn lên trán Lãnh Hàn Quyên:

- Khi nào rảnh anh sẽ kể cho em nghe!

- Ừ!

Nhưng trái với hai ngược ngọt ngào vui vẻ... Thì ông nội Lăng sau khi nghe câu đó của Lăng Lãnh Ngao thì thiếu điều lông tóc điều dựng lên, ánh mắt nhìn cháu nội đức tôn của ông càng thêm "yêu thương"!

- Khụ...khụ...thôi được rồi, được rồi...chuyện cũ hết rồi, cho qua hết đi! Giờ tới nói chuyện của hai đứa...

Cảm thấy không ổn, ông nội Lăng liền ho khan vài tiếng, hạ giọng đổi chủ đề...

Nói về chuyện xích mích mâu thuẫn rồi dẫn tới tuyệt dao của ông nội Lăng- Lăng Túc Trí và ông nội của Lãnh Hàn Quyên- Lãnh Hàn Quân thì phải trở lại rất nhiều năm về trước!

Hai người đấu đá, cạnh tranh với nhau trên thương trường hai ba năm. Đấu tới đâu lui mà không thể phân được thắng bại thì lại đâm ra nhàm chán, thế là từ thù hai người lại kết bạn hợp tác cùng nhau!

Khi đó, hai người đều đã ngoài ba mươi và có vợ có con.

Bạn thì bạn, dù có thân tới đâu thì cũng làm sao bằng được tình bạn lâu năm từ nhỏ được?

Hai người qua lại khoảng mười mấy năm, mâu thuẫn cũng hay thường xảy ra nhưng lần nào cuối cùng cũng kết thúc trong êm đềm tốt đẹp.

Lúc mà gia đình ông Lãnh Hàn Quân gặp chuyện không may, chính xác hơn là cái năm ba mẹ của Lãnh Hàn Quyên qua đời và cô bị bắt cóc. Khi đó, chính ông nội Lăng là người ở bên cạnh giúp đỡ, động viên ông rất nhiều...tiếp theo đông lực để ông phần nào vượt qua nỗi đau mà tiếp tục cuộc sống...

Nhưng không phải lúc nào mọi thứ cũng êm xuôi như vậy!

Khi đó ước chừng là khoảng năm Lăng Lãnh Ngao mười tuổi, Lãnh Hàn Quyên sáu tuổi... Lãnh Hàn Quyên khi đó vẫn còn lưu lạc bên ngoài nên không biết, chứ Lăng Lãnh Ngao tuy chỉ mười tuổi nhưng lại cực kì hiểu chuyện và chính chắn nên anh biết tất cả!

Đúng như Lăng Lãnh Ngao nói, mối quan hệ của Lăng Túc Trí và Lãnh Hàn Quân tan vỡ quả thật là do có kẻ dờ hoi gây chuyện không đâu trước...

Mà người đó lại không ai khác ngoài ông nội Lăng- Lăng Túc Trí!

Vấn đề rất đơn giản, chính là khi đó tập đoàn Lăng thị có hợp đồng lớn với một tập đoàn khác... Và dự án này lại giao cho ba của Lăng Lãnh Ngao- Lăng Túc Doanh đang giữ chức giám đốc kinh doanh xử lí... Mà ông ta là ai chứ...một kẻ đào hoa chỉ biết ăn chơi, giữ được chức giám đốc kinh doanh cũng bởi bản thân là con của chủ tịch... Khi mà hợp đồng, dự án đã xong đâu vào đấy, đến ngày kí kết thì Lăng Túc Doanh lại không thấy đâu? Mà nguyên nhân chính là mãi mê theo đuổi cuộc chơi quên mất công việc...

Sự việc này đã dẫn đến tập đoàn đối phương bất mãn, lập tức không nói hai lời liền hủy hợp đồng... Kết thúc với Lăng thị, họ lại chuyển sang làm việc với Lãnh thị.

Lăng thị lúc bấy giờ cũng chưa lớn mạnh như bây giờ, mà sau sự việc đó tập đoàn lại bị mất quy tính không hề nhỏ.

Mà Lăng Túc Trí lại buồn bực chuyện con trai gây nên, khi biết tập đoàn kia chuyển sang làm việc với Lãnh thị thì tốt đẹp, thuận buồm xuôi gió liền dùng dùng nổi giận, vô duyên vô cớ quy tội đổ lỗi cho Lãnh Hàn Quân...

Không phải nói, Lãnh Hàn Quân vốn thẳng thắn, nghiêm túc hơn nhiều so với Lăng Túc Trí...

Khi vô duyên vô cớ bị gây sự thì cũng chẳng thêm so đo với Lăng Túc Trí. Ấy vậy mà Lăng Túc Trí lại cho rằng thái độ của Lãnh Hàn Quân như vậy là xem thường, khi dễ ông.

Cũng từ đó mà chuyện không có xé nhỏ, chuyện bé xé to, Lăng Túc Trí không biết từ đâu lại lôi chuyện từ ngày xưa ngày xưa gì ra nói... Cuối cùng thì dẫn đến tuyệt giao.

Quả thật, là vô cùng dờ hoi đúng không?

Sau này khi nhận ra bản thân vì nông nổi mà làm chuyện sai lầm thì Lăng Túc Trí cũng vô cùng hối hận.

Nhưng lại vì cái tôi và lòng kiêu ngạo đã không đến gặp Lãnh Hàn Quân nhận lỗi...

Sau khi dự tang lễ của Lãnh Hàn Quân xong cũng không trở lại Lãnh gia nữa, cho tới bây giờ. Suy cho cùng cũng là do xấu hổ mà thôi!

Chương 72: Từ từ xử lý

Bởi vì sự xuất hiện không báo trước của ông nội Lăng nên Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo, nên hai người mãi đến gần chiều mới ra ngoài được.

Không nội Lăng lúc đầu khi biết hai người phải ra ngoài thì có chút bất mãn không đồng ý... Nhưng sau cùng cũng phải ngậm ngùi chấp nhận số phận bị "bỏ rơi" của bản thân....

Vùng ngoại ô thành phố New York... Nơi đây không khí khá trong lành, mát mẻ, lại yên bình, là một nơi rất lý tưởng để đến nghỉ dưỡng, thư giãn!

Và cũng đúng như vậy, một số người mệt mỏi cuộc sống ở chốn đô thị phồn hoa ồn ào đã đến nơi đây tìm cuộc sống yên bình.

Cũng có một số người giàu có tại thành phố về chốn này mua đất, xây dựng nên tài sản của chính bản thân để có thể tùy ý tới nơi này nghỉ ngơi...

Ở một khu vực riêng biệt của ngoại ô rộng khoảng hai mươi héc-ta, khung cảnh và thiên nhiên nơi đây lại càng hơn hẳn nhưng khu vực khác rất nhiều... Và đáng lẽ ra phải có nhiều biệt thự nhà cửa, tuy nhiên hoàn toàn trái ngược!

Tại một khu vực rộng như vậy, chỉ có một ngôi biệt thự màu xám cỡ lớn sừng sững cùng với một căn biệt thự hai tầng khác ở cách nhau khoảng mười mét. Chu vi bán kính khoảng năm héc-ta xung quanh biệt thự, đều được bao bọc lại bởi hàng rào sắt đen chắc chắn cao ba mét. Bên trong lại không thiếu người thường xuyên tới lui canh gác.

Một hệ thống chắc chắn, và bí mật tại vùng ngoại ô của thành phố New York phồn hoa này, không phải của ai khác mà là của chính Lăng Lãnh Ngạo... Nói một cách đúng và chính xác hơn nữa thì nơi này chính là trụ sở của bang Hắc Ưng tại New York!

Cánh cổng sắt to lớn từ từ được mở ra, na chiếc ô tô lần lượt chạy vào... Trong đó có hai chiếc xe Jeep chiếc sau cùng nhau bao bọc một chiếc Rolls-Royce Ghost ở giữa.

Ba chiếc xe chạy qua cổng, cũng không dừng lại mà chạy thẳng vào trong đến trước căn biệt thự lớn mới dừng lại.

Từ phía ghế lái của chiếc Rolls-Royce Ghost Thế Phong mở cửa đi ra rồi nhanh chóng vòng ra đằng sau mở cửa.

Không cần nói cũng biết người xuống xe chắc chắn không ai khác chính là Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên rồi..

Lăng Lãnh Ngạo là người lạnh lùng, có nguyên tắc, có địa vị cao nhưng cũng không thích màu mè, ra vẻ...

Vì thế, sự xuất hiện của Lăng Lãnh Ngạo ở đây cũng không có làm sáo trộn nơi này bằng những màn tập chung xếp hàng, rồi hô hào chào đoàn gì gì đó!

Chỉ đơn giản là việc của ai người đó cứ làm, chỉ cần khi anh và Lãnh Hàn Quyên đi qua thì sẽ cung kính tự chào hỏi là được.

Lãnh Hàn Quyên vẫn là lần đầu đến nơi này, nên không tránh khỏi quan sát xung quanh một chút, và kết quả không biết thế nào nhưng đáy mắt cô lên lóe lên tia sáng hoài hòa không dễ phát hiện. Còn trên khuôn mặt tuyệt mỹ thì chẳng có biểu cảm gì ngoài từ "lạnh"!

Còn Lăng Lãnh Ngạo, anh vươn một tay quen thuộc nhẹ nhàng ôm chọn vòng eo của Lãnh Hàn Quyên. Ánh mắt ngoại trừ khi nhìn cô mới biểu hiện lại tia ôn nhu, còn không cũng chẳng khác gì Lãnh Hàn Quyên ngoài sự lãnh lẽo, sắc bén.

- Lão đại, chị dâu! Mời đi theo hướng này!

- Ừ!

Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên cũng không có vào trong ngôi biệt thự màu xám... Mà hai người lại cùng với Thế Phong và vài thuộc hạ, đi theo một người đàn ông chắc cũng là thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo đi vào căn biệt thự hai tầng gần đó!

Căn biệt thự lớn màu xám kia là dùng để huấn luyện, hội họp,...v.v... Còn riêng căn biệt thự nhỏ hai tầng nhìn bên ngoài như nhà ở bình thường nhưng thực chất là nơi giam giữ, tra khảo những kẻ phản叛 bội, hoặc người đối đầu với bang Hắc Ưng.

Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên được dẫn tới trước một căn phòng...

Lăng Lãnh Ngạo híp mắt nhìn ba người bị trói hai tay hai chân đang nằm dưới đất... Ba người đó không ai khác ngoài ba người nhà họ Lâm, không chỉ bị trói hai tay hai chân mà còn bị bịt mắt, dán miệng!

Có vẻ ba miệng đều đã tỉnh lại và đang cố nhúc nhích, miệng do bị dán nên chỉ phát "um, um" nho nhỏ.

- Tốt, vát vát cho cậu rồi A Dương, cậu cùng các anh em về nghỉ ngơi đi!

Lăng Lãnh Ngạo nhếch môi vờ vai thuộc hạ đã dẫn anh vào lúc này... Một câu nói có nội dung quan tâm, song... ngữ điệu của anh vẫn lạnh tanh như cũ.

A Dương chính là người đã trực tiếp đảm nhận vụ bắt người nhà họ Lâm. Nghe Lăng Lãnh Ngạo nói thế cũng không có biểu lộ tâm tình vui sướng, hay gì khác mà chỉ cung kính vâng lời rồi lui ra!

- Tháo bịt mắt và bịt miệng của bọn họ ra!

A Dương đi rồi, anh mắt của Lãnh Hàn Quyên bao trùm sát khí không nhỏ, cô nhìn ba người đang nằm dưới đất ra lệnh cho cho thuộc hạ.

Ngay lập tức, có sáu người đàn ông cao lớn này giờ vẫn đứng sau lưng Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên nhận lệnh, động tác nhanh nhẹn dứt khoát làm việc...

Lâm Khanh cũng vợ con ông ta đã tỉnh từ lâu, lại cảm nhận được tình hình của bản thân lại hoảng sợ không thôi.

Lúc này nghe tiếng mở cửa, rồi thêm âm thanh nói chuyện xa lạ, đã khiến ông ta càng thêm hoảng sợ tới cơ thể run cầm cập. Ngoài ý muốn thoát chết khỏi tay Dương Thanh Sang, để rồi mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ!

Đầu óc ông ta mờ mịt hoàn toàn không biết bản thân và vợ con đang nằm trong tay ai, và đang ở đâu?!

- Máy người...máy người là ai...sai lại bắt chúng tôi tới đây...?

Bị bịt mắt trong thời gian dài, vừa mới tiếp xúc lại với ánh sáng, vì vậy đôi mắt Lâm Khanh cần thời gian để thích ứng...

Vừa mới mờ mịt thấy được những người trước mặt thì đã nghe thấy âm thanh thất kinh của Cố Liễu, bà ta hoảng hốt nhìn những người xa lạ trước mặt... Càng ra sức giãy giụa mong thoát khỏi sự kìm kẹp của hai người đàn ông to lớn.

Lâm Khanh vốn cũng muốn nói ra câu đó, nhưng đã được nói thay nên đành êm lặng mà quan sát những người trước mặt, chờ đợi câu trả lời của họ...

Đã không nhìn kĩ thì thôi, lúc này khi đã tỉnh táo lại thì chỉ nhìn sơ qua một cái đã là ông không rét mà run.

Với khí chất này thì liền biết không phải là người thường, nhưng ông vốn chưa từng gặp hai người này, vậy tại sao lại bắt ông ta?!

- Không biết...chúng tôi đã đắc tội gì với các vị?

Đợi mãi mà chẳng thấy phản ứng của đối phương, Lâm Khanh liền rút hết can đảm, nhỏ giọng cẩn thận hỏi một câu.

Lãnh Hàn Quyên vốn là người không thích gấp gáp, vội vàng, nên dù khi đã đến lúc cần dứt khoát giải quyết một chuyện cũng rất thông thả.

Nghe được câu hỏi của Lâm Khanh cô cảm thấy như nghe một câu chuyện buồn cười nhất thế gian vậy! Nhưng lúc này cô cũng không cười mà biểu cảm càng thêm lạnh.

Hai người này, đã từng, đã từng cô gọi họ, xem mẹ là "cha", là "mẹ" của cô!

Đã từng, cô phải cắn răng nhịn đau đón dưới những màn mưa roi vô cớ, những lời mắng nhiếc khiến cô ghi nhớ cả một đời...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Đùa một tí

Lâm Thiên Nhi từ nhỏ đã được cưng chiều, sống trong nhung lụa sung sướng. Những chuyện như thế này là lần đầu gặp phải, đối với cô ta là một đả kích rất lớn! Vì vậy, cô ta là người cuối cùng thích nghỉ được hoàn cảnh hiện tại...

Và khi ngẩng đầu nhìn người trước mặt, cô ta hiện rõ kinh diễm trên khuôn mặt khi thấy Lăng Lãnh Ngạo... Từ trước tới giờ ở bên cạnh Dương Gia Khiêm cô ta đã cảm thấy hắn ta xuất sắc lắm rồi, vừa đẹp trai, lại giàu có... Nhưng bây giờ cô ta mới cảm thấy hắn ta so với người đàn ông trước mặt chỉ là ếch ngồi đáy giếng..

Lâm Thiên Nhi hoàn toàn quên hẳn tình trạng thảm hại hiện tại mà làm một hành động ngu ngốc... Đó là dùng ánh mắt si mê đắm đuối nhìn anh!

Lăng Lãnh Ngạo ánh mắt từ đầu tới cuối đều đặt trên người Lãnh Hàn Quyên nên sẽ có sự ôn nhu hiển nhiên! Vì vậy mà Lâm Thiên Nhi mới dám dùng ánh mắt đó nhìn anh.

Cảm nhận được một ánh mắt si mê nóng rực đang chiếu vào mình, Lăng Lãnh Ngạo chán ghét nhú nhú mày. Thu lại ôn nhu, anh dùng ánh mắt đầy lãnh khí và sát khí liếc Lâm Thiên Nhi một cái.

- Đúng là đồ không nỡ mà!

Lâm Thiên Nhi vừa bị ánh mắt Lăng Lãnh Ngạo nhìn trúng lập tức cả người run rẩy không còn sức lực. Đúng lúc lại nghe thấy một giọng nữ lạnh lùng mang theo ngữ khí chế nhạo vang lên.

Lâm Thiên Theo phản xạ tự nhiên nhìn theo hướng phát ra âm thanh, lập tức biểu cảm trên khuôn mặt biến thành kinh ngạc.

- Là cô... Sao lại là cô?

Cô ta không phải là người phụ nữ cô à đã gặp ở Trung tâm thương mại Lãnh thị đó sao?

Trên thực tế, Lãnh Hàn Quyên luôn ở bên cạnh Lăng Lãnh Ngạo, Lâm Thiên Nhi do khi nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của Lăng Lãnh Ngạo thì thần hồn điên đảo... Còn đâu tâm trí mà nhìn xem tiếp có những ai? Cho nên bây giờ mới nhìn đến cô.

- Chẳng lẽ không thể là tôi? Lâu rồi không gặp, "Lâm tiểu thư"!

Khoanh hai tay trước ngực, Lãnh Hàn Quyên tựa tiểu phi tiểu* nói. Cô còn cố tình nhấn mạnh ba từ "Lâm tiểu thư".

Không phải nói chứ, từ khi Lâm gia sa cơ tứ giờ Lâm Thiên Nhi là người đau khổ nhất... Giờ nghe Lãnh Hàn Quyên gọi ba từ "Lâm tiểu thư" giống là sát muối vào vết thương của cô ta vậy. Khuôn mặt cô trở nên dữ tợn vằn vẹo đến khó coi.

Nhưng nghĩ đến cái gì liền dùng ánh mắt long lanh đáng thương nhìn Lăng Lãnh Ngạo. Lâm Thiên Nhi vốn có một nhan sắc cũng nổi trội, bây giờ lại thêm bộ dáng mềm mại, nhu nhược... Bảo đảm phần lớn đàn ông khi nhìn thấy hình ảnh này sẽ lập tức nhào đến, nâng niu che chở!

Nhưng rất tiếc... Lăng Lãnh Ngạo hoàn toàn không nằm trong số đó! Trừ cái nhìn mang ý cảnh cáo cùng sát ý lúc này ra thì Lăng Lãnh Ngạo đã chẳng thêm nhìn cô ta thêm một giây nào nữa...

- Thiên Nhi, con biết họ sao? A...

Lâm Khanh ngừng vực hỏi con gái ông ta.

Nhưng vừa nói xong thì liền hét lên vì bị đánh vào chân khiến ông ta phải quỵ gối xuống, trong đó vợ và con gái ông ta cũng không tránh khỏi, đều bị bắt quỵ xuống đất...

- Được rồi, bây giờ tới vấn đề chính đi!

Lãnh Hàn Quyên đi tới gần ba người kia, cao cao tại thượng từ trên cao nhìn xuống nói.

Nhìn biểu cảm khó hiểu của Lâm Khanh và Cố Liễu, còn có ánh mắt uất hận gan tị của Lâm Thiên Nhi, Lãnh Hàn Quyên híp mắt:

- Không biết ba người còn nhớ đến cô bé tên từng có tên là Lâm Thiên Nhiên không nhỉ?

Ba chữ "Lâm Thiên Nhiên" không khác gì bom nổ bên tai ba người nhà họ Lâm, đặc biệt, biểu hiện của Lâm Thiên Nhi là rõ ràng nhất...

- Lâm...Lâm Thiên Nhi nào chứ...tôi không biết!

Lâm Khanh tuy ngạc nhiên nhưng vẫn nhanh chóng cựa giấu biểu cảm, mở miệng liền phủ nhận.

Lâm Thiên Nhiên, Lâm Thiên Nhiên... Chẳng lẽ...

- Ông thật sự không biết?

- Phải...đúng...đúng vậy!

- Hai người cũng không biết?

Thấy Lâm Khanh nhất quyết phủ nhận, Lãnh Hàn Quyên hỏi hai người còn lại.

- Đúng vậy...tôi cũng không biết...

Cố Liễu tuy không biết chồng bà ta vì sao lại nói như vậy, nhưng vẫn nói theo...

- Thật sự? Tốt, rất tốt!

Đoàng...

Á...

Khi chữ "tốt" sau cùng rơi ra, cũng là lúc Lãnh Hàn Quyên lưu loát, nhanh gọn cầm súng bắn ngay một phát vào tay phải của Lâm Thiên Nhi buột cô ta bị đau phải hét lên...

- Cô...

Lâm Khanh đau lòng nhìn con gái bị như vậy như không thể giúp gì. Muốn nói gì đó với Lãnh Hàn Quyên, nhưng không nói nên lời...

Không phải ông ta chưa từng thấy người chết, chưa từng thấy súng... Nhưng một người phụ nữ có thể không thay đổi sắc mặt bắn người khác thì...

- Tôi hỏi lại một lần nữa, sao hả?

Vừa hỏi Lãnh Hàn Quyên cũng không quên giơ súng lên giả vờ nhắm ngay ngực Lâm Thiên Nhi...

- Đứng, đứng...tôi nói, chúng tôi có biết Lâm Thiên Nhiên...bởi Lâm Thiên Nhiên từng là con nuôi của chúng tôi!

Là người làm mẹ, làm sao Cố Liễu có thể trở mặt ra nhìn con gái mình tiếp tục chịu đau khổ tấn nữa? Nhìn cánh tay Lâm Thiên Nhiên máu chảy đầm đìa, con gái bà ta như muốn ngã xuống, nhưng lại bị hai người đàn ông lực lưỡng cao lớn kẹp hai bên...lòng bà ta như có hàng ngàn lưỡi dao cắt xé. Bên không nghĩ đến dụng ý của Lâm Khanh nữa mà nói ra điều mà Lãnh Hàn Quyên muốn biết!

Không cần nói nhiều cũng biết Lâm Khanh tức tối cỡ nào, chỉ muốn hung hăng mà mắng Cố Liễu một trận! Nhưng nghĩ lại bây giờ có làm vậy cũng chẳng được gì bèn thôi, chỉ trừng mắt với Cố Liễu một hồi... Rồi xem Lãnh Hàn Quyên sẽ làm gì tiếp theo với bọn họ?

Sở dĩ ông ta không muốn thừa nhận mối quan hệ từng có với Lâm Thiên Nhiên cũng vì nghĩ cho đại cuộc. Tuy rằng ngày xưa khi nhận nuôi "Lâm Thiên Nhiên" ông ta không biết cô bé có thân phận gì... Nhưng cũng biết rằng lai lịch của cô bé không hề nhỏ và tầm thường tí nào!

Bây giờ dùng một cái lại có người hỏi đến một người đã "chết" hơn mười mấy năm trước... Thì ngoại trừ người đã giao Lâm Thiên Nhiên cho ông ta, thì chỉ có thể gia đình của cô bé điều tra ra và đến tìm ông tính sổ sao?

Hiện tại, ông ta không thừa nhận mối quan hệ có thể sẽ còn đường sống không trùng? Nhưng nếu đối phương thật sự chính là người như ta nghĩ thì sẽ giải quyết bọn họ như thế nào khi biết tin người mình cần tìm đã "chết"!

Có được đáp án mong muốn, Lãnh Hàn Quyên liền thu hồi súng rồi tiện tay quăng nó cho Thế Phong. Tất cả những điều này cô đã sớm biết, chỉ là muốn "đùa" một tí thôi!

Vâng, "đùa" một tí của cô là phết một cánh tay của người ta!

Thế Phong tiếp nhận súng từ Lãnh Hàn Quyên, trong lòng càng thêm khâm phục, kính trọng cô...còn xen một chút sợ hãi.

Người bình thường không biết, nhưng cậu ta từ nhỏ đã được huấn luyện nghiêm khắc nên biết rất rõ các tử huyệt, hay những vị trí quan trọng trên cơ thể con người. Vừa rồi là lần đầu tiên cậu nhìn thấy chị dâu bắn súng, và quả thật là làm cho cậu ta vừa khiêm sợ, vừa sùng bái... Phát súng đó cậu thấy rất rõ ràng là cô không hề nhắm, chỉ tùy tiện bóp cò vậy mà lại ngay gân mạch quan trọng trên cánh tay... Gân bị chỗ này bị đứt, chẳng những cánh tay sẽ mãi mãi bị phế mà còn phải chịu cảm giác đau đến chết đi sống lại.

Nhìn Lâm Thiên Nhi hiện tại không ngừng rên rỉ thì biết rõ ngay thôi!

Lăng Lãnh Ngạo thích thú nhìn người phụ nữ của anh đùa giỡn người. Trong lòng chẳng thấy có gì không đúng mà chỉ dùng ánh mắt yêu thương, sùng nịnh nhìn cô.

Đây là ân oán cá nhân của cô, anh sẽ không can thiệp giải quyết. Nhiệm vụ của anh là hỗ trợ cô hoàn thành những việc đó!

Cũng như lần này anh bắt người về cho cô là đủ, còn muốn xử lý như thế nào là chuyện của cô.

* Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Âm mưu kinh tởm

- Tốt rồi, Lâm Thiên Nhi, đứng ra tôi cũng phải nói với cô một lời cảm ơn cho đúng lễ!

Môi Lãnh Hàn Quyên cong lên ý cười lạnh lẽo, nói một câu khiến người ta phải suy nghĩ.

Lâm Thiên Nhi càng khó hiểu, cô ta ngẩng khuôn mặt đã vì phải chịu đau đớn mà tái nhợt nhìn Lãnh Hàn Quyên.

- Ý...ý...cô là...sao...?

- Bởi nếu không nhờ cô đẩy tôi và Diễm Trinh xuống biển, thì tôi đã không thể chờ về nơi tôi vốn thuộc về được rồi!

- Cô...cô...chính...là...

Lâm Thiên Nhi đã sớm bị nỗi đau từ cánh tay làm cho toàn thân không còn sức lực..

Bây giờ khi biết tin này cơ thể cô ta không ngừng run rẩy, mặt tái mét, mắt không còn giọt máu.

- Phải, mười mấy năm trước tôi tên là Lâm Thiên Nhiên..

Àm...đùng...

Như sấm nổ ngang tai, Lâm Khanh không thể tin nổi vào tai mình. Vậy mà không chết, Lâm Thiên Nhiên vậy mà không chết! Chuyện năm đó con gái ông ta đẩy cả Lâm Thiên Nhiên và Lưu Diễm Trinh xuống biển ông ta cũng biết và phải đau đầu một phen.

Sau khi biết tin ông ta đã thuê rất nhiều người xuống biển tìm kiếm, thậm trí còn mượn có báo sát để họ tìm hộ. Ông ta phải dốc sức tìm kiếm như vậy cũng không phải vì yêu thương gì Lâm Thiên Nhiên, chẳng qua là do tình thế bắt buộc thôi! Vậy tìm kiếm mãi vẫn sống không thấy người, chết không thấy xác...

Vì chuyện đó, xem chút nữa là Lâm gia của ông ta đã bị diệt rồi, cũng còn may...

Những tưởng Lâm Thiên Nhiên đã chết, xác có thể đã vùi thay xuống biển, hoặc làm mồi cho cá... Vậy mà... Ban đầu ông ta đã nhìn ra người phụ nữ này có điểm giống Lâm Thiên Nhiên nên cứ nghĩ là người thân của cô ta! Thật không ngờ chính lại là cô ta...

Lãnh Hàn Quyên xem thường nhìn mặt ba người nhà họ Lâm thay đổi sắc mặt liên tục, nói tiếp:

- Thật đáng tiếc khi tôi đã không chết đúng không? Thêm một điều khiến cho cô thất vọng nữa là Lưu Diễm Trinh cũng không chết...

- Hừ...rồi bây giờ, cô tìm được đàn ông dựa hơi rồi trở tìm chúng tôi sao? Sao mà không chết đi hả, đồ con hoang..

Lãnh Hàn Quyên chưa nói hết thì Cố Liễu đã như bò điên hét lên. Bà ta không giống như Lâm Khanh, biết rõ mọi chuyện... Ngày đó, khi Lâm Khanh đưa Lãnh Hàn Quyên về nuôi, do ông ta không nói rõ ràng nên Cố Liễu đều cho là con riêng của ông ta. Nhưng sau này thấy Lâm Khanh chẳng hề có phản ứng vì khi bà ta hành hạ cô, nên mới thôi âm ỉ sau một thời gian dài...

Lâm Khanh lúc này thiếu điều tức muốn học máu. Tại sao vợ ông ta lại ngu ngốc đến thế, ngay lúc này lại nói ra những lời như thế khác nào tự tìm đường chết đau.

Và quả nhiên...

Đoàng.... Á....

Không cần Lãnh Hàn Quyên làm gì, thì đã có một viên đạn từ sau lưng cô bay ra ghim vào vai Cố Liễu..

- Anh không nhận được!

Khuôn Lãng Lãnh Ngạo như Diêm la đến từ địa ngục, ánh mắt nhìn Cố Liễu như nhìn người chết!

Nếu không phải đã hứa để cho cô xử lý thì anh đã giết hết những người này rồi. Dám nói những lời nhục mạ người phụ nữ của anh, thì chẳng khác nào đụng vào nghịch lân của anh cả!

Lãnh Hàn Quyên ngạc nhiên trước hành động đột ngột của Lãng Lãnh Ngạo. Nhưng vào giây sau cô đã ổn định tinh thần và nhìn anh mỉm cười ngọt ngào, còn vươn tay dịu dàng nắm chặt bàn tay to lớn của anh như trấn an...

Cô biết, anh làm như thế cũng vì quá yêu cô thôi... Người đàn ông này...cô mãi mãi chẳng dứt ra được!

- Lâm Thiên Nhiên, rốt cuộc mục đích cô bắt chúng tôi đến đây là gì?

Lâm Khanh là người còn lại duy nhất, chưa ăn" kẹo đồng"... Nhìn vợ và con lần lượt chịu đau đớn hành hạ, đôi mắt ông ta hừng lên tia máu đỏ, gắng giọng hỏi Lãnh Hàn Quyên.

Lãnh Hàn Quyên rời mắt khỏi Lăng Lãnh Ngạo, nhưng tay vẫn nắm tay anh...mà đúng hơn là bị anh nắm lại không thể buông ra được!

- Lâm Thiên Nhiên đã chết từ mười mấy năm trước rồi! Cái tên đó đáng lẽ ra không nên tồn tại... Tên của tôi...Lãnh Hàn Quyên! Cũng chính vì vậy, tôi để cho các người sống thoải mái mười mấy năm qua không phải không thể xử lý được các người, mà là vì chưa tìm được cô ấy... Còn bây giờ...

Những từ cuối cùng Lãnh Hàn Quyên không có nói ra... Nhưng cô tin chắc với đầu óc của một kẻ nhiều năm lần lộn trên thương trường như Lâm Khanh, thì có thể hiểu được!

- Vậy chuyện màn hình led hôm hôn lễ của Thiên Nhi là do cô làm?!

Đầu óc say chuyển, Lâm Khanh bỗng nhớ ra một chuyện... Nhà hành Lãnh Xuyên thuộc Lãnh thị...mà Lãnh Hàn Quyên -cái tên này có thân phận gì sao mà ông ta không có được?

Người có thể danh chứng ngôn thuận, dễ dàng điều khiển Lãnh Xuyên không phải là chủ tịch sao?

Lúc trước ông ta chẳng thể nào nghĩ đến khả năng này...nhưng bây giờ thì ông ta có thể chắc chắn!

- Thông minh, rất chính xác! Nếu ông không nhắc thì tôi cũng quên rồi... À...ông cũng phải cảm ơn chúng tôi chứ, nếu không phải chúng tôi" nhọc công" che dấu thông tin giúp ông thì chuyện đó đã sớm bại lộ từ trước rồi... Ông nghĩ Dương gia là cái gì, là một khối mềm để cho ông tùy ý sao nặng sao?

- Ha...ha...ha...

Lâm Khanh chết lặng, vài giây sau thì bật cười ha hả, cười mà còn khó coi hơn là khóc.

Thất bại, đúng là triệt để thất bại, Lâm Khanh ơi là Lâm Khanh, mày cả đời tự cho là thông minh. Nhưng cuối cùng lại bị chính cái thông minh đến nỗi ngu ngốc đó hại!

- Lâm Khanh, nể tình công nuôi dưỡng mười năm của các người... Tôi sẽ tha cho các người một mạng! Với điều kiện là phải trả lời thành thật câu hỏi của tôi.

Biểu tình của Lãnh Hàn Quyên thập phần sắc lạnh, nhưng cũng vô cùng nghiêm túc.

- Được, cô hỏi đi!

Lâm Khanh nhìn vợ con ông ta đều đang phải chịu đau đớn hành hạ... Ông ta biết, bản thân ông ta không còn sự lựa chọn nào khác! Hơn nữa mạng sống của ông ta hiện đang nằm trong tay Lãnh Hàn Quyên, cô ấy không cần thiết phải lừa ông ta.

Vì vậy...ông ta thử đánh cược! Biết đau sẽ sống sót thì sao?

Lãnh Hàn Quyên làm sao không biết trong hồ lô của Lâm Khanh đang chứa cái gì? Chỉ là cô cũng không muốn vạch trần mà thôi!

- Tôi muốn biết vì sao lúc trước các người lại nuôi dưỡng tôi?

Cô biết chuyện mình bị bắt cóc khi đó chắc chắn do Trần Minh Hải làm ra. Nhưng vì sao ông ta không trừ khử luôn cô sau khi đã hạ sát được cha mẹ cô, mà lại giao cô cho một tộc phụ ông ta nuôi dưỡng?

Cô sẽ tuyệt đối không bao giờ tin có chuyện ông ta có lòng từ bi, thương sót không nỡ ra tay với một đứa trẻ sơ sinh đâu!

Lâm Khanh thật không ngờ lại hỏi câu này, ông ta ấp úng, hậm hừ quan sát sắc mặt Lãnh Hàn Quyên một lát, thấy cô sắp không còn kiên nhẫn liền nhỏ giọng:

- Thật ra...

Sự thật là khi đó Trần Minh Hải đã muốn giết luôn Lãnh Hàn Quyên. Nhưng khi bế đứa bé gái chỉ hơn bảy tuổi trên tay, ông ta lại nhận ra rằng đứa bé còn nhỏ nhưng đã thể hiện ra nét đẹp trời sinh có sẵn. Đặc biệt, cô còn cực kì giống mẹ...thế là trong đầu ông ta liền nảy sinh ra một ý tưởng vô cùng bỉ ổi, đáng hận... Ông ta giao Lãnh Hàn Quyên lại cho Lâm Khanh nuôi dưỡng, và căn dặn chỉ cần nuôi lớn, muốn hành hạ thế nào cũng được...chỉ duy nhất không được đụng đến khuôn mặt. Lâm Khanh không biết rõ hết mọi chuyện nhưng cũng biết đứa bé gái đó là con của người phụ nữ từng chôn hôn, để Trần Minh Hải phải bị mất mặt.

Khi đó Lâm Khanh đã không nhìn được mà cả gan hỏi lí do tại sao phải nuôi dưỡng Lãnh Hàn Quyên? Chắc do là tâm trạng ông ta đang vui vì giết được cha mẹ Lãnh Hàn Quyên, vì thế không giấu diếm nói ra nguyên nhân.

Rằng, Trần Minh Hải cũng từng thích mẹ của Lãnh Hàn Quyên, nhưng lại bị bà thẳng thừng từ chối còn bỏ chôn... Bản tính Trần Minh Hải vốn tham lam, lại độc tài, thế là ông ta nhanh chóng chuyển từ thích sang hận vì không có được thứ mình muốn. Đã giết được người khiến ông ta hận, nhưng vẫn chưa thỏa mãn, thế là ông ta nghĩ đem Lãnh Hàn Quyên về nuôi dưỡng... Chờ cô lớn...rồi dùng cô làm vật thay thế cho mẹ cô...

Lâm Khanh nói tới đây cũng không nói tiếp nữa, bởi ông ta cảm nhận áp suất không khí xung quanh có chút thấp, làm cho ông ta không rét mà run.

Ba từ "vật thay thế" có ý nghĩa gì trong lời kể của Lâm Khanh, Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao làm sao không hiểu được?

Lãnh Hàn Quyên còn đỡ, dù sao những hành động bao năm qua của Trần Minh Hải đối với cô cũng đủ để cô hiểu về con người ông ta như thế nào, nên cô dù kinh tởm cũng không quá tức giận...

Nhưng Lăng Lãnh Ngao thì khác, người phụ nữ của anh, ngay đến nghĩ anh cũng không muốn có người đàn ông khác nghĩ đến cô. Vậy mà, Trần Minh Hải lại muốn đem cô thành vật thay thế, thành một món đồ chơi!

Không thể tha thứ, anh sẽ khiến ông ta chết không được, sống không xong!

- Thế Phong, gọi người chữa trị cho hai người, đừng để cho họ phải chết vì bị mất máu quá nhiều! Chúng ta đi thôi!

Đã còn chuyện gì để ở lại, Lãnh Hàn Quyên liền phân phó việc cho Thế Phong. Cậu nói sao là cô nói với Lăng Lãnh Ngao.

- Cô...không phải nói là tha cho chúng tôi sao?

Thấy Lãnh Hàn Quyên không có ý định tha bọn họ đã rời đi, Lâm Khanh liền xanh mặt lên tiếng.

Chẳng lẽ cô ta không giữ lời?

Lãnh Hàn Quyên dừng bước, cô quay đầu lại, nhếch môi:

- Tôi có nói là tha các người sao? Tôi nhớ chỉ nói không giết các người thôi mà...

Cũng không nói thêm bất cứ điều gì, cũng không thèm nhìn mặt Lâm Khanh một lần nữa, Lãnh Hàn Quyên rời đi.

Tuy rằng trong thời gian cô sống cùng họ chẳng tốt đẹp, vui sướng gì? Nhưng nói cho cùng bọn họ cũng nuôi lớn cô nhiều năm... Vì vậy cô sẽ không giết họ!

Có điều, đó là phần của cô! Còn phải xem Lưu Diễm Trinh có tha cho họ không nữa kia!

Nói mới mới, không biết bây giờ chuyện giữa cô ấy và Brian sao rồi không biết?

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Tranh chấp

- Ngao, anh...um..

Lãnh Hàn Quyên bị Lăng Lãnh Ngao đè lên đầu giường, chưa kịp nói được gì đã bị anh hung hăng dùng môi chặn lại. Đầu lưỡi ẩm nóng không xương lại thừa dịp cô mất cảnh giác mà xông thẳng vào trong miệng cô, điên cuồng càn quét hết mặt ngọt thuộc về riêng cô...

Lãnh Hàn Quyên bị Lăng Lãnh Ngao làm cho cả người mềm nhũn, liền mặc kệ để anh muốn làm gì thì làm. Nhưng Lăng Lãnh Ngao cũng không có làm thêm chuyện gì khác nữa, ngoài một nụ hôn nóng bỏng trên môi.

Nụ hôn kéo dài mấy phút, Lăng Lãnh Ngao mới buông tha cho đôi môi của Lãnh Hàn Quyên bấy giờ đã sưng đỏ cả lên. Anh cũng nằm nghiêng xuống giường ngay bên cạnh Lãnh Hàn Quyên, ngón tay thon dài miết nhẹ trên môi cô... Động tác tuy dịu dàng, nhưng ánh mắt anh lại sâu thẳm không thấy đáy!

- Anh sao vậy?

Nắm lấy bàn tay to trước mặt, Lãnh Hàn Quyên nghi hoặc quay sang nhìn thấy vào mắt anh.

Nghĩ cũng thật lạ, sau khi từ ngoại ô trở về, anh lại luôn luôn trầm mặt, không nói bất cứ tiếng nào, hay có hành động nào... Vậy nhưng khi xe vừa về tới liền không hề báo trước, ôm cô ra khỏi xe, một đường đi thẳng về phòng...

Còn chuyện tiếp theo là như bây giờ đây!

- Hàn Quyên, em là của anh, là của riêng một mình anh! Anh không cho phép bất cứ ai có ý đồ với em!

Sau vài giây mím môi, Lăng Lãnh Ngạo ôm chặt Lãnh Hàn Quyên, tuyên bố, ngữ điệu cũng cực kì quyết liệt.

Lãnh Hàn Quyên thoáng sững sờ, những lời này từ miệng của anh không phải chỗ chưa từng nghe... Nhưng lần này thái độ của anh có vẻ hơi lạ!

Đột nhiên nhớ lại một chuyện, trong lòng Lãnh Hàn Quyên liền sáng tỏ.

Chắc là do anh nghĩ tới chuyện đó rồi!

Lãnh Hàn Quyên cười cười, chủ động ôm lại anh thật chặt, nhỏ giọng:

- Em biết!

- Chúng ta không chơi nữa, nhanh chóng diệt Trần gia và Trần Minh Hải được không?

Vẫn là tông giọng trầm ấm dành riêng cho Lãnh Hàn Quyên, nhưng lúc này này âm thanh còn thêm chút hơi khàn.

Lúc này anh hận không thể lập tức phanh thay, lột da, rút gân lão già ghê tởm đó ngay lập tức!

Lãnh Hàn Quyên ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh, cô thấy rõ trong đó ẩn hiện tia sắc lạnh, chết chóc rõ ràng... Cô làm sao không biết trong lòng anh đang nghĩ gì và có cảm giác gì được chứ?

- Ủ!

Để cho người đàn ông nào đó hết lo lắng, buồn bực, Lăng Lãnh Ngạo đồng ý cùng anh nhanh chóng xử lí hết những chuyện cần thiết trước mắt... Dù sao thì, hai tuần nữa là đến hôn lễ của hai người, không thể để có vật ngán chân tồn tại được!

Ông nội Lăng biết hai người bận việc quan trọng, vì vậy ông cũng không kì kèo mặc cả thêm nhiều. Tâm nguyện gặp mặt cháu dâu cũng hoàn thành nên sau hai ngày ở lại, sáng ngày thứ ba liền lên chuyên cơ của Lăng gia về Canada...

- Làm cái gì cũng phải cẩn thận, chú ý đến bản thân là trên hết, hai đứa biết chưa?

Trước khi vào phi cơ, ông nội Lăng còn không quên quay đầu lại dặn dò Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo.

- Tụi con biết rồi, ông về giữ gìn sức khỏe!

Lăng Lãnh Ngạo thì không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ, còn Lãnh Hàn Quyên cười yếu ớt đáp lại.

Chuyện xích mích lúc trước của ông nội Lăng và ông nội cô, cô điều đã biết hết qua lời kể của Lăng Lãnh Ngạo. Nhưng chuyện đã qua lâu rồi, biết thì biết thế, cô cũng không mấy để tâm!

Chỉ là có thêm một phần hiểu biết về ông nội Lăng mà thôi!

Nhìn chiếc phi cơ trước mặt bay vút lên trên cao, Lăng Lãnh Ngạo ôm eo Lãnh Hàn Quyên, ôn nhu lên tiếng:

- Chúng ta cũng đi thôi!

- Ủ!

Lãnh Hàn Quyên gật đầu, cùng anh đi về phía chiếc máy bay tư nhân đậu cách đó không xa... Thế Phong và một số thuộc hạ nghiêm chỉnh đi theo sau!

Vài phút sau, chiếc máy bay tư nhân có kí hiệu của Lăng thị cất cánh bay thẳng lên bầu trời bao la... Hướng bay đến không phải nơi nào khác, chính là Trung Quốc- nơi đặt đại bản doanh của Trần gia.

...

Nhà tổ Trần gia, phòng nghị sự.

Cái ghế ở đầu bàn vốn là vị trí của gia chủ Trần gia- tức Trần Minh Hải... Nhưng lúc này người ngồi trên chiếc ghế đó không phải là ông ta, mà lại chính là Trần Minh Luân.

Trần Minh Luân ngao ngễ ngồi trên ghế, ánh mắt không che dấu được sự đắc ý, không để ai vào mắt. Nhìn lướt một vòng những người có mặt trong phòng lúc này, giọng điệu ông ta cất lên đầy hách dịch:

- Sao hả, bây giờ có ai trong số các vị có ý kiến về việc tôi ngồi lên vị trí này nữa không?

Những người ngồi trong phòng lúc này đều là những người đã làm việc dưới trướng Trần gia lâu năm, đều có địa vị không nhỏ ở Trần gia.

Có thể làm lâu ở gia tộc như vậy, còn có thể nắm giữ các chức vụ cao thì những người này không phải cáo già, thì cũng chính là hồ ly đã biến hóa.

Nghe đến Trần Minh Luân nói như vậy, những người này đều không hện mà cùng tôi nhìn anh, anh nhìn tôi...cuối cùng là im lặng, coi như đồng ý!

Lúc trước, trong mắt bọn họ, Trần Minh Luân chẳng qua chỉ là một tên mạnh miệng, còn thật ra chỉ là một con thỏ để chính hiệu, bọn họ chẳng thèm để vào trong mắt... Vậy mà...không biết vì sao, mấy tháng trước Trần Minh Luân bỗng nhiên vụt dậy, hơn nữa còn có thể lực vô cùng lớn mạnh!

Chỉ ngần ngừ mấy tháng, trong lúc Trần gia đang vô cùng yếu thế, chật vật vì phải chịu đựng một lượt tấn công dồn dập cả hắc, lẫn bạch đạo. Thì Trần Minh Luân đã nhanh chóng thu tóm hết thế lực còn sót lại của Trần gia...

Bọn họ thật sự không biết rằng vì sao Trần Minh Luân có thể làm được như vậy... Là do ông ta thâm tàng bất lộ, hay...là có người giúp đỡ?

Nếu có người giúp đỡ, thì thế lực kia chắc chắn không phải tầm thường, có lẽ...nếu bọn họ theo Trần Minh Luân không chừng sẽ giữ được địa vị của mình.

Cái bọn họ xem trọng, chẳng phải là cái gì trung thành, cái gì nghĩa khí... Đối với họ, tiền tài, lợi ích là quan trọng nhất...

Vì vậy ai cho bọn họ nhiều lợi ích, thì họ sẽ theo người đó... Cho nên lúc này thuận theo Trần Minh Luân có thể coi như là quyết định đúng đắn nhất!

Còn Trần Minh Hải, hiện tại tính mạng ông ta còn lo không xong, thì họ có thể trông chờ được gì đây?

Quan sát sắc mặt của mấy người trước mặt, Trần Minh Luân nhin không được, vỗ bàn cười to:

- Ha ha ha...như vậy mới tốt, im lặng là đồng ý! Kê thất thời chính là trang tuần kiệt, mấy người đi theo tôi...tuyệt đối không chịu thiệt đâu!

Lúc này giờ, những người kia đều lộ ra tươi cười lấy lòng, ra sức vuốt mông ngựa...

Trong lúc Trần Minh Luân kkoái trí nhất, hưởng thụ nhất, thì...

Rầm...

- Trần Minh Luân, ông thật to gan, dám làm ra những chuyện như vậy!

Trần Minh Hạo tông cửa đi vào, chĩa súng vào Trần Minh Luân mắg to... Sau lưng hắn ta còn có thêm mười mấy thuộc hạ đều đồng loạt một động tác...giơ súng.

- Minh Hạo...bình tĩnh...

- Đúng đó...cậu đừng làm liều, như vậy không tốt...

Nhìn thấy hành động của Trần Minh Luân, mấy người trong phòng quýnh lên, nhanh chóng mở miệng khuyên ngăn.

Xét về năn lực, có thể Trần Minh Hạo hơn hẳn Trần Minh Luân! Có điều...cậu ta còn quá trẻ, lại không có thế lực trong tay...bọn họ không thể tin tưởng được!

- Hừ... Trần Minh Hạo, mày có tư cách gì mà dám lên tiếng ở đây? Tao nể tình chú cháu, không tính toán lời nói và hành động của mày... Cút về chăm sóc cho cha mày đi!

Trần Minh Luân ra vẻ độ lượng, không thèm để ý tới mười mấy họng súng đang chĩa vào ông ta, nói.

Trần Minh Luân mới nói lại, nhưng đành phải ngậm miệng lại ngay lập tức, sắc mặt cũng trở nên tái mét, không thể tin nổi...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Thả hổ về rừng

Trần Minh Hạo nhìn Trần Minh Luân đang cười nham nhở, ung dung trên ghế, lại nhìn xung quanh thì sắc mặt không chỉ tái mét, còn âm trầm tới cực điểm!

Chỉ thấy, vốn là phòng hội nghị chỉ có mười mấy người, bây giờ lại đột nhiên, từ bên ngoài lẫn bên trong chạy ra hơn hai mươi người... Mà những người

này, người nào cũng trang bị súng ống chỉnh tề, vừa xuất hiện liền lập tức bao vây mấy người Trần Minh Hạo vào bên trong.

Lúc này đây, ngoại trừ Trần Minh Luân vẫn bình thản ra, thì không chỉ Trần Minh Hạo, mà những người kia cũng cực kì kinh sợ.

Thì ra Trần Minh Luân đều đã chuẩn bị từ trước... Nếu như lúc này, bọn họ còn phản đối ông ta thì không biết có kết cục như thế nào?

- Minh Hạo, tao cho mày một cơ hội cuối cùng... Bây giờ, một là biến khỏi đây, hai là...để tao tiễn mày một đoạn?! Chọn cái nào?

Trần Minh Luân ra dáng là một người khoan dung, vị tha, không đũa tợn tuyệt! Nhưng nào có ai hay biết trong lòng ông ta có tính toán khác?

Nếu bây giờ ông ta cho thuộc hạ giết Trần Minh Hạo, thì chắc rằng sẽ có thương vong xảy ra...

Thương vong thì thương vong, với điều kiện những thuộc hạ đó là của ông ta... Nhưng cái vấn đề ở đây là: Những người đó điều là người của "người kia", nếu như "người kia biết người của anh bị mất mạng vì chuyện riêng của ông ta...thì liệu có tức giận mà hủy hết thỏa thuận ban đầu không?

Cho nên, ông ta không thể mạo hiểm được! Huống chi, ông ta không tin Trần Minh Hạo có thể làm được gì ông ta chứ?

Trần Minh Luân suy nghĩ sâu xa, kĩ càng. Nhưng...trên thực tế, cái suy nghĩ sâu xa của ông ta là vô cùng dư thừa! Bây giờ thả Trần Minh Hạo đi, thì khác nào thả hổ về rừng đâu chứ? Bởi vậy...Làm việc mà không dứt khoát, cứ sợ trước, lo sau...thì thử hỏi làm sao làm nên việc lớn?

Tóm lại, chỉ có thể nói, kẻ ngu ngốc, ấu trĩ thì có tự nhận mình thông minh, tài giỏi đến đâu, thì cũng chỉ là kẻ ngu ngốc, ấu trĩ...mà thôi!

Trần Minh Hạo không thể ngờ tới Trần Minh Luân đã chuẩn bị người trước như vậy! Hắn ta quan sát những người đang bao vây hắn lại thì âm thầm nghĩ hoặc: Từ khi nào mà Trần Minh Luân có được những người này?

Với kinh nghiệm và hiểu biết của hắn, thì hắn nhìn biết được những người đó không phải dễ trêu vào! Đối đầu với họ, người của hắn chắc chắn không có được thắng, hơn nữa, còn trên lệch với số lượng...

"Rừng còn sợ gì không có củi đốt", tính mạng quan trọng hơn...

Trần Minh Hạo tính toán trong lòng, đưa ra quyết định!

- Hừ, ông hãy đợi đó, tôi sẽ còn quay lại!

Trần Minh Hạo hừ lạnh, dẫn người rời đi. Trong lòng khẳng định, hắn sẽ sớm quay lại!

Nhưng Trần Minh Hạo lại không biết rằng...lần này ra khỏi cổng lớn Trần gia... Hắn sẽ không còn cơ hội trở lại nữa!

Trần Minh Luân cảm thấy trong lòng ông ta trở nên nhẹ nhõm hơn khi Trần Minh Hạo rời đi! Ông ta chỉ lo sợ hắn ta cứng đầu quyết sống mái một phen thì mới phiền phức.

Bỗng từ bên ngoài một người đàn ông đi vào, cước bộ có phần gấp gáp, đi lại bên Trần Minh Luân và nói nhỏ gì đó vào tai ông ta...

Chỉ thấy, Trần Minh Luân nghe xong thì ánh mắt sáng lên, bộ dáng cực kì vui vẻ.

- Được rồi, được rồi, đi làm việc của mấy người đi, có việc gì tôi sẽ gọi!

Trần Minh Luân phát phát tay, lên tiếng, xong liền nhanh chóng đi dậy rồi đi.

Những người kia không biết có chuyện gì khiến cho Trần Minh Luân phải gấp gáp như vậy... Song, thấy ông ta rời đi, bọn họ cũng nhanh chóng ly khai.

...

Sau nhiều giờ chiếc máy bay tư nhân của Lãnh thị bay lượn trên bầu trời, cuối cùng nó cũng đáp xuống sân bay quốc tế tại Bắc Kinh.

Từ trên cabin, Lăng Lãnh Ngao ôm eo Lãnh Hàn Quyên đi xuống... Cả hai đều không hẹn mà cùng trưng ra bộ mặt lạnh ngàn năm không đổi! Đồng thời, khí chất cao quý, vương gia trời sinh cũng biểu hiện ra ngoài không sót một tí nào.

Trên người Lăng Lãnh Ngao không gì khác chính là một bộ âu phục đen sang trọng, được cắt may tinh tế...tôn lên dáng người hoàn hảo vô đối của anh!

Còn Lãnh Hàn Quyên, cô mặc trên người cũng chính là những bộ âu phục nữ quen thuộc của bản thân... Chỉ có điều, lần này còn có thêm một chiếc áo khoác dài bên ngoài, vừa vận che đi cái bụng đã hơi nhô lên của cô.

Dáng đi của cô cũng cực kì bình thường, khỏe mạnh... Chẳng có dấu hiệu gì mệt mỏi sau một chuyến bay dài!

Vì vậy, nếu như Lãnh Hàn Quyên biết được, Lăng Lãnh Ngao dùng lí do cô có thai, đi đường xa bất tiện để nói với ông nội Lăng, nhằm mục đích không cần đưa cô về Canada gặp ông nội Lăng. Thì...cô sẽ có cảm xúc gì nhỉ?

Lãnh Hàn Quyên có một phần phần đặc dĩ với cái áo khoác dài trên người! Thời tiết Bắc Kinh mùa này cũng khá lạnh, nên việc mặc áo khoác cũng chẳng có gì đặc biệt lắm...

Cái vấn đề ở đây là cô vốn là người yêu thích cái lạnh, lại ở Mỹ nhiều năm... Thì cái nhiệt độ ở đây chẳng ăn nhằm gì với cô! Thực tế, cô không cần mặc áo khoác, thật sự rất vướn víu...kể cả lúc này đang có thai cô cũng chẳng thấy lạnh.

Nhưng cô lại không thể không chịu theo ý của vị lão đại nào đó... Hôn nữa...

Lãnh Hàn Quyên không dấu vết liếc qua bụng mình một cái... Tuy cô chưa từng mang thai, nhưng một số điều cơ bản cô cũng biết...bụng cô so với cái thai hơn hai tháng có vẻ to hơn bình thường thì phải?

Xong việc lần này chắc phải khám thử mới được...

- Ha ha... Lãng lão đại, ngài đích thân tới đây đúng là quá vinh hạnh cho tôi rồi!

Một câu nói sang sảng vang lên, kèm theo là một giọng điệu a dua nịnh hót...thành công sánh gầy suy nghĩ của Lãnh Hàn Quyên.

Là Trần Minh Luân, ông ta mang bộ dáng chân chó dẫn người tới, cười không ngớt đến trước mặt Lãng Lãnh Ngạo.

- Làm rất tốt, xem ra tôi không có nhìn lầm người!

Lãng Lãnh Ngạo nhếch môi, vừa thẳng bước tiến ra ngoài sân bay, nói ra một câu. Nghe qua thì cảm thấy đó là một câu khen ngợi... Nhưng...chỉ cần để ý một chút là có thể nhận ra ngữ khí mỉa mai châm chọc trong đó! Rất tiếc, lúc này Trần Minh Luân đã vui quá hóa rồ, làm sao có thể nhận ra sự khác thường đó được?

- Không có gì, kẻ hèn này làm gì có chút tài cán nào?! Chẳng qua nhờ có Lãng lão đại ngài giúp đỡ tận tình mà thôi!

Trần Minh Luân cười tít cả mắt, ra sức dùng công phu vuốt móng ngựa.

Lãng Lãnh Ngạo cũng chẳng cần tốn thời gian cùng nước bọt đứng tiếp ở đó nói chuyện cùng Trần Minh Luân. Anh trực tiếp phớt lờ ông ta, dời ánh mắt lên người Lãnh Hàn Quyên.

Lãnh Hàn Quyên nhìn bộ dáng của Trần Minh Luân thì trong lòng âm thầm khinh bỉ... Rõ ràng cùng là người của Trần gia, nhưng tại sao lại có kẻ xảo quyệt, mưu trí... còn có kẻ lại ngu ngốc, dễ dụ như vậy chứ?

Trần Minh Luân bị phớt lờ bởi Lãng Lãnh Ngạo, chuyển tầm mắt theo anh thì trở nên ngạc nhiên... Nghe nói từ trước đến nay Lãng lão đại không gần nữ sắc, tất cả phụ nữ đều không thể đến gần anh trên mười mét! Vậy người phụ nữ bên cạnh anh ta là sao?

Trần Minh Luân ngu ngốc, nhưng cũng không đến nỗi tìm đường chết. Vì vậy mà cũng không có gan nhìn thẳng vào người phụ nữ đầu tiên xuất hiện bên vị Lãng lão đại trong truyền thuyết...

Nhưng...dù chỉ nhìn phớt qua Lãnh Hàn Quyên, cũng đủ khiến ông ta thất thần.

Thấy thế, Thế Phong liền hảo tâm nhắc nhở ông ta:

- Còn không mau dẫn đường!

Nghe vậy, Trần Minh Luân liền hồi phục tinh thần, nhanh chóng chui vào trong xe của ông ta... Dẫn đầu lái về đại bản doanh- nhà tổ Trần gia...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Thỏ non, cáo già

Trần Minh Luân ngồi trong xe của ông ta dẫn đầu đoàn xe, nhớ đến hình ảnh người phụ nữ vừa nhìn phớt qua, khiến ông ta không khỏi suy nghĩ nhiều một chút...

Người phụ nữ có thể đứng bên cạnh Lãng lão đại quả thật hơn người... Tuy chỉ nhìn phớt qua nhưng ông ta cũng biết cô là một người phụ nữ không đơn giản, từ khí chất, đến ngoại hình...

Quan trọng hơn, sao ông ta cảm thấy người phụ nữ đó có vẻ hơi quen mắt nhỉ? Nếu có thể nhìn lâu hơn...không chừng ông ta có thể nhận ra!

Thật tiếc rằng bản thân ông ta không có gan đó, chưa muốn chết để mà tò mò về người phụ nữ của Lãng lão đại a~...

- Có mệt không?

Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên như thường lệ đều ngồi xe do đích thân Thế Phong lái... Lăng Lãnh Ngạo ôm Lãnh Hàn Quyên trong lòng, ân cần hỏi. Lãnh Hàn Quyên mắt thì đang nhìn cảnh ngoài cửa kính xe, nhưng trong lòng thì lại đang suy nghĩ tính toán chuyện khác... Nghe câu hỏi của Lăng Lãnh Ngạo, cô bất mãn trừng anh:

- Bộ anh không chán sao, có một câu cứ hỏi mãi? Em xin nhắc lại, em rất khỏe, cũng không phải là người giấy mong manh dễ rách đâu nhé!

Lãnh Hàn Quyên cô có tính kiên nhẫn, nhẫn nại rất cao... Nhưng mà hôm nay cô cũng muốn thiếu điều phát cáu!

Lý do cũng tại người đàn ông nào đó lo xa, làm quá. Không biết từ lúc đặt chân lên máy bay anh đã hỏi cô bao nhiêu lần những câu như: Em có khỏe không? Có mệt không? Có thấy chỗ nào khó chịu không?...

Anh nghĩ cô là người giấy chất? Lãnh Hàn Quyên cô dù mang thai cũng không có yếu đuối tới mức hờ chút là mệt mỏi, là khó chịu đâu!

Một Lăng Lãnh Ngạo như vậy làm cô cảm thấy vừa ngọt ngào, nhưng cũng có muôn phần phiền phức đấy chứ...

Thế Phong ngồi ở ghế lái, nghe và thấy được và gương chiếu hậu, nhìn không được ho khụ khụ vài tiếng... Lập tức liền nhận được một ánh mắt còn sắc hơn cả dao! Thế Phong rùng mình, không rét mà run... Nhưng cũng biết điều mà mở miếng chắn xe lên, để lại không gian riêng cho hai người!

Lăng Lãnh Ngạo hài lòng với sự biết điều của thuộc hạ, dời tầm mắt trở lại người thương mang trừng mắt nhìn anh...

Đối diện với thái độ khó chịu, thiếu kiên nhẫn của Lãnh Hàn Quyên, thì Lăng Lãnh Ngạo cũng không giận, trái lại còn rất bình thản:

- Anh đây là lo cho em!

Anh nói, ngữ điệu vẫn mềm mỏng, ôn nhu. Bàn tay to quen đường luôn vào trong áo khoác dài của cô, cách một lớp vải vuốt ve bụng cô, rồi eo cô...

- Lo lắng dư thừa!

Lãnh Hàn Quyên không khách sáo nhận xét. Cũng định bỏ qua vấn đề đó, định nói tới chính sự thì...

- A... Anh...

Lãnh Hàn Quyên không kìm chế được, nhỏ tiếng rên lên một tiếng. Sau đó liền nhanh tay nắm lấy bàn tay đàn ông không biết từ lúc nào đã từ bụng và eo lên tới ngực cô... Cô bất ngờ rên lên cũng là vì bị anh bóp đau!

Lãnh Hàn Quyên không thể tin, ngược mặt lên nhìn khuôn mặt đẹp không tỳ vết của Lăng Lãnh Ngạo... Từ khi nào mà Lăng lão đại lại trở nên càng rở như vậy chứ?

- Đừng nhìn anh bằng ánh mắt đó, cái đó là trừng phạt!

Nhìn ánh mắt Lãnh Hàn Quyên như muốn ăn tươi, nuốt sống anh... Lăng Lãnh Ngạo chẳng có tí sợ hãi, còn kéo cô ôm lại vào lòng, trầm giọng nói!

- Hừ!

Lãnh Hàn Quyên quyết định không so đo hành động của anh, cô đổi đề tài:

- Em muốn thấy khi Trần Minh Hải tận mắt nhìn thấy cơ nghiệp mấy đời của gia tộc bị hủy thì có phản ứng như thế nào?!

Hình ảnh một người phụ nữ xinh đẹp, yêu kiều điệu dáng dựa vào lòng ngực một người đàn ông... Lại nói ra những lời sắc bén, tàn nhẫn như thế thì chẳng hợp chút nào!

Nhưng với Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên thì... lại trở thành một sức kết hợp hoàn hảo không chê vào đâu được!

Lăng Lãnh Ngạo chậm rãi vẽ nên một nụ cười cung chiêu ồ khước môi, vui vẻ gật đầu:

- Vậy thì làm theo ý của em đi!

Chỉ cần là việc không tổn công sức của cô, cô không cần chịu cực thì bất cứ điều gì anh cũng sẽ đồng ý!

Lúc này Lãnh Hàn Quyên mới cảm thấy hài lòng, dịu dàng nép gọn vào ngực anh.

Nếu như dễ dàng một lần giết chết Trần Minh Hải thì đã quá lợi cho ông ta rồi... Lãnh Hàn Quyên cô cũng không phải người tốt gì, Trần Minh Hải nợ cô nhiều như vậy, cô phải bắt ông ta trả cả vốn lẫn lời...

Phải để cho ông ta tận mắt nhìn cảnh gia tộc mấy trăm năm sụp đổ...mà nguyên nhân gián tiếp là do em trai ông ta!

Không...đúng và chính xác hơn là người trong gia tộc không biết đoàn kết một lòng, không nghĩ đến lợi ích chung của gia tộc...chỉ biết tới bản thân!

- Lãng lão đại, mời ngài!

Trần Minh Luân chân chó, sau khi xe dừng lại trước đại bản Trần gia, ông ta liền như chó thấy chủ mà đi như bay từ xe đằng trước vòng xuống mở cửa xe cho Lãng Lãnh Ngạo... Nếu như Trần Minh Luân thật sự có đuôi thì e rằng nó cũng sẽ quẫy liên hồi!

- Gọi tất cả những người có địa vị tới đây... Hơn nữa, còn cả Trần Minh Hải, tôi muốn nhìn thấy ông ta!

Ánh mắt Lãng Lãnh Ngạo trước sau vẫn đặt trên người Lãnh Hàn Quyên, dù là nói với Trần Minh Luân, anh vẫn không chuyển mắt một cái.

Trần Minh Luân cũng không có cảm giác bất mãn hay gì, nhanh mắt nhìn Lãnh Hàn Quyên lại một lần nữa... Song, liền lấy điện thoại ra gọi mấy cuộc!

Đối với yêu cầu, mệnh lệnh của Lãng Lãnh Ngạo mà Trần Minh Luân không dám thắc mắc hay làm trái cũng rất đơn giản...

Rằng, sự thật chính là Trần Minh Luân ông ta có thể dễ dàng đánh bại Trần Minh Hải, tất cả đều nhờ vào Lãng Lãnh Ngạo!

Lúc đầu khi Lãng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên bắt đầu cùng nhau đối phó Trần Minh Hải, khiến ông ta đau đầu nhưt óc... Thì Trần Minh Luân cũng đang vô cùng hoang mang, lo lắng! Vì dù rằng khi đó ông ta không có quyền lực gì trong Trần gia, nhưng cũng có tiếng là em của gia chủ họ Trần, thì cuộc sống tất nhiên là vô cùng tốt rồi! Lỡ như Trần gia sụp đổ thì ông ta phải sống làm sao?

Ngay lúc ông ta chuẩn bị vợ vét một số gia sản rồi rời khỏi, chôn đi... Lãng Lãnh Ngạo lại chủ động đến tìm ông ta, hứa là sẽ giúp ông ta nắm quyền ở Trần gia, với yêu cầu sau này cũng phải nghe lệnh của anh!

Trần Minh Luân cũng là kẻ có lòng tham, cũng mơ ước có được vị trí nắm quyền...chỉ là ông ta lại không có năng lực đó! Đến lúc tự nhiên có người tới giúp đỡ, ông ta làm sao có thể từ chối được miếng mồi béo bở tự dâng đến miệng, liền lập tức nhận lời, đồng ý ngay!

Trần Minh Luân vì lợi ích cá nhân, không suy nghĩ nhiều liền chấp nhận yêu cầu và giúp đỡ của đối tượng đang là kẻ thù của gia tộc... Xác thực còn ngu hơn lợn!

Nhưng trong suy nghĩ của Trần Minh Luân, ông ta chấp nhận lời đề nghị đó là vô cùng tốt và đúng đắn...

Làm như vậy, vừa có lợi cho ông ta, lại vừa có thể giữ lại được gia tộc không bị phá hủy hoàn toàn... Chẳng qua chỉ phụ thuộc vào thế lực lớn hơn thôi mà, chẳng có gì to tát, sai trái cả!

Và lần này, sau khi nhận được thông báo Lãng Lãnh Ngạo tới, Trần Minh Luân lun ninh ninh rần rần anh đến là để xem xét tình hình, giúp ông ta làm việc dễ hơn...nếu không thì gọi mấy người kia tới để làm gì? Còn việc muốn gặp Trần Minh Hải, ông ta nghĩ là anh có thù riêng với hắn ta, vì vậy mới đối phó Trần gia, còn đặc biệt giúp đỡ ông ta a~~

Càng nghĩ, Trần Minh Luân càng cho rằng suy nghĩ của bản thân là cực kì đúng... Hoàn toàn bỏ qua và không nghĩ tới những khả năng còn lại!

Ông ta cũng không hề biết, ông ta trong mắt những thuộc hạ của Lãng Lãnh Ngạo, chẳng khác gì một con chó non, muốn tìm sự giúp của con cáo già Lãng Lãnh Ngạo!

...

Trần Minh Luân dẫn đường đưa Lãng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên cùng với thuộc hạ của anh tới nghị sự phòng... Nhân cơ hội liền nói về Trần gia, nhằm tạo ấn tượng với Lãng Lãnh Ngạo:

- Lãng lão đại, người biết không...

Trần Minh Luân không ngừng thao thao bất tuyệt, nói đông nói tây... Lãng Lãnh Ngạo cũng mặc kệ ông ta, chân anh bước đều đều, ngay khi Trần Minh Luân quay mặt chỗ khác, anh liền cho Thế Phong đi bên cạnh một cái nhìn đầy ẩn ý.

Thế Phong ngay lập tức hiểu được, kín đáo gật đầu với anh!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Người chết không thể quyết định

Đại bản doanh của Trần gia lúc trước đều do một bộ phận thuộc hạ thân tín của Trần Minh Hải canh gác, bảo vệ! Cho đến khi Trần Minh Luân chiếm

được quyền hành thì liền thay vào thuộc hạ của "ông ta"... Vì vậy nên khi đi vào nơi này, Lăng Lãnh Ngạo chưa từng lo mình sẽ bị bao vây hay gì cả?!

Lãnh Hàn Quyên đi bên cạnh Lăng Lãnh Ngạo, không ngừng quan sát thiết kế, bố trí bên trong... Chỉ một chút sau thì cô cười thầm trong lòng... Với thiết kế như vậy, bình thường nếu có người đột nhập thì có mọc cánh cũng khó thoát! Tương đương rằng, người bên trong nếu không có bất cứ đường bí mật nào khác, bị vây công lại thì cũng chẳng có đường thoát...

Tóm lại, những kiểu thiết kế như vậy thì có đến chín phần hại, chỉ có một phần lợi... Cô thật không hiểu đầu óc cha con Trần Minh Hải có vấn đề hay sao mà có thể để đại bản doanh có thiết kế như vậy?

Phải biết rằng, đại bản doanh là đầu não của toàn bộ gia tộc, của thế lực... Là nơi tập chung tài liệu quan trọng, những yếu tố quan trọng cần phải được an toàn tuyệt đối!

Nghênh ngang để đại bản doanh tọa lạc giữa chung tâm thành phố, bên cạnh lại không có chạm gác hỗ trợ bảo vệ, rồi thêm thiết kế đầy khuyết điểm bên trong... Trần Minh Hải...chẳng lẽ là do quá tự tin vào bản thân, ông ta tin tưởng sẽ không có ai dám động đến đại bản doanh của Trần gia hay sao? Nếu thật sự ông ta có suy nghĩ như vậy mà có thể dẫn dắt, lãnh đạo tốt gia tộc bao năm qua thì cũng thật sự... rất không" tầm thường"!

Đi một đường tới phòng nghị sự, Trần Minh Luân nói chẳng ngừng nghỉ... Đặc biệt, khi thấy Lăng Lãnh Ngạo không tỏ ra khó chịu, ông ta càng cho là anh cũng đang lắng nghe... Nhưng mà ông ta nào biết, Lăng Lãnh Ngạo không nói gì, không tỏ thái độ là bởi vì anh không hề để ông ta vào mắt...nên không quan tâm!

- Lăng lão đại, mời ngài vào! Còn...không biết xưng hô với cô đây như thế nào cho phải?

Trần Minh Luân mở cửa phòng nghị sự, làm động tác cung kính mời với Lăng Lãnh Ngạo... Khi thấy anh không có ý định để người phụ nữ bên cạnh ở ngoài thì lúc này Trần Minh Luân mới bạo gan, mà dư thừa hỏi danh tính cô.

Thế Phong đứng sau lưng nhìn Trần Minh Luân như nhìn người ngoài hành tinh... Nga...đây là lần đầu tiên cậu biết trên đời này còn có người vừa ngu vừa khùng đến đáng thương như vậy! Gặp người ta cả tiếng đồng hồ rồi mới hỏi danh tính...chỉ bằng không hỏi luôn còn tốt hơn! Thật đáng thương...ngu hơn cả đứa con nít ba tuổi...

Thực chất, Thế Phong đã nghĩ "oan" cho Trần Minh Luân rồi a~ Ông ta tuy ngu thật, nhưng có lẽ cũng không đến nỗi như Thế Phong nghĩ.

Bởi ông ta cũng có lòng tham, cũng biết cao ngạo, mắt cao hơn đầu... khi mới gặp Lãnh Hàn Quyên đi bên cạnh Lăng Lãnh Ngạo liền nghĩ cô là phụ nữ, và cũng chỉ là một món đồ chơi của Lăng Lãnh Ngạo nên mới không để cô vào mắt... Thấy hơi quen mặt lại nghĩ là từng thấy cô ở mấy chốn hưởng lạc mà ông ta hay tới...nào có nâng cấp suy nghĩ lên một tầm cao mới?

Cuối cùng chỉ có thể nói" Óc chó làm sao mọc được ngà voi"?

Bây giờ thấy thái độ của Lăng Lãnh Ngạo, ông ta mới vỡ lẽ ra, Lãnh Hàn Quyên chắc chắn không đơn giản là một món " đồ chơi " như ông ta nghĩ!

Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên cực kì xem thường thái độ của Trần Minh Luân, chẳng thêm trả lời ông ta mà đi thẳng vào trong...

Thế Phong thấy Trần Minh Luân ngu ngơ khó xử thì " hảo tâm" quăng một" quả bom":

- Chị ấy là chị dâu của chúng tôi!

Thế Phong bỏ lại một câu, sau đó cũng không chậm trễ dẫn theo bốn thuộc hạ nghiêm chỉnh đứng sau lưng lão đại và chị dâu cậu ta...

Một số khác thì được bố trí canh gác ngoài cửa.

Lăng Lãnh Ngạo an vị trên chiếc ghế chủ tọa, Lãnh Hàn Quyên cũng ngồi ngay bên cạnh anh... Một tay của anh thì nắm lấy bàn tay đang đặt trên đùi của cô, một tay lại để trên bàn, gõ nhẹ nhẹ.

- Không cần nói chuyện dư thừa, có gì để một lát nữa rồi nói!

Nhìn thấy Trần Minh Luân lại muốn nói những điều dư thừa, vô ích nào nữa, Lăng Lãnh Ngạo lập tức lên tiếng trợn lại... Dù sao thì ông ta cũng chẳng nói được bao lâu nữa, muốn nói bao nhiêu anh cũng chẳng liên quan tới anh... Nhưng, như vậy sẽ làm phiền tới Hàn Quyên và bảo bối của hai người! Nên ông ta phải chịu thiệt trước khi chết, im lặng một chút...

Trần Minh Luân đứng là định lên tiếng muốn lấy lòng Lãnh Hàn Quyên...cuối cùng lại không nói được mặc niệm trong lòng.

Không ngờ vậy mà lại là chị dâu của Thế Phong, mà được cậu ta gọi tiếng chị dâu thì có thể là ai khác ngoài vợ của Lăng lão đại chứ? Chết tiệt...vậy mà lúc đầu bản thân ông ta lại không để cô ta vào mắt! Vậy có khi nào cô ta mang hận nói với Lăng lão đại làm khó ông ta không? Người ta nói lòng dạ đàn bà thường rất hẹp hòi và đáng sợ!

Lãnh Hàn Quyên từ được huấn luyện tại tổ chức sát thủ của ba nuôi cô và trở thành một sát thủ vô cùng xuất sắc... Tuy cô không có làm nhiệm vụ, nhưng người trong tổ chức Thần Long tất cả đều biết và khẳng định điều đó! Đã trải qua huấn luyện, tất nhiên các bản năng của một sát thủ cô điều rất thông thuộc và trở thành bản năng tự nhiên của cơ thể...

Lãnh Hàn Quyên đang dùng ánh mắt dò xét xung quanh căn phòng, bị câu nói của Lăng Lãnh Ngạo hấp dẫn...cô nhìn anh cười tươi một cái! Rồi lại đòi ánh mắt nhìn kẻ đang thay đổi sắc mặt kia...

Đột nhiên bên ngoài có tiếng động xôn xao, tất cả người bên trong đều nhìn hướng ra cửa...cánh cửa cũng ngay lập tức được mở ra.

- Gia...

Một toán người đi vào, những người này đều là những người nắm quyền trong Trần gia, mới rời khỏi phòng nghị sự cách đây không lâu!

Một người đi đầu vừa mở miệng muốn gọi Trần Minh Luân, nhưng từ "chủ" còn chưa ra khỏi miệng, sắc mặt ông ta đã tái mét...môi mấp máy không nói nên lời...

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Trần Minh Luân vừa cho bọn họ về, lại chưa được bao lâu đã lại gọi bọn họ trở lại, còn nói là có chuyện vô cùng hệ trọng! Mà bọn họ cũng vì nghĩ tới miếng cơm của mình mà cũng nhanh chân chạy tới...

Tới rồi thấy cái gì? Đó chính là thuộc hạ lớp lớp bao bọc lại đại bản doanh... Khi đó bọn họ nghĩ là những người kia là thuộc hạ của Trần Minh Luân đi, còn phòng bị như vậy chắc là bị tấn công không chừng?...Bởi Trần gia đang trong giai đoạn như lửa với nước cùng họ Lăng và họ Lãnh!

Nhưng bây giờ suy nghĩ lại, bọn họ đã thông suốt, số người bên ngoài kia là của Lăng Lãnh Ngạo thì đúng hơn... Nếu không thì người đàn ông đang ngồi trên chủ tọa đó phải giải thích thế nào?

- Các người còn thù người ra đó làm cái gì? Còn không mau chào Lăng lão đại!...Lăng lão đại, ngài rộng lượng bỏ qua cho đám người ngu ngốc đó! Chẳng qua là bọn họ chưa biết sự tình!

Nhìn mấy người kia mặt ai cũng tái mét, ra về không dám tin đứng thù người ở cửa... Trần Minh Luân liền trừng mắt quở trách. Song liền mở giọng nịnh hót Lăng Lãnh Ngạo.

Đối với Trần Minh Luân, những người đó dù sao cũng có ảnh hưởng không nhỏ tới Trần gia, sau này còn có thể giúp ích cho ông ta... Vì vậy mà Trần Minh Luân mới không muốn Lăng Lãnh Ngạo nổi giận giải quyết hết đám người đó bởi thái độ thất lễ của họ!

Lăng Lãnh Ngạo chẳng mấy chốc mà với thái độ nịnh nọt, gấp gáp của Trần Minh Luân. Miệng anh khẽ mở lên một đường cong ngạo nghễ, nhìn những người vẫn còn đang đứng ở cửa! Anh muốn xem thử những kẻ này sẽ hành xử ra sao...sẵn tiện có thể làm tròn giải trí cho Hàn Quyên của anh đỡ buồn chán!

Lăng Lãnh Ngạo hài lòng với suy nghĩ của mình, ánh mắt chuyển thành ôn nhu nhìn người phụ nữ bên cạnh... Thấy ánh mắt cô là dịu dàng và tán thưởng đáp lại, lòng Lăng Lãnh Ngạo liền như nở hoa...

- Gia...gia chủ, chuyện này là sao? Tại sao hán ta lại có mặt ở đây?

Những người kia, tất cả ai cũng biết đến Lăng Lãnh Ngạo, đều vô cùng e ngại anh! Mười mấy người bọn họ phải trao đổi ánh mắt một lúc, mới có người gan lớn hơn một chút, hỏi Trần Minh Luân về sự hiện diện của anh.

Trần Minh Luân trưng ra bộ mặt khinh bỉ, nhìn người vừa mở miệng như người ngu:

- Các người bị ngu nặng sao? Đến bây giờ còn chưa hiểu? Tôi trình trọng nói cho các người biết, Lăng lão đại đây từ bây giờ chính thức trở thành thủ lĩnh của chúng ta... Nói cách khác, Trần gia sẽ phụ thuộc vào ngài ấy!

- Gia chủ...sao có thể...chuyện này sao có thể xảy ra?

- Đúng vậy...tuyệt đối không thể...

...

Những người kia như không tin nổi vào những lời Trần Minh Luân nói, phải mất một lúc để "tiêu hóa" vấn đề, sau khi hiểu ra liền quên mất hoàn cảnh của bản thân mà lên tiếng phản đối.

Trần Minh Luân tức giận, đập bàn một cái...

RẦM...

- Im miệng, chuyện này là do tôi quyết định, các người không có quyền ý kiến, chỉ được phép nghe theo...

Một lu ngu ngốc, có cơ hội tốt được đi theo một người anh minh, tài giỏi như Lăng lão đại tại sao lại không biết nắm bắt chứ?

Ngay trước mắt, chắc chắn sẽ lại diễn ra một cuộc tranh cãi nữa! Thì một giọng nói lạnh đến âm độ đã thay đổi tất cả:

- Phải, dù có đồng ý hay không thì cũng không phải do các người quyết định nữa rồi! Bởi...người chết thì có thể quyết định được chuyện gì!

Chương 79: Ai mới là kẻ ngu ngốc?

Lăng Lãnh Ngạo thông thả đứng lên từ trên ghế, ánh mắt lạnh lẽo sau thăm thăm...

- Lăng lão đại...người nói vậy là có ý gì?

Trần Minh Luân dùng ánh mắt kinh ngạc khó tin dò xét lại... Cả những người kia muốn tiếp tục tranh cãi với Trần Minh Luân cũng đều ngậm hết miệng lại, mặt người nào cũng biết sắc...nín thở xem xét Lăng Lãnh Ngạo sẽ trả lời câu hỏi của Trần Minh Luân như thế nào?!

- Máy người không hiểu? Rất đơn giản...ý của lão đại chúng tôi chính là... Biện tất cả các người thành người chết hết rồi, thì làm sao có thể quyết định được chuyện gì nữa?

Thế Phong cong mắt, thay thế Lăng Lãnh Ngạo giải thích cho Trần Minh Luân hiểu... Trong tứ tất, cậu ta cũng lên đạn cho súng mà nhắm ngay Trần Minh Luân...cùng với những người canh với cửa và trong phòng cũng đồng loạt một đồng tác...

- Các người...các người...

Có người tinh ý nhìn mặt một số thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo đang chĩa súng vào bọn họ, nhận ra rằng những người này không xa lạ chính là những người bao vây Trần Minh Hạo lúc trước...được bọn họ nghĩ chính là người của Trần Minh Luân. Đến bây giờ mà bọn họ còn không biết sự thật, tại sao Trần Minh Luân có thể trong thời gian ngắn thay thế vị trí của Trần Minh Hải được, thì bọn họ thật sự đã uống phí công sức lẫn lộn bao nhiêu năm nay rồi!

Lập tức, bọn họ không hện mà đều dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh, cùng với căm hận nhìn Trần Minh Luân... Một kẻ có thể vì bản thân có thể bán đứng cả gia tộc, trên này không phải không có! Nhưng tất cả hành động của Trần Minh Luân thật sự vô cùng đáng giận, đáng hận!

Trần Minh Luân bị nhiều ánh mắt như vậy chiếu vào, có phần không tinh táo được...

Và dường như...ông ta vẫn chưa hiểu rõ được ý tứ của Lăng Lãnh Ngạo, cùng với từ "tất cả" của Thế Phong!

- Lăng lão đại...người có thể nể tình tôi mà không cần vội giết bọn họ không? Bọn họ chẳng qua là nhất thời chưa suy nghĩ thông suốt thôi! Còn không mau cầu xin Lăng lão đại tha mạng cho các người!

Trần Minh Luân bí bách, liền thiếu điều muốn quỳ xuống trước mặt Lăng Lãnh Ngạo, cầu xin tha thiết... Câu sau cùng là nói với mấy người kia.

- Trần Minh Luân, đáng lẽ ra ngay từ đầu chúng tôi nên kịch liệt chống đối lại ông thì tốt hơn!

Một người đàn ông trong đám người kia nói, đồng thời cũng coi như nói lòng của tất cả bọn họ!

Bọn họ hối hận, thật sự giờ phút này vô cùng hối hận... Hối hận vì tham sống sợ chết, hối hận vì bị lợi mất trước mắt làm cho mờ mắt!

Nếu ngay lúc Trần Minh Luân mới bắt đầu đối đầu với Trần Minh Hải, bọn họ không ở không đứng nhìn, mà kiên quyết giúp đỡ cho Trần Minh Hải... Thì biết đâu Trần Minh Luân có thể dễ dàng chiếm quyền như vậy? Hoặc bọn họ từ lúc đó sắp xếp rồi khỏi, đến một nơi khác làm lại, ít ra...vẫn còn mạng!

Còn bây giờ thì sao, tất cả đều như cá nằm trên thớt, chờ Lăng Lãnh Ngạo tùy ý chặt chém...

Bọn họ biết, với cách hành sự bao năm nay của Lăng Lãnh Ngạo, thì dễ gì bỏ qua cho bọn họ? Bọn họ cũng không có như tên ngu ngốc Trần Minh Luân kia, đến bây giờ còn cho rằng Lăng Lãnh Ngạo muốn giết bọn họ, không phải là mới quyết định do bọn họ chống đối lại anh ta... Mà có lẽ...nó đã được tính toán ngay từ đầu!

- Hừ, rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, Tôi không quản sống chết của các người nữa!

Trần Minh Luân tức giận, không ngờ bọn người đó lại dám nói như vậy với ông ta! Dù sao bọn họ cũng làm việc ở Trần gia lâu năm, đều là người có đầu óc, nên ông ta muốn giữ bọn họ lại, cũng giúp rất nhiều việc... Nhưng bây giờ ông ta không cần nữa, cùng lắm là đào tạo lại người khác! Đúng là một lũ ngu ngốc, có phúc mà không biết hưởng!

Ách...đúng là ngu thật, nhưng không biết là ai mới là kẻ ngu đây?

Nếu để cho những người ở đây biết được suy nghĩ của Trần Minh Luân, không biết chừng đều bị chọc cho cười tới nghẹn mất!

Nhưng...cũng không cần tôi biết được suy nghĩ của Trần Minh Luân, chỉ cần câu nói ông ta cho là hiển nhiên cũng đủ:

- Ha...ha...ha...cười chết người mà... Sao...sao trên đời này lại có kẻ...ngu đến như vậy chứ? Nói...đến như vậy mà...mà vẫn chưa hiểu ra... Đúng là...

Thế Phong ôm bụng cười ngặt nghẽo, nói không nên lời... Và cũng nói chưa xong đã im bật...bởi cái nhìn "yêu thương" của ai đó.

Cậu ta liền gãi gãi đầu...cảm thấy bản thân làm hơi lố, cũng chỉ có mình cậu ta cười thì phải...

Ách...

Đoàng...

- Hự...a...

Trần Minh Luân bất ngờ bị một viên đạn xuyên vào chân, liền vừa đau đớn, vừa hoảng hốt kêu lên... Chân đau nhất thời cũng quỳ rạp cả người xuống.

- Cậu...cậu...tại sao lại bắn tôi?

Thì ra là đạn bay ra từ súng của Thế Phong... Trần Minh Luân cũng trùng hợp mà sau khi quỳ xuống vừa vịn ở ngay trước mặt cậu ta. Ngắc khuôn mặt vì đau đớn mà vịn vịn lên chất vắn...

Thế Phong là ra về của người mắc lỗi nhận sai:

- Thôi rồi, ấy chết, tôi bị bóp nhận cò...Xin lỗi...xin lỗi... Đây...mà tôi là người sai, ông không cần phải hành lễ như vậy... Mau, mau đứng lên!

Thế Phong vừa nói vừa làm biểu cảm vô tội, cuối xuống đưa tay như muốn đỡ Trần Minh Luân lên... Lại khi thấy ông ta cố níu lấy cậu ta đứng vậy, liền nhanh tay buông ông ta ra...

- A...

Trần Minh Luân không ngờ Thế Phong lại buông ông ta ra...liền như thế trụ không nổi liền té lại mặt đất. Chỉ có điều lần này trực tiếp nằm luôn xuống sàn chứ không phải là tư thế quỳ nữa!

- Ấy da...coi bộ là ông không muốn đứng thì phải... Thôi thì đành để ông nằm đi vậy, tôi thấy như vậy ông sẽ thoải mái hơn!

Thế Phong xoa xoa cằm, trắng trợn phun ra một câu.

Từ sau lưng cậu ta đứng lúc này vang lên một giọng điệu, làm cho cậu ta thiếu điều nhảy dựng lên:

- Thế Phong, chơi đủ?!

Là Lăng Lãnh Ngạo, anh hơi híp mắt nhìn cánh tay đặc lực của mình. Biểu cảm trên khuôn mặt cũng không hề có ý tức giận, hay trách móc Thế Phong vì việc làm tự quyết định của cậu ta.

Thế Phong bị giọng điệu của lão đại dọa sợ, nhưng cũng đã quá quen thuộc, nên phản ứng nhanh chóng:

- Dạ, đủ rồi ạ!

Xong liền tự giác lui ra đứng sau lưng Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên.

Đầu Thế Phong cúi xuống, người ngoài nhìn vào còn tưởng cậu ta đang tự hối lỗi... Nhưng thực chất có ai biết được...cậu ta cuối đầu không phải là tự nhận lỗi... Cuối đầu là để che dấu ý cười và vẻ hả hê trên mặt bản thân cậu ta mà thôi!

Trần Minh Luân, cũng vì ông mà tôi bị hổ trước mặt anh em... Tôi cho ông nếm mùi đau khổ!

Lãnh Hàn Quyên liếc mắt qua Thế Phong một cái, những cử chỉ đó của cậu ta làm sao mà qua mắt được cô... Cũng qua một thời gian tiếp xúc, cô biết thêm một điều, những thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo đều không thiếu phúc hắc! Cái này có thể xem như là bị ảnh hưởng từ lão đại của bọn họ đi!

Nghĩ tới Lăng Lãnh Ngạo, Lãnh Hàn Quyên đảo mắt qua Trần Minh Luân đang nằm dưới đất... Rồi ánh mắt khê đảo, nhướn mày, ánh mắt mang một phần trêu chọc nhìn Lăng Lãnh Ngạo:

- Ngạo, anh có thể giúp một tên ngu ngốc như thế này dễ dàng đoạt được quyền hành từ con cáo già Trần Minh Hải kia... Em quả thật vô cùng bội phục anh!

- Quá khen, như thế có xứng đáng làm chồng em chưa, Lãnh tổng kính mến?

Lăng Lãnh Ngạo làm như không thấy ánh mắt trêu chọc của Lãnh Hàn Quyên, bàn tay đang ôm cô càng siết chặt vào anh... Tự mình nói.

- Tạm được!

Sờ sờ khuôn mặt điển trai đang kề sát vào cô, Lãnh Hàn Quyên môi mòng hé mở, phun ra hai từ. Nhưng như thế cũng đủ để Lăng Lãnh Ngạo cười tít cả mắt...

Thế Phong đứng sau lưng hai người, chứng kiến rõ ràng nhất mọi chuyện... Trong lòng cậu ta càng thêm thán phục trình độ xem người xung quanh là không khí, không coi ai ra gì của hai người rồi!

Đột nhiên Lăng Lãnh Ngạo nghiêm mặt, buông tay ra khỏi người Lãnh Hàn Quyên...

Bóp...bóp...

Anh vỗ tay hai cái, lập tức, từ bên ngoài, có hai người đàn ông dẫn một người đàn ông khác đã gần như đứng không vững đi vào... Và người đó không ai khác chính là Trần Minh Hải!

Ông ta làm gì còn bộ dáng Ga phong hống hách như ngày xưa? Cả người gầy gộc...xác xơ...bộ đồng phục bệnh nhân trên người ông ta càng thể hiện rõ điều đó!

Hai người dẫn Trần Minh Hải vào không thương tiếc mà ném ông ta xuống đất ngay bên cạnh Trần Minh Luân...

Trần Minh Hải bị ném, cơ thể đạ yếu, dường như lại mất thêm nửa cái mạng nữa. Phải mất một lúc mới có thể lồm chồm bò dậy, yếu ớt nắm lấy cổ áo Trần Minh Luân, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống ông ta...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 80: Một quân cờ không hơn không kém

- Trần...Minh Luân...mày...mày là thằng ngu...mày lại...làm ra...việc...tán tận...lương...tâm như vậy... Tao...tao phải giết...giết mày... Thằng khốn...

Trần Minh Hải tay run run đưa lên, ý đồ muốn bóp cổ Trần Minh Luân... Nhưng với sức của một kẻ già yếu sắp chết, và một kẻ chỉ bị thương ở chân...thì ai sẽ là người chiếm ưu thế hơn?

Tất nhiên là Trần Minh Luân rồi! Khi tay Trần Minh Hải vừa bóp nhẹ vào cổ Trần Minh Luân, thì đã bị hất ra ngay lập tức. Trần Minh Luân nhắm mắt vì chạm phải cái chân đau, song lại trợn mắt trừng Trần Minh Hải:

- Anh phát điên cái gì? Có tin tôi giết ông ngay lập tức hay không?

Trần Minh Luân phát cáu, "tự nhiên, vô cớ" bị ăn đạn...bây giờ lại thêm Trần Minh Hải nhảy ra chửi ông ta ngu, rồi còn cái gì tán tận lương tâm...

Ông ta thừa nhận bản thân đúng là vì lợi ích bản thân nên mới muốn dâng Trần gia cho Lăng Lãnh Ngạo... Nhưng...làm vậy Trần gia không phải cũng có rất nhiều lợi ích sao?

- Ha...ha...ha... Mày...mày có giỏi...thì...thì mày giết tao đi, tao có làm ma cũng...không tha...cho mày! Nếu như ngày xưa tao biết rõ bộ mặt tham lam...khụ...khụ...ngu ngốc... khụ... của mày thì...khụ... khụ...đã sớm giết mày...rồi... Khụ...khụ...khụ...

Trần Minh Hải giây phút này chẳng khác gì cây đèn sắp cạn dầu...chỉ cố gắng nói có mấy tiếng đã phải ho khan liên tục...

Gần hai tháng trước, ông ta vì chịu đả kích quá lớn do Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo bang tậ đã phải nhập viện nằm cả tuần... Chưa hết...vậy mà khi ông ta vừa xuất viện trở về lại biết tin các thuộc hạ đắc lực của mình, kẻ thì thay lòng, người thì bị giết! Cũng biết được, tất cả là do Trần Minh Luân gây ra... Nhân lúc ông ta nằm bệnh viện, Trần Minh Luân không biết từ đâu lại có thể lực lớn mạnh, từng bước chiếm giữ Trần gia. Phải chỉ là trước đây, ông ta tin chắc Trần Minh Luân cũng không dễ dàng làm việc như vậy... Tác động lớn của chuyện này cũng là do bên ngoài, bởi Trần gia đã bị Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên làm cho trở nên điều đứng sán rồi! Vì vậy, tên ngu ngốc Trần Minh Luân mới thuận nước đẩy thuyền như thế!

Bản thân ông ta lại có bệnh tim, liên tiếp chịu nhiều đả kích khiến ông ta không thể trụ nổi, đành phải tiếp tục nhập viện...

Và ông ta biết rằng, ông ta chắc chắn sẽ không chết ở bệnh viện...bởi những người đó, làm sao có thể để ông ta chết dễ dàng được... Chỉ không ngờ rằng...ngày này lại tới nhanh như vậy!

Trần Minh Hải chậm rãi nhắm mắt lại, thở hắt ra một hơi, rồi lại mở mắt ra lần nữa... Nhưng ánh mắt lần này không còn đặt trên người Trần Minh Luân nữa...mà chuyển sang Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên đang có thái độ xem kịch vui.

Nhìn cử chỉ thân mật, âu yếm của hai người, ánh mắt Trần Minh Hải lóe lên tia sáng... Sau đó lại nở nụ cười tự giễu.

- Đúng là...Trường Giang sống sau... đề sống trước... Lúc...lúc trước tôi... xem thường hai... người có... thể xem là... sai lầm... lớn nhất cuộc đời... này rồi...

Hôm nay ông ta đang ta đang nghỉ ngơi ở bệnh viện thì có một tốp người đến bắt ông ta đi... Đến khi ông ta hồi phục lên thì đã khó tin bởi mình lại được đưa về Trần gia, nơi mà ông ta nghĩ có thể cả đời chẳng còn cơ hội trở lại nữa!

Vẫn chưa rõ vì sao được đưa về, thì bất ngờ lại có một nhóm người khác đột nhiên xuất hiện, ra tay tàn nhẫn, chỉ trong chớp mắt đã giết hết những người kia... Cũng không để cho ông ta kịp hiểu ra chuyện gì, thì những người lạ mặt đó lại đưa ông ta đến phòng giám sát- nơi kiểm soát mạng lưới và hình ảnh từ camera của toàn đại bản doanh...

Cũng từ nơi đó, ông ta biết được tất cả, từ hình ảnh của camera được lắp đặt trong phòng hội nghị...một chi tiết cũng không bỏ qua!

Là một lão cáo già lão luyện nhiều năm, làm sao mà Trần Minh Hải ông ta không hiểu ra mọi chuyện được chứ? Ông ta hiểu ra tất cả, hiểu hết mọi thứ... Lãng Lãng Ngạo, Lãnh Hàn Quyên không thể sai lầm chính là người đã đứng sau dục dây, thao túng Trần Minh Luân...

Một là lão đại của hắc đạo, một lại là người đứng đầu bạch đạo, nắm giữ huyết mạch kinh tế thế giới... Hai kẻ như vậy phối hợp, hỏi làm sao có thể thua ai?

Ông trời đúng là rất thích trêu người!

- Đến bây giờ ông mới biết, có phải đã quá muộn không hả... Trần Minh Hải?

Lãnh Hàn Quyên rời khỏi vòng tay Lãng Lãng Ngạo, ánh mắt như muốn phun ra lửa nhìn chằm chằm Trần Minh Hải.

- Cô...

Trần Minh Hải có phần hoảng hốt, trên thực tế, ông ta chưa bao giờ giáp mặt bên ngoài với Lãnh Hàn Quyên, mà chỉ toàn thấy cô qua hình ảnh và báo cáo của thuộc hạ gửi về... Đây là lần đầu hai người gặp mặt, nhìn khí thế của cô, ông ta cũng hiểu ra sự thật rằng từ trước đến giờ ông ta phải người vô số để giết cô nhưng điều thất bại là vì sao! Trên người Lãnh Hàn Quyên, ông ta cảm nhận được sát khí vô cùng mạnh mẽ, mà có được loại sát khí này đều là những người tay nhộm đầy máu, từng giết không ít người... Hóa ra, cô cũng không đơn giản chỉ là một vị chủ tịch bình thường...

- Thế nào, tại sao ông không nói, Trần Minh Hải... Ông có biết không, từ khi biết hết sự thật, tôi đã hận không thể lột da ông, rút gân ông, bỏ đầu ông ra xem bên trong chứa những gì mà ông có thể làm ra những việc như vậy?! Khiến gia đình tôi tan nát, giết hại cha mẹ tôi... gián tiếp làm hại ông tôi qua đời... Tôi rất hận, rất hận ông...

- Hàn Quyên, bình tĩnh lại đi em, không nên kích động như vậy!

Lãng Lãng Ngạo bắt chợt cắt ngang lời nói của Lãnh Hàn Quyên, kéo cô vào lòng ôm chặt...

Thấy cô như vậy, lòng anh cũng đau lắm, không thể chịu nổi...những câu cuối cô gần như đã hét lên, nên anh phải ngăn lại!

- Em không sao!

Cảm nhận vòng tay ấm áp quen thuộc, cùng nhịp tim mạnh mẽ hữu lực của anh, lòng Lãnh Hàn Quyên chợt thanh tĩnh lại.

Dẫu rằng đã nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh, nhưng khi tận mắt nhìn thấy Trần Minh Hải thì cô lại không thể kìm chế được, lại nhớ đến những nỗi đau, mất mát mà ông ta đã gây ra cho cô...

Cũng may là có Ngạo ngăn cô lại, không là xem chút nữa cô đã bắn chết ông ta... Không...không thể được, cô không thể để ông ta chết dễ dàng như vậy được!

- Nếu... cô đã hận... tôi... như vậy, chi... bằng lập... tức... giết... tôi... đi...!

Trần Minh Hải lòng thoáng dao động, chưa lúc nào ông ta muốn chết như bây giờ! Bây giờ chết rồi, ông ta có thể không cần phải chứng kiến cảnh Trần gia diệt môn, gia tộc sụp đổ.

Ngẩng đầu lên một lần nữa, lần này Lãnh Hàn Quyên đã không còn thái độ kích động như khi nãy... Chỉ có điều cô lại nở một nụ cười, một nụ cười mà trừ Lãng Lãng Ngạo ra, thì tất cả những người khác đều cảm thấy có cảm giác không rét mà run, khí lạnh chạy khắp người.

- Muốn chết, đâu có dễ như vậy? Ông yên tâm đi, tôi tuyệt đối không để ông có thể chết dễ dàng được, sẽ khiến ông chết trong đau đớn, thống khổ nhất...

Trần Minh Hải mặt mặt đã tái càng thêm trắng bệch, nghĩ muốn đập đầu xuống đất tự xác thì...

- Giữ ông ta lại...

Lãng Lãng Ngạo nhìn ra ý đồ của Trần Minh Hải, lập tức ra lệnh cho thuộc hạ giữ ông ta lại, không để ông ta được như ý muốn!

- Lãng lão đại, rốt cuộc chuyện này là sao chứ?

Trần Minh Luân bị xem như không khí một lúc thì vô cùng khó chịu, thấy tình huống chuyển biến tốt hơn một chút liền thừa cơ mở miệng...

Lăng Lãnh Ngạo ngay cả liếc cũng không thèm liếc ông ta lấy một cái, chỉ lo đồ ngọt, làm dịu lòng người thương...

- Ngu xuẩn, đến lúc này mà còn không hiểu... Vậy để tôi nói rõ cho ông hiểu...từ đầu tới cuối...lão đại chúng tôi chẳng muốn hợp tác gì với ông... Cũng chẳng muốn thu Trần gia dưới trướng gì cả... Cái ngài ấy muốn là diệt Trần gia một cách sạch sẽ... Còn ông, chẳng qua chỉ là một quân cờ không hơn không kém để ngài ấy tiêu khiển mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Diệt sạch

Thế Phong khinh thường, giọng điệu lại có vẻ đầy khinh miệt, nói rõ ràng nhất có thể cho tên ngu ngốc Trần Minh Luân hiểu.

Đúng là nói với những kẻ ngu thật tốn calo mà...vẫn là nói chuyện với chuyện với người thông minh để chịu hơn!

Một quân cờ không hơn không kém... Một quân cờ không hơn không kém...

Câu nói của Thế Phong chẳng khác gì một quả bom bi nổ bên tai Trần Minh Hải... Một quả bom bi nhìn ti nhỏ nhắn, không có lực sát thương nhưng thực chất lại vô cùng lợi hại!

Trần Minh Luân cảm thấy tai ông ta như ù đi, chẳng còn nghe thêm được bất cứ câu chữ nào nữa. Đến giây phút này, dù ông ta có ngu ngốc đến cỡ nào cũng không thể không hiểu được nữa!

Thì ra...thì ra từ đầu tới cuối...ông ta chỉ là một quân cờ, một quân cờ thảm thương bị lợi dụng, bị lợi dụng còn vui vẻ đoán nhận nữa chứ!

Ban đầu lúc Lăng Lãnh Ngạo cho người tới tìm ông ta, nói sẽ giúp ông ta giành quyền hành từ tay Trần Minh Hải... Khi đó ông ta cũng biết Lăng Lãnh Ngạo là kẻ thù của gia tộc, cũng có nghi kị, đắn đo... Rồi rốt cuộc ông ta cũng bị lòng tham của bản thân, những dụ hoặc mà Lăng Lãnh Ngạo đưa ra che mờ mắt...

Anh ta nói chỉ cần ông ta làm theo lời anh ta, không cần tốn nhiều công sức cũng sẽ được như ý. Rồi sau khi Trần gia quy thuận dưới trướng anh ta, thì cũng do ông ta trực tiếp quản lý, lãnh đạo gia tộc...

Sự thật thì cũng rất dễ dàng ông ta hạ được Trần Minh Hải... Nhưng mọi chuyện cũng không phải như thỏa thuận ban đầu nữa rồi! Không có thu nhận, không có giúp đỡ... Cuối cùng chính là Trần gia diệt môn!...Và ông tự tay dẫn sói vào nhà, trở thành tội đồ của gia tộc rồi!

Trần Minh Luân có vẻ ra dáng hối hận, toàn thân không còn sức lực gục đầu xuống khóc nức nở...

Nhưng đáng tiếc, lúc này ông ta có hối hận đến cỡ nào cũng vô ích, chẳng còn ý nghĩa gì nữa...

Bởi vì...trên đời này...làm gì có thuốc hối hận?!

Những người của Trần gia bị vây lại một nhóm kia, nhìn Trần Minh Hải và Trần Minh Luân kẻ sắp chết, người bị không... Tất cả bọn họ đều gần như đều trở nên tuyệt vọng, ai nấy cũng như thấy được kết cục bi thảm của bản thân trước mắt!

Trong giới hắc đạo, có ai mà không biết cách làm việc của Lãng lão đại- Lăng Lãnh Ngạo chứ? Lãng lão đại độc đoán, vô tình, tàn nhẫn,...có ai mà không biết? Rơi vào tay anh ta...liệu bọn họ có được chết toàn thây?

Lăng Lãnh Ngạo sau khi bình ổn được Lãnh Hàn Quyên, anh đảo mắt nhìn quanh một vòng... Nhìn những biểu cảm sợ hãi, lo lắng kia, trên mặt anh chỉ có mây may dao động...

Nở nụ cười ôn hòa cùng chiều nhìn Lãnh Hàn Quyên một cái... Ngay lập tức khi ánh mắt thay đổi mục tiêu liền trở nên lạnh lẽo, vô cảm

- Chắc hẳn trong số tất cả các người, chẳng ai muốn chết? Tôi sẽ cho các người cơ hội...phải biết tự mình nắm bắt...

Lời nói của Lăng Lãnh Ngạo vừa dứt, quả nhiên không khí thay đổi lập tức... Những người kia nét mặt trở nên bớt âm ảm và có tia sáng hơn, ánh mắt đầy chờ mong...

Ngay cả Trần Minh Luân cũng như thế...và hiển nhiên, ông ta đã quên mất bản thân đã thảm hại như thế nào trong tay Lăng Lãnh Ngạo!

- Hai...hai người...lại muốn làm...gì chứ...?

Trần Minh Hải đã cực kì yếu ớt, run rẩy đưa tay lên chỉ vào Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên, lên tiếng chất vấn hai người. Với kinh nghiệm và thâm niên của ông ta, tất nhiên suy nghĩ cũng kín kẽ, thấu đáo hơn... Ông ta không thể nào tin được Lăng Lãnh Ngạo thực lòng tốt bụng muốn cho người khác cơ hội sống sót... Mà chắc hẳn lại là một mưu đồ đáng sợ nào đó!

- Muốn làm gì sao? Không phải anh ấy đã nói rất rõ rồi mà... Chẳng lẽ ông cũng ngu ngốc như tên này mà không hiểu?

Lãnh Hàn Quyên lên tiếng... Cô biết ngay, dù cáo già có sắp chết thì cũng là cáo già...ông ta cũng không có ngu ngốc! Nếu ông ta ngu ngốc thì đã không có những chuyện kia xảy ra rồi!

- Lãnh... Hàn Quyên...

Trần Minh Hải gần như nghiêng rặng để nói ra ba chữ, ông ta yếu lắm rồi, nếu lúc này có thêm một đả kích nào nữa...chắc chắn ông ta sẽ lên cơn đau tim mà chết ngay lập tức!

Con hy vọng vừa dấy lên của những người kia đều bị dập tắt không ít bởi lời của Trần Minh Hải... Nhưng cũng có một số chờ mong, giây phút này...bọn họ mong được sống vô cùng...dù chỉ có một hy vọng bọn họ cũng phải thử!

- Đưa người vào!

Lăng Lãnh Ngạo trầm giọng ra lệnh. Lời anh vừa dứt...trông chốc lát bên ngoài vang lên một hồi huyền ảo... Chỉ thấy thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo dẫn vào thêm một số người...đều là thuộc hạ của Trần gia.

Dưới ánh mắt kinh ngạc, khó hiểu của nhiều người, Thế Phong thay lão đại của cậu ta bước ra lên tiếng:

- Như thế này, lão đại chúng tôi đã nói cho các người cơ hội sống sót, cơ hội này các người phải tự biết nắm bắt...

Đảo mắt một cái, Thế Phong ần ần khoe miệng, nói tiếp:

- Trong các người...ai giết được năm người...sẽ được tha mạng!

Nhất thời, một mảnh tĩnh lặng, những người có địa vị cao trong Trần gia, và một số người của gia tộc đã bị gom vào cùng một chỗ... Thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo thì xếp thành một vòng bao bọc họ lại, súng đều lên đạn rõ ràng...

Những người bên trong như chết lặng, hết anh nhìn tôi đến tôi nhìn anh... Đây chính là cơ hội của bọn họ, kêu bọn họ tay không tự giết lẫn nhau sao? Lại nhìn vòng vây xung quanh, biết bao nhiêu là họng súng đều đang nhắm vào họ... Không cần nói họ cũng hiểu, giám chắc nếu bọn họ có ý đồ muốn thoát ra ngoài sẽ bị bắn thành tổ ong ngay lập tức!

Chẳng lẽ chẳng còn cách nào khác để sống sót được sao?

- Áaa...a..

Sau vài giây ngắn ngủi yên lặng, một tiếng hét đau đớn mở đầu cho một màn hình ảnh đầy máu chó! Chỉ thấy một người đàn ông đột nhiên đập mạnh vào đầu người bên cạnh...dù là tay không, nhưng dù gì cũng là người trong hắc đạo nên cũng có chút tay nghề. Người kia bị đánh liên ome đau la thảm thiết, chưa kịp hồi phục lại đã phải hứng chịu liên tục những cú đấm vào người...

Có người mở đầu tất nhiên sẽ có người thứ hai, thứ ba,... Trong nhất thời, một mảnh hỗn loạn diễn ra...

Tiếng rên la, tiếng chửi rủa, tiếng đánh nhau vang lên liên tiếp...hầu như ai trong số họ cũng đều đang cố gắng giành lấy sự sống về cho mình!

...

Trần Minh Hải không nằm trong đám người hỗn loạn đó, mà đứng bên ngoài chứng kiến tất cả...

- Lăng... Lãnh Ngạo... Lãnh... Hàn... Quyên, tôi cầu...xin hai...hai người... Phụt...Khụ... khụ...trực tiếp... cho...một người..., một phát...súng... giết... giết... khụ...khụ... họ đi...

Trần Minh Hải ánh mắt đỏ ngầu, phải chứng kiến cảnh những người cùng từng bên cạnh ông ta bày mưu tính kế, vào sinh ra tử tự chiếm giết lẫn nhau quả thật là một đả kích rất lớn... Ông ta không trụ nổi mà cầu mở miệng cầu xin, chỉ nói mấy từ đã phải học máu... Và dường như cơn lên cơn đau tim khi thấy cuộc chiến vô nghĩa kia càng lúc càng gay go...

- Cho ông ta uống vào, đỡ mất công chưa gì đã chết thì lời cho ông ta quá!

Lăng Lãnh Ngạo chán ghét thấy cho Thế Phong một chai thuốc...không để ý lắm, nói.

Thế Phong nhận thuốc, chớp chớp mắt nhìn... Nếu cậu ta đoán không sai thì cái thứ thuốc này lại là do Collins Khải Vương đưa cho lão đại đây!

Cái tính quái dị thích nghiền cứu chế tạo mấy thứ thuốc quái đăng của anh ta thì Thế Phong còn lạ gì nữa? Nhìn viên thuốc con nhộng dài dài tròn tròn trên tay, Thế Phong biết viên thuốc này không những có tác dụng kéo dài mạng Trần Minh Hải lâu hơn một chút, mà chắc chắn rằng...còn tác dụng khác!

Để biết chính xác hơn về viên thuốc trên tay, Thế Phong không chần chờ liền ép Trần Minh Hải nuốt nó...

Thuốc của bác sĩ Collins Khải Vương quả thật không giống với thuốc bình thường khác...Chỉ sau vài phút ngắn ngủi đã phát huy, Trần Minh Hải cũng quả thật không chết khi con đau tim tái phát khi nãy, chỉ là sắc mặt cũng không tốt hơn... Mà còn tái hơn lúc trước, tay ôm chặt ngực mình.

Ông ta trợn trừng mắt như muốn nói cái gì với Lăng Lãnh Ngao, nhưng vừa hé miệng cũng không nói được...mà chỉ tràn máu ra ngoài!

- Đúng là đồ của tên quái dị!

Quan sát phản ứng của Trần Minh Hải, Lăng Lãnh Ngao biểu tình cực kì khó chịu nói. Thế Phong đoán không sai, quả thật thuốc này là của Collins Khải Vương đưa cho Lăng Lãnh Ngao!

Có một điều mà những người trong giới y học tôn thờ sùng bái bác sĩ thiên tài như trong truyền thuyết Collins Khải Vương không biết được!

Đó chính là: Tính cách anh ta ngoài quái dị thì còn hơi bị biến thái!

Tại sao lại nói biến thái? Vì Collins Khải Vương thích thí nghiệm thuốc của anh ta trên cơ thể người hơn là trên động vật...

Tuy là có sở thích như vậy cũng không phải có nghĩa anh ta vô cớ bắt cóc người khác về làm thí nghiệm hay gì... Mà trước đây luôn kiểm chế sở thích của bản thân, thí nghiệm thuốc trên động vật.

Chỉ sau thời gian quen biết Lăng Lãnh Ngao, anh ta mới bắt đầu được thỏa mãn sở thích đó! Thay vì Lăng Lãnh Ngao trực tiếp giết tất cả những kẻ phản bội, đắc tội với anh... Thì anh sẽ không còn "lãng phí" người như vậy nữa, mà sẽ giao cho Collins Khải Vương, để anh ta làm "vật thí nghiệm"!

Cũng không ít lần Collins Khải Vương giúp đỡ Lăng Lãnh Ngao bằng những thứ thuốc quái dị của anh ta... Như tra khảo, lấy lời khai... Cũng như lần này Collins Khải Vương đưa thuốc mới chế tạo cho Lăng Lãnh Ngao, bảo là sẵn diệp "làm thí nghiệm" xem tái dụng của thuốc có đúng như mong muốn hay không?

Mà theo như tác dụng của thuốc mà Collins Khải Vương đã nói là: Không chế để con đau tim tái phát chậm một chút, người bệnh sẽ không chết như thường lệ khi không uống thuốc trợ tim kịp thời... Nhưng, trái lại, tim sẽ đập nhanh gấp đôi, gây đau đớn khôn cùng, cùng lúc cũng học máu không ngừng! Cuối cùng, thất khiếu* chảy máu mà chết sau khoảng mười phút!

Chuyện viên thuốc của Collins Khải Vương Lăng Lãnh Hàn Quyên cũng biết, nhìn tình hình của Trần Minh Hải hiện tại cũng không sai lệch lắm!

Xem ra Collins Khải Vương cũng có nhiều điểm dùng được!

...

Có lẽ do sức khỏe Trần Minh Hải đã rất yếu, nên ông ta cũng không chịu được đau đớn trong mười phút, chỉ mới hơn năm phút ông ta đã ngã ra chết tươi! Mà đúng hơn là chết không nhắm mắt... Trần Minh Hải chết trong tình trạng hai mắt trợn to, khuôn mặt đau đớn vặn vẹo dữ tợn, thất khiếu đều chảy máu...

Kẻ cần chết đã chết, Lăng Lãnh Hàn Quyên cũng không ở lại nữa... Cô cũng còn việc nữa cần xử lí nốt cho xong!

- Đi thôi!

Cô cười nhẹ, nắm lấy tay Lăng Lãnh Ngao.

Lăng Lãnh Ngao cũng nắm lại tay cô thật chặt, gật đầu.

- Giải quyết hết đi, nhớ...là phải sạch sẽ!

Ra thêm một lệnh cho Thế Phong, Lăng Lãnh Ngao ôm eo Lăng Lãnh Hàn Quyên rời khỏi, đầu cũng không nhìn lại một lần!

- Dạ rõ!

Thế Phong nghiêm túc nhận lệnh, nhìn theo bóng lưng Lăng Lãnh Ngao và Lăng Lãnh Hàn Quyên...

- Lăng lão đại...tôi đã giết năm người, người tha cho tôi đi...

- Lăng lão đại, tôi đã giết bốn người, chỉ một người nữa là đủ...

Những người đang ra sức đánh đánh giết giết kia cũng thấy rõ kết cục của Trần Minh Hải, sau lại thấy Lăng Lãnh Ngao và Lăng Lãnh Hàn Quyên bỏ đi... Tất cả đều dừng động tác, la lên, còn bắt chấp muốn bỏ chạy...

Thế Phong mặt mày không cảm xúc, lạnh nhạt buông ba chữ:

- Giết hết đi!

Sau đó cũng nhanh chân đi ra ngoài... Bỏ lại sau lưng là những âm thanh súng nổ cùng với tiếng la hét liên tiếp vang lên!

Lãnh Hàn Quyên đi đằng trước, những âm thanh đó cũng lọt hết vào tai cô... Vốn dĩ cô định để cho tất cả vợ con những người kia đều tham gia vài trò đó... Nhưng nghĩ lại, họ chẳng qua cũng chỉ là những kẻ vô tội! Vì vậy, cô bỏ qua...chỉ bắt những người làm việc trực tiếp cho Trần gia!

Bây giờ chỉ cần diệt hết đám dây mơ rễ má của Trần gia ngoài kia nữa là xong... Xem như Trần gia chưa từng tồn tại!

Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai mũi và miệng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Có điều gì đó không đúng?

- Sao vậy, lại suy nghĩ chuyện gì?

Giải quyết xong kẻ thù nhiều năm, Lăng Lãnh Ngạo nghĩ rằng Lãnh Hàn Quyên có thể không biểu hiện tâm trạng vui vẻ hay gì đó ra ngoài, thì cũng tốt lên mới phải?! Vậy thì tại sao cô còn trầm tư như vậy?

Lãnh Hàn Quyên có vẻ hơi suy tư, cô nhìn cánh cổng Trần gia to lớn sau lưng, trong lòng ẩn ẩn có một nỗi bất an khó nói... Cô nghiêng đầu lại nhìn Lăng Lãnh Ngạo:

- Em nhớ là Trần Minh Hải có một đứa con trai-tên là Trần Minh Hạo... Hình như từ lúc tới đây tới bây giờ không có thấy hắn?

Lăng Lãnh Ngạo nghe vậy thì ánh mắt liền híp lại, nhưng rất nhanh, không để ai kịp nắm bắt được đã giãn ra... Mở cửa xe cho Lãnh Hàn Quyên ngồi vào, khóa miệng cong lên mang ý cười nhìn cô.

- Chắc có lẽ hắn ta may mắn rồi đi nên đúng lúc thoát một kiếp! Nhưng em không cần lo, hắn ta thoát chết nhưng cũng chẳng gây nên được chuyện gì đâu!

Giọng nói trầm ổn ấm áp, làm nỗi bất an không tên trong lòng Lãnh Hàn Quyên vơi đi một ít. Cô gật đầu:

- Ừ!

Lãnh Ngạo Ngạo đưa tay vuốt tóc cô một cái, đóng cửa xe lại... Nhưng cũng đúng lúc Lăng Lãnh Ngạo quay mặt, đi vòng qua bên kia xe cũng lúc anh thay đổi thái độ, sắc mặt trầm hẳn xuống...

Trần Minh Hạo... Hàn Quyên có thể không rõ lắm về hắn ta! Nhưng anh thông qua Trần Minh Luân cũng biết được không ít... Hắn ta cũng thuộc dạng mưu mô, xảo quyệt...cùng tham vọng là không thể thiếu! Chắc rằng biết tin gia tộc bị hủy hắn sẽ không dễ dàng dễ yên!

Xem ra lần này anh sơ xuất rồi...lại nhất thời quên mất còn một người như vậy thuộc họ Trần!

...

Vì Lãnh Hàn Quyên đang mang thai, không thể liên tiếp ngồi máy bay, bay tới bay lui như trước đây được! Hơn nữa, mới diệt xong Trần gia, cũng cần mán lại giải quyết một số vấn đề... Nên Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo đã cùng nhau ở lại Trung Quốc vài ngày, chỗ ở tất nhiên chính là căn biệt thự ven biển của Lãnh Hàn Quyên mà họ đã ở lần trước!

...

Sau khi đưa Lãnh Hàn Quyên về biệt thự, Lăng Lãnh Ngạo để một số thuộc hạ, sau lại tiếp tục ra ngoài xử lý công việc! Vốn là Lãnh Hàn Quyên cũng muốn đi theo cùng anh, nhưng lại bị Lăng Lãnh Ngạo cưỡng chế đủ điều...cuối cùng cô cũng chịu ngoan ngoãn ở lại biệt thự nghỉ ngơi!

- Thế Phong, có tin tức gì về Trần Minh Hạo chưa?

Việc cần xử lý cũng nhiều, không thể trong ngày một, ngày hai có thể làm xong! Vì thế, Lăng Lãnh Ngạo cũng không tham công tiếc việc, đến tối anh cũng trở về biệt thự... Khi vừa bước xuống xe, và đi vào trong, Lăng Lãnh Ngạo lại bất ngờ quay lại hỏi Thế Phong.

Tránh đề Lãnh Hàn Quyên phải suy nghĩ mà ảnh hưởng đến cô, nên anh đã không nói hết sự thật về Trần Minh Hạo cho cô biết... Như vậy cũng không phải là anh bỏ qua...lệnh truy bắt Trần Minh Hạo cũng đã ra ngay sau đó!

Thế Phong nghe lão đại hỏi liền nhanh chóng trả lời:

- Dạ, theo như thông tin tức vừa nhận được thì sau khi rời khỏi Trần gia... Hấn ta đã ngay lập tức rời Bắc Kinh...thuộc hạ đã cho tìm kiếm mở rộng hơn, chắc không lâu sẽ có tin của hấn!

- Được rồi, nhớ là tìm được càng nhanh càng tốt!

Thật không ngờ Trần Minh Hạo đã đến Trần gia sáng nay...lại được Trần Minh Luân ngu ngốc thả đi!

Cũng không biết hấn ta có nhận được tin gì, hay có âm mưu gì khác... Mà sau khi rời Trần gia liền lập tức đi khỏi Bắc Kinh...

Trần gia đã bị hủy Trần Minh Hạo cũng chỉ còn lại vài thuộc hạ, sự thật thì không đáng để anh lo ngại... Nhưng "không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất"...biết đâu chừng Trần Minh Hạo bị ép đến đường cùng, điên cuồng tìm tới trả thù thì chẳng hay ho chút nào! Hàn Quyên lại đang có thai, anh không thể để có thêm bất cứ sai sót nào nữa.

Diệt cỏ, phải diệt tận gốc!

Nếu để gió xuân tới, nó lại nảy mầm nữa thì rất phiền toái.

...

Nói là ở biệt thự nghỉ ngơi...nhưng với một người phụ nữ đã cuồng công việc, đến thăm vào tận xương tủy như Lãnh Hàn Quyên thì làm gì chịu để bản thân gánh rối? Thế là cô lại lấy laptop ra xử lý một số việc của tập đoàn.

Vì một ngày không xử lý công việc, lại thêm việc tập đoàn đang tiếp nhận chuyển giao một số lĩnh vực kinh tế do Trần thị sụp đổ... Lãnh Hàn Quyên phải làm việc xuyên suốt vài tiếng đồng hồ cũng chưa xong..

Những việc như thế, đáng ra không cần đích thân cô phải xử lý, các nhân viên tập đoàn cũng có thể làm được! Chỉ là thời gian chênh lệch rất nhiều... Trong khi đó, con người của Lãnh Hàn Quyên làm việc rất có quy tắc và trách nhiệm, lại cũng không phải dạng người vì bản thân có thể hi sinh, liên lụy vô số người vô tội!

Hơn bất cứ ai hết...cô là người hiểu rõ nhất hậu quả khi một trong những tập đoàn nắm giữ trọng điểm của nền kinh... Hậu quả của nó...các tập đoàn lớn khác tất nhiên chẳng có bị chút ảnh hưởng xấu nào, ngược lại...lợi ích họ nhận được là rất lớn!

Tuy nhiên, đâu phải tất cả đều như thế? Những hậu quả đáng sợ của việc đó, người gánh chịu thật sự chính là những người dân bình thường ngoài kia... Sự thật, sau khi Trần thị bắt đầu xuống dốc đã ảnh hưởng không nhỏ đến nền kinh tế thế giới... Mà khi Trần thị bị tuyên bố phá sản, kinh tế thế giới thật sự chịu một đả kích không hề nhẹ!

Nếu như chậm trễ khắc phục, không chừng khủng hoảng kinh tế cũng có thể xảy ra!

...

- Anh về rồi đây!

Lăng Lãnh Ngạo khuôn mặt mang ý cười ôn nhu mở cửa bước vào phòng. Nhưng chẳng mấy chốc sắc mặt anh lại trầm xuống, ra vẻ không vui...

Đóng cửa phòng lại, anh cũng không quên khóa cửa...động tác tùy ý cởi áo vest ra...

- Em lại không nghe lời, hừm?!

Lãnh Hàn Quyên mặc váy ngủ, dựa người vào đầu giường...thấy Lăng Lãnh Ngạo trở về chỉ liếc nhìn anh một cái cũng không để ý lắm, tiếp tục tập chung vào laptop làm việc.

- Việc của em thì em làm, việc gì phải nghe lời anh bỏ bê nó chứ?

Nói thì nói, nhưng ánh mắt cô cũng không rời màn hình laptop, tay vẫn gõ bàn phím liên tục.

Thói quen làm việc trước khi ngủ của cô đã có từ lâu, chỉ là dạo gần đây bị Lăng Lãnh Ngạo ức chế nên mới bỏ quên thôi.

Lăng Lãnh Ngạo thoáng sững sốt... Hôm nay cô sao thế? Không phải mấy tháng nay điều rất nghe lời anh về khoản này sao?

Thôi bỏ đi, phụ nữ mang thai tính tình thất thường mà!

Lăng Lãnh Ngạo nghĩ thế...nhưng anh nào biết, lần này cô như thế nguyên nhân là do anh mà ra!

- Anh chỉ không muốn em làm việc nhiều vất vả thôi mà, chứ có nói là không cho em làm luôn đâu! Anh đây là đang lo cho em mà?

Cời luôn chiếc cà vạt trên cổ xuống, Lăng Lãnh Ngạo ngồi xuống bên cạnh Lãnh Hàn Quyên. Ngồi điệu ôn nhu, cứng chịu vô bờ bến...

Lãnh Hàn Quyên ngẩng đầu nhìn anh, trong giọng nói có một chút khinh bỉ:

- Lo, anh lúc nào cũng lo...từ khi nào mà Lăng lão đại không sợ trời không sợ đất trở nên lúc nào cũng lo sợ thế?

Lăng Lãnh Ngạo im lặng, anh đây là chỉ lo lắng cho cô mà thôi... Chứ có phải lúc nào cũng thế?

Khoan đã, cái giọng điệu này có khi nào là giận không đây?

Có một sự thật rằng...thường thường, những người có IQ cao, EQ sẽ hơi bị thấp! Chẳng hạn như Lăng Lãnh Ngạo vậy.

- Em đang giận anh?

Lăng Lãnh Ngạo cố nén cái xúc động ném cái laptop trên người cô qua một bên...bộ nó có cái gì hấp dẫn hơn anh sao? Nhưng anh không thể, nhờ cô giận thật thì rất không tốt!

Lãnh Hàn Quyên xem thường, hừ lạnh:

- Ai mà thêm giận người dung!

Trên đầu Lăng Lãnh Ngạo xuất hiện một đám mây đen, sấm chớp đùng đùng...

Cô vừa mới nói cái gì thế... "Người dung" à? Anh nhớ là bản thân không hề chọc giận cô được chưa.

Trong lòng cực kì khó chịu với lời nói và thái độ của Lãnh Hàn Quyên, nhưng Lăng Lãnh Ngạo cũng không dám biểu lộ ra... Nhờ thật sự cùng cô biến thành "người dung", anh sẽ chết mất!

- Được rồi, anh chịu thua! Anh đã làm gì chọc giận em thì em nói thẳng ra để anh sửa sai, được không?

Lăng Lãnh Ngạo vừa nói, vừa giơ hai tay lên... Trung ra vẻ mặt biết nhận sai.

Lãnh Hàn Quyên nhìn biểu tình hiểm thấy từ con người bá đạo, độc đoán kia thì không nhận được bật cười... Sao mà đáng yêu thế?

Cô vốn cũng không giận gì anh cho lắm, chỉ hơi bất mãn. Nói thì nói vậy, chứ cô chẳng thể cùng anh trở thành người dung được! Nơi trái tim cô, tâm hồn cô đều đã bị hình ảnh của anh lấp đầy từ khi nào cũng chẳng nhận ra... Cô chỉ biết, dù người đàn ông này có làm thêm điều gì bá đạo, áp chế tự do của cô...cô cũng không thể từ bỏ anh được!

Lãnh Hàn Quyên cũng không cười nhiều, chỉ vài tiếng... Cô liền nghiêm mặt lại nhìn anh, hỏi:

- Anh đã giấu em chuyện gì?

Người khác tất nhiên không thể nhìn ra, nhưng cô là ai chứ? Lúc vừa ra khỏi Trần gia cô có nhắc tới Trần Minh Hạo, lập tức anh liền biến sắc trong nháy mắt... Dù trong nháy mắt thì sao, sao nhìn thấy rất rõ!

Vốn đã định hỏi anh cho ra lẽ trong lúc đó...nhưng cô lại muốn tự anh nói ra hơn! Vậy đó, khi cô muốn cùng đi với anh cũng không cho, đã thế, về tới còn muốn giận giữ với cô sao?

Lăng Lãnh Ngạo thấy cô cười thì nghĩ không có chuyện gì...

Song...

Thấy mặt cô nghiêm lại ngay sau đó, cùng câu hỏi của cô, lòng anh lộ bộp một cái.

Đúng là chẳng có gì qua mắt được cô!

- Đúng là anh có giấu em, nhưng chỉ là chuyện nhỏ... em không cần quan tâm! Khi nào giải quyết xong anh sẽ nói cho em biết, được không?

Lăng Lãnh Ngạo biết nguyên nhân khiến cô như vậy, cũng bạo gan hơn... Tự ý gấp cái laptop lại để lên đầu giường, lại ôm cô vào lòng, đặt cằm lên vai cô, mặt không đổi sắc, nói.

Dù gì anh cũng thật sự không muốn để cô biết chuyện, lại nghĩ nhiều. Với lại, anh tin rằng sẽ nhanh chóng dứt điểm được Trần Minh Hạo!

- Được rồi, anh đi tắm đi!

Lãnh Hàn Quyên đẩy anh ra, giọng điệu cũng không còn lạnh nhạt như khi nãy.

Cô biết, khi anh đã không muốn nói thì có hỏi nữa cũng vô ích. Hơn hết, nếu anh không nói, cũng không có nghĩa là cô ngồi yên đợi anh nói... Cùng lắm là cô cho người tìm hiểu vậy!

- Em có còn giận anh không?

- Không có, em không có giận anh!

Lãnh Hàn Quyên thành thật nói, từ đầu tới cuối, cô không hề giận anh.

- Thật không?

Lăng Lãnh Ngao sáng mắt, trong lòng lại nảy sinh tâm tư.

Lãnh Hàn Quyên có cảm giác gì đó không đúng, nhưng nhất thời không thể nghĩ ra.

- Thật!

Cô gật đầu. Lại thấy Lăng Lãnh Ngao mím môi, biểu cảm... Ách...phải tả làm sao?

- Sao còn không mau đi tắm đi!

- Anh thấy em không có thành ý, rõ ràng là chưa hết giận!

Lăng Lãnh Ngao không có nhìn thấy anh làm vậy có gì không đúng... Tiếp tục được nước lán tới.

- Vậy phải làm sao?

- Phải bằng hành động...phải, đúng là như thế!

Lăng Lãnh Ngao càng lúc càng ép sát Lãnh Hàn Quyên, đến khi cô ngã luôn xuống giường mới dừng lại. Tay chỉ vào môi mình, giọng điệu muốn đánh đòn.

Lãnh Hàn Quyên giật giật khoe miệng...cô đã biết có cái gì không đúng ở đây rồi! Rõ ràng anh mới là người dễ dàng cô mới đúng... Nhưng sao bây giờ lại là cô...giống như cô phải là người dễ dàng anh vậy?

Lãnh Hàn Quyên chột thờ dài, thật là bó tay!

Cô đưa hai tay ôm cổ anh, rồi hôn lên môi anh...

Lăng Lãnh Ngao để gì bỏ qua cơ hội ăn đậu hủ của cô? Ngay khi cảm nhận được môi cô muốn rời khỏi liền đưa tay đặt lên gáy cô, ép cô không thể rời khỏi mà làm nụ hôn sâu hơn...

Sau một hồi môi lưỡi dây dưa, cuối cùng hai đôi môi cũng rời ra...cổ tình còn có một sự chỉ bạc ái muội nữa chứ!

Lăng Lãnh Ngao đạt thành ý nguyện cũng không tiếp tục quá chón. Không khéo lại chọc giận cô thì không tốt! Khoe môi anh nhếch lên một nụ cười đắc thắng, vui vẻ đi tắm.

Lãnh Hàn Quyên nhìn theo bóng lưng anh, cười cười lắc đầu...

Cô lấy điện thoại ra, soạn một tin nhắn sau đó gửi đi... Rồi lại tiếp tục mở laptop ra...

- Em không mệt sao, làm gì mà làm hoài thế?

Lăng Lãnh Ngao tỏ vẻ không vừa lòng ngồi xuống giường bên cạnh Lãnh Hàn Quyên...

Sau khi tắm xong, anh đi ra lại thấy cô cắm đầu cắm cúi làm việc... Anh liền cảm thấy không được vui. Nhưng có kinh nghiệm nhiều lần, anh cũng không trực tiếp cấm chế cô nữa vì sợ cô sẽ giận...

Lãnh Hàn Quyên không trả lời anh liền, mà gõ nốt vài cái, gấp laptop lại. Nghiêm túc nói:

- Tình hình kinh tế thế giới đang rất rối do Trần thị nhanh chóng sụp đổ, nên em phải nhanh chóng ổn định, thu xếp lại những vấn đề đó! Nếu không sẽ gây ra khủng hoảng kinh tế mất.

Nếu cô có thể đích thân ra mặt, trực tiếp giải quyết thì sẽ nhanh chóng và hiệu quả hơn... Nhưng tuyệt đối người nào đó sẽ không cho phép... Cho nên, cô chỉ có thể lập kế hoạch, trình tự này nọ rồi để cho nhân viên xử lý! Dù biết hiệu quả không bằng...cũng chẳng còn cách nào khác?!

- Khủng hoảng thì khủng hoảng, cũng đau ảnh hưởng đến chúng ta bao nhiêu, em cần gì phải nhọc công như thế?

Lăng Lãnh Ngạo không cho là đúng... Cũng thuận tay ôm cô vào lòng.

Lãnh Hàn Quyên lập tức lên tiếng phản bác.

- Không ảnh hưởng tới chúng ta, nhưng chuyện nay một phần nguyên nhân là do chúng ta... Em không thể bàn quan bỏ mặt sống chết của bao nhiêu người ngoài kia được!

Lăng Lãnh Ngạo nghe cô nói thế thì trầm mặt, ánh mắt trở nên sâu thẳm không thấy đáy... Qua một lúc, anh mới mở miệng:

- Hàn Quyên, em thay đổi!

Một câu khẳng định vô cùng chắc chắn.

Lúc này Lãnh Hàn Quyên cũng trở nên ngờ nghệch, cô thì thay đổi vì chữ?

Cũng không cần Lãnh Hàn Quyên hỏi tới, Lăng Lãnh Ngạo đã chủ động giải thích:

- Trước đây em không có như vậy... Còn bây giờ lại biết quan tâm, lo lắng đến người khác như vậy, không thay đổi còn gì?

Câu nói của Lăng Lãnh Ngạo như khai thông cho Lãnh Hàn Quyên... Cô bắt đầu suy nghĩ lại thì thấy anh nói đúng!

Cô đúng thật là người có trách nhiệm, không thích để liên lụy người khác. Nhưng đó chỉ là đối với những người thân thuộc gần gũi với cô... Còn người xa lạ...cô vẫn luôn mặc kệ tất cả, sống chết không liên quan tới cô.

Vậy tại sao bây giờ cô lại nghĩ đến nhiều người như vậy...còn vì vậy mà bắt chấp làm việc không ngừng nghỉ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Mang song thai

Lãnh Hàn Quyên cũng không nhớ được bản thân cô đã thay đổi thành như thế từ lúc nào... Nhưng nguyên nhân, chắc cô nghĩ là mình biết?

Lãnh Hàn Quyên bất ngờ xoay người lại ôm chặt vòng eo rắn chắc của Lăng Lãnh Ngạo, áp tai lên ngực anh, lắng nghe tiếng tim anh đập hữu lực, mạnh mẽ...

Nguyên nhân khiến cô thay đổi tính cách một chút như thế này không ít thì nhiều cũng là do anh thôi...

Lúc trước cô luôn sống trong cô đơn, dần cũng trở nên vô tâm vô phách, cô có thể bất chấp tất cả để đạt được điều mình muốn...mặc kệ có ảnh hưởng tới ai đi nữa!

Cụm từ "người vô tội" cũng chỉ mới xuất hiện trong đầu cô trong thời gian gần đây...

Bởi vì sao...?

Bởi vì cô đã cảm nhận được tình yêu, có người đàn ông thật lòng yêu cô... Anh cũng chẳng phải người lương thiện gì, cũng chẳng giản giải đạo lý, phép tắc gì... Anh cũng chỉ là người đàn ông bá đạo, độc đoán...đặc biệt, còn rất chủ nghĩa đàn ông! Nhưng cô thì sao...cái cô yêu cũng chính là những thứ như vậy từ anh... Còn anh, anh cũng chưa từng cho ai nét mặt tốt, ấy vậy mà cô lại luôn ôn nhu, dịu dàng với cô... Làm cô càng ngày càng lún sâu, không thể thoát ra được!

Cũng bởi vì có anh, cô không còn cô đơn, cũng biết đến cái gọi là hạnh phúc...nên cô mới biết nghĩ đến người khác chẳng?!

Lăng Lãnh Ngạo thấy Lãnh Hàn Quyên chẳng nói gì mà lại lâm vào trầm tư suy nghĩ... Rồi lại đột nhiên ôm anh như thế, mới đầu thì anh hơi cảm thấy bất ngờ...sau cũng phản ứng ôm chặt cô vào lòng.

- Đừng suy nghĩ nữa, em có thay đổi ra sao thì vẫn là em thôi?! Không phải sao?

Vừa nói, tay anh vừa dịu dàng vỗ nhẹ lên lưng cô...

Dù là một Lãnh Hàn Quyên lạnh lùng, toàn nhẫn, vô tâm vô phách...hay là một Lãnh Hàn Quyên biết quan tâm, biết suy nghĩ đến người khác.

... Thì dù cô có ra sao...vẫn là Lãnh Hàn Quyên của anh, là người phụ nữ cả đời Lăng Lãnh Ngạo này yêu nhất!

Nhưng nói gì thì nói...cô thay đổi như thế anh cũng không thấy có gì không tốt! Mà thật sự nếu có gì không tốt cũng chẳng sao, bởi nó chẳng ảnh hưởng gì đến tình yêu anh dành cho cô cả... Chỉ cần là cô, như thế nào anh cũng yêu!

Lãnh Hàn Quyên tiếp tục vùi mặt vào lòng anh, tay càng siết chặt eo anh... Trên đôi môi cô cong lên một nụ cười hạnh phúc!

Ý anh là gì, sao cô có thể không hiểu chứ? Dù anh không nói ra cũng vậy...

Những người đàn ông khi yêu mà ít nói những lời ngọt ngào, hứa hẹn... Thì chỉ có thể hiểu rằng họ không biết thể hiện tình cảm qua lời nói!

Nhưng trái lại, hình động của họ lại chân thật...và rõ ràng hơn tất cả!

Và cô, đã và đang cảm nhận được!

Lăng Lãnh Ngạo cảm nhận thấy vòng tay Lãnh Hàn Quyên vẫn luôn siết chặt eo anh từ nãy đến giờ bỗng nhiên thả lỏng ra... Mà cô cũng chẳng lên tiếng gì?

Thấy lạ, anh liền thử đẩy cô ra...lập tức anh liền cảm thấy giờ khóc giờ cười... Bởi vì Lãnh Hàn Quyên đã nằm trong lòng anh mà ngủ mất tự bao giờ!

Ánh mắt Lăng Lãnh Ngạo đầy chịu đựng cùng yêu thương nhìn say đắm vào khuôn mặt bình yên chìm vào giấc ngủ của cô...

Bàn tay to nhẹ nhàng vén những sợi tóc mai vрон trên mặt cô, để lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, không có góc chết của cô...

Lăng Lãnh Ngạo nhắm thì nhắm nhưng cũng không quên nhẹ nhàng nhất có thể không làm cho cô phải thức giấc, đặt cô xuống giường.

Chắc là do vừa phải ngồi máy bay một thời gian dài, sau liền đến Trần gia...rồi lại làm việc nhiều giờ liền tiếp nên cô mới ngủ quên đây!

Anh biết rất rõ, với thân phận và địa vị của cô, trước đây những lần làm việc liên tiếp như vậy không phải không có! Có khi còn hơn ấy chứ?

Cô lại có thể ngủ quên như vậy còn không phải một phần do mang thai sao?

Nghĩ tới đó, ánh mắt Lăng Lãnh Ngạo không tự giác chuyển hướng tới bụng cô, bàn tay đặt lên vuốt ve nhẹ nhẹ.

Theo như anh biết được từ trong sách thì cái bụng bầu gần ba tháng này của cô có vẻ lớn hơn bình thường thì phải?

Có khi nào...?

Như nghĩ ra điều gì, ánh mắt Lăng Lãnh Ngạo có phần sáng lên... Trong lòng âm thầm quyết định ngày mai phải bỏ hết mấy chuyện linh tinh kia mà làm một chuyện quan trọng khác mới được!

Vẫn giữ nguyên tâm tình có phần vui vẻ, Lăng Lãnh Ngạo cũng không chần chừ nữa mà nằm xuống bên cạnh Lãnh Hàn Quyên, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng...

Còn Lãnh Hàn Quyên, trước giờ khi ngủ cô chẳng bao giờ ngủ say, chỉ cần một tiếng động...hay một va chạm nhẹ cô cũng tỉnh ngủ.

Còn như lúc này, khi ở bên cạnh Lăng Lãnh Ngạo, bao nhiêu gánh nặng, muộn phiền, suy tư điều biến mất, nên cô mới ngủ say như vậy! Mà mặc dù ngủ say, nhưng hình như là cô cảm nhận được hơi ấm quen thuộc...có thể lập tức theo phản xạ tự nhiên, dựa sát vào người Lăng Lãnh Ngạo, tìm kiếm sự thoải mái nhất!

Lăng Lãnh Ngạo nhìn Lãnh Hàn Quyên hai mắt vẫn nhắm nghiền, lại y như chú mèo nhỏ cuộn vào lòng anh thì khóe miệng cười càng tươi... Vòng tay ôm chặt cơ thể mềm mại, hôn lên trán cô một nụ hôn đầy yêu thương, anh cũng nhắm mắt lại.

Cảm giác cô phụ thuộc vào anh như thế này, thật sự rất tốt!

...

Sáng hôm sau, Lăng Lãnh Ngạo vẫn như thường, là một âu phục phẳng phiu gọn gàng, là hình dáng chuẩn bị ra ngoài. Lãnh Hàn Quyên nhìn anh như vậy cũng thấy rất bình, nghĩ là anh lại ra ngoài xử lý những chuyện kia.

Nhưng...

- Anh không đi ra ngoài xử lý công việc sao?

Sau khi ăn sáng, theo lý mà nói Lăng Lãnh Ngạo phải ra ngoài mới đúng... Thế mà Lãnh Hàn Quyên lại thấy anh cứ ngồi nhìn cô chăm chăm mãi, không có dấu hiệu rời đi liền lên tiếng hỏi.

Nếu anh ra ngoài sẽ càng thuận tiện để cô làm việc, không phải nhìn vẻ mặt khó chịu cau có của anh... Nhưng, sao cô cứ thấy hình như anh không có ý rời đi nhỉ? Mà cũng không đúng, anh ăn mặc thế kia cơ mà?!

- Có chứ, nhưng trước hết em phải cùng anh tới một chỗ!

Ánh mắt Lăng Lãnh Ngao đông đầy ý cười, nhìn Lãnh Hàn Quyên không chớp mắt, từ tốn trả lời câu hỏi của cô.

Anh thật mong kết quả giống như anh nghĩ, có như thế, sau này đỡ tốn thì giờ...

Lãnh Hàn Quyên dùng khăn giấy lau miệng, nghe anh nói thế thì ngạc nhiên.

- Đi đâu chứ?

Không phải hôm qua cô muốn đi cùng anh thì nhất quyết không cho sao? Vậy mà bây giờ lại muốn cùng cô đi, rốt cuộc là trong hồ lô của anh đang chứa cái gì?

- Tôi nơi em sẽ biết!

...

- Sau lại tới đây?

Mặc dù cô có đồng ý đi hay không thì cuối cùng cũng phải đi... Và hiện tại, Lãnh Hàn Quyên cùng Lăng Lãnh Ngao đang đi vào bệnh viện phụ sản lớn nhất Bắc Kinh.

- Tất nhiên là đi khám thai rồi!

Lăng Lãnh Ngao tự nhiên trả lời, cảm thấy Hàn Quyên của anh sau khi mang thai thì có một chút "ngốc" và đáng yêu hơn thì phải!

Tới bệnh viện phụ sản thì tất nhiên là đến khám thai rồi?

Lãnh Hàn Quyên nhìn vào mắt anh, tuy không hiểu hết anh nghĩ gì, có điều cũng nắm chắc tám phần... Cô nhún mày nói:

- Ý em không phải thế... Ý em là chúng ta có thể về New York khám mà? Sao phải khám ở đây?

Cô đã định sẵn, đợi vài ngày nữa việc ở đây ổn định sẽ về New York khám, xong sẽ ở lại đó chuẩn bị một chút hôn lễ của hai người... Dù rằng cô biết anh đã lo xong hết rồi!

Với lại, sao tự nhiên anh lại có quyết định đột ngột như vậy... Không phải đã thống nhất trước đó rồi sao?

- Anh biết...

Lăng Lãnh Ngao mỉm cười, không nói gì thêm. Lãnh Hàn Quyên thấy thế cũng im lặng đi theo anh... thôi thì đành vậy!

Với thân phận của Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao, tất nhiên chỉ cần thông báo một tiếng sẽ được ưu tiên hàng đầu... Nhưng Lãnh Hàn Quyên cũng không nhịn mà nhìn người đàn ông bên cạnh vài lần, rõ ràng là anh có chuẩn bị trước hết mà lại không nói gì cho cô biết, thật là...

....

Cuối cùng thì khi nhìn vào kết quả khám thai, Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao cũng không quá bất ngờ. Bởi vì nó giống như hai người nghĩ... Lãnh Hàn Quyên là mang song thai, bởi cái thai mới hơn hai tháng, nên cũng chưa rõ giới tính của chúng.

Dù chỉ là thế, cũng làm cho vị Lăng lão đại mặt lạnh ngàn năm nào đó cả ngày mặt tươi như hoa, dọa cho người làm, thuộc hạ sợ chết khiếp... Lãnh Hàn Quyên thấy tình cảnh như vậy cũng chỉ có thể lắc đầu ngao ngán.

Haizzz... Cô đã nói hết lời mà anh cũng chẳng chịu đi làm, từ khi biết kết quả và về từ bệnh viện thì anh cứ như thế mà bám cô riết. Vừa làm cô thấy phiền, lại vừa chậm trễ công việc của cả hai...

Cũng chỉ là nhiều hơn một đũa so với dự kiến...anh có cần phải như thế không chứ?

Nhưng trên thực tế, Lãnh Hàn Quyên chẳng biết người đàn ông của cô nào phải vui vì có một lần hai đứa con! Mà trong lòng anh đang có một suy tính, một cái suy tính chắc chắn cô biết sẽ liếc mắt xem thường anh cho xem...

Lăng Lãnh Ngao cũng không có giữ khuôn mặt "dọa người" đó lâu hơn. Chỉ qua ngày hôm sau là đã trở lại chính là anh, nghiêm túc đi xử lý một đồng rắc rối ngoài kia... Riêng Lãnh Hàn Quyên, cô cũng không rảnh rỗi, tranh thủ lúc Lăng Lãnh Ngao không có ở biết tự liềm làm việc xuyên suốt, tránh những lúc Lăng Lãnh Ngao trở về lại làm mặt lạnh cho cô xem.

... Chẳng có việc gì mà làm mãi không xong, đến ngày thứ tư...tức là còn mười ngày nữa là tới hôn lễ hai người cũng xong hết mọi việc. Cùng lên máy bay trở về Mỹ...

Chương 84: Trước hôn lễ

Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao cùng nhau về New York...

Nhưng sau đó Lăng Lãnh Ngao cũng chỉ có thể ở bên cạnh Lãnh Hàn Quyên một ngày sau đó, liền phải trở về Canada trong ngày tiếp theo... Bởi dù sao thì đại bản doanh của Lăng gia cũng nằm tại Canada, anh không thể không trở về thu xếp ổn thỏa mọi việc trước hôn lễ của anh được!

Với lại, Lăng Lãnh Ngao còn có chuyện chưa giải quyết xong, mà lại là chuyện anh không muốn cho Lãnh Hàn Quyên biết...

Đó chính là "một cọng cỏ non" vẫn chưa diệt được, đang tìm cơ hội "vườn trời nảy lộc" trở lại...

- Lại để mất giấu nữa sao?!

Lăng Lãnh Ngao hiện tại đã về lại Canada... Anh ngồi trong phòng làm việc của mình tại đại bản doanh Lăng gia. Nhìn Thế Phong đang đứng trước mặt anh, lạnh lùng lên tiếng. Bàn tay cầm một cây bút gỗ lên mặt bàn tạo thành âm thanh "cộc cộc".

Thế Phong theo anh nhiều năm, cũng hiểu rõ lúc Lão đại của cậu ta làm động tác gỗ như thế là có ý gì... Cuối đầu lên tiếng:

- Thuộc hạ vô dụng, xin lão đại trách phạt!

- Nói rõ một chút!

Lăng Lãnh Ngao thấy Thế Phong lại có vẻ muốn quỳ xuống, anh dừng động tác trên tay... Nhíu mày không vui, anh phất tay ý bảo cậu ta không cần quỳ.

Thế Phong thấy Lăng Lãnh Ngao dừng động tác gỗ bút, tâm tình bớt căng thẳng một chút... Những người theo lão đại lâu năm, điển hình như cậu và Thế Phong đều biết rõ lão đại của khi gỗ bút là biểu thị điều gì...đó chính là biểu thị anh đang kiểm chế tức giận!

Bây giờ anh ngừng động tác cũng có nghĩa là anh đã bình tĩnh lại...thật là...

Nhắc mới nhớ, lão đại của họ cũng rất ít khi tức giận, đại khái mỗi năm ba bốn lần gì đó, nhưng mỗi lần đều rất đáng sợ!

Chỉ sau khi gặp được chị dâu thì số lần tức giận của anh cũng giảm xuống, lần gần đây nhất chính là mấy tháng trước, lúc bị Trần Minh Hải cướp hàng... Mà anh tức giận cũng không còn đáng sợ như trước nữa...cái này còn không phải công lao của chị dâu thì do ai chứ?

Nhưng Thế Phong không biết, sẽ không lâu sau cậu ta sẽ phải nhìn thấy lão đại của mình gần nhưng muốn nổi điên lên! Nhưng đó là chuyện của vài tiếng sau...

- Theo thông tin thuộc hạ nhận được từ các anh em truy đuổi Trần Minh Hạo, thì giống như là hắn ta biết trước hết là chúng ta khi nào sẽ đuổi đến vậy... Cứ mỗi lần tìm ra thông tin của hắn ta, đuổi tới thì hắn điều đi trước một bước, dẫn người rời đi! Lần này là Nhật Bản, không biết kế tiếp hắn sẽ chạy tới đâu...

Những suy nghĩ cảm thán linh tinh, Thế Phong chỉ để trong lòng. Còn trên mặt là biểu cảm nghiêm túc cung kính tường thuật sự tình lại cho Lăng Lãnh Ngao nghe.

Lăng Lãnh Ngao nhíu mày, ánh mắt sụp xuống không biết anh đang nghĩ cái gì, nhưng chỉ vài giây sau là anh liền khôi phục dáng vẻ lạnh lùng, cao ngạo như tên của mình.

- Tăng thêm người truy bắt Trần Minh Hạo, nhưng phải làm việc kín đáo, bảo mật... Thêm vào đó, âm thầm điều tra xem có kẻ nào nhúng tay vào chuyện này không?!

- Dạ, lão đại!

Thế Phong nhận lệnh cái khoác tay của Lăng Lãnh Ngao liền nhanh chóng đi thi hành.

Lăng Lãnh Ngao nhìn cánh cửa phòng đóng kín lại, sắc mặt một mảnh âm trầm...

Trong chuyện này...anh chắc chắn rằng có một kẻ thứ ba nữa nhúng tay vào! Nếu không, dù Trần Minh Hạo thật sự có bản lĩnh hơn người đi nữa cũng không có khả năng chơi trò chốn tìm với thuộc hạ của anh lâu như vậy được!

Còn kẻ thứ ba kia, đối tượng đáng nghi nhất cũng chỉ có mấy người... Anh tin Thế Phong sẽ có bản lĩnh tìm ra được kẻ thứ ba này!

Ở thời điểm này, mà có kẻ muốn khiêu chiến quyền uy với anh thì quả thực có thể nói hắn là đang tự tìm đường chết cho mình! Mà anh, tuyệt đối cũng sẽ cũng không để cho những người như thế tồn tại được, dù...đó là ai đi chăng nữa!

...

- Có chuyện gì?

Lăng Lãnh Ngạo nhìn một thuộc hạ mới đi vào, nghiêm giọng:

- Lão đại, lão gia muốn gặp ngài!

Tên thuộc hạ cuối đầu cung kính nói.

Lăng Lãnh Ngạo nghe là ông nội anh muốn gặp thì hơi rũ mắt, năng tay phát phát...

- Tôi biết rồi, nói với ông ấy tôi tới ngay.

- Dạ!

Sau đó Lăng Lãnh Ngạo cũng không phải liền rời đi gặp ông nội Lăng. Mà anh lại ung dung lấy điện thoại ra, bấm một dãy số không thể quen thuộc hơn.

"Em nghe đây!"

Chuông điện thoại mới đổ chưa được hai hồi, thì đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói dịu dàng của Lãnh Hàn Quyên.

Nghe được giọng cô, không tự chủ, biểu cảm âm trầm lạnh lùng của Lăng Lãnh Ngạo cũng trở nên ôn nhu dịu dàng nhanh chóng...

- Có nhớ anh không?

Tùy ý gác một tay lên thành ghế, Lăng Lãnh Ngạo bắt chéo chân, trên môi mang đậm ý cười.

"Có, rất nhớ! Còn anh...có nhớ em không?"

Đầu dây bên kia nhanh chóng vang lên tiếng trả lời của Lãnh Hàn Quyên... Chỉ là giọng nói, cũng đủ để Lăng Lãnh Ngạo biết cô đang có biểu cảm gì!

- Nhớ, rất nhớ là đằng khác...

Chỉ mới gần một ngày không gặp cô mà anh đã nhớ không chịu nổi... Thật sự nhiều lúc anh rất muốn có thể biến cô nhỏ lại, để vào trong túi của anh, để bất cứ lúc nào cũng có cô ở bên cạnh!

Lăng Lãnh Ngạo lắc đầu vì suy nghĩ ấu trĩ của bản thân, lắc đầu bật cười thành tiếng...

"Anh cười gì thế?"

Lãnh Hàn Quyên nào biết được suy nghĩ của anh, chỉ là thấy kì quái khi anh bỗng nhiên bật cười nên mới hỏi vậy thôi.

- Không có gì...chỉ là nghe được giọng em nên vui quá thôi!

"Càng lúc càng dẻo miệng!"

Lăng Lãnh Ngạo bật cười càng lớn... Nhưng chỉ một chút liền ngừng lại.

- Em đang làm gì thế?

Anh hỏi, trong lòng lại suy đoán cô có phải nhân lúc anh không ở bên cạnh lại vui đầu vào làm việc nữa không?

"Xử lí một số chuyện linh tinh đó mà!"

- Nhớ chỉ là việc linh tinh thôi đấy! Anh mà biết em lại vui đầu làm việc ngày đêm thì...

Lăng Lãnh Ngạo không tin là cô chỉ làm những việc linh tinh... Tính của cô anh quá rõ mà? Nhưng biết thì chẳng làm gì cô được cả...

"Thì thế nào?"

Lăng Lãnh Ngạo chưa nói hết câu đã bị câu nói nhẹ nhàng, xen lẫn một chút trêu chọc của Lãnh Hàn Quyên xen ngang.

- Như thế nào đến lúc đó em sẽ biết!

" Em chờ!"

Lăng Lãnh Ngạo bật cười sau hai từ có ý nghĩa thách thức của Lãnh Hàn Quyên... Thái độ và giọng nói hệt như những người đàn ông bình thường nói chuyện yêu thương với người phụ nữ mình yêu... Hoàn toàn không có dáng vẻ cao ngạo, lạnh lùng của một lão đại hắc bang!

Sau đó Lăng Lãnh Ngạo nói thêm vài câu nữa thì tắt máy... Anh đi ra khỏi phòng để đến chỗ ông nội Lăng.

...

Đầu dây bên kia, Lãnh Hàn Quyên sau khi ngừng nói chuyện với Lăng Lãnh Ngạo thì nét mặt vẫn còn đọng lại nét dịu dàng, ngọt ngào.

Cô ngã người ra ghế, nhớ lại cuộc trò chuyện vừa rồi với anh mà bất giác mỉm cười.

Bên ngoài ai cũng biết Lăng Lãnh Ngạo- Lăng lão đại là một người nói ít làm nhiều, một khi anh nói ra sẽ làm tới cùng...

Nhưng nào có ai biết được anh đối với cô là hoàn toàn khác biệt... Không...nếu nói hoàn toàn thì cũng không phải, còn phải phụ thuộc vào chiều hướng của sự việc.

Cụ thể như anh rất rất ít nói ra những lời yêu thương, ngọt ngào...mà tất cả đều thể hiện rất rõ qua việc làm và hành động của anh! Còn trái lại anh hay nói những lời bá đạo, đòi trừng trị, hay tỏ thái độ không tốt khi thấy cô vui đầu vào công việc! Nhưng rồi sao, nói thì nói, anh có bao giờ làm gì tổn hại khiến cô không vui đâu?

Quả thật như Lăng Lãnh Ngạo nghĩ, Lãnh Hàn Quyên trong lúc nói chuyện qua điện thoại với anh chính là ngồi sau bàn trong phòng làm việc của cô. Trên mặt bàn cũng không hề sai lệch mà chắc cao vài sấp hồ sơ...

Chỉ có điều Lăng Lãnh Ngạo không biết, chính là trong phòng làm việc của Lãnh Hàn Quyên, hiện tại không chỉ có mình cô...còn có thêm một người- chính là Phi Linh.

Phi Linh đứng trước mặt Lãnh Hàn Quyên, nhìn người phụ nữ mà cô tôn thờ... là lão đại, là người chị mà cô kính trọng nhất luôn luôn chỉ có một bộ mặt lạnh ngang năm. Ấy thế mà chỉ với một cuộc điện thoại đã làm cô vui vẻ như vậy, tắt điện thoại rồi vẫn cười.

Thì giây phút này đây, Phi Linh mới dám chắc khẳng định rằng...lão đại của cô thật sự đã biết yêu! Hón hết, còn yêu vô cùng sâu đậm.

Lãnh Hàn Quyên cũng không bộc lộ cảm xúc vui vẻ quá lâu! Nhanh chóng nhớ lại chuyện chính, cảm xúc trên mặt dần biến mất...

- Nói cụ thể đi!

Lãnh Hàn Quyên nhìn thẳng vào Phi Linh, nghiêm giọng.

Nói thật thì mấy hôm trước khi còn ở Trung Quốc thì Lãnh Hàn Quyên đã ra lệnh cho Phi Linh đi điều tra việc mà Lăng Lãnh Ngạo đang tìm cách giấu cô! Tất nhiên là năng lực của người do chính tay Lãnh Hàn Quyên đào tạo là không thể nghi ngờ. Chỉ trong một ngày Lãnh Hàn Quyên đã biết hết mọi chuyện...

Nhưng cô cũng không vạch trần ra với Lăng Lãnh Ngạo, nếu như anh đã không muốn cho cô biết... Thì cô cũng sẽ làm như không biết vậy!

Đại khái tất cả Lãnh Hàn Quyên đều đã nắm bắt được, còn rõ ràng hơn thì lần này Phi Linh đã trực tiếp về báo cáo cho cô biết.

Vừa nãy Phi Linh chỉ vừa nói đại khái vấn đề hiện tại cho cô biết, còn chưa nói rõ ràng thì cô đã nhận được điện thoại của Lăng Lãnh Ngạo.

Lúc này đây, cô cần biết rõ ràng, chi tiết hơn!

Phi Linh trực tiếp đề những suy nghĩ linh tinh trong đầu qua một bên. Nhanh chóng, rõ ràng nói hết những gì vừa diễn ra liên quan tới Trần Minh Hạo cho Lãnh Hàn Quyên nghe!

Cũng không khác gì so với biểu cảm của Lăng Lãnh Ngạo khi nghe mọi việc từ Thế Phong... Lãnh Hàn Quyên cũng nhũn mảy rồi cup mắt nhìn xuống..

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Trước hôn lễ (2)

- Muốn được nói chuyện với Lăng lão đại cũng rất khó khăn nhỉ?

Ông nội Lăng ngồi uống trà ở bang công hướng ra hoa viên... Thấy Lăng Lãnh Ngạo từ xa tới gần, liền buông ra một câu.

Nói thật thì khoảng cách từ chỗ Lăng Lãnh Ngạo ở khi này đến chỗ của Ông nội Lăng cũng mất gần mười phút. Lại thêm khoảng thời gian Lăng Lãnh Ngạo nói chuyện điện thoại với Lãnh Hàn Quyên nữa thì... Ông nội Lăng cũng đã đợi mười mấy phút mới thấy anh.

Không mấy để ý tới lời nói của ông nội Lăng, Lăng Lãnh Ngạo ngồi xuống ghế đối diện với ông. Bất chèo chân, anh nhường mày...

- Ông có chuyện gì muốn nói với con?

Ông nội Lăng nói thì nói thế, nhưng không hề có ý trách móc, phàn nàn gì với Lăng Lãnh Ngạo. Ông cũng hiểu rất rõ thời gian cần có để anh đến được chỗ này, mặc dù thời gian có hơn một chút, thì ông cũng nghĩ là Lăng Lãnh Ngạo đang bận việc gì đó thôi!

Nhìn đáng vẻ và thái độ thẳng thắn cháu quý hóa nói chuyện với ông. Mặc dù biết như vậy đã là tốt lắm rồi, ông nội Lăng vẫn không nhìn được mà hừ lạnh.

- Hừ, không có chuyện là không thể gặp con sao?

- Nếu đã không có việc gì thì con đi làm việc đây! Con rất bận...

Lăng Lãnh Ngạo làm sao không hiểu tính của ông nội anh? Với lại anh cũng không nói sai, anh quả thật rất bận...

Lăng Lãnh Ngạo nói xong liền đứng dậy, tư thế rõ ràng muốn rời đi.

Ông nội Lăng chịu thua, biết không thể chơi cứng với anh, liền đưa tay lên, sắc mặt dịu xuống...

- Từ từ hãy đi, ông quả thật có chuyện muốn nói!

Lăng Lãnh Ngạo liền ngồi xuống, nhếch môi:

- Vậy ông nói đi!

Trong lòng ông nội Lăng điên cuồng gào thét, hận không thể lập tức xé nát cái bản mặt lạnh của Lăng Lãnh Ngạo xuống!

Cũng là bất lão luyện nhiều năm trong xã hội, ông nội Lăng cũng không để cảm xúc thật biểu hiện ra ngoài. Có phần không vui nói:

- Sao con về đây mà không đưa cháu dâu của ông cùng về?

Lần đó ông vẫn còn chưa nói đủ với cháu dâu, thật sự rất mong chờ có thể gặp lại cô! Vậy mà thằng cháu quý của ông trở về cũng không đưa cô về cùng!

- Cô ấy cũng rất bận, cần xử lý nhiều việc! Không thể muốn đi đâu là đi.

Ngay cả chính anh cũng muốn cô đi cùng anh về đây... Nhưng đây lại đang là thời gian nhiều việc, cô ấy không thể!

Ông nội Lăng nghe xong thì trề môi... Có cháu dâu là Lãnh Hàn Quyên đúng là làm cho ông thấy vô cùng hạnh diện. Nhưng ngược lại, với thân phận địa vị của đứa cháu dâu này...ông muốn thường xuyên thấy cô cũng hơi khó đấy!

Nghĩ tới đây, ông nội Lăng liền cảm thấy rầu rĩ, không vui!

Bỏ qua vấn đề khiến ông không vui, ông nội Lăng giọng điệu hào hứng đổi chủ đề. Ông hỏi Lăng Lãnh Ngạo một chút về hôn lễ của Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên... Mà Lăng Lãnh Ngạo cũng không hề keo kiệt khoảng này với ông nội anh, ông muốn biết cái gì điều nói cho ông biết!

- Ông còn gì cần biết nữa không? Con còn rất nhiều việc cần làm!

Lăng Lãnh Ngạo nhìn đồng hồ trên tay rồi hỏi ông nội Lăng...

Anh còn rất nhiều việc, còn phải nhanh chóng kết thúc rồi để trở về bên Hàn Quyên của anh nữa chứ!

Ông nội Lăng nhìn Lăng Lãnh Ngạo, ông hé môi định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi, nét mặt thì hơi có vẻ căng thẳng... Ông cứ lập đi lập lại động tác đó mấy lần cho đến khi...

- Ông muốn nói gì cứ nói!

Lăng Lãnh Ngạo cuối cùng vẫn là không chịu nổi ông nội anh như thế. Trầm giọng lên tiếng.

Ông nội Lăng nghe thế nét mặt cũng không giãn ra, ngập ngừng nói:

- Còn...ba con, con...có nên nói cho nó tham gia... hôn lễ của con không?

Không ngoài dự đoán của ông nội Lăng, quả nhiên sau khi lời ông vừa dứt thì nét mặt của Lăng Lãnh Ngạo trở nên băng giá, âm trầm đáng sợ!

Ông nội Lăng âm trầm thờ dãi, xem ra ông không nên nói ra những lời này... Bây giờ đến gặp mặt, Lăng Lãnh Ngạo còn không muốn gặp, vậy thì làm gì có chuyện cho ba anh tham gia hôn lễ của anh chứ?

Một lần nữa, ông nội Lăng thành công đoán đúng tâm tư của Lăng Lãnh Ngạo. Nếu như là trong vấn đề khác, ông cũng có thể đoán được đúng như thế sẽ cảm thấy vô cùng vui sướng... Nhưng trong chuyện này là không thể!

- Ông nội, ông quên chuyện này đi! Bởi vì...đó là điều không bao giờ xảy ra!

Lăng Lãnh Ngạo nói chắc như đinh đóng cột!

Muốn anh để cho Lăng Túc Doanh tham dự hôn lễ của anh và Hàn Quyên, đó là chuyện không bao giờ xảy ra!

Đối với ông ta, anh chỉ có hận cùng chán ghét... Nếu không phải không muốn ông nội thêm buồn phiền, thì anh đã thẳng tay tiễn ông ta một đoạn ròi!

Cả cuộc đời này, anh cũng chẳng muốn thấy mặt người đàn ông đó bất cứ một lần nào nữa!

Nhưng cuộc sống mà? Đâu phải lúc nào cũng như con người mong muốn...còn điều họ không muốn nhất lại xảy ra.

Lăng Lãnh Ngạo nghĩ cả đời chẳng muốn gặp lại Lăng Túc Doanh, thì ông ta lại ngay lập tức có mặt!

- Lăng Lãnh Ngạo, mày đúng là nghịch tử mà...ngay cả tao là ba mày, mà mày cưới vợ cũng không nói với tao tiếng nào là sao?

Lăng Túc Doanh còn cách chỗ ông nội Lăng và Lăng Lãnh Ngạo khoảng mười bước chân. Ông ta hùng hổ lên tiếng trách mắng Lăng Lãnh Ngạo.

Nhìn vẻ khuôn mặt thì quả thật Lăng Lãnh Ngạo cũng có vài nét giống Lăng Túc Doanh. Ông ta cũng không phải có dáng người béo ụt ịt với cái bụng mỡ to tròn như những lão đàn ông trung niên mèo mỡ thường gặp. Mà hơn hết, dáng người ông ta còn rất phong độ, anh tuấn vô cùng... Nhìn bề ngoài cũng chỉ nghĩ là một người đàn ông gần bốn mươi tuổi, chứ không ai nghĩ gần ông ta đã ngoài năm mươi tuổi.

Bây giờ còn thế, tất nhiên khi còn trẻ là không thua hình dáng với bất kì người mẫu nam nào!

Và đây cũng chính là một trong những nguyên nhân Lăng Túc Doanh thu hút nhiều phái nữ... ngoài cái thân phận con trai độc nhất của ông Lăng Túc Trí!

Do Lăng Lãnh Ngạo đang có tâm trạng không tốt, lại đang ở Lăng gia, vì vậy anh không quá đề cao cảnh giác cho nên không phát hiện ra sự có mặt của Lăng Túc Doanh. Đến khi ông ta đến gần và lên tiếng, anh mới chợt nhận ra...

Lăng Lãnh Ngạo vốn đang rất cực kì khó chịu về việc ông nội anh nhắc đến Lăng Túc Doanh, đang định ròi đi... Vậy mà ngay lập tức ông ta đã tới đây, còn những lời đó?

- Ba...ba sao? Tôi không có người ba như ông, và tôi nhớ là đã đoạn tuyệt quan hệ với ông rồi! Với một người dung, tôi cần phải thông báo cho biết chuyện tôi muốn cưới vợ sao?

Khuôn mặt Lăng Lãnh Ngạo âm trầm tới cực điểm, với biểu hiện này, rất có thể anh sẽ giết người ngay lập tức!

Lăng Túc Doanh cứng miệng, quả thật nhiều năm về trước Lăng Lãnh Ngạo đã từng nói đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông ta... Nhưng ông ta không cam tâm, với thân phận là cha của Lăng lão đại Lăng Lãnh Ngạo, ông ta có thể muốn làm gì thì làm, chẳng kẻ nào dám cản. Và nhiều năm qua, ông ta vẫn luôn làm thế!

- Tao là ba mày, là người đã tạo ra mày, dù mày không nhận... Thì sự thật đó cũng không thay đổi!

Lăng Túc Doanh không sợ chết, chỉ thẳng vào mặt Lăng Lãnh Ngạo nói. Thời gian dài không gặp mặt, lại thêm ông ta hay mượn danh nghĩa Lăng Lãnh Ngạo làm chuyện xấu mà anh lại không can ngăn. Điều đó làm cho Lăng Túc Doanh nghĩ Lăng Lãnh Ngạo bề ngoài nói đoạn tuyệt, nhưng không tuyệt đường sống của ông ta... Và anh cũng sẽ không giết ông ta!

Lăng Lãnh Ngạo nắm tay đến nỗi gân xanh nổi lên, kiềm chế để không giết Lăng Túc Doanh. Nhưng sau câu nói kia thì liền rút súng nhắm vào ông ta, hét lớn...

- Ông câm miệng, ông không xứng, ông không xứng làm ba tôi...

Lăng Lãnh Ngạo anh là một người lí trí, không bao giờ để bản thân mất kiểm soát... Nhưng mỗi lần gặp người đàn ông này, anh thường hay sắp mất kiểm soát.

Bởi anh hận, anh hận ông ta đến tận xương tủy, hận không thể giết ông ta, rồi vứt xác cho chó ăn... Nhưng anh lại không thể làm điều đó...

Cứ mỗi lần nhìn thấy bản mặt, dáng vẻ của Lăng Túc Doanh thì anh lại cảm thấy kinh tởm vô cùng... Anh lại nhớ đến người mẹ xinh đẹp hiền lành của anh, người mẹ lúc nào cũng hết lòng hết sức vì chồng vì con. Nhưng đôi lại sự cố gắng đó của mẹ anh là gì? Chính là người vốn chính là chồng của mẹ

anh, người mà anh gọi là ba lại càng được nước lấn tới, không để ý tới cảm nhận của mẹ anh... Ở bên ngoài hết lảng nhãng với người phụ nữ này, lại tới người phụ nữ khác! Làm sao anh có thể quên, làm sao quên được cái đêm mưa gió đó, cái đêm mẹ anh đã ra đi, vĩnh viễn rồi bỏ anh như thế nào?

- Mày, mày dám...

Lăng Túc Doanh run sợ xanh mặt, không dám nhìn hòng súng đen ngòm trước mặt.

- Ngao...đừng con, không thể...không được làm thế...

Ông nội Lăng hoảng hốt, sợ Lăng Lãnh Ngao thật sự sẽ nổ súng, liền lên tiếng, bàn tay cũng run rẩy mà nắm lấy bàn tay cầm súng của anh...

Lăng Túc Doanh quả thật đã làm nhiều chuyện sai trái, nhiều chuyện khó có thể tha thứ được... Nhưng ông dù sao cũng là người làm cha, làm ông, bảo ông ngồi im nhìn cảnh cháu nội ông tự tay giết chết con trai ông, điều đó, ông không thể làm được!

Cũng càng không thể làm kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh được, ông già rồi, chịu không nổi!

Lăng Lãnh Ngao cũng không phải hoàn toàn mất hết kiểm soát, chỉ là gần như mà thôi. Nhìn ông nội anh lo lắng khẩn trương như vậy, anh biết mình càng không thể nổ súng. Áp chế phần nộ của bản thân, anh hạ súng xuống.

- Tốt nhất ông đừng nên xuất hiện trước mắt tôi nữa, nếu không, tôi không giám chắc ông còn giữ được cái mạng của mình!

Sắc mặt Lăng Lãnh Ngao vẫn không khá hơn, anh buông ra một câu cảnh cáo với Lăng Túc Doanh. Rồi nói với ông nội Lăng:

- Ông nên nghỉ ngơi cho tốt còn tham dự hôn lễ của con... Đừng mất quá nào sức lực vào những người như thế?

Dứt lời, Lăng Lãnh Ngao không nói tiếng nào nữa mà cất bước rời đi ngay!

...

- Ba à, ba xem nó là con mà lại muốn giết ba nó là con như vậy, sao ba lại có thể dẩy dõ ra một đứa cháu như vậy?

Giang son dễ đổi, bản tính khó dời, sau khi Lăng Lãnh Ngao đi rồi, Lăng Túc Doanh liền dõ giọng nói với ông nội Lăng.

Sắc mặt ông nội Lăng cũng chẳng tốt là mấy, nghe Lăng Túc Doanh nói vậy liền trừng mắt.

- Anh đừng giỏi chi biết nói, Lãnh Ngao trở nên như vậy còn không phải do anh gây ra sao?

Lăng Túc Doanh vẫn cho rằng bản thân chẳng làm gì sai, không đồng ý với câu nói của ông nội Lăng.

- Do con thì sao chứ? Nhưng ba lại để cho nó tự ý quyết định hôn nhân, như vậy có phải quá không đúng không? Lỡ nó nhất thời bị sắc đẹp mê hoặc, gặp phải một hồ ly tinh rồi sao, rồi gia thế người phụ nữ kia thế nào, có xứng với gia tộc mình không? Ba à, con có biết vài cô tiểu thư cao quý, vô cùng xứng làm dâu nhà này, ba có nên nghĩ lại không?

Không biết Lăng Túc Doanh từ đâu biết được tin Lăng Lãnh Ngao sắp kết hôn, mặc dù tin tức vẫn chưa đưa ra ngoài... Nhưng dường như, có một điều ông ta không hề biết người sẽ kết hôn với Lăng Lãnh Ngao là ai!

Ông nội Lăng nhìn con trai ông bằng ánh mắt một tên ngu, khinh miệt nói:

- Ta phi, cháu dâu tương lai của ta là người phụ nữ xứng đôi với Lãnh Ngao nhất, ngoài nó ra, ta không nghĩ có người thứ hai có thể lọt vào mắt của Lãnh Ngao...

Cái gì mà hồ ly tinh, cái gì mà xứng với không xứng? Cưới được Lãnh Hàn Quyên làm cháu dâu, là phước nhiều đời của Lăng gia ông.. Có người phụ nữ nào có thể qua được Hàn Quyên chứ?

- Người mà Lăng Lãnh Ngao sắp kết hôn tên là Lãnh Hàn Quyên!

Nói nhiều đó ông nghĩ là Lăng Túc Doanh cũng đủ hiểu, ông nội Lăng quay lưng bỏ đi.

Còn một mình ngồi đó, Lăng Túc Doanh không ngừng nhắm đi nhắm lại ba từ, sắc mặt thì lúc trắng, lúc xanh, lúc lại hưng phấn...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Trước hôn lễ (3) - Nỗi lòng Lãng Lãng Ngao

Sắc mặt Lãng Lãng Ngao âm trầm đáng sợ, khí lạnh không ngừng vây quanh... Hầu như những nơi anh đi qua đều làm cho áp suất nơi đó thấp xuống. Nhìn thấy anh như vậy, những người làm, thuộc hạ canh gác đều biết không tự giác tránh xa anh ra nhất có thể...chẳng có người nào dám tới gần chào hỏi anh!

Nhưng không hẳn là không có người!

- Lão đại!

Thế Phong hiện tại cũng có dáng vẻ gấp gáp vô cùng, đi ngược hướng với Lãng Lãng Ngao, anh đi ra...còn cậu ta thì đi vào. Vừa nhìn thấy Lãng Lãng Ngao đi ra, Thế Phong dừng lại, gọi anh một cái.

Nhưng Lãng Lãng Ngao cũng không bởi vì Thế Phong mà dừng bước, tiếp tục đi ra. Thế Phong không chậm trễ, lập tức đổi hướng đi nganh theo Lãng Lãng Ngao, trong lòng cậu ta thầm kêu lộp bộp vài tiếng.

Lần này lão đại thật sự tức giận rồi đây, nhất là cái vẻ mặt khủng bố đó... Ngay cả cậu ta xem như là người hay nhìn thấy cũng có chút không chịu nổi...thật là...

Hai ba tiếng trước cậu ta ra ngoài làm việc theo lệnh của lão đại, đến lúc này vừa mới trở về liền nghe được mấy người gác cổng nói Lãng Túc Doanh đến đây. Lập tức cậu liền ý thức được không ổn, nhanh chóng chạy vào... Nhưng...bây giờ lão đại đã vội vã đi ra cùng với biểu hiện này. Thì xem ra...muộn mất rồi còn đâu?!

- Thế Phong, chuẩn bị phi cơ, mười giờ đêm nay về New York!

Dứt khoát, lạnh lùng, Lãng Lãng Ngao không báo trước ra lệnh cho Thế Phong.

Thế Phong vô cùng ngạc nhiên với lời của Lãng Lãng Ngao, cậu nhú mày:

- Lão đại, nếu tối nay bay thì những việc ở đây sẽ như thế nào?

Theo lịch trình thì lão đại cậu sẽ ở lại đây cho đến khi xong hết mọi việc, mà theo như dự tính, muốn xong hết thì sớm nhất là vào tối ngày mai... Đây...lão đại của cậu cũng không phải là người vì cảm giác riêng mà bỏ rơi công việc!

Rất nhanh, Thế Phong đã có được câu trả lời từ Lãng Lãng Ngao.

- Tôi sẽ xử lý xong mọi việc trước mười giờ tối! Còn cậu cứ nghe theo lệnh của tôi là được!

Lãng Lãng Ngao âm trầm nói, mắt đảo qua Thế Phong một cái làm cậu ta không rét mà run. Thế Phong âm thầm nuốt nước bọt, biết bản thân đã vì quá hấp tấp mà đụng phải nghịch lân của lão đại. Cậu ta làm thuộc hạ, đều cần làm là phục tùng tuyệt đối mệnh lệnh của lão đại, tuyệt đối không được thất mắc, ý kiến!

- Thuộc hạ đã hiểu!

Bây giờ đã gần mười giờ sáng, tức là còn hơn mười hai tiếng nữa!

Dù bây giờ ra sao thì Thế Phong cũng tự nhủ không nên nói gì khác. Lúc lão đại vui thì còn có thể, còn như bây giờ, im lặng chính là giữ mạng!

Còn Lãng Lãng Ngao, không thể phát tiết tức giận anh thật sự vô cùng khó chịu. Giây phút này, anh chỉ mong có thể có Lãnh Hàn Quyên ở bên cạnh, có cô, anh sẽ tốt hơn. Nhưng lại không thể, anh đã tốn công trở về đây, không thể bỏ việc giữa chừng. Đã thế, chỉ bằng rút ngắn thời gian lại?

Tại Lãnh gia...

Khi không có Lãng Lãng Ngao ở bên cạnh sự cảnh giác của Lãnh Hàn Quyên rất cao, lại được nghỉ ngơi đầy đủ vì vậy tinh thần tốt vô cùng.

Đêm nay, khi cô đã ngủ say, nghe thấy tiếng mở cửa rất nhẹ liền thức giấc. Nhưng cô không vội ngồi dậy mà vẫn nằm im giả vờ ngủ say. Mỗi khi đi ngủ cô đều khóa cửa phòng cẩn thận, và phòng của cô, ngoài cô giữ chìa khóa ra, còn có bác Tàn quán gia...bây giờ thì có thêm Lãng Lãng Ngao... Lại có thể mở cửa phòng của cô giờ này, không lẽ...

Không để Lãnh Hàn Quyên suy nghĩ thêm, cô đã nghe thấy tiếng sột soạt như cời áo...rồi lại cảm thấy một bên giường lún xuống. Ngay lập tức cô liền rơi vào một vòng ôm ấp áp quen thuộc. Lãnh Hàn Quyên mỉm cười nhẹ, cô đoán không sai mà, quả nhiên là anh, dù không nhìn thấy nhưng cô vẫn dễ dàng cảm nhận ra.

Lãng Lãng Ngao ôm Lãnh Hàn Quyên vào lòng, cảm thấy cõi lòng trở nên yên tĩnh vô cùng, đúng là chỉ có cô, mới có thể cho anh cảm giác như thế!

Biết là anh, Lãnh Hàn Quyên vô cùng an tâm, buông lỏng tinh thần, lại xoay người tìm tư thế thoải mái trong lòng anh.

- Anh làm em tỉnh giấc?

Biết cô đã thức, Lăng Lãnh Ngạo càng chặt vòng ôm, hôn lên trán cô, nhỏ giọng dịu dàng nói.

Lãnh Hàn Quyên mở mắt, chớp chớp nhìn anh, trong ánh sáng màu vàng nhạt của đèn ngủ chỉ thấy trong đôi mắt cô chỉ là tỉnh táo, không hề có dấu hiệu mờ màng vừa thức giấc...

- Ủ, sao anh lại về giờ này?

Không phải sáng nay còn gọi điện cho cô nói là mai mới về đây sao? Sao bây giờ đã trở lại, còn là trễ như thế chứ?

Con người anh như thế nào, cô còn không rõ sao, anh không phải là con người tùy tiện.

Lăng Lãnh Ngạo cười nhẹ, lưu luyến hôn lên mặt cô...

- Nhớ em nên về sớm thôi!

- Em không tin là đơn giản như thế?

Cô rõ ràng cảm nhận được anh có cái gì đó bất thường, chỉ là nhất thời chưa thể nhận ra! Còn nói vì nhớ cô mà về sớm, cô không thể tin được.

Nhìn đôi mắt sáng ngời của cô, anh biết là không thể lừa được, bèn để mặt cô úp vào ngực anh, tay thì anh vỗ nhẹ tẩm lưng cô. Diệu giọng:

- Được rồi, được rồi, ngủ đi...có chuyện gì để mai anh nói cho em nghe được không?

- Anh nói rồi đấy!

- Anh hứa!

Lãnh Hàn Quyên cũng không hỏi nữa, ngoan ngoan như chú mèo nhỏ yên giấc trong lòng anh.

Tay Lăng Lãnh Ngạo vẫn không ngừng vỗ nhẹ lên lưng của Lãnh Hàn Quyên. Mắt anh cũng từ từ khép lại.

Anh đã làm việc không ngừng nghỉ trong suốt mười hai tiếng, sau đó liền ngồi máy bay từ Canada về đây, nói không có chút mệt mỏi nào là nói dối... Trong lúc ngồi máy bay thật ra anh có thể chợp mắt được đôi chút, nhưng lại không thể...mỗi khi anh nhắm mắt lại là những hình ảnh đó lại hiện về.

Đến lúc này đây, khi được ôm cô vào lòng, được cảm nhận mùi hương quen thuộc từ cô, anh mới thấy nhẹ lòng, muốn ngủ một giấc, để sau khi tỉnh lại sẽ quên đi những điều không đáng nhớ đó!

...

Từng tia nắng buổi sáng tinh, không ngại xen qua cửa sổ kính trong gọi vào trong phòng, chiếu sáng đôi nam nữ còn ôm nhau say giấc nồng...

Một lát sau thì người phụ nữ khẽ chớp mắt, rồi từ từ mở hẳn ra, đôi mắt còn mờ ảo sau giấc ngủ chỉ nhắm mở vài cái liền sáng hẳn lên...

Lãnh Hàn Quyên theo thói quen đồng hồ sinh học của cô mà tỉnh ngủ. Ngẩng đầu lên thì thấy Lăng Lãnh Ngạo vẫn nhắm mắt ngủ say, chưa có dấu hiệu tỉnh dậy.

Bình thường khuôn mặt này đều nghiêm nghị, lạnh lùng, chỉ khi đối diện với cô mới xuất hiện những nét mềm mại ôn nhu... Nhưng phải nói, dù là khi nghiêm nghị, lạnh lùng, hay ôn nhu mềm mại, nét anh tuấn trên mặt anh vẫn không hề ít đi, mà mỗi khi khác nhau, lại có nét đẹp riêng làm phái nữ mê muội...

Còn bây giờ, khuôn mặt ấy khi đang chìm trong giấc ngủ say lại trầm tĩnh, chính chắn đến vậy!

Lãnh Hàn Quyên gối đầu lên một cánh tay của Lăng Lãnh Ngạo, say đắm ngắm nhìn khuôn mặt anh đến không chớp mắt...

Đây không phải là lần đầu tiên Lãnh Hàn Quyên thức dậy mà có Lăng Lãnh Ngạo ở bên cạnh... Chỉ có lần này là khác, vì mọi khi anh đều thức dậy trước cô, thì làm gì cô có cơ hội ngắm nhìn anh như bây giờ?

Lãnh Hàn Quyên cười nhẹ, đưa tay định chạm vào mặt anh thì bỗng dừng lại, biểu cảm trên mặt cô chợt thay đổi!

Đúng, mọi khi anh đều thức dậy trước cô, vậy tại sao hôm nay lại chưa thức? Còn điều bất thường mà cô cảm nhận được lúc tối nữa...rất cuộc đã có chuyện gì?

- Sao mới sáng sớm đã câu có rồi?

Ngay lúc Lãnh Hàn Quyên còn mải mê theo đuổi suy nghĩ của cô thì Lăng Lãnh Ngạo cũng đã tỉnh lại, thấy sắc mặt cô không tốt liền lên tiếng

Sau đó anh lười biết thay đổi tư thế nằm một chút... Đại khái là nằm ngửa ra, một tay kê sau đầu, một tay thì nắm lấy tay của Lãnh Hàn Quyên, đặt lên môi hôn.

Lãnh Hàn Quyên hơi nheo mắt quan sát sắc mặt Lăng Lãnh Ngạo, thấy ngoài vẻ tà mị, lười biếng ra thì không có gì khác. Nhưng những gì mà anh nói hôm qua cô vẫn còn nhớ rất rõ.

- Bây giờ anh có thể nói cho em biết đã có chuyện gì xảy ra ở Canada được rồi chứ?

Cô chắc rằng hôm qua anh ở Canada đã xảy ra chuyện gì đó, chắc rằng là ngày hôm qua sau khi nói chuyện điện thoại với cô...bởi vì buổi sáng anh vẫn còn rất bình thường!

Lăng Lãnh Ngạo thở dài, đúng là chẳng có gì có thể qua mặt cô được!

Anh kê gối nằm cao lên một chút, vươn tay ôm lấy Lãnh Hàn Quyên để đầu cô nằm lên ngực anh, một tay của anh để trên lưng cô, một tay lại nắm lấy tay cô.

- Hôm qua ở Lăng gia anh đã gặp lại "ông ta"!

Lãnh Hàn Quyên ngoan ngoãn nằm im trên ngực Lăng Lãnh Ngạo im lặng chờ đợi anh nói tiếp! Chuyện của gia đình anh cô biết được đôi chút, vì vậy, cô cũng đại khái đoán được "ông ta" trong lời anh là chỉ ai rồi!

Và... Lãnh Hàn Quyên đã đoán đúng!

- "Ông ta" không phải ai khác chính là Lăng Túc Doanh...người đàn ông từng là chồng của mẹ anh!

Cõi lòng Lãnh Hàn Quyên sau khi nghe anh nói vậy thì hơi dậy sóng... Phải hận và chán ghét đến cỡ nào, mà khi chỉ nhắc đến ba ruột của mình, anh cũng chẳng nhắc đến tiếng "ba", mà lại nói là "chồng của mẹ anh"?

Lăng Lãnh Ngạo hít sâu một hơi. Quả thật sau một đêm nghỉ ngơi bên cạnh Hàn Quyên đã làm anh tỉnh táo, vui đi không ít phiền muộn, bây giờ nhớ đến những hình ảnh kia cũng không đến nỗi xúc động..

- Để anh nói cho em biết chuyện cũ của gia đình anh như thế nào, dù gì em cũng sắp chính thức thành vợ anh, cũng nên biết những chuyện này...

Ngừng một chút, thấy Lãnh Hàn Quyên cũng không có phản ứng gì, anh nói tiếp:

- Lăng Túc Doanh là người thế nào chắc em cũng đã biết rồi? Anh chơi, rượu chè, gái gú...đó là những thứ ông ta giỏi nhất! Sau này khi đã có vợ là mẹ anh, cùng với hai người con trai ông ta vẫn không bỏ những thói xấu đó...

Ông ta làm gì, anh không quan tâm, nhưng cái anh quan tâm chính là mẹ anh, người phụ nữ hiền lành điệu dàng...bà đã làm gì nên tội đâu? Thế mà mỗi ngày đều phải dùng nước mắt rửa mặt...trơ mắt nhìn người đàn ông mang danh là chồng bà ngang nhiên dẫn hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác về nhà tình tứ trước mặt bà!

Mẹ anh cũng là phụ nữ, bà cũng là con người...thì làm sao có thể nhẫn nhịn được mãi? Vào năm anh tám tuổi, vào một ngày đó, hôm đó trời mưa rất lớn... Như thường ngày, sau một buổi ăn chơi không biết ngừng nghỉ ở bên ngoài, Lăng Túc Doanh lại dẫn một người phụ nữ khác về, hai người ngang nhiên không để mẹ anh vào mắt, dẫn nhau về phòng, vốn từng là phòng tân hôn của mẹ! Hôm đó mẹ anh đã quyết tâm, nên không ngồi im khóc lóc nữa, mà bà lại nhanh tay túm tóc người phụ nữ kia, vừa tát vào mặt cô ta xối xả, vừa mắng chửi. Do Lăng Túc Doanh và người phụ nữ kia không thể ngờ mẹ anh đột nhiên làm vậy nên không kịp phản ứng...đến khi Lăng Túc Doanh hoàn hồn thì lại không lưu tình kéo mẹ anh ra, tát bà một cái thật mạnh đến nỗi rách cả khóe miệng, còn xô mạnh bà...nào ngờ, cú đẩy đó đã làm cho bà té ngã, đầu còn bị đập mạnh vào thành cầu thang..

Lãnh Hàn Quyên cảm nhận rất rõ ràng cơ thể Lăng Lãnh Ngạo run lên nhẹ khi nói đến đây.

- Vậy mà Lăng Túc Doanh lại vô tình, không màng sống chết của mẹ anh... Còn ra về tức giận ôm người phụ nữ kia rồi đi! Mẹ anh sau đó cũng được đưa vào bệnh viện...nhưng mất máu quá nhiều, cộng thêm chấn thương sọ não...

Lăng Lãnh Ngạo không nói rõ ra, nhưng Lãnh Hàn Quyên cũng hiểu ra được kết quả như thế nào! Cô không nói một lời, chỉ là hai tay dùng sức ôm thật chặt anh, ôm người đàn ông cao ngạo của cô lúc này lại có vẻ đau thương đến thế?

- Anh không sao!

Lăng Lãnh Ngạo cũng không quá xúc động, bởi có Lãnh Hàn Quyên bên cạnh thế này, cảm nhận được cô lo lắng cho anh, anh không có cảm giác cô đơn, nên không quá buồn.

Anh nở nụ cười nhẹ:

- Em biết không? Từ nhỏ anh đã không biết đến tình thương của cha, chỉ cảm nhận được tình cảm của mẹ, nên anh vô cùng yêu mẹ! Anh còn nhớ... Trước khi mất mẹ đã nói thế này với anh và Lãnh Namr" Hai đứa phải nhớ, là đàn ông, không ai cấm các con đào hoa, phong lưu... Nhưng đó là còn

độc thân, khi đã có vợ thì không được như thế nữa, phải biết nghĩ cho cảm xúc của người phụ nữ đầu ấp tay gối!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chuẩn bị cho hôn lễ

Lãnh Hàn Quyên hơi kinh ngạc, không ngờ rằng mẹ anh trước khi mất còn nói ra những lời như vậy? Mà cũng phải, chắc là bà mong muốn hai đứa con trai của mình không giống như chồng bà, và bà cũng không muốn có thêm người phụ nữ nào phải chịu nỗi đau giống bà!

Lãnh Hàn Quyên vui đầu vào ngực Lăng Lãnh Ngạo, cảm nhận nhịp tim của anh... Người đàn ông này bá đạo là thế, lạnh lùng là thế, nhưng không ngờ anh cũng có một nỗi đau thầm kín như vậy!

Cô thì từ bé đã không còn cha còn mẹ, lưu lạc xứ người, nên sau này cũng không quá đau lòng khi biết bọn họ đều qua đời. Còn Ngạo, anh từ còn bé đã chứng kiến hành động tồi tệ của cha, chỉ biết có mẹ...thì hiển nhiên khi mẹ anh mất, anh đã đau lòng cỡ nào?

Còn Lăng Lãnh Ngạo, anh cảm thấy sau khi nói ra điều làm anh thống hận nhiều năm ra ngoài, tâm trạng cũng nhẹ nhàng, thoải mái hơn rất nhiều! Những lời cuối cùng của mẹ năm đó anh còn nhớ rất kỹ, chẳng bao giờ quên được, và nỗi lòng của mẹ, anh rất thấu hiểu...

Khi đó Lãnh Nam năm tuổi, dù nó cũng đau lòng khi mẹ mất không kém anh, nhưng nó lại chưa quá hiểu chuyện, chưa hiểu lòng mẹ... Cũng có lẽ là di truyền, nên nó cũng đào hoa không kém Lăng Túc Doanh, nhưng nó cũng không quá buông thả, ăn chơi như ông ta, điều này làm anh tin nó sẽ biết trừng mực...

Lãnh Hàn Quyên do đã úp mặt vào ngực Lăng Lãnh Ngạo nên không thấy khóe miệng anh hơi cong lên... Ánh mắt anh có phần thâm thúy...

Và hình như, anh thấy được em trai anh đang dần thay đổi thì phải, cố gắng làm việc, và bỏ luôn thói lãng nhăng... Chắc là bị tác động gì đây!

Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo cùng theo đuổi những suy nghĩ riêng, rồi sau đó, hai người cùng ôm chặt nhau... Cùng nhau nói những điều trong lòng cho đối phương nghe...cùng truyền hơi ấm, sưởi ấm cho hai trái tim lạnh giá, cô đơn nhiều năm cuối cùng đã tìm được hơi ấm chọn vẹn!

...

Lãnh Hàn Quyên đi vào phòng làm việc vốn là không gian riêng trước đây của cô, bây giờ lại có hai cái bàn làm việc...

Lãnh gia không phải thiếu phòng, khi Lăng Lãnh Ngạo cùng sống ở đây với cô thì đã bảo anh có thể chọn một phòng làm phòng làm việc của anh... Nhưng anh lại nhất quyết không đồng ý, quyết tâm phải làm việc cùng phòng với cô mới chịu...

Cô biết tính anh cũng giống như cô, đã không đồng ý cái gì, thì trời có sập xuống cũng không thay đổi...nên đành chịu ý!

Lãnh Hàn Quyên nhìn Lăng Lãnh Ngạo đang ngồi trước màn hình máy tính trầm tư, cô khẽ lên tiếng gọi:

- Ngạo...

Lăng Lãnh Ngạo nghe âm thanh mềm mại quen thuộc, anh liền quay lại nhìn...thấy cô, anh trầm giọng:

- Qua đây!

Lãnh Hàn Quyên hiểu ý, rất tự nhiên ngồi lên đùi anh.

- Hai đứa có động nữa không?

Nhìn cái bụng đã nhô lên của cô, anh xoa nhẹ lên đó, thủ thi lên tai cô.

Lãnh Hàn Quyên bật cười, nắm lấy hai bàn tay đang đặt trên bụng cô, lắc đầu:

- Không có!

Nói cũng thật hơi kinh ngạc, vậy mà sáng nay khi Lăng Lãnh Ngạo vừa chạm tay lên bụng cô liền cảm thấy nó nhúc nhích, giống như là em bé đang đạp vậy... Thế là từ lúc đó tới giờ anh cứ chốc chốc lại hỏi cô vấn đề này.

Nhưng nhìn biểu hiện của anh, cô thật sự rất vui... Mặc dù lúc mới biết cô mang thai anh phải bị cấm dục vài tháng, biểu hiện lúc nào cũng cau có, có khi còn áp mặt vào bụng cô nghiêng răng nghiêng lợi đe dọa gì đó! Có điều, có một sự thật cô thấy rất rõ là anh rất mong chờ hai đứa nhỏ này, vô cùng yêu thương là đằng khác!

Lăng Lãnh Ngạo nghe được hai từ của Lãnh Hàn Quyên, anh không nói gì... Mà lại cúi đầu xuống, áp tai lên bụng cô!

Lãnh Hàn Quyên dở khóc dở cười, thật sự mà nói, thai nhi gần ba tháng đã bắt đầu cử động, nhưng lại cực kì nhẹ, rất khó có thể cảm nhận... Chỉ từ tháng thứ tư mới rõ ràng hơn!

Vậy mà anh lại nhận ra... Cái này có thể nói là anh quá nhạy cảm...hay là thai thực sự dao động rõ hơn bình thường? Dù là nguyên nhân gì, nhưng nhìn anh như bây giờ, thật sự rất đáng yêu!

Để yên cho anh muốn nghe bao lâu thì nghe, Lãnh Hàn Quyên cũng không ngăn ngại mà luồn tay vào mái tóc đen của anh... Tóc anh không hề sơ cứng chút nào, mà nó lại rất mềm mại, chạm vào cực kì êm tay! Anh thích vuốt tóc cô, cô cũng rất thích chạm vào tóc anh như thế này.

Chỉ thấy khuôn mặt Lăng Lãnh Ngạo đang tập chung, thì đột nhiên ánh mắt sáng lên, môi mông khẽ động:

- Lại động!

Lãnh Hàn Quyên ngạc nhiên, sao cô không cảm nhận được? À...mà chắc là do anh tập chung lắng nghe, còn cô không để ý nên không hay biết đây mà!

Lăng Lãnh Ngạo cuối cùng cũng đạt thành ý nguyện, nét mặt đắc ý nhìn Lãnh Hàn Quyên.

- Bởi vì chúng là con anh nên mới phát triển sớm thế!

- Lại tự mãn!

Nhìn nét mặt và giọng điệu của anh, Lãnh Hàn Quyên liếc mắt xem thường, phun ra hai chữ.

- Không đúng sao?!

Lăng Lãnh Ngạo không để ý ánh mắt xem thường đó, nheo mắt.

Trực tiếp bỏ qua, trong lòng Lãnh Hàn Quyên tự hỏi, không biết tự bao giờ anh đã trở nên mặt dày như thế này nhỉ?

...

Những ngày sau đó Lãnh Hàn Quyên cùng Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên trực tiếp bỏ qua hết tất cả những việc khác. Cùng nhau bàn bạc, hoàn thiện cho hôn lễ của hai người!

Từ lúc bắt đầu chuẩn bị tới lúc tổ chức là khoảng thời gian một tháng ba tuần... Nhưng có thật là là thời gian chính xác đã chuẩn bị?

- Anh đã chuẩn bị từ lúc nào?

Lãnh Hàn Quyên cả kinh nhìn hình ảnh trong ngoài của chiếc du thuyền khổng lồ qua máy tính. Nhìn từ bên ngoài, toàn bộ chiếc du thuyền có màu trắng tinh tẽ, sang trọng... Chiếc du thuyền có ba tầng trên và hai tầng hầm, chiều dài lên tới 300 mét, chiều rộng là 140 mét.

Từ trên xuống, trên tầng cao nhất được thiết kế có một khoảng trống rộng khoảng 10000 mét vuông, được sử dụng làm chỗ hạ cánh của trực thăng, phần còn lại trên đó là phòng tân hôn và không gian riêng của chủ chiếc du thuyền- Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo!

Hai tầng kế thì dùng làm phòng nghỉ ngơi cho khách... Hội trường tiệc cưới thì sử dụng cả tầng trệt, cũng chính là boong tàu...

Bên ngoài con thuyền thì là màu trắng, còn toàn bộ boong tàu lại là màu vàng kim. Tuy là màu vàng nhưng lại không mang cảm giác thô tục... Mà trái lại, khi thêm ánh kim vào, cùng với thiết kế trang trí độc đáo, sáng tạo... Mọi thứ lại tạo thành một một không gian cưới vừa sang trọng, hoà hòa, lại không kém phần trang nhã, ấm áp...

Lãnh Hàn Quyên nhìn những hình ảnh không ngừng lưu chuyển, hiện thị mọi góc ngách trên con tàu mà có phần khó tin.

Tuy chưa nhìn trực tiếp, nhưng qua những số liệu và hình ảnh đó, cô biết rằng chiếc du thuyền này hoàn toàn hoành tráng hơn những chiếc tàu sân bay dùng trong quân sự!

Còn một điều nữa, với quy mô này, không thể chuẩn bị kịp trong thời gian chưa đầy hai tháng... Dù có nguồn nhân lực và tài lực hùng hậu đến đâu cũng không thể! Để chuẩn hoàn tất, ít nhất cũng là khoảng một năm!

- Từ lúc anh xác nhận mối quan hệ với em, anh đã lên kế hoạch và chuẩn bị nó... cho hôn lễ của chúng ta!

Lăng Lãnh Ngạo mắt không chớp nhìn khuôn mặt của Lãnh Hàn Quyên, trả lời câu hỏi của cô.

Từ lúc xác nhận mối quan hệ với cô, nhận định cô sẽ chỉ có thể trở thành vợ của anh... Anh đã bắt đầu suy nghĩ về hôn lễ của hai người! Sau lại được biết cô đặc biệt yêu biển, thích những cơn gió lạnh mang hơi muối của biển... Anh đã nghĩ ngay đến cho cô một hôn lễ ngay trên biển, trên một chiếc du thuyền...

Lãnh Hàn Quyên im lặng trong giây lát, rồi ngước mặt lên nhìn anh, bàn tay vuốt nhẹ cánh tay đặt trên eo cô...

- Lỡ như...cả đời này em cũng không đồng ý lấy anh! Vậy...chiếc du thuyền này không phải làm ra uống công sao?

Người đàn ông này...cô nên làm gì với anh đây? Trong khi cô nhiều lần cự tuyệt chuyện kết hôn...vậy mà anh, lại âm thầm không tiếng động chuẩn bị sẵn những thứ này! Nếu thật sự cả đời này cô cũng không đồng ý kết hôn cùng anh, hay vì một lý do vì đó... Vậy thì không phải anh đã quá uông phí tâm tư hay sao?

Cô nên nói là anh ngốc, hay là quá mức tự tin có thể làm cô đồng ý?

- Sẽ không có hơi từ "lỡ như ", bởi vì anh biết chắc chắn sẽ có ngày em đồng ý cùng anh đi trên thảm đỏ! Và điều đó, không phải sắp thành sự thật rồi sao?!

Lăng Lãnh Ngao thần thái cao ngạo tự tin, ánh mắt lại vô cùng sáng... Ngao mạn nhìn Lãnh Hàn Quyên nói.

Lăng Lãnh Ngao anh đã định Lãnh Hàn Quyên cô là của anh... Thì cả đời này cô chỉ có thể là của anh! Dù rằng cô mãi chẳng đồng ý làm vợ anh, một tháng, một năm, mười năm...anh vẫn sẽ đợi, anh sẽ không cười ép, bắt buộc cô. Anh sẽ mãi đợi, mãi chờ, và tuyệt đối là không có chuyện để cô có thể qua lại với bất cứ người đàn ông nào, ngoại trừ anh!

Vào giây phút này, Lãnh Hàn Quyên cũng chẳng còn tâm trí đâu so đo thái độ của anh... Trong đầu cô chỉ còn lời nói của anh... Anh như thế, thâm tình như thế, yêu cô như thế...thứ hỏi trên đời này làm gì có người đàn ông thứ hai? Xem ra cô chủ động nói muốn tổ chức hôn lễ với anh...đó là một quyết định đúng nhất cuộc đời này!

- Cảm ơn anh!

Cảm ơn anh...cảm ơn vì đã chờ đợi em, cảm ơn tình cảm anh đã dành cho em...

...

Thời gian trôi qua nhanh không nhanh, mà nói chậm cũng không chậm..

Và ngày mà Lăng Lãnh Ngao cực kì mong chờ cuối cùng đã đến!

Theo kế hoạch tổ chức mà Lăng Lãnh Ngao đã nói rõ hết cho Lãnh Hàn Quyên thì... Hôn lễ của hai người sẽ được tổ chức trên chiếc du thuyền Lăng Lãnh Ngao đã chuẩn bị, và sẽ được tổ chức liên tiếp ba ngày ba đêm!

Bởi vì từ đầu Lãnh Hàn Quyên đã tin nhiệm và giao hết cho anh toàn quyền quyết định, vì vậy cô cũng không có ý kiến gì về quyết định của anh!

Vào ngày đầu tiên, chiếc du thuyền sẽ nằm yên một vị trí trên biển, cách vịnh Fundy 50mét.

Vịnh Fundy là vịnh nằm giữa các tỉnh New Brunswick và Nova Scotia của Canada trên bờ biển phía Đông Nam của Bắc Mỹ.

Đây là vịnh có thủy triều cao nhất hành tinh(16,2 mét hoặc 53 bộ). 100 tỷ tấn nước biển chảy ra và vào vịnh Fundy hai lần mỗi ngày, nhiều hơn lưu lượng của tất cả các con sông nước ngọt trên thế giới cộng lại.

Thủy triều cực điểm của Fundy tạo ra một hệ sinh thái biển năng động và đa dạng. Vịnh này nổi tiếng về hình thành đá ven biển, các tác động thủy triều tột bậc và sự phát triển ven biển có thể chịu đựng được nó.

Nơi đây còn là một nơi nuôi dưỡng then chốt cho các loài chim di cư, một môi trường sống sống động cho loài cá voi đầu bò quý hiếm có nguy cơ bị tuyệt chủng...

Vịnh Fundy còn là một di sản thiên nhiên thế giới, một biểu tượng đáng tự hào khác của Canada...

Tóm lại, với một người yêu biển, yêu thiên nhiên như Lãnh Hàn Quyên thì việc neo đậu chiếc du thuyền trong ngày đầu của hôn lễ thì chẳng còn gì hợp ý cô hơn!

Từ ngày thứ hai, chiếc du thuyền sẽ bắt đầu di chuyển bằng tốc độ chính xác nhất để sau hai ngày có thể cập bến ở cảng New York.

...

Có thể nói, sau khi cả Hắc đạo và Bạch đạo cùng về tay Lăng Lãnh Ngao và Lãnh Hàn Quyên thì hai người đều như hổ mọc thêm cánh... Lãnh Hàn Quyên hoàn toàn có thể chi phối nền kinh tế cả thế giới, nắm luôn cả giới chính trị. Còn Lăng Lãnh Ngao, anh thành công độc quyền phân phối vũ khí của nhiều nước lớn trên thế giới, nắm mạch quân sự của họ...

Lần này khi phát thiệp mời dự hôn lễ, không chỉ riêng các đối tác làm ăn, nguyên thủ các quốc gia...vốn là những vị khách chắc chắn phải có mặt! Mà thêm vào đó, Lãnh Hàn Quyên còn cố tình mời thêm vài vị khách đặc biệt...

- Tôi không mong sẽ có bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra! Hai cậu nên làm cho tốt...

Hiện tại Lăng Lãnh Ngạo đã ở trên chiếc du thuyền nằm ở vịnh Fundy... Anh ngồi trên ghế xô-pha trong phòng thay đồ của anh, và trên người đã mặc lễ phục hần hoi, vốn là ngày mà anh mong đợi thì sắc mặt lạnh sẽ thay đổi không ít... Nào ngờ, lúc này lại là biểu tình âm trầm, biểu hiện đang bày mưu tính kế kẻ nào đó.

Trước mặt anh là Thế Phong và Thế Phuong đều mặc âu phục đen... Trong khoảng thời gian qua Thế Phuong nhận lệnh đốc thúc và giám sát quá trình hoàn thành chiếc du thuyền... Vì vậy mà chỉ có Thế Phong theo bên cạnh Lăng Lãnh Ngạo. Bây giờ đã xong việc nên trở về vị trí cũ.

Thế Phong và Thế Phuong nghe Lăng Lãnh Ngạo nói vậy liền đồng loạt cuối đầu:

- Xin lão đại cứ yên tâm!

Lăng Lãnh Ngạo nheo mắt gật gật đầu, phất tay bảo hai người lui ra.

Trần Minh Hạo thích chơi trò chốn tìm, mà nếu như người đi bắt càng tích cực thì hắn sẽ chốn càng kỹ khó mà tìm ra! Hiểu rõ điều này, nên sau nhiều lần để hắn chốn thoát, anh đã ra lệnh cho Thế Phong thả lỏng việc tìm kiếm... Và tất nhiên, người tìm không ra về tích cực, kẻ chốn sẽ trở nên lơ là!

Lần này thông tin mới nhất đưa về lại nói Trần Minh Hạo xuất hiện ở Bắc Mỹ... Theo lí mà nói, hắn ta phải tìm cách càng xa anh càng tốt, vậy mà hắn lại làm ngược lại? Cái này nếu hắn ta cho rằng "nơi nguy hiểm nhất, chính là nơi an toàn nhất", thì chính là đã đánh giá thấp người của anh... Nhưng khả năng này có tỷ lệ thấp hơn!

Nguyên nhân có khả năng cao hơn thì chính là hắn ta đang âm mưu làm gì đó... Mà chính xác hơn trong thời điểm này chỉ có một lý do...

Nếu hắn ta thật sự muốn làm như vậy thì lần này anh nhất định khiến hắn có đến mà không có về!

- Nhị gia!

Ngay lúc Thế Phong và Thế Phuong vừa mở cửa phòng ra thì gặp phải Lăng Lãnh Nam đứng ngay cửa.

Sau tiếng chào hỏi hai người cũng nhanh chóng đi làm việc...

- Anh hai..

Dáng vẻ của Lăng Lãnh Nam có phần khác rất nhiều so với trước khi tiếp nhận chức vị chủ tịch Lăng thị..

Có vẻ chính chắn, trầm ổn hơn... Nhưng nguyên nhân có phải do công việc, hay còn một nguyên nhân khác? Bởi ngoài hai vẻ kia ra thì trên mặt còn có cả một chút u sầu và...không cam lòng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Lại ăn dấm

Lăng Lãnh Ngạo thấy đứa em trai luôn có vẻ phong lưu, yêu đời, bây giờ lại có bộ dạng như vậy thì khó hiểu nhứt mảy:

- Chú bị sao thế?

Lăng Lãnh Nam không trả lời, mà lại hết than ngắn lại thở dài, dựa cả người vào ghế xô-pha.

- Không nói thì anh đi vậy!

Lăng Lãnh Ngạo ra vẻ không kiên nhẫn... Một con người miệng như cáo già mà lúc này lại ù rừ không nói nên lời...anh nhìn không quen! Đi xem Hàn Quyên đã chuẩn bị tới đâu rồi còn tốt hơn!

Lăng Lãnh Nam nhìn anh trai sắp được danh chính ngôn thuận có người phụ nữ yêu thương bên cạnh, có phần uất ức... Cậu ta tiện tay bung hết cúc áo vét ra, ngẩng đầu:

- Em bị thất tình!

- Ha ha ha...ha ha ha...buồn cười chết đi được, thật là buồn cười... ha ha ha...

Câu nói của Lăng Lãnh Nam vừa dứt, chưa để Lăng Lãnh Ngạo kịp lên tiếng, đã có một tràng cười vang dội vang lên từ phía cửa...

- Lãng nhĩ thiếu gia hào hoa phong nhã...thay phụ nữ như thay áo mà lại bị thất tình... Đây đúng là chuyện buồn cười nhất năm mà!

Vâng, chủ nhân của tiếng cười không báo trước đó không ai khác chính là của thủ lĩnh tân nhiệm của tổ chức sát thủ Thần Long- Brian Grace... Trên người anh ta là bộ lễ phục của chú rể phụ.

Đi cùng anh ta là vị bác sĩ trẻ tuổi thiên tài trong truyền thuyết của ngành y- Collins Khải Vương. Collins Khải Vương tuy rằng không có thái độ thái quá như Brian, nhưng cũng cong khỏe môi, phụ họa vài câu.

Còn Lãng Lãnh Ngạo, anh liếc mắt nhìn hai người đàn ông mới bước vào một cái... Không để ý lắm tới họ, khỏe môi cũng cong lên, ánh mắt có một phần hứng thú nhìn em trai anh.

Đạo gần đây em trai anh quả thực thay đổi rất rõ rệt, tuy chỉ gặp nhau có mấy lần, nhưng anh lại thấy rất ràng... Thì ra nguyên nhân là đã phải lòng người một người con gái nào đó!

Với sức hút của Lãng Lãnh Nam mà lại không thể thu phục được một cô gái, để bản thân bị thất tình... Đối với cô gái này, anh nghĩ là anh đã biết là ai rồi!

- Ba người...thật quá đáng!

Lãng Lãnh Nam khuôn mặt đỏ bừng như muốn bóc khỏi, chỉ tay vào ba người đàn ông nhẩn tâm cười trên nỗi đau của cậu ta mà rống lên.

Vì chị dâu anh ta Lãnh Hàn Quyên là người phụ nữ như thế kia, mà anh hai vẫn có thể dễ dàng thu phục được!

Cũng chính như thế lúc này đây cậu mới muốn tìm anh hai để tư vấn, nhưng mà lại bị cười nhạo là sao?

Lúc trước cậu hào hoa, qua lại về nào phụ nữ thì sao...đó chẳng qua là nhu cầu sinh lý thôi mà! Cậu không thể sắt đá, cảm dục như anh trai được không?

Như bây giờ có thể nói là quả báo đi... Lúc trước cậu không xem trọng phụ nữ, chỉ qua lại cho có. Nhưng bây giờ khi thật sự động tâm rồi...thì trong đầu lúc nào cũng chỉ có hình bóng của cô nhóc đó, chẳng có hứng thú nổi với bất cứ người phụ nữ nào khác!

Vậy mà, vậy mà...khi cậu thổ lộ lại bị người ta thẳng thừng từ chối. Còn bị nói là, nói cậu là... Aaaa...Trời ơi!

- E hèm... Đừng nóng, đừng nóng, rất không tốt cho sức khỏe! Nói nghe xem nào, là cô gái nhà nào có thể lợi hại lấy được trái tim đa tình của Lãng nhĩ thiếu gia đây?

Collins Khải Vương hần giọng, ra vẻ chính chắn quan tâm Lãng Lãnh Nam.

Sau lần anh ta vô tình cứu được Lãng Lãnh Ngạo, chẳng những trở thành bạn của anh... Mà còn thân thiết với luôn cả Brian và Lãng Lãnh Nam!

- Thì còn ai khác, tôi đoán chắc chính là cô bé hay đeo theo bảo bối của tôi rồi!

Brian không cười nữa, nhắc đến cô bé đó đúng là đau khổ muốn sức đầu mẻ trán mà! Không thể đeo được em gái anh bởi cái tên đầu gỗ mặt lạnh Lãng Lãnh Ngạo, thì cứ bám riết theo bảo bối của anh. Thật sự thì nghĩ tới lại đau lòng...

- Là Thiên Thiên...

- Thiên Thiên nào thế, sao tôi không biết nhỉ?

Collins Khải Vương lại bắt đầu trở tài nói nhiều, cướp lời của anh ta rồi!

Lãng Lãnh Ngạo khinh bỉ nhìn Collins Khải Vương, rồi lại nhìn Lãng Lãnh Nam.

- Thiên Thiên thì sao? Không biết theo đuổi từ từ sao, lại chạy tới tìm anh than vãn?

Em trai anh là một tay sát gái như thế nào làm sao anh không rõ? Vậy mà bây giờ ngay cả chuyện thu phục một cô gái cũng không xong... Trừ khi là...

Nghĩ đến khả năng lớn nhất khiến Lãng Lãnh Nam phải bó tay chịu trận, không làm gì được cô bé kia... Lãng Lãnh Ngạo rất là không phúc hậu bật cười lắc đầu...

- Nay, nay em rề...cười gì thế?

Brian rất biết cách chủ động nhận mối quan hệ mới với Lãng Lãnh Ngạo. Mà nghĩ lại cũng đúng, vì Lãnh Hàn Quyên là em gái nuôi của anh ta, thì bây giờ Lãng Lãnh Ngạo cũng được xem như em rề đi?

Lãng Lãnh Ngạo không quan tâm cách gọi của Brian, nhưng dường như anh không thích lắm thì phải?

- Cười gì liên quan tới cậu sao?

- Xùy, em rể không lễ phép, không lễ phép gì cả... Dù sao tôi cũng là anh vợ cậu rồi nhé!

Nhìn thái độ lãnh đạm của Lăng Lãnh Ngao, Brian chề môi... Thật ra anh ta cũng không quan tâm Lăng Lãnh Ngao có chịu gọi anh ta là anh vợ không? Bọn họ đã làm bạn với nhau nhiều năm rồi, mấy cái đó cũng chẳng mấy quan trọng!

- Khoan đã, bây giờ ba người có thể cho tôi biết "Thiên Thiên" là ai không?

Collins Khải Vương bị bơ câu hỏi, rồi lại "tự nhiên" nhận được ánh mắt khinh bỉ của Lăng Lãnh Ngao thì cảm thấy khó chịu, quyết tâm hỏi cho ra!

Nhưng...câu nói của anh ta vừa ra liền nhận được thêm hai ánh mắt khinh bỉ rõ ràng.

- Này, đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó! Mau trả lời đi chứ?

Mấy cái tên này, thật là muốn bắt bọn họ làm "vật thí nghiệm" mà!

Câu tiếp theo Collins Khải Vương không có dám nói ra...

Đura thôi, anh ta không có đủ mạng để làm điều đó đâu!

- Bởi vậy, nói sao đến từng tuổi này mà cậu vẫn chưa có mảnh tình vắt vai! Suốt ngày cứ cặp cuội nhốt mình trong phòng nghiên cứu... Thiên Thiên là chị em tốt của báo bố nhà tôi, từng là một thành viên của Tam sát sát thủ, biệt danh Phi Ảnh... Có biết "Tam sát" không?

Cuối cùng thì hai anh em họ Lăng kia một người lúng, một người thất tình...chẳng chịu nói rõ với Collins Khải Vương. Brian đành lên tiếng, định gián đạo cho anh ta một chút...nào ngờ nhận được ánh mắt cảnh của Lăng Lãnh Ngao liền nói vào chuyện chính.

- Không biết!

Collins Khải Vương thật thà nói ngay.

- Trời ơi trời!

Brian ngược mặt lên trời, vẻ mặt không thể tin nổi.

Bác sĩ Collins Khải Vương là một kẻ cuồng nghiên cứu, thông tin này quá mức là bình thường đi! Nhưng hiếm người biết, đi kèm với cái tính quái dị, thích nghiên cứu thuốc nay thuốc nọ...chính là anh ta là người mù thông tin!

Đúng vậy, Collins Khải Vương là một kẻ mù thông tin chính hiệu. Ngoài một số thứ anh ta thật sự để ý ra thì những tin tức khác hoàn toàn là mù tịt!

Không muốn tốn thời gian với Collins Khải Vương nữa, Brian trực tiếp, rõ ràng nói hết những gì anh ta biết ra.

Collins Khải Vương nghe xong gật gù, ánh mắt sáng quắc nhìn Lăng Lãnh Nam

- Vậy tôi biết rồi, cậu đây là đã bị cô bé kia hạ thuốc gì rồi mới ừ rừ thế này phải không?

Mù thông tin, nhưng khả năng suy luận rất tốt!

Lăng Lãnh Nam ừ rừ gật đầu, nhưng lại không nói rõ ra... Đây là không phải không muốn nói, mà là cậu ta không dám nói...vì biết rằng nếu nói ra sẽ bị chê cười nữa cho coi!

Thật sự thì cậu cũng chưa có làm ra chuyện gì quá đáng với Thiên Thiên, vậy mà cô lại hạ thuốc làm cậu...cậu không thể "lên" được trong ba ngày liền...oan uổng a~~

Cũng chính vì thế mà cậu mới không dám theo đuổi chính diện nữa! Lần này là ba ngày, nếu lỡ lần sau cô nặng tay...hại cậu cả đời không "lên" được... Thế thì sau này có được cô cũng chẳng làm ăn được gì đâu?!

- Một cô gái thú vị, thật là muốn gặp quá đi!

Collins Khải Vương xoa xoa cằm, bộ dáng ra vẻ hứng thú... Lăng Lãnh Nam nhìn thấy dáng vẻ đó, chỉ thẳng tay vào mặt anh ta, lên giọng cảnh cáo:

- Này này...cô ấy là của tôi. Anh không được dòm ngó đâu đấy!

- He he... Tôi không nói trước đâu đấy!

Lăng Lãnh Ngao nhìn nụ cười nham nhở của Collins Khải Vương mà nhớ để lần trước... Lần anh ta tới Đài Loan, cũng đã thử đục khoét góc tường nhà anh rồi...bây giờ lại muốn hướng tới em trai anh à?

Đến cuối cùng thì lần này Lăng Lãnh Nam tới tìm Lăng Lãnh Ngao là ra về tay không, hoàn toàn không có được một chút kế sách nào cho dự định tới... Còn xuất hiện một tên...ừ mà cũng có thể coi như tình địch đi! Thật là lố nặng mà...

...

- Chị, chị thật đẹp quá đi!

Triệu Thiên Thiên hai tay ôm mặt, ánh mắt cực kì long lanh nhìn Lãnh Hàn Quyên.

Lãnh Hàn Quyên bình thường mặc cái gì cũng đã đẹp, bây giờ mặc váy cưới, trang điểm lại càng đẹp hơn.

Hôm nay là ngày đầu của hôn lễ, cô mặc váy cưới màu trắng, tuy rằng chiếc váy chẳng cầu kì, gắn vô số đá quý lên trên... Mà nó lại có kiểu cách đơn giản...nhưng cái đơn giản này không hề tầm thường chút nào!

Chỉ cần là người có mắt nhìn, nhìn kĩ một chút sẽ nhận ra ngay là mẫu thiết kế đơn giản nhưng độc đáo, là kiểu dáng đặc trưng của nhà thiết kế hàng đầu thế giới.

Đơn giản, tinh tế, thanh lịch, sang trọng...là một trong những từ dùng để miêu tả. Lãnh Hàn Quyên mặc chiếc váy này, hoàn toàn phù hợp với phong cách và khí chất của cô... Làm cho khí chất lạnh lùng, vương giả trong cô càng nổi bật ra ngoài!

- Nói thừa, Hàn Quyên mà không đẹp thì trên đời này chẳng còn ai đẹp khi mặc váy cưới nữa đâu!

Lưu Diễm Trinh đứng kế bên Triệu Thiên Thiên, nhìn dáng vẻ của cô bé liền cóc lên đầu cô bé, trêu chọc...

Rể phụ là Brian, trong khi lúc này Lưu Diễm Trinh lại mặc váy của phụ dâu... Xem ra...mối quan hệ của hai người đã tiến triển rất tốt!

Triệu Thiên Thiên xoa xoa đầu, chu môi:

- Đau a... Chị à, em đã lớn rồi, đừng cóc đầu em như vậy nữa được không?

- Không thể... Em vẫn chưa có người yêu, cũng có nghĩa là chưa lớn! Khi nào có người yêu rồi thì chị mới nghỉ cóc đầu em!

Lưu Diễm Trinh khoanh tay, chân nhip nhip, rất là không nhượng bộ...

Lãnh Hàn Quyên nãy giờ vẫn im lặng xem hai cô gái đầu đầu... Khóe miệng hơi cong cong...

Song...cô thấy rất rõ sau câu nói cuối của Lưu Diễm Trinh thì vẻ mặt của Triệu Thiên Thiên có vẻ trùng xuống, giống như có tâm sự?

Lãnh Hàn Quyên cô đối với người xa lạ là không bao giờ để ý. Còn đối với những người xung quanh, điều đó thì ngược lại... Nhất là sau khi có Lăng Lãnh Ngạo, cô càng thêm để ý!

Chuyện của Lăng Lãnh Nam và Triệu Thiên Thiên cô cũng biết được đôi chút...

- Cái gì qua rồi, không đáng thì đừng để trong lòng... Cơ hội không phải là nhiều, phải biết nắm bắt! Nếu không sau này có hối hận là đã muộn rồi...

Nhìn thẳng vào mắt Triệu Thiên Thiên, Lãnh Hàn Quyên sâu kín nói ra vài câu.

Cô tin, Thiên Thiên vốn thông minh sẽ hiểu được!

Lưu Diễm Trinh dường như cũng hiểu đôi chút, cũng biết bản thân cô lỡ nói lời không nên nói.

Triệu Thiên Thiên cup mắt xuống, im lặng vài giây, lại ngẩng đầu lên cười toe toét:

- Ây da, ây da...chị Quyên nói cái gì thế này? Thật là làm mất vui đây mà!

Sau đó Triệu Thiên Thiên bày ra khuôn mặt tươi cười, nói cười không ngừng...

Lãnh Hàn Quyên thấy Triệu Thiên Thiên như vậy, cô cũng không nhắc lại nữa... Cô dù gì cũng là người không liên quan, không nên can thiệp quá nhiều vào chuyện của người khác!

Cốc...cốc...cốc...

Cuộc nói chuyện của mấy cô gái bị cắt ngang bởi tiếng rõ cửa... Cũng chưa có ai lên tiếng mời vào thì cửa phòng đã mở ra!

- Em gái...

Người đi vào đầu tiên chính là Brian, anh ta nhe răng cười... Miệng thì gọi Lãnh Hàn Quyên, nhưng mắt thì lại đảo tìm kiếm một người khác trong phòng, nhìn thấy đối tượng cần tìm thì mắt trở nên sáng rực.

- Chắc...chắc... có một nửa kia liền quên em gái! Muốn tìm người nào thì trực tiếp gọi người đó, không cần phải lấy em làm bìa đỡ như thế đâu.

Lãnh Hàn Quyên chắc lưỡi hai cái, ánh mắt mang trên chốc nhử người anh trai nào đó, rồi đảo qua cô bạn thân đang đỏ mặt.

Brian gãi gãi đầu, đi vào liền giơ tay ôm eo Lư Diễm Trinh, mặc kệ cô phản kháng.

- Anh...bỏ em ra!

- Em không đi cùng anh, chẳng lẽ ở đây làm bóng đèn sao, hửm?

Brian kẻ môi sát tại Lư Diễm Trinh, thổi khí nóng lên làm cô ấy phải rùng mình.

Lư Diễm Trinh đảo mắt nhìn thấy Lăng Lãnh Ngạo cũng đi vào, liền không chống cự động tác của Brian nữa, nói một câu với Lãnh Hàn Quyên rồi rời đi.

Triệu Thiên Thiên cũng cảm thấy cô bé ở lại cũng không hợp lý, liền cười ngượng hướng Lãnh Hàn Quyên:

- Em có việc ra ngoài một chút!

- Ừ!

Nhận được tiếng ừ của Lãnh Hàn Quyên, Triệu Thiên Thiên liền rời đi.

Ở góc độ của Lãnh Hàn Quyên, cô nhìn thấy rất rõ, sau khi Lăng Lãnh Ngạo đi vào, Lăng Lãnh Nam cũng tới... Nhưng cậu ta lại không đi vào, mà chỉ đứng ở cửa.

Sau khi Triệu Thiên Thiên đi qua cậu ta vài giây, cậu ta cũng đi theo.

...

- Đừng nhìn bọn họ nữa, nhìn anh này!

Lãnh Hàn Quyên đang suy nghĩ vài chuyện, bên tai lại vang lên âm thanh trầm thấp, bá đạo quen thuộc.

Lãnh Hàn Quyên hồi phục tinh thần, nhìn dáng người trước mặt...

Bình thường Lăng Lãnh Ngạo toàn là mặc âu phục đen, làm cho vẻ lạnh lùng, cao ngạo,...của anh thể hiện rất rõ.

Lúc này đây, khi anh mặc lên bộ âu phục trắng...tuy rằng những khí chất kia của anh chẳng hề giảm đi. Nhưng...thêm vào đó, sự anh tuấn của anh càng vượt bậc, thật sự rất cuốn hút...

Đặc biệt, cái biểu cảm ăn dấm trên mặt anh ngay bây giờ càng thêm rõ ràng!

- Anh lại ăn dấm lung tung!

Mùi dấm chua nồng nặc như vậy, cô không muốn người cũng phải chịu. Dù ăn dấm có hơi vô lý, nhưng vẻ mặt anh như thế này cô rất thích!

- Anh thích ăn đó!

Không khách khí ngồi xuống, Lăng Lãnh Ngạo còn không quên ôm cô luôn vào lòng, giọng điệu còn hơi có mùi chua, tuy nhiên đã giảm không ít!

Ai bảo anh tới đây mà cô chẳng thèm nhìn anh, cứ nhìn mấy người kia mãi... Nhưng nhìn thấy ánh mắt suy mê khi cô chuyển qua nhìn anh, trong lòng lại thỏa mãn vô cùng.

Lãnh Hàn Quyên lắc lắc đầu, nghiêng người đối mặt với anh, bàn tay mềm mại tự nhiên đưa lên chỉnh lại cái nơ trên cổ anh.

- Xong hết việc rồi sao?

- Ừ, xong rồi!

Lăng Lãnh Ngạo cười cười, nắm lấy tay cô, đưa lên môi hôn.

Lãnh Hàn Quyên cười nhẹ. Những cái anh biết, cô cũng biết! Anh có chuẩn bị thì cô cũng có.

Nhưng để rồi xem, anh và cô, ai sẽ là người bắt được con chuột kia trước tiên!

...

- Gần 7 giờ rồi, chắc bà ngoại sắp đến rồi, chúng ta ra ngoài đi!

Hôn lễ của cô, hiển nhiên bà ngoại cô là không thể thiếu mặt! Còn người kia, tuy chưa nhận lại, nhưng cô cũng mời tới dự... Bởi vì cô muốn thấy vẻ mặt của ông ấy khi thấy cô!

Lăng Lãnh Ngao "ừ" nhẹ một tiếng, rồi cùng cô ra ngoài.

Vì chiếc du thuyền này của họ là nằm ở giữa biển, vì vậy tất cả khách mời tham gia đều phải xử dụng trực thăng để lên thuyền. Khoảng trống trên tàu chính là để những chiếc trực thăng đáp xuống. Rồi sau đó tất cả trực thăng phải trở về, không thể để trên tàu, lúc quay về, họ sẽ lên bờ từ cảng New York.

Hôn lễ của Lăng Lãnh Ngao và Lãnh Hàn Quyên chẳng theo bất cứ nghi thức tôn giáo nào. Nó chính xác là họ thích như thế nào, sẽ làm như thế đó!

...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Ánh mắt trong hôn lễ

Tiếng "tạch tạch" của cánh trực thăng không ngừng phát ra trên bầu trời, làm cho bầu trời vùng biển vốn yên tĩnh mỗi khi, trở nên náo nhiệt hơn bao giờ hết!

Trên tầng cao nhất của chiếc du thuyền khổng lồ trắng lố là hàng loạt các loại trực thăng hết đáp xuống lại bay lên...

Thường thì hôn lễ của các nhân vật lớn đều là các dàn xe có số lượng trên thế xếp dài, khách đi từ ngoài vào trong, hay từ tầng dưới lên tầng trên...

Đang này, hôn lễ của Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao là khách phải đến bằng trực thăng, đi từ trên cao xuống!

Cảnh tượng này đúng là hoành tráng, độc nhất vô nhị!

Rất tiếc, cảnh tượng sẽ chẳng được lên báo, hay đài truyền hình nào đó!

Cũng không phải là không có phóng viên, nhà báo nào muốn tới... Mà ai chẳng ước có thể ghi hình lại toàn bộ quan cảnh hôn lễ của hai nhân vật tầm cỡ này chứ?

Vấn đề ở đây là rất đơn giản, bởi Lãnh Hàn Quyên từ trước tới giờ không thích qua lại, hay xuất hiện trên truyền thông báo trí. Lăng Lãnh Ngao thì lại quá xem trọng cảm xúc của Lãnh Hàn Quyên... Vì thế...

Tất cả các khách mời khi lên tàu đều sẽ được thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngao cẩn thận kiểm tra thiệp mời, danh tính người tới...

Đội ngũ bảo vệ trên chiếc du thuyền cũng được Lăng Lãnh Ngao chọn lựa kĩ càng, đều là các tinh anh trong tinh anh của Hắc Ưng bang.

Nhưng cái lưới có dây tới đâu cũng sẽ có một lỗ hổng nho nhỏ không ai ngờ tới, để cho một con cá có thể lọt lưới... Cũng bởi vì chú ý tới điểm này, Lăng Lãnh Ngao mới phải thêm một phen hao tổn tâm tư chuẩn bị một tấm lưới khác!

...

Dương Thanh Hoàng sau khi để thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngao kiểm tra thiệp mời xong liền theo hướng dẫn mà đi xuống...

Vừa đi vừa đảo mắt nhìn xung quanh một chút, ông liền bị sự bài trí trên thuyền làm cho một trận kinh ngạc bởi mức độ hoành tráng của nó! Chưa hết, nhìn qua một số khuôn mặt khách mời xung quanh mình, ông không khỏi cảm thán trong lòng...

Ông ở Đài Loan có thể xem là bá chủ, nhưng ở chỗ này hiện tại thì chẳng là gì a~

- Cẩm Liên, rốt cuộc bà đang có chuyện gì giấu tôi phải không?

Dương Thanh Hoàng xung quanh một chút liền cảm thấy vấn đề ông đã từng nghĩ tới là không phải vô lý!

Lãnh Hàn Quyên là ai? Lăng Lãnh Ngao là ai? Có ai mà không biết đến bọn họ?

Lúc mà họ tuyên bố với bên ngoài rằng chuẩn bị kết hôn đã gây nên một chấn động không hề nhỏ chút nào!

Sau đó điều mà ông chưa từng nghĩ tới lại xảy ra, đó là ông cũng nhận được thiệp mời dự hôn lễ... Sự thật mà nói, Dương gia của ông không hề có bất

cứ quan hệ nào với hai người họ! Cả mặt mũi họ ra sao ông cũng chưa từng thấy nữa là...

Vậy thì tại sao ông lại được mời?

Còn một chuyện nữa, vợ ông từ nhiều năm về trước đã không còn muốn tham gia bất cứ đám tiệc, hay tiệc tùng gì nữa... Nhưng tại sao khi nhận được thiệp mời dự hôn lễ này thì lại lập tức muốn cùng đi với ông, thái độ vô cùng kiên quyết!

Trong này nhất định có chuyện gì mà ông chưa biết?

- Giấu cái gì, tôi có chuyện gì mà giấu ông chứ!

Bà Dương chẳng hề để ý lắm tới câu hỏi của ông Dương Thanh Hoàng.

Lúc này đây bà chỉ mong có thể nhanh chóng nhìn thấy cháu gái của bà thôi! Nhiều tháng không gặp, không biết cháu bà bây giờ như thế nào? Rồi còn đang mang thai, cô có chịu nghỉ ngơi, tắm rửa đầy đủ hay là chỉ lo cắm đầu vào làm việc đây?

Dương Thanh Hoàng bị thái độ của bà Dương làm cho bức bối, nhưng ngại chỗ đông người, không làm gì khác thường.

- Hừ, tốt nhất là bà nên nói ra trước khi tôi tự mình tìm hiểu ra!

Bà Dương trực tiếp giả điếc, làm gì bà chứ, sống với ông ấy mấy chục năm, bà còn không hiểu chồng bà là người ngoài cứng trong mềm sao?

Vừa đi vừa quan sát xung quanh, bà Dương càng thêm yêu thích người cháu rể này... Có thể vì cháu bà làm nhiều chuyện ý nghĩa như vậy, rốt cuộc là yêu đến cỡ nào?

- Đúng là "trai tài gái sắc" mà, ông mau nhìn xem!

Ông Dương Thanh Hoàng định đi chào hỏi một số người quen thì lập tức bị bà Dương kéo lại, chỉ lên bức hình to treo trên cao...

Chỉ thấy trong bức hình có một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp mặt một chiếc váy cưới màu vàng kim, cô nở nụ cười hạnh phúc rực rỡ nhìn nghiêng đầu một chút. Đứng sát sau lưng ôm eo cô là một người đàn ông mặc bộ âu phục màu đen, anh có ngũ quan như điêu khắc, cương nghị... Nhưng trên khuôn mặt cương nghị đó là biểu cảm ôn nhu thâm tình, ánh mắt yêu thương cương cứng nhìn vào mắt người phụ nữ!

Nhân vật trong hình không ai khác chính là Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo. Lãnh Hàn Quyên đứng dựa người vào Lăng Lãnh Ngạo, còn anh thì một tay ôm eo cô, một tay chỉ về phía trước... Mỗi hai người chỉ một chút nữa là sẽ chạm nhau!

Hai người đều đang đứng ở đỉnh của một ngọn núi cao, với sau lưng là cảnh trời xanh mây trắng, hoa cỏ, cây cối xanh tươi... còn trước mặt là hình ảnh thu nhỏ của toàn một thành phố hiện đại.

Với bức hình như vậy, bất cứ ai tinh ý điều sẽ nhận ra nói có ý nghĩa gì! Váy màu vàng kim trên người Lãnh Hàn Quyên là biểu thị cho quyền lực tuyệt đối, còn âu phục màu đen trên người Lăng Lãnh Ngạo chính là chỉ tới quyền lực trong Hắc đạo của anh. Đứng trên đỉnh núi cao nhìn xuống thành phố thu nhỏ, còn không phải biểu thị bọn họ là kẻ đứng trên cao nhìn xuống mọi thứ, là kẻ nắm quyền lực cao nhất hay sao?

Quá mức ngông cuồng, quá mức kiêu ngạo! Nhưng như thế thì sao, điều này hoàn toàn là sự thật!

Ông Dương Thanh Hoàng vừa nhìn vào bức hình thì không thể dời mắt được. Nguyên nhân cũng một phần ý nghĩa của nó, còn một phần...bởi vì..

- Đừng nhìn nữa, cô ấy là Lãnh Hàn Quyên chứ không phải là Thanh Nguyệt đâu!

Bà Dương lẳng lặng buông ra một câu với ông Dương Thanh Hoàng, sau liền xoay người tiếp tục nhìn xung quanh... Ngoài bức ảnh lớn đó ra, thì xung quanh còn khá nhiều ảnh cưới cỡ trung của Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo.

Ông Dương Thanh Hoàng hoàn hồn, như ánh mắt vẫn tiếp tục nhìn bức hình không rời...

Giống quá, sao lại giống đến như vậy?... Nhưng dù giống đến đâu thì cũng không phải là con gái ông rồi!

Khoan đã...

Dương Thanh Hoàng vừa nhận ra có điều không đúng, giọng điệu nói chuyện của bà ấy...giống như là biết trước hết rồi vậy?!

Chắc chắn rằng bà ấy có chuyện giấu ông, không thể sai được!

Nheo mắt nhìn bà Dương đang chăm chú nhìn từng bức hình, ông Dương quyết định chắc chắn sau khi về sẽ làm rõ chuyện này!

Nhưng ông ấy sẽ không thể ngờ rằng, không cần phải đợi khi trở về, sẽ nhanh thôi ông sẽ hiểu mọi chuyện!

Tại vì là là hội trường chính của tiệc cưới, nên boong tàu lúc này đã rất đông người. Không chỉ riêng ông bà Dương nhìn thấy bức hình lớn kia, mà hầu hết ai cũng nhìn thấy và hiểu được ý nghĩa của nó!

Ở trong số khách này, một số là đối tác của Lãnh Hàn Quyên, là người trong giới bạch đạo. Một số khác là khách của Lăng Lãnh Ngao, người trong Hắc đạo... Còn có một số có cả thế lực Hắc Bạch lưỡng đạo!

Lúc trước, có thể đối với những đối tác khách mời của Lãnh Hàn Quyên, họ cũng sẽ có người biết, người không đối với Lăng Lãnh Ngao, bởi vì anh từng là chủ tịch của Lăng thị.

Song, khoảng thời sau khi Lăng Lãnh Ngao nhường chiếc ghế chủ tịch Lăng thị lại cho em trai anh... Những người trong bạch đạo đều âm thầm chê cười, nói anh vô dụng không làm nổi nên mới nhường lại vị trí kia thôi!

Nhưng... sau vụ việc diệt sạch một gia tộc có lịch sử lâu đời- Trần gia. Thì tất cả đều đã biết hết về anh, biết rằng anh không phải không có năng lực như họ nghĩ, mà thật sự, anh là một lão đại Hắc đạo lừng danh trong giới!

Còn với những nhân vật trong Hắc đạo kia, một phần lớn số người từng tham gia bữa tiệc nhận chức tân thủ lĩnh của tổ chức Thần Long ở Braxin đều nhận ra một điều... Đó chính là... Lãnh Hàn Quyên chính là cô con gái nuôi của ông Victor Grace- thủ lĩnh tiền nhiệm của tổ chức Thần Long!

Thật không thể ngờ, lần đó bọn họ nhìn thấy cô đi cùng Lăng Lãnh Ngao, đã vô cùng khó tin... Vậy mà bây giờ mối quan hệ đó đã nhanh chóng tiến triển tới hôn nhân?

Điều này?

Thật sự mà nói, những mối hôn nhân giữa hai gia tộc lớn ít khi xuất phát từ tình yêu... Mà phần lớn, đều là hôn nhân kinh tế, một cuộc hôn nhân trao đổi lợi ích!

Và hiển nhiên, phần lớn những ai biết đến việc Lăng Lãnh Ngao và Lãnh Hàn Quyên kết hôn, đều cho rằng đây chính là hôn nhân kinh tế mà thôi!

- Ba, ba đến rồi!

Lãnh Hàn Quyên cùng với Lăng Lãnh Ngao đi xuống boong tàu thì nhìn thấy ông Victor, cô lập tức gọi ông.

Ông Victor nhìn thoáng qua Lăng Lãnh Ngao rồi đến Lãnh Hàn Quyên, nụ cười luôn treo trên khóe môi:

- Con gái lớn rồi, phải lấy chồng, nhưng ba thật sự sợ con bị uất hiếp!

Brian vừa lúc ôm eo Lưu Diễm Trinh đi từ trên xuống, nghe được câu nói của ba anh ta... Liên ngay lập tức ho khan liên tục, giọng điệu muốn bị đánh đòn!

- A...khụ...khụ... Ba à, ai mà bắt nạt được con gái cưng của ba chứ?

Cô không làm gì người ta đã là may mắn rồi!

- Con lại muốn bị ăn đòn? Hàn Quyên cũng kết hôn rồi... Còn con không nhanh chóng rước Trinh Trinh về nhà làm con dâu của ba.

Ông Victor giơ tay lên muốn đánh Brian, nhưng lại bỏ tay xuống, nhìn lướt qua Lưu Diễm Trinh, lên giọng:

Khuôn mặt Brian ỉu xiu, nhỏ giọng:

- Con cũng muốn lắm, nhưng cô ấy không chịu thì biết làm sao?

Lưu Diễm Trinh khuôn mặt đang đỏ lên vì lời của ông Victor, nhưng thoáng trầm xuống vì câu lầm bầm của Brian.

- Ba cứ yên tâm, có con ở bên cạnh, Hàn Quyên sẽ không phải chịu bất cứ điều không tốt nào!

Lăng Lãnh Ngao biểu cảm tự tin, tay siết chặt vòng eo Lãnh Hàn Quyên, mở lời trấn an ba vợ.

- Ủ, ba tin tưởng con!

Người con rể này, không dễ có được người thứ hai đâu!

...

Đứng nói chuyện với ông Victor một chút, sau đó tất cả cùng xuống boong tàu.

Không thể nghi ngờ, sự xuất hiện của bọn họ chính là thông báo chính xác nhất, xác định hôn lễ thật sự bắt đầu!

Người đàn ông cao lớn, điển trai, khuôn mặt đẹp như điêu khắc... Còn người phụ xinh đẹp tuyệt mỹ... Cả hai đều không hẹn cùng thể hiện ra khí thế vương giả, cao sang lạnh lùng của họ!

Hai người đi bên cạnh nhau, dùng hai từ" tuyệt phối" để miêu tả chính là chuẩn xác nhất!

Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên tay trong tay lên sân khấu. Qua vài lời phát biểu đơn giản ngắn gọn, đúng phong cách của họ.

Sau đó trước hàng loạt ánh mắt trố mắt của khách mời, hai người trao nhẫn cưới, rồi một nụ hôn nồng cháy cho nhau...

- Ha...ha...ha... Tốt tốt tốt. Cuối cùng cháu dâu yêu quý cũng chính thức về Lăng gia rồi!

Ông nội Lăng nhìn cảnh tượng đó, không kiềm lòng cười lên vui vẻ, nói liền ba tiếng " tốt"!

Bà Dương đứng một góc lặng lẽ nhìn, trên môi bà nở nụ cười thật tươi... Nhưng lại không ngừng đưa khăn lên lau nước mắt.

Không thể chứng kiến hôn lễ của con gái bà, đó là điều bà không ngừng tiếc nuối. Bây giờ có thể nhìn đứa cháu gái bà tìm được hạnh phúc như vậy, bà vui lắm, cực kì vui!

- Bà bị làm sao vậy?

Ông Dương Thanh Hoàng đứng kế bên, thấy vợ vừa khóc vừa cười, liền lên tiếng hỏi.

Nhưng trong lòng ông cũng đang có một đồng tư vò rối tung rối mù, nhìn trong hình còn khác, nhưng nhìn người trực diện như vậy... Ông càng thấy Lãnh Hàn Quyên đó giống con gái ông!

- Cháu tôi lấy được người chồng tốt, tôi mừng cho nó!

- Cháu bà, cháu bà là ai?

Ông Dương tiếp tục hỏi dồn...

- Thì Hàn Quyên... Ông...

Có lẽ là đang cảm xúc dâng trào, bà Dương không che dấu nói ra... Nhưng bà chợt sững tỉnh lại...

Thôi thì lỡ rồi...dù sao ông ấy cũng không có lỗi lầm lớn trong chuyện đó... Với lại, nói cho ông ấy biết cũng không sao!

Bà Dương cắn nhấc trong lòng, cuối cùng thở dài.

- Haizz... Thật ra...

...

Trong khi Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên đang hôn nhau... Hai người đột nhiên buông ra... Một người nheo mắt, một người trầm tư... Cùng nhìn về một hướng!

Rất rõ ràng, bọn họ vừa cảm nhận được một ánh mắt mang đầy hận ý, dù rất nhanh biến mất, nhưng hai người cảm nhận được rõ ràng!

Một người thì còn có thể sai, trong khi cả hai người họ, thì chắc chắn là có!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Cần suy nghĩ lại

Đối với Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo, cả mưa bom bão đạn hai người cũng chẳng để tâm! Vì vậy mà ánh mắt mang hận ý đó hai người xem như đồ bỏ, tâm trạng vui vẻ chẳng bị ảnh hưởng.

- Em không được uống nhiều rượu đâu đó! Biết không?

Từ lúc bắt đầu vào đãi khách, hầu như khi khách mời rượu Lãnh Hàn Quyên đều phải nhấp môi. Đây cũng là do đạo lý đãi khách, Lãnh Hàn Quyên không thể không uống... Nên Lăng Lãnh Ngạo mới chịu để cho cô nhấp môi nếu không, nếu không thì đời nào trong thời gian này anh cho cô đụng tới rượu chứ?

- Biết rồi, em biết phân biệt tốt xấu mà!

Hiếm khi Lăng Lãnh Hàn không dùng ánh mắt "yêu thương" nhìn Lăng Lãnh Ngao khi anh nhắc đến vấn đề này. Mà cô chỉ điệu dàng cười lại rồi đáp lại.

Lăng Lãnh Ngao cứng chiu sò sò tóc cô, rồi mới đi tiếp khách.

Lãnh Hàn Quyên cười nhìn theo bóng lưng anh, song cũng đi chào hỏi một số đối tác lớn của cô.

- Sao lại ngồi thần thờ ở đây?

Lãnh Hàn Quyên sau khi chào hỏi, nói chuyện với một vài người, vừa liếc ngang liếc dọc thấy cô bạn thân ngồi thờ thẩn một góc, cô liền đi tới, ngồi đối diện Lưu Diễm Trinh và hỏi.

Lưu Diễm Trinh bị sự xuất hiện của Lãnh Hàn Quyên dọa một phen. Phái mắt mấy giây để định thần lại.

- Có gì đâu, tại buồn quá đó mà! Cậu sao không đi tiếp khách đi?

Lưu Diễm Trinh cố tình né tránh ánh mắt của Lãnh Hàn Quyên, vội vàng nói sang sang chủ đề khác.

Lãnh Hàn Quyên kéo khéo môi, ánh mắt bối rối đó làm sao qua được mắt cô!

- Không vội, còn tận hai nay nữa! Còn cậu với Brian thì..

- A... Hàn Quyên nhìn xem! Đó chẳng phải bà ngoại cậu sao? Mau đi gặp bà đi, mình cũng muốn chào bà một chút!

Lưu Diễm Trinh vừa nghe tới từ Brian, lập tức căng thẳng, vừa hay nhìn thấy bà Dương, liền có cớ ngắt lời Lãnh Hàn Quyên.

Lãnh Hàn Quyên chuyển tầm mắt theo Lưu Diễm Trinh, quả thật thấy bà đang đi lên tầng hai... Hôn nữa, đằng trước bà còn có một bóng dáng khác.

Thôi thì, rõ ràng một lần luôn vậy!

- Đi thôi!

Lãnh Hàn Quyên đứng dậy, nói với Lưu Diễm Trinh hai từ, rồi cô đi thẳng hướng lên tầng hai.

Lưu Diễm Trinh nhìn theo bước chân Lãnh Hàn Quyên, mà trong lòng âm thầm thở phào vài cái.

Thật là, bây giờ ở gần cô ấy thật nguy hiểm, có tâm tư gì cũng gần như bị nhìn thấu cả!

Khi Lãnh Hàn Quyên và Lưu Diễm Trinh đi lên trên, không hề hay biết rằng... Phía sau hai người có một ánh mắt vô cùng cay độc hướng theo. Nhưng có lẽ do lần trước suýt bị Lăng Lãnh Ngao và Lãnh Hàn Quyên phát hiện, lần này nó được che giấu kĩ hơn. Kẻ đó nhìn lên tầng trên, bạc môi nhẹ nhàng hé ra một nụ cười chết chóc thâm kín!

Hôn lễ của Lăng Lãnh Ngao và Lãnh Hàn Quyên có thời gian diễn ra ba ngày ba đêm. Trong đó, sau thời gian diễn ra nghi thức hôn lễ, thì hơn hai ngày còn lại, khách mời có thể tự do đi lại trên du thuyền...trừ một số khu vực đặc biệt ra!

- Bà ngoại!

Lãnh Hàn Quyên đi đến bên bang công tầng hai của tàu, đứng kế bên bà Dương, khẽ gọi.

Bà đang tập chung ngắm cảnh biển xa xa, nghe âm thanh quay sang nhìn, khuôn mặt bà không giấu nổi vui mừng.

- Ủ, cháu ngoan của bà!

Bà Dương có lẽ vui quá mà tay hơi run, nắm lấy bàn tay của Lãnh Hàn Quyên, bà cười hiền hậu.

- Bà ngoại, bà còn nhớ con không?

Lưu Diễm Trinh bỏ qua phiền muộn của cô, học theo Lãnh Hàn Quyên gọi một tiếng bà ngoại.

- Nhớ, nhớ chứ...bà đâu có quên được đứa cháu ngoại thứ hai của bà!

Nhìn thấy Lưu Diễm Trinh, bà Dương càng thêm vui vẻ.

Cuối đời bất hạnh không kém cháu gái bà bao nhiêu, làm bà thật sự thương xót cô gái ấy! Lại thêm quý tình bạn trong sáng, cao cả của hai đứa cháu.

Bà không ngại có thêm một cháu, càng đông càng vui!

Lưu Diễm Trinh vui vẻ cười tới híp mắt, không ngừng hỏi thăm bà Dương... Những lời Lãnh Hàn Quyên vốn dĩ muốn hỏi bà Dương cũng không có cơ hội nói ra...bởi cô bạn tốt đã thay cô hỏi hết.

Lắc lắc đầu, khéo miệng Lãnh Hàn Quyên kéo lên một nụ cười hồi tượng... Lại nhìn Lưu Diễm Trinh.

Xem ra, cô bạn hồn nhiên, trong sáng khi xưa của cô đã trở lại rồi...chỉ mong sao cô ấy sau này sẽ mãi như thế! Hình ảnh một sát thủ máu lạnh, tàn nhẫn...quả thực không hợp với cô ấy chút nào!

Từ lúc cô lên đứng trò chuyện với bà Dương, Lãnh Hàn Quyên luôn cảm nhận được có một ánh mắt vẫn luôn nhìn cô! Một ánh mắt mang theo hối hận, dằn vặt...và một chút tìm tòi, tìm kiếm!

Chẳng qua...cô làm như không biết gì mà thôi!

Cô thật sự muốn biết, " người đó" sẽ là gì tiếp theo? Một là tiếp tục đứng im và nhìn cô như thế... Hoặc hai là chạy vội tới kẻ lẻ, biện giải?

Hay là một cách nào khác?

Nhưng dù là cái gì, cô cũng rất mong đợi a~

- Nào nào, cả hai đứa mau ngồi xuống đi, đừng đứng mãi thế!

Trả lời vài câu hỏi Lưu Diễm Trinh một chút, bà Dương nhớ ra một điều. Bèn kéo Lãnh Hàn Quyên và Lưu Diễm Trinh cùng ngồi xuống chiếc bàn gần đó.

Cháu của bà đang mai thai, không thể để đứng lâu được a!

Khuôn mặt bà Dương đang cười vui vẻ, nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy một bóng người khác đứng gần đó... Nét mặt bà hiện lên nét khó xử, nhìn Lãnh Hàn Quyên ấp úng cả buổi vẫn chưa chịu lên tiếng.

Trên mặt Lãnh Hàn Quyên vẫn mang nét cười nhàn nhạt, nhìn bà ngoại cô, nhẹ giọng:

- Có gì bà cứ nói, không cần ngại!

Ngoài miệng thì cô nói thế... Những Lãnh Hàn Quyên cô là ai? Chỉ có một chút biểu không hề che giấu mà cô cũng không đoán ra được đối phương nghĩ gì?! Vậy thì không phải quá uổng phí kinh nghiệm lăn lộn trên đỉnh cao của thương trường bao nhiêu năm nay sao?

- Thật ra...bà đã nói hết mọi chuyện cho ông ngoại con nghe rồi! Con sẽ không giận bà chứ?

Bà Dương ngập ngừng nói, cẩn thận quan sát sắc mặt Lãnh Hàn Quyên... Nhưng đáng tiếc, bà không thể nhìn ra bất cứ điều gì!

Trong lúc bà Dương chờ đợi xem phản ứng của Lãnh Hàn Quyên, lại đúng lúc có một nam bồi bàn đi tới... Khách mời có thể tự do đi lại trên tàu, thì tất nhiên chỗ nào có khách mời, chỗ đó sẽ có bồi bàn, nhân viên đi tới!

Vì vậy, sự xuất hiện của nam bồi bàn này ở tầng hai, chẳng có gì không đúng!

Theo như thường lệ, người bồi bàn để đồ uống lên bàn, làm tư thế mời tiêu chuẩn, rồi liền quay lưng định đi. Từ đầu tới cuối, chẳng có bất cứ điều gì khác thường.

- Hàn Quyên, con xem..

Bà Dương nhìn người bồi bàn quay chuẩn bị bước đi, liền lo lắng nhìn Lãnh Hàn Quyên... Vừa vặn thấy cô nâng ly rượu lên, mà mãi chẳng có thái độ gì!

Hay là cháu bà thật sự giận bà vì chưa được sự đồng ý của cô đã nói hết chuyện kia ra.

Không đợi bà Dương nói hết, Lãnh Hàn Quyên đã giơ tay ra hiệu cho bà im lặng, cô đưa ly rượu lên mũi ngửi ngửi... Rồi sau đó cô cầm theo ly rượu đứng dậy, ánh mắt thăm thẳm nhìn người bồi bàn đáng lý ra sau việc nên rồi đi, nhưng có vẻ lại không như thế!

- Rượu vang đỏ Cabernet Sauvignon trưởng thành có mùi của mảnh gọt bút chì, vị của quả ớt chuông... Đặc biệt đây là rượu được sản xuất ở California, ủ trong thùng gỗ sồi sẽ có thêm hương vani dễ nhận biết!

Lãnh Hàn Quyên cười như không cười, đưa ly rượu lên ngửi ngửi thêm một chút...

- Còn ly rượu này, có đầy đủ các mùi hương mà tôi vừa nêu... Tuy nhiên, lại có thêm mùi hạnh nhân nhàn nhạt...thật kì lạ! Vậy bây giờ cậu bồi bàn này có thể cho tôi biết vì sao lại như thế? Hay đây không phải Cabernet Sauvignon...mà là một loại rượu khác?

Cô vốn yêu thích rượu, còn có cả vài hầm rượu vang quý suu tầm! Thì đối với hương vị của rượu, dùng cô không thông thạo bằng các Sommelier*,thì cũng vô cùng quen thuộc một số loại vang đặc trưng!

Vậy thì mùi hạnh nhân trong rượu này làm sao mà cô không ngửi ra được, dù rằng hầu như nó đã bị mùi của rượu lấn át.

Lưu Diễm Trinh vốn định ném thử ly rượu, nhưng nghe Lãnh Hàn Quyên nói xong... Cô nhú mồm nghi hoặc, rượu của cô cùng của Lãnh Hàn Quyên là cùng một chai rót ra! Cần thận ngữi lại...chỉ sau vài giây, khuôn mặt cô liền biến sắc... Đúng là có mùi hạnh nhân, mà mùi hạnh nhân này rất có thể là...

Không hề do dự, Lưu Diễm Trinh liền đứng lên, đi tới bên cạnh Lãnh Hàn Quyên.

Người bồi bàn nghe Lãnh Hàn Quyên phân tích, cơ thể trong khoảng khắc trở nên cứng ngắt... Nhưng rất nhanh, anh ta quay đầu lại, đặt chiếc khay trên tay xuống, trấn tĩnh nở nụ cười:

- Chắc là cô nhầm thôi! Đây quả thật là Cabernet Sauvignon...với lại làm gì có mùi hạnh nhân trong này chứ?!

- Vậy sao, nếu anh đã ngữi không ra, vậy thì uống thử sẽ cảm nhận được chứ gì?

Lưu Diễm Trinh đưa tay lấy ly rượu trên tay Lãnh Hàn Quyên, từng bước tới gần tên bồi bàn. Cô nở nụ cười mê hoặc, đưa ly rượu tới trước mặt tên bồi bàn.

Bà Dương không hiểu có chuyện gì đang xảy ra, căng thẳng khẽ kêu:

- Hàn Quyên, Diễm Trinh... hai đứa?

Rốt thì đột nhiên lại như thế là sao chứ?

Khác với bà Dương, ông Dương Thanh Hoàng có hiểu biết nhiều hơn... Thấy có chuyện bất thường, liền rút ngắn khoảng cách với Lãnh Hàn Quyên lại!

- Là chị dâu, có vẻ xảy ra chuyện rồi, mau báo cho lão đại ngay lập tức!

Camera giám sát hầu như được lắp đặt ẩn ở tất cả các góc trên chiếc du thuyền. Một vài thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo ở phòng giám sát nhìn thấy hành động của Lãnh Hàn Quyên, liền gấp rút đi thông báo cho Lăng Lãnh Ngạo.

Lúc này Lăng Lãnh Ngạo đang uống rượu trò chuyện cùng với ba vợ và một vài người khác. Một tên thuộc hạ chạy tới nói nhỏ vào tai anh vài câu.

Nghe xong, không chần chừ mà anh nói với mấy người đối diện, ngữi điệu vẫn bình thường, thái độ lạnh lùng:

- Mọi người cứ tự nhiên, tôi đi xử lý một chút vấn đề nhỏ!

Nói xong anh liền nhanh chóng đi theo tên thuộc hạ, ông Victor nhận được một ánh mắt của anh cũng vội vã bước theo.

Tên bồi bàn nhìn ly rượu trước mặt, nét cười trên mặt tắt ngấm... Hắn ta cúi đầu xuống, sau lại ngẩng lên đưa tay lấy ly rượu, không biết hắn định làm gì?

Thì ngay lập tức đã có một trận bước chân gấp gáp đi tới... Tên bồi bàn quay đầu nhìn xa xa có một nhóm người đi tới, trong lòng hắn ta một trận căng thẳng...

Song...

Ngay lúc hắn nhìn thấy Lưu Diễm Trinh mất tập chung, cô nghiêng người nhìn nhóm người kia... Hắn ta nhân cơ hội vội buông ly rượu ra, giơ tay xô mạnh Lưu Diễm Trinh một cái làm cô không kịp phòng bị té ra đằng sau... Ngay sau đó, hắn ta lập tức rút nhanh ra từ bên trong túi áo vét một cây súng lục...lên đạn...nhắm ngay Lãnh Hàn Quyên ở phía sau Lưu Diễm Trinh mà bóp cò...

Đoàng...

- Hàn Quyên...

- Con gái...

- Không được...

Lần lượt từng tiếng gào thét vang lên...

Lăng Lãnh Ngạo đỏ mắt giận giữ, ba bước thành một... Chỉ hận không thể lập tức tới bên cô!

Ông Victor cũng không khác biệt, sau tiếng hét phẫn nộ cùng lo lắng, ông cũng dùng hết sức lực bình sinh...mà chạy!

Nhưng nước xa lắm sao cứu được lửa gần? Với khoảng cách vài chục mét như thế, Lăng Lãnh Ngạo có thể làm gì chứ?

Trái những người gấp gáp vội vã kia, Lãnh Hàn Quyên lại hết sức bình tĩnh nhìn viên đạn đang tới gần cô.

Mọi chuyện hiện tại diễn ra như một thước phim quay chậm, hết sức chậm, tuy chỉ trong vài giây, như lại giống như là vài phút vậy!

Ngay lại lúc Lãnh Hàn Quyên vừa né mình tránh tránh viên đạn thì...

Phập...

Bịch...

Âm thanh viên đạn ghim bao da thịt vang lên cực kì nhỏ... Cùng với nó...một bóng dáng người ngã xuống trước mặt Lãnh Hàn Quyên!

Phải, là một người khác ngã xuống trước mặt Lãnh Hàn Quyên, chứ không phải là cô!

Người đó không ai khác chính là Dương Thanh Hoàng, ông ấy đã đứng lúc nhào tới trước mặt Lãnh Hàn Quyên mà đỡ lấy viên đạn kia...

Song... mọi việc chưa kết thúc!

"Tên bồi bàn" kia thấy người trúng đạn không phải là Lãnh Hàn Quyên, lại thấy Lãng Lãnh Ngao chẳng còn mấy bước là tới chỗ hắn ta. Ánh mắt hắn ta liền đỏ lên, vừa hét vừa nổ súng liên tiếng...

Đoàng...đoàng...đoàng...

- A...Lãnh Hàn Quyên... Mày đi chết đi... Aaa...

Đoàng...đoàng...đoàng... đoàng...

"Tên bồi bàn" đã mất đi lý trí, nổ súng bừa...nhưng cũng còn may là hắn đã không còn tỉnh táo, không bắn trúng ai nữa...

Đến khi hắn ta bắn thêm được hai ba viên đạn gì thì bị thuộc hạ của Lãng Lãnh Ngao nhắm bắn, trúng liên tiếp bốn viên đạn...buông súng và kêu la thảm thiết.

Ngay sau đó, thuộc hạ của Lãng Lãnh Ngao nhanh chóng không chừa tên bồi bàn đó lại. Còn Lãng Lãnh Ngao, phi như bay tới bên cạnh Lãnh Hàn Quyên, lo lắng sốt ruột hỏi:

- Em có sao không?

Lãnh Hàn Quyên lắc lắc đầu:

- Em không sao!

Nghe cô nói thế, Lãng Lãnh Ngao thở phào nhẹ nhõm một hơi...

- Ông ơi ông...ông bị làm sao vậy, mau tỉnh lại đi ông ơi...

Bà Dương ôm cơ thể bất động của ông Dương Thanh Hoàng, nước mắt đã chảy thành hàng...

- Ông ấy chỉ bất tỉnh thôi, bà đừng lo quá... Ngao, đưa ông ấy lên trên đi anh!

Lãnh Hàn Quyên cúi xuống xem xét ông Dương một chút, mở lời trấn an bà Dương song, cô liền nói với Lãng Lãnh Ngao.

Lãng Lãnh Ngao gật đầu, nhìn Thế Phong ra lệnh:

- Đưa ông ấy lên tầng trên, gọi Collins Khải Vương lên xử lí!

- Dạ!

Thế Phong nghe lệnh, anh cùng một người thuộc hạ nữa dìu ông Dương đi.

Lãnh Hàn Quyên đứng trong vòng tay Lãng Lãnh Ngao, ánh mắt cô có phần phức tạp nhìn theo...

Đạn của súng trường bắn ra tốc độ có thể lên tới 1000m/s, nhưng tốc độ của súng lục loại bình thường chỉ có tốc độ khoảng 350m/s... Nên viên đạn đó, cô hoàn toàn có thể tránh được!

Thật không ngờ ông ấy lại lấy thân đỡ thay cô... Dù điều này chẳng có ích lợi gì! Nhưng có vẻ như...cô cần phải suy nghĩ lại đôi chút!

* Sommelier: Chuyên gia nếm thử và phục vụ rượu vang

Chương 91: Tuân lệnh bà xã!

- Con không sao thật chứ, con gái?

Ông Victor vẫn là không an tâm, tự xem xét Lãnh Hàn Quyên một vòng, quan tâm hỏi.

Trong lòng Lãnh Hàn Quyên một trận âm áp, cô cười tươi đáp:

- Con gái của ba như thế nào ba còn không rõ sao? Viên đạn đó hoàn toàn không thể làm gì được con!

- Vậy thì tốt!

Ông Victor cũng cười, nhưng nụ cười đó vô cùng gượng gạo! Quả thật, ông là người rõ nhất, con gái ông có thân thù như thế nào, viên đạn đó vốn không đáng nói tới! Nhưng như thế thì sao, ông vẫn không nhận được phải lo lắng!

Tuy Lãnh Hàn Quyên không phải là con ruột của ông, lại không thường xuyên gặp mặt, nhưng trong thâm tâm ông luôn xem cô là con ruột của mình...

Hơn nữa...nếu như không có sự cố năm đó... thì Hàn Quyên không trùng bây đã là...

Thu hồi biểu cảm tươi cười, Lãnh Hàn Quyên nhìn tên "bồi bàn" vô lực nằm dưới sàn, quay sang hỏi Lăng Lãnh Ngao:

- Anh có biết hắn ta là ai không?

Cô nghĩ kẻ làm việc này phải là Trần Minh Hạo kia chứ... Nhưng khuôn mặt này phải nói là vô cùng xa lạ, cô chưa từng gặp qua!

Còn nếu như chỉ là kẻ được sai khiến, thì sẽ không thể nói ra những lời kia!

Lăng Lãnh Ngao cũng nhíu nhíu mày, nhìn khuôn mặt của tên "bồi bàn" một chút...

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, từ từ ngồi xuống đối diện với tên kia... Bỗng anh không nói tiếng nào mà đưa tay ra sau tai tên "bồi bàn", "soạt" một tiếng...anh lột hẳn một lớp da mặt của hắn ta ra!

Đúng, là lột hẳn một lớp!

Ngay sau đó, sau lớp da kia là một khuôn mặt mà thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngao đã truy lùng trong thời gian qua- Trần Minh Hạo!

Lăng Lãnh Ngao cảm tấm gia trên tay, hơ qua hơ lại trước mặt Trần Minh Luân, nở nụ cười mỉa mai đầy ý vị.

- Mặt nạ da người nhí, chất liệu tốt thế này... Đúng là để chuẩn bị cho kết hoặc lần này, anh đã tốn không ít tâm tư rồi nhí!

Mặt nạ, cải trang hay hóa trang gì đó... Chỉ cần là người anh biết sẽ nhận ra! Nhưng, nếu như Trần Minh Hạo không phải bị xô xát, lộ ra sơ hở thì anh sẽ không thể nhìn ra hắn ta đeo mặt nạ được rồi!

Lãnh Hàn Quyên cũng hiểu ra... Xem ra kẻ đứng sau giúp đỡ Trần Minh Hạo này, còn có nhiều mặt mà cô chưa khám phá ra! Nhưng không sao, mọi thứ chỉ là sớm muộn thôi!

Trần Minh Hạo nghe Lăng Lãnh Ngao nói vậy thì ngẩng mặt lên... Nhưng khuôn mặt anh tuần gian xảo khi trước đã không còn! Thay vào đó là một khuôn mặt tái xanh, vằn vẹo đau đớn vì nỗi đau ở hai tay, hai chân...

- Muốn giết thì giết đi...đừng nhiều lời!

Hắn ta nghiêng răng nhả ra từng chữ, biểu cảm rõ ràng là thấy chết không sờn...

Hắn ta bây giờ thật sự đã vào đường cùng rồi, biết thế...đã không nhất thời lỗ mãng như vậy, kiên nhẫn thêm một thời gian nữa...Đúng là kiếm củi ba năm, thiêu một giờ!

Dù gì thì Trần gia đã bị diệt, hắn rơi vãi trong tay Lăng Lãnh Ngao và Lãnh Hàn Quyên đã biết không có cơ hội thoát ra. Bây giờ chỉ mong bọn họ mau chóng kết liễu đời hắn thôi!

- Lại muốn chết? Nhưng đáng tiếc, chúng tôi không để đáp ứng rồi!

Đúng là cha con giống nhau, cả hấn ta và Trần Minh Luân khi vào đường cùng như thế điều nói muốn chết! Hừ, chẳng tốt đẹp gì...chỉ muốn chết để không bị đau khổ thôi!

Lãnh Hàn Quyên nói rồi quay qua nhìn Lăng Lãnh Ngạo. Lăng Lãnh Ngạo hiểu ý cô, nắm lấy bàn tay cô nhẹ nhàng vuốt ve...

- Đem hấn xuống hầm giam...nhớ "chiếu cố" cho tốt, tôi không muốn tới khi lên đất liền lại nhìn thấy một xác chết!

Anh lạnh lùng nói với Thế Phương... Song, liền đảo mắt qua Trần Minh Hạo một cái. Ngoài miệng nói thế, nhưng ánh mắt lại nhìn hấn ta giống như nhìn người chết!

Chiếc du thuyền của Lăng Lãnh Ngạo, ngoài mặt đúng là du thuyền thật sự, nhưng bên trong nó là ẩn chứa một số bí mật không hề nhỏ! Chẳng hạn như có chiếc du thuyền nào mà lại có hầm giam? Tất nhiên chỉ có đồ của ông trùm Hắc đạo Lăng Lãnh Ngạo thôi!

...

- Ông ấy thế nào rồi!

Lãnh Hàn Quyên lạnh nhạt hỏi Collins Khải Vương vừa mới từ trong phòng của ông Dương Thanh Hoàng đi ra.

Collins Khải Vương chậm rãi tháo bỏ găng tay phẫu thuật, âm thanh vang lên đều đều:

- Song rồi, không có gì đáng lo... Viên đạn chỉ trúng cách tim khoảng hai xăng-ti-mét thôi! Đạn lấy ra rồi, sẽ không chết được!

Ngữ điệu hoàn toàn giống như đang tự sự lại một chuyện vô cùng, vô cùng bình thường!

Lãnh Hàn Quyên khoe miệng co giật... "Không có gì đáng lo", "chỉ cách tim khoảng hai xăng-ti-mét thôi"!

CMN, như vậy mà không đáng ngại, vậy thì theo anh ta trúng ngay tim mới đáng lo sao? Cái tên bác sĩ này, chỉ sợ người nhà bạn nhân nào không có định lực tốt, nhất định sau khi nghe hấn nói tình hình người bệnh sẽ ngất xỉu ngay quá...

Lăng Lãnh Ngạo không có cảm xúc khác thường gì với cách nói của Collins Khải Vương... Mà đúng hơn...là anh đã quá quen rồi!

- Cậu đi theo tôi, có cái này cho cậu xem một chút!

Lạnh nhạt buông một câu, không cần biết Collins Khải Vương có kịp hiểu hay không, Lăng Lãnh Ngạo đã ôm eo Lãnh Hàn Quyên...đi lên tầng trên.

Collins Khải Vương nhìn bóng lưng Lăng Lãnh Ngạo. Anh ta nhún nhún vai rồi thông thả đi theo...

...

Lăng Lãnh Ngạo đi lên khu vực đặc biệt trên du thuyền, Lãnh Hàn Quyên ngồi kế bên anh... Sau khi thấy Collins Khải Vương đã chèo chân yên vị phía đối diện, anh liền đưa cho anh ta một ly vang đỏ đã rót sẵn...

- Cảm ơn!

Collins Khải Vương vui vẻ nhận lấy, đưa lên miệng...chuẩn bị uống...

- Nếu cậu không ngại lấy thân làm thí nghiệm, thì cứ việc uống!

Trước khi Collins Khải Vương đưa ly rượu tới mép miệng, Lăng Lãnh Ngạo bỗng nhiên lên tiếng, giọng điệu chế nhạo rất rõ... Còn ngồi dựa hấn lên lưng xô-pha, một tay ôm eo Lãnh Hàn Quyên, một tay gác lên thành ghế, hai chân bắt chéo còn nhip nhip nữa chứ!

Collins Khải Vương đen mặt, hiểu hàm ý trong câu nói của Lăng Lãnh Ngạo, vội đưa ly rượu ra xa...

- Lăng Lãnh Ngạo chết bầm...

Collins nhỏ tiếng chửi Lăng Lãnh Ngạo... Anh ta cũng đã biết được cái Lăng Lãnh Ngạo nói muốn cho anh ta xem lá cái gì rồi!

Cầm ly rượu đưa ra trước mặt, Collins Khải Vương nhìn nhìn một chút, lại đưa lên mũi người người...

Tuy rằng Collins Khải Vương nói rất nhỏ, nhưng Lăng Lãnh Ngạo vẫn nghe được... Anh không mấy để ý mà ngồi om nhìn anh ta...

Sau một chút xem xét, Collins Khải Vương đặt ly rượu xuống bàn, nhú mày...

- Là Kali Xyanua, liều lượng trong ly rượu này đủ để con người chết liền sau ba giây!

Nói xong, Collins Khải Vương còn liếc xéo Lăng Lãnh Ngao. Trong lòng âm thầm lời mười tám đời tổ tiên của Lăng Lãnh Ngao ra mắng.

Cái tên đó mà mở miệng chậm một chút, anh uống ly rượu đó xong...không phải giờ này anh ta đã hồn lìa khỏi xác rồi sao?

Bạn bè tin tưởng hẳn, vậy mà hẳn đưa rượu độc cho người ta, lại không nói tiếng nào? Thật là xấu tính mà...

Kali Xyanua có mùi giống như mùi của quả hạnh nhân... Lại sau khi được cho vào trong rượu vang đỏ Cabernet Sauvignon, mùi của nó hầu như rất khó nhận ra... Ngay cả anh ta khi này khi vô ý còn không biết cơ mà!

Dù là đã đoán trước được, nhưng sau khi nghe Collins Khải Vương xác nhận lại, Lăng Lãnh Ngao cũng không kịp được phần nộ.

Hay cho Trần Minh Hạo, lại dám dùng Kali Xyanua... Nếu đã như vậy, anh sẽ khiến hẳn có cái chết còn đau khổ gấp nhiều lần cha hẳn!

Hàn Quyên là nghịch lân của anh, hẳn ta lại can đảm muốn nhổ sừng trên đầu hẳn...tốt, tốt...

Lãnh Hàn Quyên cũng ngộ ra thêm một điều... Kali Xyanua có mùi, vì vậy Trần Minh Hạo mới chọn loại rượu vang đỏ Cabernet Sauvignon, mà không chọn loại khác trong khi có rất nhiều loại rượu khác nhau... Có lẽ là vì Canernet Sauvignon có mùi nồng, có thể lấn át gần hết mùi hạnh nhân.

Nhưng hẳn ta đã lầm...phải chăng là nghĩ cô là phụ nữ nên không rành về rượu chẳng?

Nếu là vậy...thì hẳn đã quá sai lầm rồi!

...

Lúc Trần Minh Hạo dùng súng bắn Lãnh Hàn Quyên, do không có ống giảm thanh, nên tất cả những người có mặt trên du thuyền đều nghe rõ.

Những người tiếp xúc với Lăng Lãnh Ngao trước đó đều tự mình suy đoán ra có chuyện gì đó... Rồi một đồn mười, mười đồn trăm, những vị khách mời ai cũng tò mò muốn biết là thật ra đã xảy ra chuyện gì?

Song...tò mò thì tò mò, nhưng họ cũng chẳng biết được chuyện gì, bởi thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngao làm việc quá kín đáo, mà anh cũng không lên tiếng giải thích... Cũng chẳng ai to tiếng bàn luận, chỉ khe khẽ mà trao đổi với nhau. Họ cũng chẳng dám trực tiếp Lăng Lãnh Ngao hay Lãnh Hàn Quyên...nguyên nhân thì chắc là kiên dè rồi!

- Ông ấy không sao rồi, chỉ là chưa tỉnh lại, nhưng chắc cũng nhanh thôi...bà không cần lo lắng nữa!

Lãnh Hàn Quyên ôn nhu vỗ vỗ tay bà Dương, liếc nhìn Dương Thanh Hoàng vẫn còn bất tỉnh trên giường, nhẹ giọng an ủi bà.

Đôi mắt bà Dương vẫn còn đỏ hoe vì đã khóc hơi nhiều... Bà hít hít mũi:

- Bà biết rồi... Con...con...

Ngập ngừng một chút, bà chân thành nhìn Lãnh Hàn Quyên.

- Hàn Quyên...ông ấy dù sao cũng không phải người trực tiếp gây ra chuyện năm đó, chỉ là nhất thời hồ đồ...cũng đã biết lỗi rồi... Con xem... hay là...?

Bà Dương ngập ngừng, cũng không có nói thẳng ra. Nhưng Lãnh Hàn Quyên lại hiểu tất cả...cô lạnh nhạt nói..

- Bà ngoại, chuyện này để sau đi! Chừng nào ông ấy tỉnh lại, sẽ đưa ông ấy về Đài Loan...bà có muốn đi cùng, hay ở lại đây?

Cô đúng là nên suy nghĩ lại một chút, tuy nhiên là cần có thời gian! Bây giờ để ông ấy ở lại đây cũng không tốt, cô nhìn thấy lại cảm giác khó xử, chỉ bằng đưa về...

Ông ấy vừa lấy đạn ra, sức khỏe chắc chắn sẽ không chịu nổi khi ngồi bay đường xa... Nhưng đó là đối với trực thăng bình thường, còn cái dùng để đưa ông ấy về là cái chuyên dụng của cô hay dùng một mình... Trên đó có giường nằm hẳn hoi nên không cần lo!

- Nếu đã như vậy...bà sẽ đi cùng ông ấy vậy!

Bà Dương biết có nói gì nữa cũng không thay đổi được gì, bà liền gật gật đầu... Bà cần phải ở bên cạnh chăm sóc ông ấy, không thể bỏ mặt một mình được!

- Được rồi, lát nữa con lại tới, bây giờ thì con xin phép!

Lăng Lãnh Ngao này giờ đứng sau lưng Lãnh Hàn Quyên, nghe cô nói thế, anh gật đầu chào bà Dương, rồi ôm lấy cô cùng rời khỏi...

Khi cửa phòng đóng lại, Lãnh Hàn Quyên dựa người lên cơ thể Lăng Lãnh Ngao, nhỏ giọng:

- Ngao, có phải em quá ích kỉ không anh?

- Không có, em làm như vậy là đúng, không hề ích kỉ chút nào!

Lăng Lãnh Ngao ôm chặt thân thể của cô vào lòng, vùi đầu vào hõm vai cô, ôn nhu lên tiếng.

Đối với anh, cô làm gì cũng đúng...trừ những việc ảnh hưởng tới sức khỏe kia ra! Còn nếu cô thực sự có ích kĩ thì sao? Thì dù như thế nào, vẫn luôn có anh bên cạnh, ủng hộ cô, làm chỗ dựa cho cô!

Lãnh Hàn Quyên không lên tiếng nữa, khỏe môi cong lên nụ cười mãn nguyện.

Dù xung quanh không ai tin cô, ai cũng nghĩ xấu về cô...nhưng không sao, cô không quan tâm! Đối với cô...chỉ cần có anh bên cạnh, có anh ủng hộ và tin tưởng cô...như vậy, là đủ rồi!

- Đi thôi, về phòng nghỉ ngơi một chút, cũng mệt cả ngày rồi!

Lăng Lãnh Ngao cúi đầu nhìn Lãnh Hàn Quyên, dịu dàng nói.

Lãnh Hàn Quyên không nói gì, chỉ thuận theo anh, gật đầu nhẹ.

...

- Bà về nhớ giữ gìn sức khỏe...con sẽ sớm sang Đài Loan...đến Dương gia tìm bà sau!

Mất thấy ông Dương Thanh Hoàng được đỡ lên trực thăng, Lãnh Hàn Quyên nắm tay bà Dương, mỉm cười.

Cũng nhiều năm rồi, cô nghĩ mình nên buông bỏ chuyện cũ... Không phải...là bỏ qua cho những người vô tội... Tính một lần cho hết nợ mới nợ cũ với kẻ đó!

Bà Dương rung rung nước mắt khi nghe bà Dương nói những lời đó... Cháu bà nói sẽ đến Dương gia...vậy có phải có nghĩa là...

- Được...được...bà chờ con đến, nhất định!

Ông Dương Thanh Hoàng lúc này đã tỉnh lại, và đang nằm bên trong trực thăng... Những lời Lãnh Hàn Quyên nói, ông cũng nghe không sót một từ...ánh mắt không kịp được đỡ lên...

Lãnh Hàn Quyên ngẩng đầu nhìn chiếc trực thăng từ từ bay lên trời cao... Trong khoảng thời gian này, chiếc du thuyền đang di chuyển trên Thái Bình Dương...vì để chiếc trực thăng có thể cất cánh, chiếc du thuyền buộc phải dừng lại... Bây giờ thì có thể tiếp tục hành trình được rồi!

Lãnh Hàn Quyên thu hồi tầm mắt, lại chuyển sang Lăng Lãnh Ngao đang đứng cạnh cô:

- Anh giúp em cho người bảo vệ hai người họ! Vì khi biết ông ấy bị thương như thế, tránh không khỏi có kẻ thừa nước đục thả câu. Nhưng chỉ là bảo vệ thôi, còn những chuyện khác, cứ để thuận theo tự nhiên là được!

Cái cô không muốn là tính mạng của họ bị đe dọa, còn những cái khác... Cô muốn ông ấy nhìn rõ bộ mặt thật của kẻ đó!

Lăng Lãnh Ngao nhìn bộ mặt gian xảo của cô, lắc lắc đầu, đưa tay lên trán chà theo kiểu quân đội:

- Tuân lệnh bà xã!

Lập tức, biểu cảm gian xảo trên mặt Lãnh Hàn Quyên biến mất, mà thay vào đó... Chính là nét tươi cười...còn rực rỡ, còn sáng chói hơn cả mặt trời ban trưa!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Đêm tân hôn

Thịt đây thịt đây: thịt nóng hổi vừa thổi vừa ăn!

Chú ý: có cảnh 18++++++

- Chị hai, chị giúp em đi mà, nói giúp em vài câu với Thiên Thiên, em thấy cô ấy rõ ràng rất nghe lời chị!

Lăng Lãnh Nam ngồi vắt vẻo trên ghế, trong phòng tân hôn của Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao. Mặt mày cậu ta nhăn nhó buồn thiu, thậm chí

trên hàng chân mày còn ẩn ẩn một chút cô đơn... mở miệng nài nỉ Lãnh Hàn Quyên.

Lãnh Hàn Quyên ngồi đối diện với cậu ta, trên người cô là một chiếc đầm ngủ màu xám, càng làm nổi bật làn da trắng hồng của cô dưới ánh sáng của đèn điện.

- Theo như chị được biết, thì cậu chẳng phải rất giỏi trong những chuyện như vậy sao? Sao lại nhờ chị chứ?

Lãnh Hàn Quyên nhếch môi, ngữ điệu có chút mỉa mai...

Đó cũng chính là hình ảnh mà Lăng Lãnh Ngạo nhìn thấy đầu tiên sau khi bước ra từ phòng tắm... Anh chỉ khoác trên người một cái áo choàng tắm, khiến làn da ngăm màu đồng mạnh mẽ ánh lên vẻ quyến rũ cực kì mê người sánh ngang với bất cứ người mẫu nam hàng đầu nào.

Lăng Lãnh Nam cũng chỉ liếc mắt nhìn anh một cái, lại ý khuất mà nhìn Lãnh Hàn Quyên... Song, không nói tiếng nào, nằm dài ra ghế, dáng vẻ cực kì đáng thương.

- Này, chú sẽ không định ở lại đây cả đêm đấy chứ?

Dù gì đêm nay cũng là đêm tân hôn của anh... Thằng nhóc này sẽ không thật sự ăn vạ ở đây đó chứ? Nếu thật sự là như vậy...anh cũng không ngại mà gọi người ném nó ra ngoài đâu!

Lăng Lãnh Nam dường như chẳng có tâm tư để ngờ ra trong lời nói của Lăng Lãnh Ngạo có chứa tia nguy hiểm..

Chỉ thấy cậu ta ngóc đầu ngồi dậy, ánh mắt ủy khuất vô cùng:

- Chị hai à, cái đó đã là chuyện cũ rồi! Bây giờ em thật sự biết sai rồi... Em thật lòng với cô ấy mà, nhưng cô ấy lại không chịu cho em cơ hội! Chị hai...chị mở lòng từ bi giúp em đi!

Ngay cả cơ hội để nói chuyện, Thiên cũng không dành cho cậu... Vậy thì kêu cậu làm sao bây giờ? Nhưng nếu chị hai chịu nói giúp cậu vài câu, không chừng sẽ tốt lên... Bởi vì cậu biết... Thiên Thiên rất yên mến và nghe lời chị ấy à~

- Thiên Thiên không phải là cô gái không hiểu lí lẽ... Có chắc là cậu đã thay đổi...hay là cậu đã làm gì khiến cô ấy có ấn tượng xấu lại?

Có câu" giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời", đàn ông chán hoa bao nhiêu năm, cô không tin có thể nhanh chóng thay đổi!

Lăng Lãnh Ngạo vẫn là không kiên nhẫn khi Lăng Lãnh Nam không chú ý tới câu hỏi của anh... Trong khi bây giờ lại tìm bà xã của anh cầu giúp đỡ, có thể gọi là cầu ái đi!

- Chú thì thế nào, hôm qua tìm anh... Bây giờ lại đến đây làm phiền bà xã của anh sao?

Trong giọng nói của Lăng Lãnh Ngạo đã chứa hằn một tia nguy hiểm. Giơ tay liền ôm chặt eo của Lãnh Hàn Quyên.

Lãnh Hàn Quyên kinh ngạc nhìn anh...cô không ngờ Lăng Lãnh Nam trước đó đã tới tìm Lăng Lãnh Ngạo giúp đỡ rồi... Nhưng nhìn cái bộ dáng bây giờ, chắc là chẳng có kết quả tốt rồi!

Nhìn khuôn mặt kinh ngạc của cô, Lăng Lãnh Ngạo buồn cười ngất ngất mũi cô

...

- Cậu ấy đã tới tìm anh... nhưng đúng lúc Brian và Collins Khải Vương cũng tới. Sau cùng...chẳng những không được chút ích lợi nào, còn bị Collins Khải Vương hăm he "cướp" người.

Lúc nói ra những lời này, ánh mắt Lăng Lãnh Ngạo đã tràn ngập ý cười...là cười trên đau khổ của em trai.

Lãnh Hàn Quyên cũng không nhịn được mà cong môi...

- Collins Khải Vương à... Suy ra thì anh ta cũng tốt hơn cậu nhiều... Tuy cách cách có hơi quái dị, nhưng ít ra không có thái độ lăng nhăng ông bướm!

- Hai người...hai người...

Hai người này là sao? Thấy cậu đau khổ không muốn giúp... Còn có ý định bỏ đá xuống giếng là sao?

- Như thế nào, anh thấy chị dâu chú nói cũng đúng mà!

Lăng Lãnh Ngạo cười ôn nhu với Lãnh Hàn Quyên, sau khoe miệng cong lên như muốn cười...

- Anh hai...anh đã ôm được mỹ nhân về rồi! Anh cũng phải nghỉ cho em trai của anh chứ?

Lăng Lãnh Ngạo kích động thiếu chút nữa đứng dậy từ trên ghế. Quá đáng...quá quá đáng mà!

Lăng Lãnh Ngao chẳng thay đổi thái độ, mặt không biến sắc:

- Thì anh cũng nghĩ cho chú đấy thôi!

Mất thấy Lăng Lãnh Nam thật sự là thật lòng, Lãnh Hàn Quyên cũng không trêu chọc cậu ta nữa...

- Được rồi, chị sẽ giúp cậu... Nhưng cậu là đàn ông, cậu phải biết chủ động... Cậu phải dùng hành động để cô ấy thấy!

- Được được, chị hứa rồi đấy!

Lăng Lãnh Nam cuối cùng cũng nhận được lời hứa giúp đỡ của Lãnh Hàn Quyên, liền cười tươi đứng vậy rồi khỏi ngay lập tức.

Tuy là anh trai cậu ta nói lời trêu đùa, nhưng rõ ràng cậu ta nhận được hơi thở nguy hiểm. Chỉ sợ ở lại thêm một lát anh ấy liền bắt cậu quăng xuống biển nuôi cá mập liền khổ a~~

- Xem như còn biết tốt xấu!

Nhìn cậu em trai biết điều rồi đi, Lăng Lãnh Ngao hừ hừ nói một câu.

Lãnh Hàn Quyên buồn cười, ngắt ngắt mặt anh, cảm thấy im tay liền ngắt thêm vài cái...

- Làm gì mà căng với cậu ấy vậy?

- Không có gì, chỉ là nhìn không vừa mắt, thật muốn nó phải đau khổ một phen cho chừa cái thói chần chơ hoa ông bướm! Nhưng nói thật thì anh cảm thấy Lăng Lãnh Nam với cô bé Thiên Thiên kia cũng rất xứng đôi.

Lăng Lãnh Ngao ôm chầm lấy Lãnh Hàn Quyên, thuận thế cầm lấy bàn tay đang nghịch mặt anh mà cọ mặt lên trên.

- Ủ, nếu Lăng Lãnh Nam thật sự thật lòng, biểu hiện tốt một chút, chắc chắn sẽ có kết quả tốt!

- Ý em là sao?

- Thiên Thiên, cô bé chắc là cũng có cảm giác đặc biệt với Lăng Lãnh Nam...chỉ là trong lòng còn khúc mắc thôi! Nếu như cậu ấy có thể mở được cái nút thắt đó...thì xong thôi!

Biểu cảm khác thường khi Thiên Thiên nghe Diễm Trinh nhắc đến chuyện hôn nhân, và khi nhìn thấy Lăng Lãnh Nam... Với những điều đó, chắc chắn là không thể sai được!

Lăng Lãnh Ngao gật gật đầu, ra chiều đã hiểu...

- Không cần lo đến bọn họ nữa...bây giờ là chuyện chính của hai chúng ta!

Lăng Lãnh Ngao ôm chặt lấy Lãnh Hàn Quyên, cắn cắn lên vành tai cô, lại phả hơi thở nóng bỏng, cất tiếng đầy ái muội...

- A...

Lãnh Hàn Quyên bị động tác của Lăng Lãnh Ngao làm bất ngờ, cơ thể run lên một cái...

Cũng không để cho cô có cơ hội phản ứng, Lăng Lãnh Ngao đã chiếm lấy môi cô, đặt lên một nụ hôn cuồng nhiệt làm cô cũng tự chủ kêu lên một tiếng!

- Ngao...

Lãnh Hàn Quyên muốn nghiêng đầu tránh né, lại bị anh bá đạo giữ lại. Tiếp theo là những nụ hôn liên tiếp đầy dịu dàng quyến luyến không ngừng phủ lên từng tấc da thịt cô, khơi lên cảm giác nóng rực quen thuộc lan tỏa khắp toàn thân. Lăng Lãnh Ngao hiểu rõ điểm mẫn cảm trên cơ thể Lãnh Hàn Quyên, nhanh chóng làm cho cơ thể cô đều mềm nhũn toàn bộ...

Lăng Lãnh Ngao nhìn ánh mắt mê ly của Lãnh Hàn Quyên, cực kì vừa lòng... Dịu dàng bế bồng cô lên.

- Bà xã, ngủ thôi!

Âm thanh dịu dàng trầm thấp, nóng bỏng lại mang theo ý tứ ái muội phả lên vành tai Lãnh Hàn Quyên.

Trái trái tim cô không khỏi đập mạnh lên một nhịp. Bây giờ cô mới nhớ lại, đêm nay là đêm tân hôn chính thức của hai người!

Lăng Lãnh Ngao một mạch bế Lãnh Hàn Quyên đi vào trong phòng ngủ, rồi dịu dàng đặt cô xuống chiếc giường êm ái...

Lăng Lãnh Ngao không hề thu hồi ánh mắt mà nhìn cô một cách vô cùng nóng bỏng. Làn da trắng hồng mịn màng, đôi chân thon dài thẳng tắp. Mặc dù

chiếc bụng của cô đã nở lên không ít, nhưng nó chẳng làm vẻ đẹp của cô giảm đi chút nào... Dưới ánh sáng mờ ảo của ánh trăng chiếu vào qua cửa sổ, chỉ thấy cô càng xinh đẹp động lòng người! Cúi xuống nhìn người phụ nữ xinh đẹp dưới thân, tự đáy lòng Lăng Lãnh Ngạo không tự giác dâng lên cảm giác mê đắm, cùng cảm giác thỏa mãn đến cực điểm!

Lăng Lãnh Ngạo nhìn không được liền cuối đầu xuống muốn hôn cô...

- Anh, đừng...em đang mang thai!

Động tác của Lăng Lãnh Ngạo phải dừng lại giữa chừng vì bị Lãnh Hàn Quyên dùng tay cản lại. Cô lắc đầu lên tiếng.

Lăng Lãnh Ngạo dịu dàng nắm lấy tay cô:

- Đã ba tháng rồi, đã có thể!

- Nhưng...

Lãnh Hàn Quyên vẫn dường như không muốn đồng ý...

- Không nhưng ngại gì hết...anh sẽ nhẹ nhàng!

Nói xong, anh liền trực tiếp dùng hành động thể hiện, mạnh mẽ chiếm lấy, xâm nhập môi cô.

Anh đã nhịn gần hai tháng rồi, nếu còn tiếp tục sẽ ghen mất!

Lúc trước, khi chưa gặp được cô, anh cảm thấy vấn đề sinh lý của mình chưa bao giờ gặp phải khó khăn. Nhưng... từ sau khi có cô bên cạnh, nếm qua hương vị tuyệt vời đó... Vậy mà phải trong một thời gian dài chỉ có thể nhìn, không thể ăn, rất rất khó chịu a!

Bây giờ đã có thể, anh làm sao có thể để bản thân chịu thiệt chứ?

Lãnh Hàn Quyên cũng biết rõ điều đó, cô không ngăn cản anh nữa...

Tác phong của Lăng Lãnh Ngạo vẫn như cũ, mới đầu là dịu dàng lưu luyến...sau đó từ từ sẽ chuyển sang mạnh bạo, bá đạo! Nụ hôn của anh càng lúc càng thêm nóng bỏng, đầu lưỡi ấm nóng không ngừng xâm chiếm khoang miệng của Lãnh Hàn Quyên, mang theo khiêu khích đến cực điểm.

Lãnh Hàn Quyên bị Lăng Lãnh Ngạo khiêu khích, một lần nữa cơ thể cô lại mềm nhũn, chỉ có thể vô thức phát ra những tiếng rì rì nhẹ nơi cổ họng... Hai bàn tay vô thức chống đỡ trước ngực anh.

Rất nhanh chóng, Lăng Lãnh Ngạo đã đem hai tay của Lãnh Hàn Quyên vòng qua cổ anh... Môi lưỡi ấm nóng khiêu khích phía trên, còn hai tay anh cũng không rảnh rồi mà thuần thực, nhanh chóng... Cởi hết quần áo trên người cô, từng món từng món rơi là tả xuống sàn...

Lăng Lãnh Ngạo ngẩng đầu cuối nhìn thân thể tuyệt mỹ dưới thân, trừ phần bụng ra, tất cả đều hoàn hảo...

Khuôn mặt ửng hồng tuyệt mỹ, ánh mắt ngày thường sắc bén lạnh lùng, giây phút này đã bởi vì anh mà chỉ còn lại một mảnh xuân sắc...

Cánh môi hồng nhuận, tươi tắn lâu lâu lại hé ra tiếng nỉ non động lòng người!

Lăng Lãnh Ngạo cuối đầu, hé môi liền ngậm lấy một nụ hồng sớm đã thẳng đứng trên bầu ngực tròn trịa của Lãnh Hàn Quyên, tùy ý chơi đùa... Rồi lại dúi xuống, chu du trên khắp cơ thể cô, mỗi một chỗ đi qua đều để lại dấu ấn đó thắm...

Theo động tác ngày càng cuồng dã của Lăng Lãnh Ngạo, hai tay của Lãnh Hàn Quyên đã phối hợp dúi xuống ôm lấy bờ vai rộng lớn... Cô mềm mại vô lực chỉ có thể ngửa đầu thở gấp, móng tay cô hồ như muốn khảm vào trong da thịt anh...Đầu óc cô thì trở nên trống rỗng, chẳng có thể suy nghĩ được gì...

Bàn tay hư hỏng của Lăng Lãnh Ngạo không ngừng vuốt ve da thịt trắng mịn, lướt qua từng đường cong duyên dáng... Rồi lại dúi xuống, trêu chọc phần đùi non mịn của cô...khơi lên cho cô vô vàng cảm xúc trí mạng!

Sau một hồi điên cuồng kích tình, ánh mắt Lăng Lãnh Ngạo đã đục ngục bởi dục vọng... Cái gì lạnh lùng, cái gì nguy hiểm...đều biến mất không còn dấu vết!

- Bà xã...em đẹp quá!

Lăng Lãnh Ngạo không hề kìm lòng, thật lòng tán thưởng.

Lãnh Hàn Quyên đã sớm bị anh làm cho ý loạn tinh mê, nở nụ cười mê người...

- Ông xã...

Trái tim Lăng Lãnh Ngạo thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, đây là lần đầu tiên cô gọi anh bằng hai từ đó... Âm thanh này, từ ngữ này...đối với anh, đó chính

là âm thanh hay nhất tuyệt vời nhất!

Cũng không kịp chế dục vọng dâng trào nữa... Lăng Lãnh Ngạo dịu dàng nâng eo của Lãnh Hàn Quyên lên, rồi mạnh mẽ ép thất lưng xuống...

Lãnh Hàn Quyên nhất thời bị đau, mày nhất thời nhíu lại...

Lăng Lãnh Ngạo không phải như thế liên động, mà anh lại giữ nguyên tư thế, dịu dàng, ôn nhu đến cực điểm hôn lên người cô, nhằm giúp cô được thả lỏng...

Như lời đã hứa, Lăng Lãnh Ngạo thật sự vô cùng dịu dàng, động tác hết sức yêu thương mà rong đuổi trên người Lãnh Hàn Quyên... Nhưng cũng không để bản thân chịu thiệt mà luận động có quy luật, nhằm có thể mang đến khoái cảm lớn nhất cho cả hai...

- A...Ngao...

Lãnh Hàn Quyên hoàn toàn chìm đắm trong động tác của anh, thân thể thụ động mà cũng hết sức phối hợp với anh...

Thân thể gắn kết... trái tim hòa quyện... Dưới ánh sáng mờ ảo ấm áp của ánh trăng, hai thân thể nam nữ không ngừng thể hiện tình cảm dành cho đối phương bằng động tác chân thực nhất, nguyên thủy nhất...

- Ông xã...anh thật xấu...!

Cuối cùng cũng được anh buông tha, Lãnh Hàn Quyên cả cơ thể đã vô lực đến không còn sức... Chỉ có thể mơ màng nói một câu, sau đó liền vùi vào lòng Lăng Lãnh Ngạo mà ngủ say!

Lăng Lãnh Ngạo cực kì thỏa mãn, càng siết chặt vòng tay ôm lấy cơ thể mảnh mai trong lòng. Khẽ hôn lên tóc cô, hít mùi hương quen thuộc của cô. Lăng Lãnh Ngạo đặt cằm lên đỉnh đầu cô, cùng chìm vào giấc ngủ...

Bạn quá, không có thời gian, giờ này mới có thể viết xong.

Ad cũng xin nói trước để các này khỏi đợi chương... Mấy ngày tới này ad rất rất bận, nên sẽ không có thời gian ra chương mới.

Có lẽ tới tuần sau ad mới ra chương mới được!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Một phút sai lầm

Ba ngày trôi qua rất nhanh, hôn lễ trên biển của Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngạo cũng kết thúc khi chiếc du thuyền khổng lồ cập cảng New York.

- Ha...ha... Em gái, hai nữa nữa nhớ đến Braxin dự hôn lễ của anh và Diễm Trinh. Còn thời gian cụ thể, anh sẽ gửi thiệp mời cho em sao!

Sau khi xuống thuyền, trước khi Lãnh Hàn Quyên lên xe, Brian ôm eo Lưu Diễm Trinh... Vô cùng vui sướng thông báo, trong khi đó, không phải nói, Lưu Diễm Trinh đứng bên cạnh mặt đã đỏ như quả cà chua vì xấu hổ...

Không xấu hổ sao được, khi chỉ một hai ngày trước còn nhất quyết không chịu... vậy mà...?

Lãnh Hàn Quyên nhìn hai người trước mắt, gật đầu vui vẻ:

- Nhất định em sẽ đến rồi!

Anh trai và chị em tốt có chuyện vui... dù có chuyện gì đi nữa, cô chắc chắn cũng phải tham gia mới được!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại... không biết mấy ngày trên biển vừa qua Brian đã làm gì khiến cho Diễm Trinh đồng ý kết hôn không biết?

Ánh mắt Lãnh Hàn Quyên lóe lóe, nhìn chằm chằm Brian:

- Nhưng trong thời gian tới... nếu để em biết anh bắt nạt chị em tốt của em, thì đến lúc đó...

Brian âm thầm rùng mình, lại liếc người trong lòng một cái.

- Nào có...anh nào dám bắt nạt cô ấy, cô ấy không bắt nạt anh thì...áaa..a.đau...

Tội cho Brian, khổ sở muốn giải thích rõ với Lãnh Hàn Quyên... Nhưng chưa nói xong câu đã bị Lưu Diễm Trinh âm thầm ngắt ngay eo anh ta một cái!

Bỏ qua ánh mắt ai oán của người nào đó... Cũng không còn đỏ mặt nữa, cô cười cười chỉ Lăng Lãnh Ngạo đang ngồi trong xe:

- Được rồi...những gì cần nói cũng đã nói xong... Ông xã của cậu đang đợi kia...mau về đi!

Lãnh Hàn Quyên liếc mắt, quả nhiên thấy Lăng Lãnh Ngạo không chớp mắt nhìn cô... Nói thêm vài câu đơn giản nữa với Lưu Diễm Trinh, Lãnh Hàn Quyên liền lên xe.

Sau khi cánh cửa xe đóng lại, Lãnh Hàn Quyên liền tháo bỏ lớp vỏ bọc bên ngoài, tự nhiên tựa vào người Lăng Lãnh Ngạo...

- Điều tại anh...lâm em giờ này vẫn thấy mệt mỏi vô cùng!

Cả đêm hôm qua cô lại tiếp tục bị anh hành hạ, mặc dù rằng động tác của anh rất dịu dàng, nhẹ nhàng... Nhưng cũng đủ làm cô chân tay bủn rủn!

Lăng Lãnh Ngạo dịu dàng massage vòng eo cho Lãnh Hàn Quyên... Ánh mắt ôn nhu mang theo một phần áy náy:

- Anh xin lỗi, anh không nhận được!

Cũng là do anh nhất thời ham ăn mới như vậy! Nhưng...

Sự thật thì nhận lâu như vậy, đến bây giờ đã có thể... Thì bảo sao anh có thể chịu được? Có con mèo nào thấy miếng thịt ngon trước mắt mà chỉ nhìn, mà không ăn không?

Còn anh...chỉ được nhìn thời gian qua quả thật rất tra tấn... Anh cũng biết cô hiện tại cũng không tiện lắm, cũng tính là tối hôm qua chỉ đơn thuần ôm cô ngủ mà thôi!

Ấy vậy mà khi ôm cơ thể mềm mại thơm tho trong lòng...anh lại kịp không được mà muốn cô!

Lãnh Hàn Quyên nhìn khuôn mặt biết lỗi của anh, cười cười hôn chụt lên...

- Không sao, em không trách anh...!

Rồi sau đó cô dựa hẳn vào người anh, hưởng thụ cảm giác thoải mái từ động tác dịu dàng do anh mang lại!

Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên không ngại thể hiện cảm xúc thật khi trên xe còn một người khác- chính là lái xe là bởi vì...

... Vì xe của hai người họ luôn luôn do Thế Phong lái. Còn Thế Phong, sau một vài lần đã rút ra kinh nghiệm, nên mỗi khi lái xe đều rất tự giác mà kéo vách ngăn trong xe lên!

...

Đài Loan, Dương gia...

- Ba à, chuyện này rất đơn giản mà, chỉ cần ba đặt bút xuống... kí tên một cái là xong. Cần gì phải làm khó nhau như vậy chứ?

Dương Thanh Sang giọng điệu không kiên nhẫn, ánh mắt âm trầm nhìn ông Dương Thanh Hoàng đang nửa nằm nửa ngồi trên giường.

Ông Dương Thanh Hoàng hai mắt nhắm hờ, nhìn qua vẻ mặt có phần xanh xao. Sau khi nghe giọng điệu của Dương Thanh Sang, ông hơi hé mắt nhìn một cái rồi cũng nhắm lại. Ông lắc lắc đầu, không lên tiếng...

- Ba...ba không nghe con nói gì sao?

Có thể đã đạt đến giới hạn của ông ta, Dương Thanh Sang bực dọc nắm lấy cổ áo ông Dương, không nương tay mà lắc mạnh, nghiến răng từng chữ.

- Dương Thanh Sang, anh làm gì vậy hả...mau buông ông ấy ra. Bộ anh không thấy ông ấy bị thương sao?

Đúng lúc bà Dương từ ngoài đi vào, nhìn thấy cảnh tượng như thế liền vội vàng kéo Dương Thanh Sang ra.

Dương Thanh Sang cũng không muốn ba ông ta ngày lúc này xảy ra chuyện, cũng thuận tay buông ông ấy ra.

- Ông ơi...ông có sao không?

Bà Dương cuống cuống xem xét cơ thể của ông Dương, giọng nói nghẹn ngào vô cùng...

Ông Dương lắc lắc đầu, khoác tay, giọng ông rất nhẹ:

- Tôi... chưa chết được, bà cứ yên tâm!

Ông chưa muốn chết... ông cũng không thể chết... Nên ông không muốn tốn lời phí sức vô ích tốn công với một kẻ đã làm ông hoàn toàn thất vọng! Ông phải sống thật tốt, phải gìn giữ sức khỏe để chờ người đó tha thứ!

- Không sao thì tốt... không sao thì tốt!

Bà Dương gật gật đầu...sau khi xác nhận ông Dương không sao, bà liền buông lỏng lo lắng trong lòng một chút...

- Được rồi được rồi... mẹ à... Mẹ nên lựa lời khuyên ba giúp con một chút. Dù sao thì trước sau gì cái giá sản này cũng thuộc về con... Vậy thì có kí giấy trao quyền sớm một chút cũng tốt mà!

Dương Thanh Sang liếc mắt nhìn cha mẹ ông ta... Mở miệng vô cùng" hợp tình hợp lý"!

Ông Dương mở to mắt trông Dương Thanh Sang... trong đó tất cả là sự quyết tâm cùng kiên định!

- Anh đừng có mơ... Dù tôi có chết cũng không bao giờ kí tên đâu!

Vừa nói, ông vừa cầm tờ giấy mà Dương Thanh Sang đưa xé thành hai mảnh.

Ông hồi hận... thật sự hồi hận vì bản thân không đủ tàn nhẫn để lúc trước thẳng tay diệt trừ đứa con này. Nếu như lúc đó ông mạnh tay...thì bản thân nào có ngày hôm nay?

- Ông... đừng nên tức giận...

Bà Dương sợ ông Dương tức giận quá ảnh hưởng tới sức khỏe liền đưa tay vuốt ngực ông, nhỏ giọng khuyên nhủ.

Dương Thanh Sang ánh mắt âm trầm, ần ần có sát khí bên trong... nhưng suy nghĩ đến cái gì, ông ta liền thu liễm lại một ít:

- Ba nên suy nghĩ lại đi... Con... không có nhiều kiên nhẫn đâu! À ngày mai đi, con muốn ngày mai phải có câu trả lời... Nếu không...gia đình người anh trai quý hóa kia có xảy ra chuyện gì cũng không phải là lỗi của con đâu...

Sau khi nói xong, Dương Thanh Sang liếc mắt nhìn ông Dương, rồi lơ đãng nhìn qua tờ giấy rất nằm dưới đất...sau đó đi thẳng ra ngoài.

- Dương Thanh Sang... này là đồ cảm thù, ngay cả xúc sinh cũng không bằng...

Ông Dương Thanh Hoàng nói vọng ra theo bước chân của Dương Thanh Sang... Nhưng Dương Thanh Sang dường như không thèm để tâm...

- Đúng là một phút nông nổi mà...

Ông Dương Thanh Hoàng vô lực ngã người xuống giường... Chỉ một phút nông nổi, để đưa ra một quyết định sai lầm... mà giờ đây ông mới phải khổ khổ nhưng bây giờ!

Sau khi ông được đưa về từ chiếc du thuyền trên biển... cũng không lâu sau đó, một loạt chuyện bất ngờ mà ông chưa từng nghĩ có thể xảy ra, lại diễn ra ngay trước mắt!

Dương Thanh Sang, người con trai của ông đáng lẽ đã phải không còn gì... vậy mà đột nhiên lại có thể nắm hầu hết quyền hành trong Dương gia... Chỉ còn thiếu mỗi chữ kí xác nhận của ông nữa thì tất cả sẽ hoàn thành!

Bấy giờ ông mới nhận ra rằng, ông đã đánh giá hơi thấp Dương Thanh Sang. Ông vốn dĩ biết rằng hắn cũng có tham vọng rất lớn, nhưng cũng không đủ bản lĩnh hạ được ông. Qua vài sự việc gần đây... như chuyện liên hôn với Lâm gia, ông đã càng thêm hạ thấp Dương Thanh Sang. Nhưng đời mà...ai hay chữ ngờ?

So với đầu óc của Dương Thanh Sang, ông đúng là không bằng!

Để bây giờ, nó còn dùng mạng sống của gia đình anh trai ruột nó để ép ông kí giấy chuyển nhượng... Gia nghiệp bấy lâu nay của Dương gia, ông không thể giao cho một kẻ lòng người dạ thú được! Nhưng còn... ông cũng không thể bỏ mặc...

Hiện tại... chỉ mong người đó đến thôi... Còn người đó thật sự có đến, nhưng lại khoanh tay đứng nhìn...thì...

Nhìn ông Dương lâm vào trầm tư như vậy...bà Dương cũng thở dài ảo não. Nhìn vào bầu trời xa xăm ngoài cửa sổ, trong lòng bà thầm nói...

Hàn Nguyên, con phải nhanh chóng đến đây!

...

Dương Thanh Sang sau khi ra khỏi phòng ông Dương Thanh Hoàng liền về phòng làm việc của mình. Bên trong đã có con trai ông ta là Dương Gia

Khiêm đợi từ trước.

- Ba!

Dương Gia Khiêm thấy ba hấn vào liền đứng dậy gọi một tiếng.

Dương Thanh Sang khoác tay, tự mình ngồi xuống, hỏi Dương Gia Khiêm:

- Có tin tức về Trần Minh Hạo chưa?

Trần Minh Hạo, xem như lúc đầu cũng giúp ông ta được đôi chút. Gần một tháng trước khi Trần gia sụp đổ thì hấn lại chủ động đến tìm cha con Dương Thanh Sang yên cầu giúp đỡ. Cũng tất nhiên là Dương Thanh Sang bao giờ lại đi làm chuyện lỗ vốn, làm gì có việc như không lại đi giúp một kẻ sa cơ... đôi đầu với thế lực đỉnh cao kia? Chính Trần Minh Hạo đã nói chỉ cần giúp hấn sống sót... hấn sẽ nói cho ông ta biết một bí mật vô cùng quan trọng có thể giúp ông ta có quyền lợi còn cao hơn việc làm chủ Dương gia!

Dương Thanh Sang vốn là kẻ có lòng tham không đáy, khi nghe đến lợi ích to lớn liền qua loa xem xét đề nghị của Trần Minh Hạo...liền đồng ý!

Cũng chính vì vậy, thế lực của Lăng Lãnh Ngao chỉ mới xâm nhập vào châu Á, trong khi đó Dương gia lại có sức ảnh hưởng không nhỏ trong khu vực... Cho nên Trần Minh Hạo mới có thể trốn được lâu như vậy!

Vậy mà lần này Trần Minh Hạo vì hấp tấp trả thù, tự ý hành động mà không thông qua cha con Dương Thanh Sang, nên bây giờ mới như vậy.

Dương Gia Khiêm lắc lắc đầu:

- Hấn ta giống như là bốc hơi như chưa từng tồn tại vậy! Tin tức cuối cùng nhận được là hấn xuất hiện ở New York...

Dương Thanh Sang không khỏi rói và ở trầm tư... Đến New York, không phải là Trần Minh Hạo từ chui đầu vào lưới sao. Được rồi, nếu hấn ta muốn chết cứ để cho hấn chết, còn tin tức quan trọng gì đó, chắc cũng chỉ là giả thôi!

- Được rồi, đã thế thì không cần phải tìm nữa, mặc sát hấn ta đi, chuyện trước mắt vẫn quan trọng hơn... Con đã làm xong hết chưa?

- Xong hết rồi... chỉ còn thiếu mỗi chữ kí của ông nội thôi!

- Vậy là tốt rồi, chữ kí đó, con không cần lo... Nhất định sẽ sớm có thôi!

Dương Thanh Sang đắc ý nói, giọng điệu vô cùng tự cao tự đại.

Cha ông ta trọng tình trọng nghĩa, chắc chắn sẽ chọn phương án kia! Hừ hừ, cũng không phải ông ta quá trọng tình nghĩa, thì sẽ không tham như bây giờ!

Nói cũng phải nhắc đến một chuyện... Bình thường cha ông ta đã mưu trí...muốn qua mắt ông ấy để âm thầm thâm tóm quyền lực thì cũng không phải dễ!

Vậy mà mấy hôm trước ông ấy ở bên ngoài trở về vừa bị thương nặng, còn thêm tính thần sa sút nặng... Cái đó còn không phải cơ hội trời ban cho ông ta sao?

Đúng là ngay cả trời cũng muốn giúp Dương Thanh Sang này mà... Ha...ha...hà...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Đại kết cục(1)

- Anh có thể thấy em xử lí việc này được mà! Đầu cần thiết em phải tự mình tới đây cơ chứ?

Lăng Lãnh Ngao không được vui, từ thái độ và giọng nói của anh có thể cho thấy rõ điều đó!

Sự việc là hiện tại Lăng Lãnh Ngao và Lãnh Hàn Quyên đã có mặt tại Đài Loan, và đang trên xe rời phi trường sau khi đáp chuyên cơ tới Đài Loan. Và tất nhiên là Lăng Lãnh Ngao đang không vui vì Lãnh Hàn Quyên cứ ngồi máy bay, bây tới bay lui. Sau khi Lãnh Hàn Quyên nói muốn tự mình tới Đài Loan một lần nữa, anh đã cực kì không đồng ý!

Theo ý anh, với quan hệ của hai người, thì chuyện của cô cũng giống như là chuyện của anh... Vì vậy, anh hoàn toàn có thể thấy mặt cô làm mọi việc!

Nhưng cô thì có suy nghĩ khác...

Lãnh Hàn Quyên quay đầu nhìn Lăng Lãnh Ngạo.. thấy biểu cảm của anh thì đưa tay sờ sờ mặt anh:

- Có thể.. nhưng là sau chuyện này, những tháng kế tiếp em sẽ không làm gì nữa, giao hết cho anh! Được không?

Đối với anh, cô hoàn toàn tin tưởng, cũng sẽ không ngần ngại mà giao hết những việc quan trọng của cô cho anh giải quyết! Nhưng chuyện này là khác, nó cần cô đích thân ra mặt xử lý.

- Nhưng...

Bình thường cô muốn làm gì thì làm, nhưng bây giờ cô đã mang thai gần bốn tháng rồi.. Hơn nữa điều đáng nói ở đây chính là cô mang song thai, cái thai gần bốn tháng nhưng lại giống như sáu tháng vậy... Nhìn cô cứ mang theo cái bụng to như thế bay tới bay lui, anh thật sự rất đau lòng!

- Thôi được rồi, tùy em vậy!

Lăng Lãnh Ngạo không muốn nói tiếp, dù gì cũng vậy...anh có nói nữa cũng như vậy thôi! Chuyện lần này cũng không có gì nguy hiểm!

...

Công ty xây dựng Thành Long...

Từ sau khi công ty hợp tác cùng với Lãnh thị...phải nói là nó giống như điều gặp gió, không ngừng phát triển. Hiện tại, về lĩnh vực xây dựng trên thực tế đã không còn công ty nào tại Đài Loan có thể so hiệp với nó!

Nhưng có vẻ hiện tại chủ nhân của công ty không được vui vì thành quả có được thì phải?

Vì sao...?

Vì trong văn phòng tổng giám đốc công ty, ông Dương Thanh Nhân mặt rú mảy chấu không ngừng thờ dài.

Cạch...

Một tiếng mở cửa vang lên, ngay lập tức, ông Dương Thanh Nhân liền ngẩng đầu lên nhìn, thấy là con trai ông Dương Thanh Long liền kích động hỏi:

- Thế nào rồi...có nghe được tin tức gì của ông bà nội con không?

Gần cả tháng nay, sau khi hay tin ba mẹ ông bất ngờ trở về không đúng lịch trình, ông đã ngay lập tức báo con trai ông đi tìm hiểu... Nhưng lại không có bất cứ tin tức gì!

Rồi không lâu sau đó, ông nhận thấy gia tộc đột nhiên bất ngờ thay đổi số thứ... Dù là rất nhỏ, người ngoài là không thể nhìn nhận ra! Nhưng đó là nơi ông đã lớn lên từ nhỏ...làm sao mà không phát hiện được chứ?!

Dương Thanh Long ngồi xuống đối diện ba anh, trầm tư lắc lắc đầu:

- Không ba à, giống như là có chuyện gì đang âm thầm xảy ra vậy... Ngay cả số điện thoại riêng của bà nội, con cũng không thể gọi được!

Đúng là vô cùng kì lạ, vô duyên vô cớ sao lại đồng loạt xảy ra những chuyện kì lạ đến như vậy? Thử hỏi nếu như công ty Thành Long hiện tại không phải được Lãnh thị chống lưng...thì hiện tại cũng đã gặp chuyện "kì lạ" rồi chẳng?

- Vậy...

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông điện thoại di động của ông Dương Thanh Nhân bất ngờ vang lên, cũng đúng lúc cắt ngang lời ông định nói..

Nhiu mảy, nhìn số người gọi tới...chần chờ nhìn Dương Thanh Long một cái, ông nghe máy:

- Alo, tôi nghe đây!

"..."

Không biết đầu bên kia nói gì, chỉ thấy vẻ mặt ông Dương Thanh Nhân vừa tái vừa giận... Làm cho Dương Thanh Long nhìn thấy không ít lo lắng.

- Thằng khốn... tao cấm mày làm hại tới cha mẹ! Nếu không thì đừng trách tao!

Ông Dương Thanh Nhân giận giữ hét vào điện thoại.

"..."

- Được, tào sẽ đến ngay...may không được làm ra chuyện khốn nạn nào nữa!

Nói xong, ông Dương Thanh Nhân lập tức tắt điện thoại rồi bắt người dạy đi nhanh:

- Long, đi với ba!

Dương Thanh Long cảm nhận được sự gấp gáp của ba anh rất rõ ràng, vừa nhanh chóng đi theo, vừa hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra sao ba? Chúng ta đi đâu vậy?

- Về Dương gia... chuyện cụ thể ba sẽ nói cho con biết trên đường đi!

...

Dương Thanh Nhân và Dương Thanh Long sẽ không thể nào ngờ được, trong chuyến đi lần này, hai người sẽ có bao nhiêu bất ngờ, sẽ nhận được bao nhiêu kinh hi?!

Cũng có một điều mà họ không biết, ngay khi chiếc xe của họ vừa ra khỏi công ty, là cũng ngay lập tức có một cuộc gọi bí mật được gọi đi! Cũng ngay khi đó, hai chiếc xe BMW từ một phía lặng lẽ chạy theo sau chiếc xe của họ...

...

Bên trong dinh thự Dương gia, phải nói là không khí vô cùng quái dị...quái dị đến mức không có thể dùng từ gì khác để miêu tả được ngoài hai từ"quái dị"!

- Tôi đã quyết định rồi, bà không cần nói nữa... Thanh Nhân nhất định sẽ hiểu được nỗi khổ của tôi!

Sức khỏe ông Dương Thanh Hoàng vốn cũng còn rất tốt... Vết đạn trên người sau gần một tháng tịnh dưỡng đã sắp lành hẳn, thân thể ông đã không còn gì đáng ngại nữa.

Hiện tại ông đang trong phòng của mình, và vừa mới khẳng định một câu với bà Dương..

- Ông...ông sao có thể vô tình đến vậy chứ...

Tại sao chứ...tại sao lúc nào ông cũng vô tình như vậy? Tại sao ông luôn xem gia tộc, xem lợi ích quan trọng hơn những đứa con ruột của ông?!

Ngáy xưa cũng thế...chẳng lẽ ông lại muốn bước lên vết xe đổ ngày xưa nữa sao?

Vì sao...dù Dương Thanh Sang không tốt, nhưng cũng là người Dương gia... Vậy thì tại sao ông lại làm như vậy chứ, ông thật sự muốn một lần nữa trải qua sự đau lòng kia sao?

Bà Dương khóc nghẹn lên, trách mắng ông Dương, nhưng ông ấy chẳng hề mảy may với hành động của bà... Mà ông lại hỏi cụp mắt, làm như lơ đãng nhìn một góc trong phòng, nó mà nếu như đặt camera ở đó, thì sẽ quan sát thấy không sót bất cứ thứ gì trong phòng!... Nhìn thoáng qua khuôn mặt đau khổ của bà Dương, ông Dương Thanh Hoàng âm thầm thở dài trong lòng..

Bà ấy kích động như vậy cũng là bởi vì ông nói là sẽ không để tâm tới lời đe dọa làm hại của Dương Thanh Sang, lời đe dọa sẽ làm nguy hại tới gia đình của con trai lớn ông... Mà thay vào đó, ông sẽ giữ vững lập trường, không kí giấy chuyển tài sản, giao quyền gia tộc lại cho Dương Thanh Sang!

Bà ấy trách ông vì không hiểu được khổ tâm của ông... không sao! Vì đại cuộc, chút chuyện này chẳng là gì cả.

Sở dĩ ông nói như vậy, là vì ông biết...tất cả mọi hành động, lời nói của ông hiện tại đều bị kiểm soát không soát một chút nào! Bà ấy ít tiếp xúc bên ngoài, nên sẽ không nhận ra... Nhưng ông thì khác...ngay cả việc bản thân bị quay lén còn không cảm nhận được, thì không biết ông đã chết bao nhiêu lần rồi!?

Camera mini siêu nhỏ sao...? Ông đã nhìn thấy từ lâu rồi!

Ông cũng đã suy tính rất kĩ, cũng rất cẩn thận nói ra từ câu từng chữ. Ông không thể làm gì khác...chỉ đành để cho bà trách ông một thời gian vậy! Ông không thể nói suy nghĩ thật ra cho bà biết được...

Dương Thanh Sang...Trải qua nhiều chuyện ông đã phần nào nắm rõ con người của đứa con này! Ông chắc chắn rằng...sau khi ông thật sự ký tên lên tờ giấy kia... thì đừng nói là gia đình của Thanh Nhân, mà đến ngay cả ông và bà ấy cũng khó tránh được một kiếp!

Chỉ khi ông chưa ký tên, thì Dương Thanh Sang sẽ không dám làm liều... tính mạng của nhiều người sẽ còn được đảm bảo! Ông sẽ cố gắng kiên trì tới cùng...ông phải kéo dài thời gian...

Vì...

Vì người con gái ấy đã nói là sẽ đến đây! Ông tin là...chỉ cần người con gái đó biết được tình hình hiện tại của Dương gia sẽ nhúng tay vào. Thì khi đó... mọi việc sẽ ổn định lại thôi!

Còn nếu người con gái đó đến đây... lại khoanh tay đứng nhìn, thì cũng đành thôi vậy! Ông chẳng có quyền gì để yêu cầu được người ta giúp đỡ...

Nhưng dù là thế... dù là hi vọng rất nhỏ và mong manh, nhưng ông cũng là chờ, sẽ kiên trì tới cùng!

...

- Lão đại... hình như là chuyện chính bắt đầu rồi thì phải!

Sau khi nghe xong một cuộc điện thoại, Thế Phong liền không quên báo cáo lại cho lão đại của anh biết!

Lăng Lãnh Ngạo dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Lăng Hàn Quyên đang tựa vào lòng anh, nhếch môi:

- Cứ để họ chơi đùa một chút...còn cậu bây giờ cứ lái xe xung quanh thành phố, không cần làm gì cả!

Về mặt Lăng Lãnh Ngạo vừa phúc hắc, lại vừa thương xót nhìn bà xã yêu đang ngủ ngon trong lòng anh... Lạnh nhạt nói.

Vì bọn họ mà bà xã của anh phải mang bụng bầu bay tới bay lui mệt mỏi đến ngủ thiếp đi như thế này... Không sao...anh không tính toán gì cả! Nhưng trước khi bà xã của anh tỉnh giấc, để cho bọn họ lo lắng, chơi đùa một phen cũng tốt!

...

Dương Gia Khiêm nhìn vẻ mặt của tức giận, lại vừa thâm hiểm của ba hán Dương Thanh Sang, chần chừ một chút rồi mở miệng:

- Ba à, chẳng lẽ chúng ta đánh bó tay như vậy sao?

Ông nội hán đã nói như vậy...nếu như lúc này cha con hán thật sự lấy mạng của gia đình bác hán, thì chẳng phải lúc đó muốn có được chữ ký của ông nội càng khó sao? Nhưng nếu không làm gì hết thì cũng...

Dương Thanh Sang cũng có cùng suy nghĩ với con trai hán... cũng không khỏi rơi vào trầm tư!

Thật không ngờ, lần này mọi chuyện lại nằm ngoài kiểm soát của ông ta... Ba ông ta vốn là con người ngoài cứng trong mềm...theo diễn biến như vậy, đáng ra ông ấy nên chọn ký tên thì mới phải... Nhưng tại sao lại, trong chuyện này có gì đó không bình thường!

- Dương Thanh Sang này không dễ dàng lâm vào thế bị động như vậy đâu... Đi...đi chào đón người con trai trưởng của Dương gia trở lại Dinh thự sau nhiều năm ra ngoài tự lập nghiệp!

Liếc qua Dương Gia Khiêm, Dương Thanh Sang thẳng bước tiến ra ngoài... Ông ta đã gọi một cuộc điện thoại cho người anh quý hóa kia. Và biết rằng, với sự hiếu thảo của người đó, chắc chắn sẽ bất chấp tất cả để trở về đây!

Ông ta muốn xem, người bà vĩ đại kia sẽ cứng rắn cỡ nào, sắt đá cỡ nào khi tận mắt được nhìn cảnh con cưng và cháu đức tôn tự đâm đầu vào lưới, và chịu đau đớn sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Đại kết cục(2)

Bốp... bốp... bốp...

- Chào mừng người con trai trưởng của Dương gia một lần nữa trở về dinh thự!... Anh trai, lâu rồi không gặp!

Ngay khi Dương Thanh Nhân và Dương Thanh Long vừa xuống xe, lập tức liền có tiếng vỗ tay vang lên, cùng với đó đó một câu nói mang nhiều ẩn ý!

Dương Thanh Nhân nhìn người đàn ông có gương mặt tươi tắn ông trước mắt...trong lòng bất chợt hiện lên bao nhiêu kỷ niệm, hoài bão...

Người em trai nhỏ bé vẫn luôn bám theo ông gọi anh ngày xưa đâu rồi? Cậu nhóc nghịch ngợm thích bày trò quậy phá lúc trước đâu rồi?...

Cũng đã bao lâu rồi, ông và người em trai cùng chung máu mủ không nhìn mặt nhau, không nói chuyện đàn hoàn, tốt đẹp cùng nhau...

Rất cuộc là bao lâu rồi... ông cũng không nhớ! Chỉ nhớ và biết rằng...chính lòng tham, danh vọng là làm cho một con người có thể vì nó mà thay đổi hoàn

toàn!

- Không cần nhiều lời... có gì mà cứ nói thẳng ra. Còn ba mẹ đâu, mà đã làm gì đối với họ?

Bỏ qua những suy nghĩ hoài niệm vô ích trong lòng, Dương Thanh Nhân nhìn thẳng vào mắt Dương Thanh Sang...găng giọng hỏi.

Lúc này Dương Thanh Sang đã gọi điện cho ông...nói nếu là ông không đến nơi này ngay lập tức, thì tính mạng của cha mẹ ông sẽ gặp nguy!

Cha mẹ ông cũng là ba mẹ của Dương Thanh Sang...theo lí thì lời đe dọa của Dương Thanh Sang là giống như một trò đùa...bởi con nào lại đi làm hại người đã sinh ra mình?! Nhưng không... đối với người nói ra những lời như vậy là Dương Thanh Sang thì sự thật lên tới 99%. Còn thêm những chuyện kì quái xảy ra gần đây, thì ông càng chắc chắn Dương Thanh Sang không nói đùa!

Dương Thanh Sang kéo gần khoảng cách với Dương Thanh Nhân...lúc còn cách khoảng năm mét thì dừng lại, giọng điệu đáng khinh:

- Ái chà chà...hiếu thảo quá nhỉ? Nhưng tôi nghĩ trước khi ông lo cho người khác...thì nên dành thời gian suy nghĩ cho bản thân anh đi!Anh trai tốt của tôi à!

Dương Thanh Sang dứt lời, ngay lập tức liền có một tốp người chạy lên, bao vây hai người Dương Thanh Nhân và Dương Thanh Long lại..

- Ba...

Dương Thanh Long thấy không ổn, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng gọi khẽ ba anh...

Dương Thanh Nhân ra hiệu cho con trai im lặng, cho anh một ánh mắt trấn an, xong quay nhìn một vòng quay chặt chẽ, tức giận trừng Dương Thanh Sang:

- Rốt cuộc mà muốn làm gì?

- Chẳng làm gì cả... chẳng phải là anh muốn gặp ba mẹ sao? Tôi sẽ đưa anh đến gặp họ ngay thôi mà! Đưa họ đi...

Dương Thanh Sang hí mắt, phất tay ra lệnh cho người của ông ta dẫn Dương Thanh Nhân và Dương Thanh Long đi.

Dương Thanh Nhân nghe vậy cũng không chống cự, ra hiệu cho con ông cũng im lặng đi theo.

...

Lăng Lãnh Ngạo thấy Lãnh Hàn Quyên nhúc nhích, trầm giọng lên tiếng. tay thì không quên dịu dàng vuốt tóc cô.

- Tỉnh rồi sao?

- Ừm.

Lãnh Hàn Quyên ừm một tiếng, điều chỉnh tư thế trong lòng Lăng Lãnh Ngạo cho thoải mái hơn. Sau cô lại nheo nheo mắt mảy cái rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng:

- Em đã ngủ bao lâu rồi?

Nhìn bóng những chiếc xe khác phản chiếu bên ngoài qua cửa sổ xe, cô nhận ra có sự thay đổi không hề nhỏ trước lúc cô ngủ, nên thời gian mà cô đã ngủ cũng không ít!

Không ngờ cô lại có thể dễ dàng ngủ quên như vậy, xem ra là không muốn cũng phải về hảo hảo nghỉ ngơi thôi.

Nhìn cái bụng của cô to lên không ít, Lãnh Hàn Quyên lắc lắc đầu... Đúng là một lần hai đứa có khác!

Ánh mắt Lăng Lãnh Ngạo loé loé, anh nói:

- Hơn hai tiếng rồi...

Trong đó thời gian mà xe chạy lòng vòng cũng gần hai tiếng. Tính ra lúc này chuyện kia cũng bắt đầu rồi...bây giờ tới đó là vừa thấy trò hay cũng không trùng?!

Lãnh Hàn Quyên nheo mắt nguy hiểm nhìn ông xã phúc hắc, vĩ đại nhà cô..

- Vậy tại sao đến giờ vẫn chỉ tới dinh thự Dương gia...em nhớ đâu có xa đến thế, vậy mà đến bây giờ...

Với cái tính phúc hắc không tim không phổi của anh, chắc là lại làm trò không theo logic nữa rồi.

Hiện tại mà xe còn ở chỗ này, theo như cô biết, thì từ sân bay tới Dinh thự Dương gia lâu lắm cũng chỉ một giờ đi xe... Vậy mà, từ vị trí hiện tại, với tốc

độ 80km/giờ như hiện tại, thì phải mười phút nữa mới tới nơi...

Thật là...

- Anh không muốn em thức giấc, nên bảo Thế Phong lái xe lòng vòng một chút!

Không chốt dạ, không khô đầu điểm..Lãng đại lãng đại rất chi là bình tĩnh, tự nhiên nói ra sự thật.

Lãnh Hàn Quyên trong lòng vừa ấm áp, vừa cảm thấy muốn dờ khóc dờ cười.

Ấm áp là vì anh luôn nghĩ vì cô, nghĩ tốt cho cô, luôn lo lắng cho cô! Còn dờ khóc dờ cười là vì không còn gì nói được với anh.

Anh có cần phải hẹp hòi, tính toán như thế không? Anh đừng tưởng cô không biết trong đầu anh là đang nghĩ cái gì... Nếu không muốn cô bị đánh thức, có thể đậu xe cách dinh thự Dương gia một khoản nhất định...chứ cần gì phải lái xe lòng vòng.. Giống như bây giờ vậy, cô tỉnh rồi còn phải đợi thêm một khoản thời gian. Đây chẳng phải là cố ý kéo dài thời gian sao?

Lăng Lãnh Ngạo thấy ánh mắt của Lãnh Hàn Quyên, hiểu được cô đã suy đoán ra lòng anh. Anh cười cười, không nói gì mà xoa xoa đầu cô...

...

Dương Thanh Sang không thềm rờ cửa phòng ông Dương Thanh Hoàng mà đã tự do tự tại đi vào, nhìn một người ở một bên khóc lóc nức nở... Còn một người đáng ra phải lo lắng sốt ruột, lại bình thần dựa người vào đầu giường nhắm mắt tĩnh dưỡng...

Ông Dương Thanh Hoàng nghe tiếng mở cửa, mở mắt ra nhìn thì thấy Dương Thanh Sang, ông lạnh nhạt nói:

- Tôi đã nói rồi, dù có chết, tôi cũng không ký tên đâu...anh đừng thêm phí công vô ích!

Nếu có thể biết trước có ngày hôm nay... Thì ngày xưa khi nó vừa ra đời ông đã tự tay bóp chết rồi! Còn người mà còn thua cả xúc sinh...

Nhưng đáng tiếc...đó là một chuyện vô cùng bất khả thi!

Dương Thanh Sang nhìn thái độ và lời nói của ông Dương, ông ta có cảm giác phẫn hận muốn giết người ngay lập tức! Tại sao chứ? Ông ta có cái gì không tốt... muốn mưu kế, ông ta có mưu kế, muốn tài năng, ông ta có tài năng... Vậy tại sao... tại sao ông ấy lại kiên quyết như vậy?

Dương Thanh Sang không để lộ cảm xúc thật ra ngoài ông ta nghĩ đến đại cuộc, vì vậy mà cố tỏ ra bình tĩnh, mở miệng:

- Ba à, ba xem con đưa ai tới gặp ba này!

Dứt lời, ông ta liền ra hiệu cho thủ hạ dẫn Dương Thanh Nhân và Dương Thanh Long vào...

- Ba, mẹ...

- Ông nội, bà nội...

Nhìn thấy ông ba Dương, hai cha con Dương Thanh Nhân liền lên tiếng gọi...cả hai đều vùng vẫy muốn thoát khỏi tay của những thủ hạ của Dương Thanh Sang.. nhưng điều vô ích cả!

Bà Dương hốt hoảng, liền bật dậy...lâu vội nước mắt trên mặt, hô lên:

- Thanh Nhân, Thanh Long... Sao hai cha con lại ở đây?

Nhìn qua Dương Thanh Sang, bà lại âm thầm muốn rơi nước mắt...thật sự, chuyện mà bà sợ nhất sẽ xảy đến thật sao?

Ông Dương không nói lời nào, chỉ là trong ánh mắt hiện thị không ít phức tạp... Sau khi biết chuyện chủ tịch Lãnh thị Lãnh Hàn Quyên có quan hệ như thế nào với Dương gia của ông, thì ông cũng đã tự giải đáp được cái làm ông phải đắn đo một thời gian không lâu trước đây rồi!

Chuyện mà khi công ty xây dựng Thành Long của con trai lớn ông Lâm vào thế bí, thì trong lúc đó, người của Lãnh thị lại chủ động tìm tới... Rồi bác sĩ Collins Khải Vương đúng lúc xuất hiện cứu Dương Thanh Nhân khỏi cái chết sau vụ tai nạn kia. Tất cả... còn không phải người con gái họ Lãnh kia đứng sau, thì còn nguyên nhân gì khác nữa?

Cũng vì thế...cho nên ông suy đoán phải chăng Lãnh Hàn Quyên cũng âm thầm cho người bảo vệ gia đình họ... Nhưng nhìn hoàn cảnh hiện tại... có phải ông đã quá xem trọng suy đoán của bản thân?!

- Ba à, sao ba lại im lặng thế, ngày hôm qua còn đã nói rồi, hôm nay là ngày ba phải đưa ra quyết định rồi! Thế nào... bây giờ một là ba ký tên vào giấy chuyển nhượng, hai là...

Vừa nói, Dương Thanh Sang vừa lấy súng ra, lên đạn và nhắm vào thái dương của ông Dương Thanh Nhân...

-...Mạng của họ sẽ không còn!

Trong lòng ông Dương Thanh Nhân một phen chấn động, hóa ra mọi chuyện là như thế... Hóa ra Dương Thanh Sang dụ ông tới đây là dùng để uy hiếp bà ông... Cũng không ngờ rằng, hắn ta lại làm ra chuyện như vậy...uy hiếp ba ký chuyển nhượng sao? Không, ông tuyệt đối không để chuyện này xảy ra, cho dù mạng này không còn!

Dương Thanh Nhân từng mắt nhìn Dương Thanh Sang, cắn răng, kiên quyết:

- Dương Thanh Sang, phải công nhận, về mưu kế... Dương Thanh Nhân này không bằng mày... Nhưng..."nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên", mày đừng quá vui mừng! Muốn đem tính mạng của tôi uy hiếp ba sao?!

Dùng một chút, ông chuyển mắt sang ông Dương Thanh Hoàng, ánh mắt tha thiết, chân thành:

- Ba, con đã từng nói là không bao giờ trở về đây nữa... nhưng nghe tin dữ về gia tộc, con không thể trở về! Xin ba đừng trách con... Và hơn hết ba không cần vì con mà làm điều gì ảnh hưởng không tốt tới gia tộc!

Những lời này của Dương Thanh Nhân, nếu những người không hiểu về ông, không có ý tốt thì sẽ nghe thành những lời mỉa mai, xuyên xỏ gì đó... Còn Dương Thanh Hoàng, tất nhiên sẽ không có xu hướng nghĩ như ý trên...

Lúc này đây, ông hối hận hơn bao giờ hết, cùng cảm thấy bản thân đáng giận, ngu ngốc hơn bao giờ hết... Vì sao, vì sao khi xưa ông lại ngu ngốc, hồ đồ như vậy?!! Chẳng những ngu ngốc ép đưa con gái duy nhất đến đường phải bỏ nhà chôn đi... Lại đuổi đưa con trai tốt khỏi nhà...

Bây giờ thì sao, chẳng những Thanh Nhân không trách ông chuyện ngày xưa...lại con nói ông không cần để tâm đáng sống chết của nó?

Lại một lần nữa ông Dương rơi vào im lặng, ông nhắm mắt lại và không nói bất cứ lời gì... Ông như ở vậy, không một ai có thể đoán được ông đang suy nghĩ cái gì...

Còn bà Dương, vì quá xúc động nên bà không thể nói được gì, chỉ có thể một bên khóc thút thít... âm thầm cầu mong điều gì đó xuất hiện.

Còn Dương Thanh Sang, có thể coi là người hiện tại trong phòng tức tối nhất...

- Hiện tại mạng của anh đã không phải do anh quyết định nữa rồi... đừng nhiều lời vô nghĩa! Còn ba, con đã không còn kiên nhẫn đâu, ý ba thế nào... nói ra luôn đi!

Câu trước là với Dương Thanh Nhân, còn câu sau là nói với ông Dương Thanh Hoàng.

Nhưng đổi lại, thái độ của ông Dương Thanh Hoàng vẫn như vậy, chẳng biến hóa tí nào! Người người nhìn vào sẽ cho là ông đang rất bình tĩnh... nhưng chỉ chính bản thân ông mới biết được, ông chẳng hề như vẻ bề ngoài của mình... Lúc này đây, ông chỉ muốn kéo dài thời gian được tới đâu thì tới... dù là không đầu không đuôi, không có hy vọng, ông vẫn sẽ chờ.

- Được, đã như vậy thì ba đừng có trách Dương Thanh Sang này tàn nhẫn... Đánh, đánh hai người họ cho ta, đánh cho mạnh vào!

Dương Thanh Sang bị thái độ bên ngoài của ông Dương Thanh Hoàng làm cho điên tiết lên, quay qua hét lên với thủ hạ.

- A...

Nhất thời, một tiếng kêu đau thảm thiết vang lên, Dương Thanh Long bất ngờ bị đánh đau phải hét lên thành tiếng... nhưng chỉ ở cái đầu tiên, những cú đánh sau...anh đều cắn răng chịu đựng, không hô đau thêm tiếng nào. Ngay cả ông Dương Thanh Nhân cũng vậy...

Nhất thời một cảnh hỗn loạn...

Dương Thanh Sang nhìn thấy cảnh đó, trong lòng không có một tia thương xót, mà ông ta chỉ không ngừng dùng ánh mắt quan sát ông Dương, không muốn bỏ lỡ một cảm xúc nào trên mặt ông ấy... Ông ta không tin, không tin ba mình có thể sắt đá, có thể bình tĩnh được bao lâu nữa!

Nói thì lâu...nhưng sự thật thì mọi việc diễn ra rất nhanh... Ngay khi cha con Dương Thanh Nhân sắp chịu những cú đánh thứ ba, thứ tư... Thì...

Đoàng...

Đoàng...

Hai tiếng sấm vang lên cùng lúc... cũng ngay lúc đó, hậu tên thủ hạ của Dương Thanh Sang đang trực tiếp ra sức đánh Dương Thanh Nhân và Dương Thanh Long đồng loạt ngã bịch xuống... Chết...ngay lập tức!

Nhiều người có hiểu biết, nhìn thấy cảnh này, trong đầu lập tức hiện lên một ý nghĩ:

Có bắn tia!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 96: Đại kết cục(3)

Hai cha con Dương Thanh Nhân và Dương Thanh Long đang chịu nỗi đau thể xác... Tự nhiên lại thấy hai tên kia bị bắn chết, cả hai không hèn mà kinh ngạc, rồi cùng nhìn ông Dương Thanh Hoàng...

Và hình như rằng, hai người họ nghĩ chuyện này là do ông ấy an bày, sắp xếp!

Bà Dương đang có ý định chạy đến bên con và cháu trai... nhưng đã bị cảnh tượng diễn ra làm cho ngốc lảng. Sau một vài giây định hình, thì nước mắt bà đã không nhịn được mà rơi như mưa... Nhưng trong ánh mắt ngẩn lẹ, nếu nhìn kĩ sẽ thấy sau trong ánh mắt bà là ánh sáng, là sự kích động vui mừng! Có lẽ, bà ấy đã suy đoán ra cái gì...

Còn ông Dương Thanh Hoàng, sau khi chứng kiến chuyện xảy ra, ông không tỏ ra thái độ quá bất ngờ, khẽ nheo mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ... Tuy là là vậy... không ai hiểu được trong lòng ông, sóng ngầm nổi lên cuộn cuộn, và bất ngờ đến chừng nào?...

Theo suy đoán của ông... thì tình huống bất ngờ này, 99% chỉ có thể do những người kia gây ra! Ngoài họ ra... thật sự chẳng đối tượng nào khác cả!

Ông chờ đợi, đặt niềm tin huy vọng vào hai người đó... nhưng đến nhanh thế này, không lại có cảm giác không được trung thực cho lắm!

Đây chỉ là thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo... Chứ còn nếu không phải Lăng Lãnh Ngạo phúc hắc, hai người họ đã có mặt ở đây từ lâu rồi thì không biết ông Dương sẽ có suy nghĩ như thế nào nữa đây? Và hơn hết...khi ông biết được lòng dạ và tính toán của chàng cháu rể kia...

- Không thể nào... không thể nào...tại sao lại như vậy chứ? Gia Khiêm..Gia Khiêm đâu...

Dương Thanh Sang dường như không thể tin được những gì ông ta vừa nhìn thấy... Mắt không ngừng đảo nhìn khắp nơi, cuối cùng qua cửa sổ phòng ông Dương Thanh Hoàng hướng ra ngoài, nhìn thấy vài người mặc vét đen cầm súng bắn tỉa đứng ngắm ở tòa nhà gần kề bên... Ngay lập tức tìm góc đứng trong phòng không nằm trong tầm ngắm để trốn, cũng không quên lớn tiếng gọi con trai ông ta.

Chuyện này làm sao có thể xảy ra chứ? Những tay bắn tỉa đó là từ đâu ra... Tuyệt đối không phải là người của ba ông ta, bởi vì cục diện ở Dương gia ông ta đã nắm chắc hoàn toàn...không thể có những tay bắn tỉa như vậy mà không hay biết được! Cũng càng không phải người của anh trai ông ta được...

Bởi vì nói là ở tòa nhà gần kề bên... nhưng thực sự, khoảng cách từ bên kia sang dinh thự Dương gia không hề gần!

Khoảng cách ước chừng thì ít nhất cũng là bảy tám trăm trăm mét... Những tay bắn tỉa có thể bắn chính xác cách ở khoảng cách như vậy, không phải muốn thấy là thấy... Nhưng nhìn xem, ít nhất thì đội hình kia cũng có bốn người, có thể có được những thuộc hạ như vậy... Không biết là nhân vật hàng khủng nào đây?

Điều đáng lo ngại ở đây, vì sao đối phương vô duyên vô cớ lại nhắm vào người của ông ta... đây rõ ràng là có sự chuẩn bị từ trước, rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra chứ?!

Chẳng lẽ ông ta đã đắc tội với ai không nên đắc tội hay sao...

- Ba, ba... có chuyện gì...

Dương Gia Khiêm đang ở bên ngoài... vừa nghe bà hấn ta gọi thì liền vọt vào...đến khi nhìn thấy hai cái xác đang nằm dưới đất thì những lời muốn nói ra chưa nói hết đã nuốt trở lại... Dương Thanh Sang nhìn con trai hấn ta có vẻ mặt ngủ ngoi, liền không cho Dương Gia Khiêm có cơ hội nói lời vô nghĩa, ông ta chỉ tay qua tòa nhà bên kia... nói lớn:

- Mau...con mau dẫn người qua toà nhà bên kia... bắt hết những tay bắn tỉa kia lại... Điều tra kẻ đứng sau cho ba...đi nhanh lên!

Bắn tỉa lợi hại thì sao, cũng chỉ có mấy người... để xem bọn họ lợi hại...hay là nhiều người của ông ta lợi hại! Dám xen vào chuyện của Dương Thanh Sang trên đất Đài này, ông ta muốn xem kẻ nào to gan như vậy, phải chờ một bài học nhớ đời mới được!

Bên ngoài, Dương Thanh Sang không che dấu được sự sợ hãi của bản thân... Nhưng mà bản tính con người ông ta và hung hăng nhưng thấy lợi ích lại không suy nghĩ sâu xa... Thẳng thừng bỏ qua những khả năng có thể xảy ra nhưng lại vô cùng bất lợi với ông ta. Chỉ nghĩ đến... Nhưng lần này, rất rất nhanh ông ta sẽ vô cùng hối với suy nghĩ của bản thân!

Dương Gia Khiêm nhìn theo hướng tay ba hấn, liền hùng hổ cam đoan sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ... Xong liền dẫn người đi...

Chỉ có điều...

- Không cần thiết phải điều tra đâu, chúng tôi đến rồi đây!

Dương Gia Khiêm vừa định khép cửa phòng lại... nhưng chưa kịp đã có một giọng nữ lạnh lùng sắc bén vang lên, cùng với tiếng bước chân đồng đảo khiếp người. Ngay sau câu nói kia, đã có một giọng đàn ông trầm thấp mang theo ý cười sùng nịnh:

- Thấy chưa bà xã, nếu không nhờ anh thì chúng ta đâu có đến đúng lúc náo nhiệt như vậy chứ nhỉ?!

Là Lăng Lãnh Ngạo...anh không xem ai ra gì và cũng không kiên kị ai, thoải mái mà ôm bà xã, cung chiêu sùng nịnh vuốt tóc cô. Nhưng trái lại, Lãnh Hàn Quyên không khách khí "hừ" một tiếng, liếc xéo anh:

- Nếu có lần sau thì cho anh biết tay em!

Dám tự ý quyết định chuyện của cô như vậy, cũng may là không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra với ai vì anh còn biết bí mật cử thuộc hạ bảo vệ những người kia... Nếu có chuyện bất chất chỉ vì sự tính toán của anh... thì...hừ...hừ...

- Anh sai rồi... Lăng phu nhân đừng giận nữa!

Lăng Lãnh Ngạo làm khuôn mặt nghiêm túc đáng thương, và ra vẻ biết nhận lỗi...làm Lãnh Hàn Quyên nhìn thấy liền cong khóe môi cười. Thấy cô cười...Lăng Lãnh Ngạo cũng cười...

- Các...các người là ai...sao lại dám tự tiện xông vào đây... Các người có biết đây là đâu không hả?!

Cơ thể Dương Gia Khiêm run lên...lấp bắp chỉ tay vào Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên hét lên... không chút khí thế...

Hắn ta không phải kẻ ngốc... Những người này có thể không gây bất ngờ, ồn ào gì mà đường đường chính chính có mặt tại nơi này... Thật sự... thật sự...

Hơn nữa... mặc dù hắn ta thấy hai người kia cười cười nói nói với nhau... Nhưng khí chất cao quý, đế vương của bọn cũng hiện rõ mồn một...Đặc biệt, hắn ta thấy người phụ nữ xinh đẹp kia, dù cô ta đang mang thai, khí thế cũng không hề thua người đàn ông! Còn...còn cùng với một đám thuộc hạ vết đen đầy khí thế sau lưng họ kia!

Tất cả đều cho thấy... những người này, không phải hạng người như hắn có thể trêu chọc tới được!

Lăng Lãnh Ngạo thu hồi ánh mắt ôn nhu dành cho Lãnh Hàn Quyên lại, mặc dù tay vẫn dịu dàng ôm eo cô. Đối với câu hỏi của Dương Gia Khiêm, anh hoàn toàn làm ngơ, lạnh lùng nhìn hắn ta một cái, lại cho Thế Phong một ánh mắt liền đi thẳng vào trong phòng.

Dương Gia Khiêm thấy bản thân bị làm ngơ, thì tức đến nghiến răng nghiến lợi... Xong, lại chẳng có tí can đảm nào dám đứng ra nói gì khi thấy ánh mắt Lăng Lãnh Ngạo... hắn ta tự động đứng sang một bên nhường đường.

Thế Phong đi theo sau lưng Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên, âm thầm ném cho Dương Gia Khiêm một cái nhìn sắc lạnh, cùng khinh bỉ không thôi... Như thế mà cũng bày đặt hùng hổ, nếu như có thể, cậu rất muốn kết liễu hắn ta ngay lập tức, chứ để người ta biết chị dâu nhà cậu có cùng huyết thống với người như vậy... Thật mất mặt a~...

- Bắt hắn ta lại!

Sau khi hài lòng vì Dương Gia Khiêm bị cậu nhìn đến tay chân run rẩy, Thế Phong liền làm theo ý lão đại, ra lệnh cho thuộc hạ bắt hắn ta lại dẫn theo.

- Thả ra...các người buông tôi ra...

Dương Gia Khiêm hoàn hồn khi bị bắt giữ và lôi đi, nhất thời, hay giãy dụa và kêu la liên tục.

Dương Thanh Sang chón một góc nhưng ánh mắt thì không ngừng nhìn về phía tòa nhà bên kia, ông ta đang chờ nhìn thấy con trai mình dẫn người tới bắt những tay bắn tía kia. Trong lòng còn không ngừng tự khen bản thân thông minh, nghĩ ra điểm mấu chốt hay như vậy...

Nhưng ông ta chưa kịp biểu hiện ra ngoài, đã ra tiếng ồn ào ngay ngoài cửa, còn có tiếng kêu la của Dương Gia Khiêm, người đáng lẽ ra phải ra khỏi dinh thự rồi!

- Gia Khiêm...con kêu la cái gì chứ?

Bực mình, Dương Thanh Sang quay qua cửa quát lớn nhưng cái ông ta nhìn thấy trước không phải là con trai ông ta... mà là một nhóm người với khí thế khiến ông ta phải e ngại!

Ngay sau đó, không chỉ riêng Dương Thanh Sang, mà hầu hết những người có mặt trong phòng đều quay lại nhìn... Cũng ngay sau đó, nhiều cảm xúc khác nhau không hẹn mà cùng xuất hiện một lúc.

Có người vui mừng, có người ngờ ngàng...cũng có kẻ cảm thấy khó tin cùng sợ hãi!

- Các... các người...

Dương Thanh Sang không khác con trai ông ta là mấy, khi thấy khí thế của mấy người Lăng Lãnh Ngạo, liền lấp bắp không nói nên lời... Nhưng cũng không cho ông ta nói hết, người của ông ta, cũng như bản thân ông ta, tất cả đều bị thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo khống chế.

- Chị dâu, mời chị ngồi!

Thế Phong rất hiểu ý người, cũng rất nhanh rút ra được những việc làm đơn giản nhưng lại có ích. Như bây giờ đây, khi thấy Lãnh Hàn Quyên đứng, liền nhanh tay lấy ghế mời cô ngồi... cũng không quên phần của Lăng Lãnh Ngạo.

Lăng Lãnh Ngạo hài lòng với biểu hiện của Thế Phong, liền tặng cho cậu ta một ánh mắt vô cùng tốt. Thế Phong nhận được ánh mắt của lão đại thì trong lòng âm thầm đắc ý... Ha...ha...đúng là muốn làm lão đại vui, thì cách tốt nhất và dễ nhất là từ chị dâu a~...

- Người đâu, người đâu hết rồi...

Từ lúc bị khống chế, Dương Thanh Sang không ngừng kêu la gọi người, khi nhìn thấy con trai ông ta Dương Gia Khiêm cùng chung số phận, còn la giữ hơn...

Thế Phong không đắc ý quá lâu, chỉ kéo dài trong vài giây, nghe Dương Thanh Sang la hét, cậu không chờ chỉ thị tiếp theo của lão đại, tự đi đến trước mặt ông ta...

Chát...

- Ôn ào quá... ông có kêu nữa cũng chẳng có người nào tới đâu! Nói cho ông biết, bây giờ ở đây là do người của chúng tôi kiểm soát... còn cái đám lâu la của ông..."ngủ" hết rồi!

Vừa tát vào mặt Dương Thanh Sang một cái, Thế Phong liền "tốt bụng" nói cho ông ta biết tình hình hiện tại.

Đám ăn gan hùm mà giúp đỡ con chuột kia chón tới chón lui... Làm hại cậu cũng vất vả bay tới bay lui xử lý chuyện Trần Minh Hạo kia... Hừ hừ...ông đây là trả thù riêng đây!

Đối với việc làm tự chủ trương của Thế Phong, Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên không hề có ý trách móc cậu ta... Mà khác xa, Lãnh Hàn Quyên lại không kịp được nhìn Thế Phong rồi nhìn ông xã nhà cô. Đúng là lão đại thế nào, thuộc hạ sẽ như vậy, đều phúc hắc như nhau cả!

Nói đoạn... Lãnh Hàn Quyên cũng không có ngồi vào cái ghế mà Thế Phong để cho cô... Không để ý Thế Phong chơi đùa, cô từ từ đi đến bên cạnh bà Dương, nắm tay đôi tay già nua vẫn còn run rẩy, cô cười nhẹ, kèm theo một chút ầy náy.

- Bà ngoại...con xin lỗi, để bà đợi lâu rồi!

Thật ra sau khi hôn lễ của cô kết thúc, một tuần kể đó là có thể sang đây được rồi... Nhưng... mà cố tình cô lại còn muốn cho ông ấy thấy rõ bộ mặt thật của Dương Thanh Sang. Nhưng đáng tiếc, động tác của ông ta quá chậm, kéo dài mãi tới một tháng như thế này!

Ấy thế đó... Lãnh Hàn Quyên cho rằng Lăng Lãnh Ngạo phúc hắc, nhưng cô nào nghĩ tới bản thân cô, cũng chẳng kém gì anh ở cái tính đó! Còn nữa, trong một tháng mà Dương Thanh Sang đã nắm trọn một gia tộc trong tay mà cô còn chề chậm... Thế cô nghĩ rằng, ai cũng biến thái như cô và Lăng Lãnh Ngạo chắc?!

Bà Dương nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cháu gái, rồi lại nhìn chiếc bụng to hơn tháng trước rất nhiều của cô, bà không biết lại nghĩ đến cái gì mà nước mắt lưng rung, nói:

- Không sao, không sao, tới là tốt tới là tốt rồi!

Bà tin là cô chắc chắn sẽ tới, chỉ sợ là không kịp thôi. Nhưng bây giờ tốt rồi, có đức cháu gái cùng cháu rể này ở đây, bà yên tâm rồi... thật sự không còn gì yên tâm hơn nữa!

Hai cha con Dương Thanh Nhân và Dương Thanh Long đều được thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo chiếu cố... Riêng Dương Thanh Nhân, từ đầu tới cuối vẫn không ngừng nhìn Lãnh Hàn Quyên không thôi... nhìn đến người nào đó muốn ăn hủn giấm chua của cậu vợ.

- Mẹ...cô ấy...là ai thế?

Là ai, sao lại có mặt ở đây, tại thời điểm này... còn khuôn mặt đó là sao, có chuyện gì mà ông chưa được biết, rồi hai từ bà ngoại kia... Ai nói cho ông biết đi, có phải là như ông nghĩ không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Đại kết cục- Chính văn hoàn

Trước câu hỏi của Dương Thanh Nhân, bà Dương xúc động cầm tay Lãnh Hàn Quyên, một tay thì cầm tay con bà, mỉm cười nói:

- Thanh Nhân, đây là Lãnh Hàn Quyên...nó là con gái ruột của Thanh Nguyệt, là cháu ruột của con!

Àm...đùng...

Tựa như sấm nổ bên tai, ngoại trừ người của Lăng Lãnh Ngạo, và ông Dương ra... Thì những người còn lại đều có cảm giác như vậy khi nghe những lời đó từ bà Dương.

Dương Thanh Nhân ngỡ ngàng không thể tin nổi, càng nhìn chăm chăm Lãnh Hàn Quyên... Từ đầu, khi mới nhìn thấy cô, ông đã bị khuôn mặt của cô làm cho ngỡ ngàng, nhưng ông đủ tinh táo để nhận ra rằng đó không phải là chị gái của ông!

Còn bây giờ thì ông rõ rồi... rõ ràng vì sao lại có người giống người như vậy!

Lãnh Hàn Quyên sao...là giọt máu của chị sao? Đúng là ông trời rất biết chiều người, rất biết tạo bất ngờ... những bất ngờ khiến người ta khó tiếp thu nhất!

Còn một điều làm ông cảm thấy khó hiểu nhất thời gian qua nữa... cuối cùng thì cũng có thể hiểu ra rồi, hiểu ra hết rồi!

Thì ra...thì ra bấy lâu nay ông được quý nhân giúp đỡ lâu như vậy mà lại không hay biết...

Trái ngược lại với cha con Dương Thanh Nhân là bất ngờ, là vui mừng không nói nên lời... Thì cha con Dương Thanh Sang không vô cùng bất ngờ, chỉ có điều là không phải vui mừng, mà là bị dọa sợ đến không nói nên lời!

- Thôi rồi... tiêu rồi, tiêu thật rồi...

Dương Thanh Sang chỉ cảm thấy cả người ông ta không còn sức lực, cảm thấy đôi chân bủn rủn không còn sức, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào!

Vốn ông ta định mở miệng hỏi thân phận của những người này, nhưng bây giờ thì không cần, không cần nữa rồi! Theo như lời mẹ ông ta nói, thì người phụ nữ đó là Lãnh Hàn Quyên, vậy thì người đang ông lãnh khốc với khí thế khiếp người kia chắc chắn là ông trùm Lăng Lãnh Ngạo rồi!

Theo lí mà nói, khi biết bản thân có cháu gái là Lãnh Hàn Quyên, bình thường ông ta sẽ vui tới quên ăn quên ngủ! Vì sao...vì đó là Lãnh Hàn Quyên đây...chính là người phụ nữ mà nguyên thủ các quốc gia còn phải nể mặt nữa mà! Hón hết...bây giờ Lãnh Hàn Quyên còn là vợ của ông trùm hắc đạo, vợ của Lăng Lãnh Ngạo!

Nhưng...lần này ông ta lại không thể vui nổi...mà chỉ hận không thể được chết ngay lập tức mà thôi!

Không nói đến chuyện ông ta giúp Trần Minh Hạo chạy trốn sự truy đuổi của bọn họ mấy tháng trước, chỉ riêng việc làm nhiều năm về trước thôi... chỉ bấy nhiêu đó, thì ông ta đã khó có thể giữ được mạng rồi!

Không... không thể như vậy được... ông ta không thể chết, ông ta không muốn chết! Đúng rồi... cũng có khi chưa chắc bọn họ tới đây vì đã biết được chuyện kia... có khi chỉ là chuyện lục đục Dương gia lần này thôi! Đúng...chắc chắn là như vậy, không thể sai được!

Phải nói là đi người ngu thì dù có xảo quyết, mưu kế thế nào, thì cũng chẳng khôn lên được, giống như Dương Thanh Sang vậy! Những suy nghĩ như vậy mà ông ta cũng nghĩ ra được... thì chẳng còn câu từ gì để tả ông ta được cả... Thật là...hay là do ông ta đã tự đánh giá thấp người khác, đánh đồng người khác cùng gốc gác ghê tởm như ông ta?!

- Lãnh... Lãnh...

Dương Thanh Sang bày ra khuôn mặt đáng thương, hối hận, nhìn Lãnh Hàn Quyên bằng ánh mắt tha thiết. Ông ta muốn gọi tên cô, nhưng mới nói ra một chữ đã bị ánh mắt của Lăng Lãnh Ngạo làm cho khiếp đảm, lắp bắp mãi không nói được từ gì khác nữa.

Lãnh Hàn Quyên nói về từ với bà Dương và ông Dương Thanh Nhân, ý bảo họ đợi cô một lát, cô đi đến trước mặt Dương Thanh Sang... Dù là đang mang thai, nhưng khí chất lãnh đạo, vương giả của cô không hề giảm chút nào. Cô khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt của Dương Thanh Sang:

- Dương Thanh Sang ới là Dương Thanh Sang...đừng tưởng là tôi không biết trong đầu ông đang nghĩ cái gì... Cũng chính vì biết, tôi mới càng cảm thấy kinh tởm ông hơn, cảm thấy kinh tởm khi có quan hệ huyết thống với người như ông!

Đã đến nước này, cô đã chẳng còn ý nghĩ sẽ tha cho người từng xuất hiện trong đầu rằng, sẽ tha cho người "cậu" này một mạng rồi! Chuyện về mẹ cô nhiều năm về trước cô có thể bỏ qua, vì suy cho cùng mẹ cô có thể gặp được cha cô cũng được xem là do Dương Thanh Sang gián tiếp tại nên đi...

Sau khi biết sự thật về chuyện năm xưa, quả thật, cô cũng không hề có ý định đối phó ông ta...

Xong...

Sau một thời gian quan sát, theo dõi hành động của ông ta... thì cái ý nghĩ tha thứ kia cô đã loại bỏ hoàn toàn! Với hạn người có thể vì lợi ích cá nhân mà hại chị, hại anh, muốn hạ sát chiêu...uy hiếp, bắt nạt cha mẹ... Không đáng để cô phải làm như thế kia!

- Còn nữa... những chuyện xấu xa mà ông đã làm trong thời gian qua...tôi đều biết hết, không sót một chút nào... lần này đến đây, tôi cũng không có ý định để ông sống tiếp...

Lạnh lùng, vô cảm, âm lãnh là những từ có thể diễn tả được phần nào Lãnh Hàn Quyên hiện tại.

Cũng theo từng lời cô nói ra... không khí trong phòng cũng thay đổi không ít... Từ câu từng chữ phát ra, lại chẳng khác gì là những tảng đá ngàn cân không ngừng đè nặng vào lòng Dương Thanh Sang. Khuôn mặt ông ta xanh xao, tái mét như người sắp chết...

Bà Dương vốn đã ngưng khóc khi nhìn thấy Lãnh Hàn Quyên tới bây giờ, bà lại không kiềm được bùm miệng rơi nước mắt!

Ngoài ra... còn cảm xúc của một số người khác nữa...

- Không... không thể... cháu... cháu gái à...tha...tha cho...cho "cậu" lần này đi! "Cậu" hứa...sau này sẽ không làm chuyện xấu nữa...

Dương Thanh Sang thật sự bí đường, cũng không cần nghĩ đến Lãnh Hàn Quyên có nhận ông ta không... Thì ông ta tự xưng là "cậu" của cô, khóc lóc cầu cầu xin tha thứ... Nhưng trái lại, nhìn bộ dáng đó của ông ta, chẳng những người khác nhìn vào không thấy đáng thương, mà ngược lại tạo nên cảm giác vô cùng đáng khinh!

Lần này... không cần Lãnh Hàn Quyên phản ứng, cô đã rơi vào vòng tay quên thuộc, cùng với âm thanh bá đạo, tàn nhẫn vang lên ngay lập tức:

- Thế Phong, lôi bọn họ ra ngoài... muốn xử lí như thế nào tùy cậu... Chỉ cần khi tôi kiểm tra thấy hài lòng là được!

Một tay ôm eo bà xã, một tay Lẳng Lãnh Ngạo chỉ vào cha con Dương Thanh Sang... Sau đó cho Thế Phong một mệnh lệnh!

- Vâng, thưa lão đại!

Thế Phong cung kính nhận mệnh lệnh từ lão đại, phất tay ra lệnh cho thuộc hạ kéo hai cha con Dương Thanh Sang ra ngoài. Nhưng khi mà Thế Phong quay lưng, chẳng ai thấy được khuôn mặt từ nghiêm túc của cậu ta chuyển sang gian xảo...gian xảo không gì miêu tả được!

Thử hỏi xem, ngay trước mặt Lẳng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên, cậu ta còn làm như vô tình mà trả thù riêng... Vậy còn bây giờ được giao hai người họ toàn quyền xử lí... thì không biết rằng, hai người kia sẽ bị biến thành cái bộ dạng gì nữa?

Dương Thanh Sang chưa làm được gì, nói được câu nào nữa đã bị lôi đi... Thì không cam lòng mà hét lên, thậm chí còn vang xin Dương Thanh Hoàng.

Nhưng thật đáng tiếc, phải làm ông ta thất vọng hoàn toàn... vì cha con ông ta có la hét khàn cả giọng cũng chẳng ai muốn giúp, cho dù muốn, thì họ cũng có thể làm được gì?! Quyền quyết định hiện tại... tất cả đều nằm trong tay của Lẳng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên!

Ông Dương Thanh Hoàng vẫn im lặng, lặng lẽ quan sát tình hình từ khi Lẳng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quốc xuất hiện... Đến khi thấy cha con Dương Thanh Sang bị đưa ra ngoài, ông chỉ im lặng nhìn theo đến khi khuất bóng đáng... ..

Dựa hẳn đầu vào gối, ông nhắm mắt lại... Nếu biết có ngày hôm nay, thì khi xưa đừng làm nên những chuyện kia!

...

Sau đó, vợ và con gái của Dương Thanh Sang số phận cũng không được tốt cho lắm, nhưng dưới sự cầu khẩn của bà Dương, Lãnh Hàn Quyên cũng không mạnh tay xử lí hai người đó... Hai người bị trục xuất khỏi Dương gia...cho ra ngoài tự sinh tự diệt!

Lãnh Hàn Quyên cũng nói ra vài điều trong lòng, cô bày tỏ tha thứ cho ông Dương, và nhận lại ông. Cũng nhân tiện nhận lại người cậu ruột và vài người có quan hệ khác.

Cô cũng không cùng Lẳng Lãnh Ngạo trở về ngay, mà ở lại giúp ông Dương xử lí nốt những rắc rối do Dương Thanh Sang gây ra...

Đến ngày thứ năm, mọi việc xem như cũng trở lại quỹ đạo phần nào. Gia đình ông Dương Thanh Nhân cũng từ bên ngoài trở lại dinh thự, để công ty Thành Long xác nhập vào Dương Thị... Còn Lãnh Hàn Quyên, mối quan hệ của cô với những người trong Dương gia cũng nhanh chóng tốt lên, ông ta đã không còn e dè mất tự nhiên trước cô cháu ngoại duy nhất nữa.

Bữa tiệc lớn nào rồi sẽ đến lúc phải tàn, hôm nay khi dùng bữa trưa, Lãnh Hàn Quyên đã ngỏ lời nói cô phải trở về.

Bà Dương là người phản ứng trước nhất, khuôn mặt bà buồn hẳn xuống, bà nhỏ giọng:

- Đã đến lúc phải về rồi sao... bà thật mong hai đứa có thể ở lại đây thêm một thời gian nữa!

Lâu lâu mới được ở cùng cháu gái như thế, bà thật muốn thêm một thời gian nữa! Nhưng bà biết, đó là điều rất khó... bởi cả cháu gái, và cháu rể của bà, đều không phải cảnh rồi vì, công việc của hai người điều rất nhiều, phải trở về để xử lí! Dù biết thế, bà cũng không trách khỏi buồn phiền...

- Phải rồi...hai đứa có...

Ông Dương nhìn vợ đau lòng, liền kiềm chế không được muốn nói... Chỉ có điều, ông chưa nói được vào chuyện chính đã bị ánh mắt như dao lam của Lăng Lãnh Ngao làm cho im bật, chỉ còn cách nuốt những từ kia trở lại.

Ý tứ cảnh cáo rất rõ ràng, nếu dám giữ Lăng Hàn Quyên lại...thì anh không ngại làm ra những chuyện gì đâu!

Nói thật, thì qua mấy ngày ở lại Dương gia, Lăng Lãnh Ngao đã ghen đến mức không chịu nổi nữa rồi...sự kiềm chế của anh cũng sắp bộc phát!

Những ngày qua, Lăng Hàn Quyên và anh nếu như không bận xử lý chuyện Dương gia phụ ông Dương, thì lúc không có việc cũng chẳng thể ở bên nhau! Tại vì sao, tại vì những lúc như vậy, đều có người đến tìm cô, bám cô...ngay cả ban đêm, anh cũng không thể ôm vợ vào lòng...

Đó cũng là lần đầu tiên trong đời Là lão đại phải chịu ghen tức như thế...đã vậy, những đối tượng kia còn vô tư không biết trên đầu họ có vô vàng mây đen, rất rất xem nhẹ sự tồn tại của Lăng Lãnh Ngao mà bám lấy vợ anh... Còn một số người cảm nhận được, nhưng lại làm ngơ như không biết!

Lăng Lãnh Ngao khẳng định rằng, nếu như không phải vì bà xã...anh đã không kiềm được mà thủ tiêu hết rồi!

Còn bây giờ, anh đã không thể chịu nổi nữa, nếu còn tiếp tục, anh sợ bản thân sẽ...

Dưới cái nhìn sắc lẹm đầy ý vị của Lăng Lãnh Ngao, ông Dương cảm thấy lạnh sống lưng vô cùng... Đúng là ông trùm hắc đạo, khí thế này ông chẳng bao giờ bằng được cả! Ông Dương một mặt nắm tay bà Dương âm thầm ăn ủi, một mặt hân giọng, nhìn cháu gái:

- Hum... thật ra ông cũng rất muốn giữ Hàn Quyên ở lại thêm vài ngày... Nhưng như thế thì không ổn lắm..

Có khi sẽ có án mạng đấy!

Câu cuối cùng này, ông Dương không có nói ra, nhưng ai cũng hiểu... Còn Lăng Hàn Quyên...làm sao mà không biết vì sao ông Dương lại thấy đối ý định nhanh như vậy, còn không phải do ông xã thân yêu của cô sao?

Lăng Hàn Quyên không dấu vết liếc Lăng Lãnh Ngao một cái...bàn tay đang được anh nắm dễ dàng thoát ra, néo néo tay anh! Nhưng không trách anh được, anh làm vậy cũng là nghĩ cho cô mà!

Lăng Lãnh Ngao nhìn người phụ nữ trong lòng mình làm ra hành động trẻ con... Trong lòng vô cùng vui vẻ, sủng nịnh vuốt vuốt tóc cô.

Lăng Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao ở lại Dương gia tới sáng hôm sau thì ăn sáng xong, thêm một màn chào hỏi, dặn dò lo lắng liền lên đường ra phi trường, để về New York....

Lại một lần nữa, chiếc phi cơ tư nhân mang dấu hiệu của tập đoàn quốc tế Lãnh thị lại vươn cánh bay cao trên bầu trời xứ Đài... Nhưng hoàn toàn khác những lần trước, mà lần này đây, giống như tâm trạng của chủ nhân nó vậy, nó bay một cách vô cùng nhàn nhã, lại mang theo một chút kiêu tức như nói rằng: Nó, sẽ sớm ngày quay lại!

- Vậy là xong rồi, thời gian tới em chịu ngoan ngoãn ở nhà dưỡng thai rồi chứ, bà xã?

Lăng Lãnh Ngao dịu dàng ôm lấy Lăng Hàn Quyên từ phía sau, đặt cằm lên tóc cô, ôn nhu lên tiếng. Bàn tay to theo thói quen liền vòng ra phía trước xoa xoa lên bụng cô, cánh mũi lại tham lam hít thật nhiều mùi hương thanh thoảng, tự nhiên từ mái tóc của cô.

Hừ hừ... Về nhà anh, xem kẻ nào còn dám đánh vợ với anh!

Lăng Hàn Quyên đang đứng ngắm bầu trời trong xanh qua khung cửa sổ máy bay, bất ngờ rơi vào vòng ôm ấm áp quen thuộc, cánh môi cô không tự chủ cong lên nụ cười nhẹ. Xem hành động mang tính trẻ con của anh, cô lắc lắc đầu, cái này chẳng còn gì lạ cả!

Lăng Hàn Quyên dựa người vào Lăng Lãnh Ngao, cô không nói gì, xem như đồng ý!

Lăng Lãnh Ngao mỉm cười, hôn lên tóc vợ, anh cũng không nói gì nữa, mà siết chặt vòng tay ôm cô, thật chặt!

Không gian rơi vào yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng đập nhịp nhàng nhỏ nhẹ của hai trái tim yêu thương hoà nguyên... Lăng Hàn Quyên im lặng, Lăng Lãnh Ngao cũng im lặng, hai người cùng nhau lắng nghe nhịp đập từ con tim đối phương, để cảm nhận tình yêu sâu sắc từ đó!

Như thế là đủ rồi, cuối cùng họ cũng có thể bình yên bên nhau, cùng nhau trải qua khoảng thời gian sau này, cùng nhau làm việc, cùng nhau nghỉ ngơi...Rồi không lâu sau đó, những báo bối của hai người sẽ chào đời, gia đình họ sẽ ngập tràn tiếng cười hạnh phúc!

Như thế... cũng đủ rồi!

Chính Văn Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Ngoại truyện 1: Lăng Thiên Vũ và Lãnh Thiên Bảo

- Em lại làm việc?!

Lăng Lãnh Ngạo cực kì, cực kì không được vui nhìn vợ anh mang cái bụng bầu gần chín tháng tròn vo, không nghe lời anh mà cặm cùi ngồi trước một chồng hồ sơ như vậy... Hơn bốn tháng qua, cuộc sống của hai người phải nói là vô cùng yên bình, tốt đẹp! Không còn những mối nguy hại hay những kẻ cần hai người xử lí.

Tuy rằng khi trên máy bay trở về, anh có nhắc đến cô phải ngoan ngoãn ở nhà, nhưng anh cũng không là người đàn ông độc đoán với vợ mình... Vẫn cho cô làm công việc phù hợp, hồ sơ cần thiết cô vẫn có thể làm ở nhà...chỉ có những khi cần bay ra nước ngoài, hay đi xa, anh sẽ thay cô xử lí, nếu anh cũng bận việc thì thư kí của cô sẽ làm! Một tháng trở lại đây, cái thai của cô đã lớn rất nhanh, cô thường xuyên mệt mỏi...nên anh đã hoàn toàn làm hết công việc của cô, và cô cũng hứa với anh còn gì...?

Còn anh, cũng hạn chế ở lại bên ngoài, mỗi khi xong việc điều nhanh chóng trở về bên cạnh cô!

Hôm nay, anh xong việc sớm, muốn dành sự bất ngờ cho cô nên mới về sớm mà không thông báo trước, nhưng không ngờ... Khi anh trở về tìm những nơi có thể nhưng đều không thấy cô, hỏi lại người làm thì cô cũng không có ra ngoài...

Xong..

Anh liền nghĩ tới một nơi...nhưng lại mong là anh suy đoán sai! Mà bây giờ...xem ra...

Lãnh Hàn Quyên vừa cầm bút định kí tên lên một tập hồ sơ... chưa kịp kí thì lại bị bất ngờ bởi âm thanh và sự xuất hiện không báo trước của ông xã đại nhân... Cô không kịp phản ứng, chột dạ đánh rơi cả chiếc bút trên tay.

Qua vài giây Lãnh Hàn Quyên biết mình bị thất thố...cô lấy lại bình tĩnh nhặt chiếc bút để lại ngay ngắn, cũng gấp luôn tập hồ sơ lại để qua một bên... Cô đứng dậy khỏi bàn làm việc, nở nụ cười cực kì mê người, bên trong còn ánh mắt còn có một phần biết sai nhìn Lăng Lãnh Ngạo, nói:

- Là tại em vừa buồn, vừa nhớ anh, nên mới làm để giết thời gian tí thôi mà!

Giọng nói chân thành, mang theo chút làm nũng... Nói xong, cô còn chủ động ôm lấy eo anh, dúi đầu vào ngực anh!

Khuôn mặt cô khi úp vào ngực Lăng Lãnh Ngạo lại không giúp như khi này, mà lại mang theo một phần bất đắc dĩ...

Không còn cách nào khác... lời cô nói không phải hoàn toàn thật, cũng không phải là giả! Cô cũng chịu thôi, mặc dù cô không thể ngồi lâu làm việc được, nhưng bảo cô cứ hết ăn rồi nằm, hết nằm lại đi dạo gì đó...cô thật sự không thể chịu nổi! Vậy nên mới tranh thủ lúc anh không có ở nhà xem vài cái hợp đồng... Cũng vốn định kí nốt một cái nữa sẽ nghỉ...

Nào ngờ...hôm nay anh lại về sớm như vậy!

Nếu như những lúc trước, khi Lãnh Hàn Quyên làm nũng như vậy... Chắc chắn rằng một trăm phần trăm Lăng Lãnh Ngạo sẽ lập tức siêu lòng.. Chỉ có điều...lần này là ngoại lệ rồi! Lăng lão đại có vẻ giận thật rồi.

- Là như vậy thật sao?!

Lạnh lùng, vô cảm...gỡ tay cô ra khỏi người anh, Lăng Lãnh Ngạo nói một câu, liền quay qua ghé ngồi, tự rót cho mình một ly rượu, không nhìn lại cô một cái...

Tại sao cô lúc nào cũng cố chấp... không suy nghĩ cho bản thân vậy chứ?

Lãnh Hàn Quyên nhìn anh có thái độ như vậy... cũng bởi tâm lí nhạy cảm của phụ nữ mang thai sắp sinh, vành mắt cô không tự chủ nóng lên, uỷ khuất ním môi... Cô nhìn chằm chằm anh vài giây, liền dứt khoát quay lưng đi ra cửa...

Nhưng khi tay cô vừa chạm vào tay nắm cửa...từ bụng liền truyền đến cảm giác đau nhói, cô không kiềm chế được mà khụy xuống, đưa hai tay ôm lấy bụng mình...

Lăng Lãnh Ngạo mặc dù tỏ ra lạnh lùng như vậy, nhưng thực tế vẫn không ngừng lặng lẽ quan sát, để ý hành động của cô. Nên khi Lãnh Hàn Quyên vừa có biểu hiện lạ, anh đã ngay lập tức bỏ ly rượu xuống, bằng tốc độ nhanh nhất ôm được cô trước khi cô hoàn toàn ngã xuống...

- Hàn Quyên...Hàn Quyên em làm sao vậy?

Trên khuôn mặt anh tuấn của anh đã chẳng còn chút nào lạnh lùng, mà thay vào đó là vẻ lo lắng không hề che dấu...

Lãnh Hàn Quyên như vớ được phao cứu sinh, lúc này khuôn mặt cô đã hơi tã nhợt, cô đưa tay nều lấy cánh tay anh, thều thào:

- Ngạo...bụng em đau quá...có thể...có thể là sắp sinh rồi!

Song thai thường không đủ tháng, bây giờ cũng gần chín tháng rồi, có lẽ là thật rồi...

- Em rán chịu một chút...anh đưa em tới bệnh viện ngay...

Lăng Lãnh Ngạo không hề nhận ra... giọng nói của anh bởi vì quá mức lo lắng mà có phần run rẩy... Không không nhiều lời làm gì, anh ngay lập tức bế bổng cô lên, mở cửa và chạy ngay xuống lầu...

...

- Lãnh Ngạo...thế nào, cháu dâu cưng của ông sao rồi?

Ông nội Lăng vừa nghe tin Lãnh Hàn Quyên vào bệnh viện, thân già cũng không chậm chễ mà có mặt ở bệnh viện... Đứng ra là ông ở Canada sẽ không đến nhanh như vậy, như hằng này, ông đã sang New York từ trước, lúc này có mặt ở bệnh viện cũng không có gì lạ.

Vừa vào tới nơi, ông lại thấy Lăng Lãnh Ngạo lo lắng mà ngồi trước cửa phòng sinh cùng với bác Tàn quản gia của Lãnh Hàn Quyên, ông cũng không nén được lo lắng mà hỏi.

Nhưng đáp lại lời ông, chỉ là sự im lặng, Lăng Lãnh Ngạo không hề lên tiếng, anh chỉ là từ ngồi trên ghế mà đứng thẳng dậy... Sau đó thì bóng dáng cao lớn không ngừng đi qua đi lại trước cửa phòng.

Không ai biết được, trong lòng anh lúc này có bao nhiêu lo lắng, bà xã của anh đã được đưa vào trong hơn nửa tiếng rồi, nhưng lại không hề có bất cứ động tĩnh nào... Nếu không phải vì bất buộc, anh thật sự muốn ngay lập tức xông vào bên trong, để xem cô như thế nào rồi!

Lại yên tĩnh thêm vài phút, khi mà lúc Lăng Lãnh Ngạo muốn đập cửa đi vào, thì cánh cửa phòng lại mở ra... Chỉ có việc nhìn mặt của vị bác sĩ không được tốt cho lắm!

- Có chuyện gì, nói mau!

Lăng Lãnh Ngạo vốn đứng trước cửa phòng, vừa thấy vị bác sĩ kia có vẻ mặt như vậy, trong lòng liền biết không có chuyện tốt đẹp... Liền trước khi ông ta kịp mở miệng đã túm lấy cổ áo ông, lạnh lùng lên tiếng.

Vị bác sĩ bị thái độ của Lăng Lãnh Ngạo dọa sợ, không dám chậm chễ, run run nói:

- Phu nhân bị kích động tinh thần nên dẫn đến sinh non...rồi sinh khó... Hiện tại...hiện tại phải mổ gấp...

Vị bác sĩ nói xong, thở gấp tình hơi, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Lăng Lãnh Ngạo...

- Vậy còn không mau đi làm...

Lăng Lãnh Ngạo buông ông bác sĩ ra, giọng còn lạnh hơn khi nãy rất nhiều lần... Nhưng, bất cứ người nào cũng có thể nhận ra trong giọng nói của anh có bao nhiêu lo lắng!

- Dạ dạ...

- Tôi cần cả mẹ và con, nên nhớ, nếu một trong số họ có bất chấp gì... Thì tôi không đảm các người có thể thấy được mặt trời ngày mai đâu!

Trong lúc vị bác sĩ kia cuống quýt quay đầu đi vào trong, bất thành linh Lăng Lãnh Ngạo buông thêm một câu...vô tình, tàn nhẫn. Vị bác sĩ kia nghe xong, mồ hôi hột chảy lòng rộng, không dám chậm theo chút nào, đóng cửa phòng lại.

Khùng bố...quá mức khùng bố đi! Ông hoàn toàn tin rằng ném vụ này làm không tốt, kết cục của ông sẽ cực kì thê thảm!

Ngay khi cuộc đối thoại của vị bác sĩ cùng với Lăng Lãnh Ngạo diễn ra, cũng là vừa lúc ông bà Dương đi tới, vừa vặn nghe hết. Ông bà có mặt ở nơi đây ngay lúc này là bởi vì ông bà cũng giống như ông nội Lăng, đều đã đến New York từ trước!

Hai ông bà cùng với ông nội Lăng đều nghe rõ những gì đang diễn ra, nhưng không ai lên tiếng, họ chỉ im lặng đưa mắt nhìn nhau.

Việc Lãnh Hàn Quyên vì sao bị kích động tinh thần dẫn đến tình hình như bây giờ, bọn họ hoàn toàn không biết nguyên nhân, nhưng họ biết Lăng Lãnh Ngạo là người rõ nhất... Chỉ có điều, bây giờ có hỏi cũng vô nghĩa, hơn hết, có hỏi cũng chưa chắc anh nói ra!

Lại một tiếng nữa trôi qua, đối với Lại Lãnh Ngạo mà nói, một tiếng này dài như một thế kỷ vậy...

Cạch...

Trước sự mong đợi của nhiều người, cánh cửa phòng đóng kín đã lâu cuối cùng cũng mở ra. Vị bác sĩ khi nãy một lần nữa đi ra, trên khuôn mặt đứng

tuổi lăm tám mò hôi... ông cũng rút kinh nghiệm của lần trước, trước khi bị Lăng Lãnh Ngạo hỏi tới liền nhanh tiếng:

- Chúc mừng Lăng lão đại, ca phẫu thuật hoàn toàn thành công, phu nhân và hai tiểu thiếu gia đều bình an vô sự...

Vị bác sĩ nói xong liền thở dài nhẹ nhõm, dọa chết ông!

Cuối cùng thì chân mày đã nhúu chặt trong hai tiếng đồng hồ của Lăng Lãnh Ngạo cũng có thể thả lỏng... Sự lãnh lẽo từ anh cũng trong phút chốc biến mất không còn...

Không chỉ anh, mà những ai có mặt bên ngoài cũng hết sức vui mừng... Trong đó, không ai chú ý tới vẻ mặt của bác Tàn quán gia cũng cực kì vui mừng, chỉ có điều bên trong ánh mắt ông còn có vài phần phức tạp cùng lo lắng.

...

- Ôi ôi...hai tiểu bảo bối thật đáng yêu làm sao... Nhìn này nhìn này, sau này không biết lớn lên sẽ làm điên đảo bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ đây!

- Hừ hừ...cái này còn phải nói, huyết thống Lăng gia chúng ta chắc chắn là vô cùng suất rồi...

- Ày...nó là cháu chất của tôi...

- Của ông không phải của tôi sao?

Trong phòng bệnh mà Lãnh Hàn Quyên được đi tới sau khi sinh... Ông bà Dương cùng với ông nội Lăng cùng nhau người tranh ta đoạt giành lấy hai đứa nhóc vừa mới chào đời.

Còn Lãnh Hàn Quyên, do tác dụng cú thuốc gây mê nên vẫn chưa tỉnh, trong lúc đó, Lăng Lãnh Ngạo luôn ngồi túc trực bên cạnh cô, cả con cũng chưa nhìn tới! Đối với anh mà nói, trong cuộc đời này, vợ con là quan trọng nhất, nhưng vị trí đầu trong tim luôn luôn là vợ anh!

- Hàn Quyên...em tỉnh?

Là một câu khẳng định, trên khuôn mặt anh tuấn của Lăng Lãnh Ngạo rực rỡ như ánh mặt trời khi thấy mí mắt của Lãnh Hàn Quyên nhúc nhích... Anh khẳng trương nắm lấy tay cô mà lên tiếng.

Lãnh Hàn Quyên chậm rãi mở mắt ra, hiện trước mặt cô là một khuôn mặt anh tuấn đang phóng to, cô liền nở nụ cười nhẹ.

- Con...

Chỉ đầu tiên sau khi cô tỉnh lại là đây!

Mấy ông bà kia dù mãi mê chơi đùa với hai đứa cháu nhỏ... nhưng vẫn ý thức được động tĩnh của cô, vừa nghe cô nhúc nhích tới liền ôm hai đứa nhóc đi qua.

- Đây đây... Hai tiểu bảo bối đây! Đứa này là em..đứa còn lại chính là anh...

Bà Dương nhanh tay, ôm một đứa bé đến bên Lãnh Hàn Quyên, hạ thấp xuống cho cô xem, cũng không quên nhắc nhở cho cô biết.

Ông nội Lăng cũng không quên đưa đứa còn lại để cho Lãnh Hàn Quyên xem.

Cũng cùng lúc này đây, Lăng Lãnh Ngạo mới thấy mặt hai đứa con trai mới chào đời của anh...

Lãnh Hàn Quyên được Lăng Lãnh Ngạo đỡ ngồi dựa vào lòng anh, khẽ đưa tay sờ sờ hai đứa nhỏ, cô quay đầu, nở nụ cười hạnh phúc nhìn anh...

- Ngạo, con rất giống anh!

- Cũng giống em!

Vì là song thai nên hai đứa trẻ có vẻ hơi nhỏ một chút, nhưng cũng không khó nhận ra chúng nhau nhau như hai giọt nước. Đặc biệt, cả hai cũng cùng nhau thừa hưởng hết vẻ đẹp từ cha mẹ, tuy đường nét chưa rõ, nhưng điều đó là vô cùng chắc chắn rồi!

- Xin lỗi, nhưng mọi người có thể cho lão già này nói vài lời được không?

Bác Tàn quán gia vẫn luôn im lặng an phận vị trí của một quán gia, lúc này đột nhiên lên tiếng.

Lăng Lãnh Ngạo mặc dù không biết ông ấy sẽ nói cái gì, nhưng anh lại biết vợ anh luôn rất tôn trọng ông, liền nhìn ông, lên tiếng:

- Được, có gì ông cứ nói!

- Đã vậy thì già này xin nói thẳng...

Bác Tần quản gia ngừng một chút, sau đó nhìn thẳng vào mắt Lăng Lãnh Ngạo...

- Lăng lão đại...hai đứa trẻ này, có thể để một đứa mang họ mẹ, là họ Lãnh được không?

Đây cũng là di nguyện cuối cùng trước khi lão gia mất giao cho ông, rằng sau này khi cô chủ có chồng sinh con, phải để cho đứa bé mang họ Lãnh.

Nhưng đằng này, gia thế bên chồng của cô ấy cũng chỉ có hơn chứ không kém, điều này làm ông sợ hãi... Chỉ mong..

Mọi người trong phòng đều bất ngờ trước lời đề nghị của ông Tần, nhưng cũng không lâu sau tất cả đều hiểu được... Thường thường, các gia tộc lớn khi con hoặc cháu gái của họ có gia đình, thì có con cháu đều sẽ nhất quyết phải theo họ mẹ...

Còn ở đây, huyết thống hiện tại của Lãnh gia chỉ còn mỗi mình Lãnh Hàn Quyên, nếu cô lấy một người chồng kém hơn, chắc chắn con sẽ theo họ mẹ... Còn...

Tất cả các ánh mắt đều không hiện mà nhìn về phía Lăng Lãnh Ngạo, quyền quyết định đều thuộc về phía anh...

Lúc này Lăng Lãnh Ngạo đã không còn vẻ lạnh lùng, nhìn ánh của mọi người, anh nhướn nhướn mày... Thấy bà xã đại nhân cũng nhìn anh, liền bật cười lên tiếng:

- Cái này dễ mà, đứa lớn sẽ mang họ Lăng, còn đứa nhỏ sẽ mang họ Lãnh!

Đối với anh, đã là con thì dù tên họ có như thế nào cũng không quan trọng... Huống chi bây giờ có cả hai đứa, càng dễ giải quyết!

Một câu nói của Lăng Lãnh Ngạo làm tăng đá trong lòng mọi người biến mất nhanh chóng, nhất là ông Tần, ông xúc động đến rơi nước mắt mà liên tục nói lời cảm ơn với Lăng Lãnh Ngạo xong liền tự thân đi ra ngoài... Những người khác thấy vậy cũng nói bước đi theo... Gia đình người ta ở bên nhau, bọn họ ở lại làm gì?

Đợi cho cửa phòng đóng lại, Lăng Lãnh Ngạo liền chân thành cầm lấy tay Lãnh Hàn Quyên:

- Hàn Quyên, anh xin lỗi!

Nếu không phải anh nhỏ mọn, bày ra thái độ giận hờn với cô, thì cô cũng sẽ không bị kích động đến sinh non như vậy!

Lãnh Hàn Quyên nhìn thẳng vào mắt anh, nhẹ nhàng lắc đầu, cô biết chuyện anh đang nói là chuyện gì rồi:

- Không sao... Anh mau đặt tên cho con đi!

Nhìn về phía hai đứa trẻ đang ngon giấc, cô thúc dục Lăng Lãnh Ngạo.

- Lăng Thiên Vũ và Lãnh Thiên Bảo. Em thấy thế nào?

Nhìn anh có thể trả lời nhanh như vậy, Lãnh Hàn Quyên cười càng ngọt ngào.

Điều này không phải anh rất quan tâm tới con, và đã chuẩn bị từ trước rồi sao!

"Thiên" là trời, là con của trời..

"Vũ, Bảo" là những hiện tượng thiên nhiên đáng sợ, và vô cùng lợi hại!

Một cái tên, một cái họ gián tiếp quyết định tương lai của hai đứa trẻ vừa mới ra đời...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Ngoại truyện 2: Người phụ nữ vô tâm

Brian Grace và Lưu Diễm Trinh

1.

Từ sau lần gặp gỡ Lưu Diễm Trinh ở biệt thự của Lãnh Hàn Quyên tại Trung Quốc... Brian đã cực kì yêu thích hình ảnh mạnh mẽ linh hoạt của cô gái có thể đánh tay đôi với cô em gái nuôi biến thái của anh!

Lúc đầu là chỉ yêu thích đơn thuần...

Xong, sau khi phát hiện ra người con gái đó cũng có cùng sở thích, đặc biệt còn rất năng khiếu trong lĩnh vực vũ khí... Không dễ gì gặp được một người như vậy, thế là Brian kiên nhẫn bám theo nài nỉ Lulu Diễm Trinh, đến khi cô đồng ý trao đổi cùng anh mới cam tâm...

Có câu "Lừa gần rơm lâu ngày cũng bén", còn Brian, chẳng cần lâu ngày, chỉ ngắn ngủi một hai ngày đã bị thần thái, cử chỉ của Lulu Diễm Trinh thu hút... Thế là trong một lần anh chàng cũng nhận ra bản thân thích người ta! Thích rồi...thích thì sao...? Phát hiện ra điều đó, không hề ngần ngại, Brian thẳng thắn theo đuổi người mình thích!

Mà nói đúng hơn là bám đuôi!

Bởi vì sao, bởi con người của Lulu Diễm Trinh vốn yêu thích tự do, thích đi nhiều nơi, khám phá nhiều thứ... Đã yên lòng vì gặp lại người bạn cũ, cho nên cô thoải mái làm những điều mình thích. Lâu lâu, để đổi không khí thì cô cũng từ Phi Dạ mà nhận một vài vụ ám sát, mà theo cô là cho cuộc sống thêm kích thích...

Lần này, cô cùng với Lãnh Hàn Quyên trở lại Đài Loan, dù không thích nhưng Lulu Diễm Trinh cũng phải chấp nhận để cô nhóc Triệu Thiên Thiên kéo đi chơi...

- A...xin lỗi...

Ngay lúc Lulu Diễm Trinh đang đứng trên sân thượng của Trung tâm Thương mại Lãnh thị ngắm cảnh hoàng hôn, thì bất chợt bị đụng trúng, người kia có vẻ biết sai nên liền nói xin lỗi.

- À... không sao...

- Đây không phải là Diễm Trinh đây sao? Gặp em ở đây thật là trùng hợp!

Ngay khi Lulu Diễm Trinh ngược mặt lên nhìn người vừa va vào cô, cái cô nhìn thấy chính là một anh chàng đẹp trai đậm chất phương Tây nở nụ cười sáng chói... Điều đặc biệt hơn là, anh ta nhìn thấy mặt cô liền thốt lên khá bất ngờ.

Lulu Diễm Trinh hơi thất thần với nụ cười của anh, cũng không thể trách cô được, không chỉ cô mà những cô gái trẻ xung quanh cũng chẳng khác gì, thậm chí có cô còn phấn khích hét lên.

Lulu Diễm Trinh lắc lắc đầu để lấy lại bình tĩnh, ánh mắt nghi ngờ hỏi:

- Anh là...

Lập tức, nụ cười trên mặt Brian trở nên cứng đờ trong vài giây mới có thể trở lại bình thường...

Vốn là anh khi thấy cô gái nhỏ bị hớp hồn bởi nụ cười của anh thì vô cùng đắc ý... Xong...

Với câu hỏi ngược lại của cô, đã dứt khoát làm rơi tâm hồn đang bay bổng của anh!

- Anh là Brian, là anh trai nuôi của Hàn Quyên... Chúng ta đã từng gặp nhau tại Trung Quốc, em còn góp ý kiến tích cực cho khâu sửa đổi của anh... Em không nhớ sao?

Ngoài mặt tỏ vẻ tươi cười không có gì, nhưng nào ai biết trong lòng anh chàng đang đau khổ vô cùng...

Lão thiên gia... Ông đang đùa tôi sao? Tôi thì nhưng nhớ tìm tôi, còn người ta thì chẳng nhớ nổi tôi là ai?! Cái này có phải là... là giống như câu "Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình" đây mà!

Lulu Diễm Trinh nghe Brian nói thế, thì chậm rãi nhớ lại một chút... Cô gãi gãi đầu cảm thấy bản thân quá vô tâm, hướng Brian cười cười:

- Thì ra là anh, xin lỗi... tại lâu quá nên tôi quên mất!

Cô là thế, tuy anh chàng này là anh trai nuôi của bạn thân cô... Xong, cô cũng không có ấn tượng gì nhiều nên nhất thời quên mất!

Lâu cái con khi, chỉ mới hai tháng cơ mà!

Brian rất muốn nói ra câu đó, nhưng nghĩ đến đại cục, đành cố nuốt xuống đau khổ. Ai kêu anh lại đi để ý người phụ nữ vô tâm này làm chi chứ!

- Không sao, mà sao em lại đứng đây một mình thế?

- Tôi ngắm hoàng hôn ấy mà, mà sao anh cũng ở đây thế?

Cô không chịu nổi cái tính ham chơi của Thiên Thiên, nơi mới lên chỗ này... Với lại, bên cạnh cô bé còn có một "vệ sĩ" thế kia, cô cũng phải biết điều chứ, nếu không còn bị bảo là bóng đèn mất!

- Anh cũng giống em đấy mà!

Brian không chớp mắt nói lời không thật lòng.

...

- Mà....em ăn tối chưa, để anh mời em nhé!

Sau một lúc ngấm hoàn hôn, không.. đúng hơn là Luru Diễm Trinh ngấm hoàn hôn, còn Brian thì ngấm cô... Bất chợt, Luru Diễm Trinh quay lại nhìn làm Brian giật mình, đành gượng cười đánh trống lảng...

- Cũng được!

Luru Diễm Trinh cảm thấy cũng hơi dói, thế là gật đầu đồng ý.

Brian nở nụ cười còn chói mắt hơn nụ cười lúc đầu, lịch sự làm động tác mời:

- Mời em!

Lần này, lực sát thương của nụ cười cũng vô cùng lớn, vì Luru Diễm Trinh khá là bình tĩnh nên không bị ảnh hưởng nhiều! Tuy nhiên, không phải ai cũng được như cô, điển hình là những thiếu nữ xung quanh không ngừng thả tim về phía Brian, còn có vài cô nàng xem nhẹ sự tồn tại của Luru Diễm Trinh phía trước có ý đồ tiếp cận...

Chỉ có điều...

Brian là ai chứ?

Là thủ lĩnh của tổ chức sát thủ hàng đầu thế giới, anh cũng không phải để "trưng chơi".

Nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống anh của đám phụ nữ kia, anh liền cảm thấy khó chịu vô cùng, liền không ngần ngại quét mắt qua bọn họ... Ánh mắt lạnh băng, không cảm xúc liếc qua làm những người phụ nữ kia không khỏi sợ hãi, chẳng còn dám bắn tim, hay cố ý tiếp cận... mà ba chân bốn cẳng bỏ chạy...

Với giác quan của một sát thủ, Luru Diễm Trinh dễ dàng cảm nhận được sự khác biệt xung quanh, thế là cô dừng bước nhìn ra sau lưng... Nhưng cái cô thấy chỉ là khuôn mặt tươi cười vô tội của Brian!

Cho rằng bản thân đã quá nhạy cảm, cô lắc đầu đi tiếp!

Vốn dĩ qua vài lần tiếp xúc, Luru Diễm Trinh cũng có chút thiện cảm với Brian... Nói đúng hơn là không thích, cũng không ghét, tuy nhiên, có câu "Dục tốc, bất đạt"!

- Này, anh có thể không đi theo tôi nữa được không?

Nói gì thì nói, cô với anh ta cũng không tính là thân thiết đi! Ngắm cảnh cũng đã ngắm, ăn tối thì cũng đã ăn, có sao cứ theo cô mãi thế, hơn nữa... cách xưng hô...

- Trinh Trinh...

- Ngừng...anh đừng gọi tôi như thế được không?

Luru Diễm Trinh không kiên nhẫn hướng Brian ra hiệu... Cái gì mà Trinh Trinh...nghe sao mà?

Ngược lại dáng vẻ của Brian rất là hiền nhiên, không cho là đúng nói:

- Anh gọi Trinh Trinh thì có sao, không phải nghe rất hay sao? Còn nữa, anh cũng muốn đến chỗ em gái anh, chúng ta đây là cùng đường mà!

Cái cô gái này, tại sao không chịu hiểu tâm ý của anh chứ, anh đã biểu hiện rõ như vậy rồi cơ mà?

- Xin lỗi, nhưng thứ nhất, chúng ta không thân đến mức để xưng hô như thế! Thứ hai, tôi không có trở về biệt thự, nên không có cùng đường với anh!

Vô tình, quá mức vô tình, đúng bạn thân có khác, cùng em gái anh vô tình chẳng khác gì nhau... Có khi còn hơn ấy chứ!

Thế là Brian bí đường, không thể lấy cớ đi theo Luru Diễm Trinh được nữa... Tuy nhiên, đó chỉ là tỏ vẻ bên ngoài... Chứ thực chất, Brian vẫn âm thầm đi theo Luru Diễm Trinh!

Sau đó, hai ba ngày tiếp theo, anh liên tiếp tạo ra nhiều cuộc gặp gỡ "tình cờ" với Luru Diễm Trinh! Còn Luru Diễm Trinh, dù cô có vô tâm đến đâu thì cũng không vô tâm đến nỗi ngốc nghếch! Thế là sau nhiều lần "tình cờ" gặp phải Brian, cô cũng phát hiện ra điều không thích hợp, cần thận suy xét lại... cô cũng ngộ ra một điều.

Tuy nhiên, điều ngộ ra lại dọa cô sợ, thế là, Luru Diễm Trinh quyết định...trốn!

Còn Brian, sau khi theo Luru Diễm Trinh trở về biệt thự của Lãnh Hàn Quyên, thấy cô tiếp tục bỏ chạy, anh liền muốn tiếp tục theo... Nhưng đột nhiên tổng bộ tổ chức ở Brazil xảy ra chuyện, nên anh đành đích thân trở về giải quyết.

Còn Luru Diễm Trinh, cô rời Đài Loan thì trở lại Trung Quốc, bởi dù sao cô cũng hoạt động nhiều năm tại nơi này... Trở về, có muốn trốn cũng là nơi tốt nhất!

Tuy nhiên, khác với dự tính của cô, lại chẳng thấy bóng dáng người đàn ông kia bám theo... Đáng lẽ ra, như vậy Luru Diễm Trinh sẽ được thoải mái hơn, nhưng có một điều kì lạ là, cô lại cảm thấy có chút hụt hẫng và thất vọng!

- Thế nào lại thùng thờ vậy? Từ mấy hôm trước trở về tới hôm nay, anh thấy em hay như thế này lắm... Hay là...

Phi Dạ từ bên trong nhà đi ra, lại thấy Luru Diễm Trinh đứng thẩn thờ bên ban công, khuôn mặt thì ngơ ngác vô cùng... Đặc biệt, cô không phát hiện ra sự xuất hiện của anh ta làm trong lòng Phi Dạ sinh ra nghi ngờ, liền đến bên cạnh hỏi.

- Hay là...hay là cái con khi...anh cứ như ông cụ non vậy, cứ thích đoán già đoán non!

Từ khi anh ta bước ra cô đã biết rồi, chỉ là không thèm để ý thôi mà, có được không?

Xem ra cô quyết định về nơi này cũng không đúng chỗ lắm, đàn ông gì cứ thích lái nhái như đàn bà, ế cũng là phải!

Giọng điệu của Luru Diễm Trinh có vẻ hơi khó chịu, nói xong còn đảo mắt nhìn lên nhìn xuống thân Phi Dạ...

Phi Dạ bị nhìn đến toàn thân muốn dựng lông, làm bộ đưa hai tay ôm ngực, đau khổ nói:

- Này này, em nhìn như vậy anh rất sợ nha!

- Phi...ha...ha...anh làm như anh là con gái nhà lành, còn em là đại sắc lang không bằng!

Nhìn dáng vẻ của của Phi Dạ, Luru Diễm Trinh bật cười... Ừm, nhìn thì cũng giống thật!

- Thôi thôi, được rồi... Không phải em muốn làm nhiệm vụ sao? Anh có việc cho em đây!

Phi Dạ làm động tác chịu thua, xong liền trở lại nghiêm túc nói.

Phi Dạ là một hacker, bình thường lúc trước khi Luru Diễm Trinh gặp lại Lãnh Hàn Quyên, thì anh ta không chỉ trợ giúp hai thành viên Phi Ưng và Phi Ảnh làm việc... Mà còn hay tạo vài phần mềm...hay nhận hack cho những người có yêu cầu...

Tóm lại, trong thời gian hai cô gái không có mặt, anh vẫn tiếp tục "nghề nghiệp" của mình. Vì vậy, muốn tìm nhiệm vụ cho Luru Diễm Trinh là một việc không hề khó!

Còn Luru Diễm Trinh, sau khi đùa vài câu với Phi Dạ thì đã quên mất cái ưu sầu trong lòng... Lại nghe có nhiệm vụ, thế là...ngay cả lúc này vì sao cô buồn, cô chắc cũng chẳng còn nhớ rõ!

Đúng như Brian nói, cô rất vô tâm, vô tình đến vô tình... Vì vậy, con đường truy thuê của Brian xem ra cũng còn nhiều gian nan đây!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Ngoại truyện 3: Bản chất thật sự

Brian Grace và Luru Diễm Trinh

2.

Tổng bộ của tổ chức Thần Long- Brazil..

- Thủ lĩnh!

Sam- thuộc hạ cận thân của Brian, cậu ta cuối đầu cung kính trước Brian...

- Sam, như thế nào rồi?

Brian không ngẩng đầu, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào tấm hình trên tay, một tay khác thì nhẹ nhàng phác họa đường nét của người phụ nữ trong hình không ai khác là Lưu Diễm Trinh!

Ánh mắt, cử chỉ của anh đều hiện lên sự dịu dàng... nhưng giọng nói và ngữ điệu lại lạnh lùng vô cùng.

Sam là người theo Brian lâu năm, không ai khác, trừ hai người kia ra thì có thể nói không ai có thể hiểu thủ lĩnh bằng cậu ta! Cũng đã quá quen thuộc với hình ảnh như vậy của thủ lĩnh, cậu không hề có biểu hiện gì khác thường mà chỉ nghiêm túc nói:

- Không phụ lòng của thủ lĩnh, thuộc hạ đã tóm gọn hết tất cả... cũng đã tra ra kẻ đằng sau... Chỉ là...

- Chỉ là thế nào?

Thấy Sam ngừng lại giữa chừng, Brian ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, cũng để tấm hình xuống, không kiên nhẫn lên tiếng... Có thể thấy được, ánh mắt của anh cũng không còn dịu dàng như lúc này, mà trở nên hung ác, nguy hiểm...

- Kẻ đứng phía sau vụ này chính là Robert Downey từ đầu tới cuối là do hắn khởi xướng mọi việc!

Sam nhìn biến hóa trên gương mặt của Brian, liền không dám tiếp tục ngập ngừng... trực tiếp nói ra vấn đề chính.

Bởi vì cậu ta biết, thủ lĩnh đang có dấu hiệu tức giận... nếu cậu ta tiếp tục không nói ra, cái nhận được không phải là kết quả tốt!

Rất nhiều người ở bên trong giới hắc đạo đều biết đến Brian...

Xong, cái họ biết được chính là một Brian lười biếng, tùy ý... nói chung là cảm thấy anh không có sức uy hiếp người khác! Nhưng xin lỗi, với những người có suy nghĩ như thế thì quả thật đó là một sai lầm không hề nhỏ trong cuộc đời họ, không khéo còn chọc phải từ thần...

Về con người và tính cách thật sự của Brian, chính là tàn nhẫn, vô tình, nham hiểm... Với sự thật này, số người biết được cũng là trên đầu ngón tay... còn họ là ai, thì không khó để đoán ra!

Bình thường, anh đều sống trong lớp vỏ bọc hoàn hảo, không khuyết điểm của mình... Brian đã thành công thật sự khiến nhiều người lầm tưởng, không thể nhìn ra con người thật sự của anh! Cũng rất có thể là vì lý do này, nên hiện tại đã có người ngu ngốc tìm chết!

Còn về Sam, đối với Brian, cậu vừa là cánh tay đắc lực, cũng như thuộc hạ thân cận nhất... Còn là một người bạn thân thiết của Brian! Trong những lúc bình thường, cậu cũng có thể vui vẻ nói đùa vài câu với Brian... Còn những khi có việc quan trọng, hay bản chính sự, sự nghiêm túc và trung thành tuyệt đối là những điều không thể thiếu được! Cũng như lúc này vậy...

- Tốt, tốt, tốt... xem ra hồ mà không giương móng vuốt ra thì lại bị xem thành mèo con! Đã vậy, để cho bọn họ xem thử, hồ dù không giương móng thì cũng là hồ, không thể tùy tiện xem nhẹ được!

Lúc nói ra những lời này, giọng điệu của Brian là cực kì tàn nhẫn, không có ý thương lượng, nhân từ...

Robert Downey là một trong những sát thủ hàng đầu của Thần Long, hắn ta cũng có thể xem là đào tạo cùng khóa với Lãnh Hàn Quyên... Tuy lại không bằng cô, nhưng cũng thuộc nhân tài hiếm có... cũng chính vì thế mà được ông Victor Grace, ba của Brian xem trọng hơn một chút...

Nhưng ông ấy nào biết, bản chất của

là vô cùng tham lam, thấy được thủ lĩnh đương nhiệm, ba của Brian hơi xem trọng thì có những suy nghĩ không an phận... Cùng với biểu hiện bình thường qua lớp vỏ bọc của Brian, hắn ta càng ngày càng rục rịch nhiều hơn...

Lý do mà Brian phải từ bên ngoài trở về gấp cũng chính là do Robert Downey gây ra... Chuyện là hắn lợi dụng lúc cả Brian, thủ lĩnh đương nhiệm cùng với thủ lĩnh tiền nhiệm đều không có trong tổng bộ, liền mua chuộc, dụ dỗ một số không nhỏ sát thủ của tổ chức, với ý đồ bất chính... Và nếu như, Brian thật sự giống như vẻ ngoài của anh, thì có thể nói, lần này tên đó có tỉ lệ thành công rất lớn...

Xong..

Phải để cho hắn phải thất vọng rồi!

- Thủ lĩnh... Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì với hắn? Có cần ngay lập tức xử hắn...?

Sam nghiêm túc hỏi ý kiến của Brian, tay còn làm động tác đưa lên cổ...

Theo cậu nghĩ, nên nhanh chóng giải quyết gọn gàng Robert Downey... Thứ nhất, từ việc này có thể xem là "giết gà dọa khỉ, cảnh cáo luôn đám người có ý đồ bất chính..."

Hơn nữa, đêm dài thì lắm mộng, để lâu lỡ có chuyện ngoài ý muốn phát sinh thì không hay cho lắm!

Brian thoáng trầm tư với lời của Sam, nhìn biểu cảm của thuộc hạ, anh cũng biết cậu ta đang nghĩ cái gì...

Và quả thật, những điều đó rất đúng, hướng chỉ anh cũng có việc khác, đi tìm Trinh Trinh của anh...

Khoan đã...Trinh Trinh...

Đột nhiên khuôn mặt đang hiện vẻ trầm tư của Brian biến đổi... Ánh mắt anh hiện lên ý cười nhàn nhạt:

- Không cần vội, cậu chỉ cần không chế tốt đám người kia... Đừng để bọn họ, ngay cả Robert Downey biết tôi đã trở về! Chú ý theo dõi nhất cử nhất động của chúng... Hiểu ý tôi chứ?

- Dạ, thuộc hạ đã hiểu!

Quá quen thuộc với tính cách thất thường, biến hóa khó hiểu của thủ lĩnh, Sam không bị ảnh hưởng bao nhiêu trước cảm xúc bất ngờ của Brian, không hỏi nhiều, hay thắc mắc bất cứ điều gì, chỉ cần là lệnh của thủ lĩnh, cậu ta tuyệt đối sẽ nghe theo!

Brian vừa lòng với biểu hiện của Sam, phát tay ý bảo cậu ta lui ra...

Còn lại một mình trong phòng, ánh mắt của anh không khỏi ánh lên tia gian xảo... Anh muốn thử học theo cô em gái chơi trò mèo vờn chuột... Hơn nữa, anh vừa mới nghĩ ra dùng Robert Downey làm một việc! Qua những việc mà hắn ta đã làm, anh đã tổn thất không nhỏ... vì thế, lợi dụng hắn một chút cho việc riêng của anh cũng không thể xem là người xấu đi~...

...

Bóng đêm mịt mù, đêm nay bầu trời có vẻ âm u và tối hơn mọi khi... Bầu trời chỉ một màu đen kịt, không có bất cứ một bóng trăng, hay một ngôi sao nhỏ bé len lỏi...

Trong thành phố Tokyo, chỉ có nhìn thấy được mọi vật nhờ vào ánh sáng nhân tạo, ánh sáng loe lói của những ngọn đèn đường, hay những ánh đèn led từ các nhà hàng, khu vui chơi...

Đặc biệt, với điều kiện như vậy rất thích hợp cho những cuộc đi săn về đêm... những cuộc săn lùng mạng người không báo trước!

Khách sạn Suzuki, đây là một trong những khách sạn hàng đầu Nhật Bản, thuộc quyền sở hữu của tập đoàn tài chính Suzuki!

An ninh, bảo an ở khách sạn này là cực kỳ nghiêm ngặt... Hơn nữa, cách khách sạn không xa chính là sở cảnh sát Tokyo, vì vậy, khách nước ngoài có điều kiện và cần an toàn ở mức độ cao đều chọn ở khách sạn này khi đến với Tokyo!

Trong thời gian gần đây, vì hai tập đoàn Lãnh thị và Trần thị không ngừng công khai cạnh tranh quyết liệt, nền kinh tế thế giới bị ảnh hưởng là không hề nhỏ... Dù không thể triệt để, nhưng cũng mong muốn có thể khắc phục được phần nào, một số doanh nhân lớn đã cùng nhau tổ chức các cuộc họp, hội nghị, với mong muốn tìm hướng đi tiếp trong tình hình phức tạp không hiện tại...

Và những cuộc họp những thế đều chọn những địa điểm, nằm trên các quốc gia trọng điểm hơn hết... Riêng khu vực Đông á, thì bọn họ quyết định ngày mai sẽ là ngày tổ chức hội nghị và nằm tại Tokyo!

Trong hội nghị này, thì hầu hết tất cả những người có sức ảnh hưởng đều đến, từ trong đến ngoài nước! Dĩ nhiên, khách sạn Suzuki là nơi ở được phân lớn các doanh nhân trong lẫn ngoài nước lựa chọn ưu tiên... Trong thời gian này, an ninh cũng cực kỳ được nâng cao...

Tuy nhiên, cái an ninh cao đó có thể cản được bước chân của một số thành phần hay không... thì không ai có thể đoán trước được!

Trong phòng thay đồ của nhân viên khách sạn... một cô gái nhẹ nhàng chỉnh sửa bộ đồng phục trên người qua gương được treo trên tường! Ở cách cô gái không xa có một cô gái khác cũng trong bộ đồng phục giống như vậy...đang nằm bất tỉnh trên sân nhà.

Xong..

Điều khiến người khác khó tin ở đây chính là... Cô gái đang chỉnh sửa đồ, cùng với cô gái đang bất tỉnh lại có khuôn mặt giống nhau như đúc... Mà chính xác hơn là, từ trên xuống dưới, từ kiểu tóc...đến dáng người đều giống!

Cô gái đứng trước gương chỉnh lại quần áo trên người, lúc nhìn như đã hài lòng thì cô mới quay lại...đi tới bên cô gái đang bất tỉnh kia, cuối người xuống:

- Xin lỗi nhé cô gái, đành để cô chịu thiệt một chút!

Nói xong, cô gỡ lấy bản tên trên người cô gái kia... Thoáng nhìn qua một chút thì thấy được trên đó ghi tên "Sinakawa Akira"... Cô gái đeo bản tên lên người xong... giấu cô gái còn lại vào một góc, xong liền đi ra ngoài...

Trên tầng hai mươi lăm của khách sạn Suzuki, " Sinakawa Akira" chậm rãi bùng hai chai rượu vang, điềm tĩnh đi đến trước một căn phòng... Khẽ ngước mặt lên như các nhận lại số phòng, thấy đúng là số 513 cần tìm, cô liền lịch sự mỉm cười, nói với hai người giống như vệ sĩ đứng trước cửa:

- Tôi mang rượu đến cho ngài Nakashima!

Nghe cô nói thế, hai tên vệ sĩ thoáng nhìn nhau, rồi lại quan sát cô từ trên xuống, xong, một tên mới nói:

- Cô đợi một chút để tôi vào thông báo!

Nói xong liền mở cửa đi vào phòng... Khoảng hai phút sau hắn trở ra:

- Được rồi, cô có thể vào!

Cô gái tò vò đã hiểu, nhẹ nhàng đi vào trong...

Vâng... và cô gái này không ai khác chính là Luru Diễm Trinh. Nhiệm vụ lần này cô nhận được từ Phi Dạ chính là ám sát một doanh nhân giàu có người Nhật. Tất nhiên rằng, kẻ sắp chết kia chẳng phải là người tốt lành gì, bởi vì sau khi nhận lại Lãnh Hân Quyền, Luru Diễm Trinh đã không còn điên cuồng như trước, bất chấp nhận nhiệm vụ... Bây giờ... cô chỉ nhận nhiệm vụ giết những kẻ nên chết mà thôi! Như đối tượng lần này, theo thông tin nhận được là một gian thương chính hiệu, là một kẻ chuyên hại người, háo sắc, không từ thủ đoạn chiếm đoạt đồ của người khác... Thậm chí, đó là vợ người ta!

Theo thói quen của bản thân, Luru Diễm Trinh âm thầm nheo mắt quan sát xung quanh... Ngay lập tức, cô cảm thấy khinh bỉ, cùng cảm giác buồn nôn vô cùng!

Bởi vì sao?

Bởi vì ngay trên ghế xô pha của gian phòng ngoài, có một người đàn ông béo phệ, trên người ông ta chỉ có một cái khăn tắm ngang hông, càng làm hiện rõ cái bụng bia còn to hơn phụ nữ mang thai năm tháng... Còn hai bên ngoài thì có hai cô gái với thân hình nóng bỏng, chỉ mặc mỗi nội y đang ra sức uốn éo thân thể trên người lão béo phệ, để mặc bàn tay to béo xấu xí của lão ta mò mẫm trên người họ...

Ba người như không thấy sự tồn tại của Luru Diễm Trinh, không kiên kị tiếp tục hoạt động của mình!

- Ngài Nakashima, rượu của ngài!

Luru Diễm Trinh không muốn tiếp tục nhìn cho bẩn mắt, cô thừa dịp để hai chai rượu trên bàn... Không tiếng động đánh ngất cả hai người phụ nữ! Xong...ngay lúc lão đàn ông kia còn chưa kịp phản ứng, cô đã phóng thẳng một chiếc phi tiêu vào cổ lão, rồi lao đến bịt miệng ông ta...

Qua vài giây ngẩn ngui, người đàn ông không kịp kêu ra bất cứ tiếng nào đã mất mạng, cả thân thể xụi lơ!

Luru Diễm Trinh nhanh tay sửa sang quần áo một chút, xong liền xem như không có chuyện gì, mở cửa đi ra...

Những tưởng đã thành công tốt đẹp, cô không cần giết thêm người vô tội... Chỉ có điều, cô không muốn giết, nhưng có người lại muốn chết!

Khi Luru Diễm Trinh đi được khoảng hai mươi mét thì có tiếng la lên...

- Cô ta là sát thủ...nhanh bắt cô ta lại!

Cùng với đó... là âm thanh cảnh báo khẩn của khách sạn kêu lên inh ỏi...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Ngoại truyện 4: Người tính không bằng trời tính

Brian Grace và Luru Diễm Trinh

3.

Nhìn tình hình sau lưng, Luru Diễm Trinh thâm than không ổn... Hệ thống báo động của khách sạn Suzuki cô đã tìm hiểu qua, cũng biết được không ít. Thật sự mà nói thì cô chẳng sợ cái thống này chút nào, chỉ là gọi thêm người thôi mà... Cô không sợ nhiều người, mà chỉ sợ phiền phức, biết thế...khi này xử luôn hai tên kia cho rồi!

Đúng là nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân! Haizzz...

Nhìn hai tên đằng sau, cộng thêm tiếng còi báo động inh ỏi cùng tiếng bước chân rầm rộ, Luru Diễm Trinh cũng không mấy hoảng sợ...

Thấy phía trước có một phòng vừa mở cửa, Luru Diễm Trinh liền nhanh chân, cô chạy vào phòng rồi ngay khi người trong phòng chưa kịp phản ứng đã đánh người ta bất tỉnh. Không chậm trễ, cô liền mở cửa sổ phòng, leo ra ngoài... rồi từ đó bám tường leo xuống dần.

- Mau, cô ta ở phía dưới kia, màu bắt lại!

Đột nhiên, từ phía trên sân thượng vọng xuống một âm thanh vang dội...và Luru Diễm Trinh đã bị phát hiện.

- Chết tiệt!

Thấp giọng rủa thầm một tiếng, Luru Diễm Trinh lấy đà, cô dùng chân đá mạnh vào cửa kính của khách sạn...

Choang...

Ngay khi kính vỡ, cơ thể của Luru Diễm Trinh cũng thuận thế nhảy vào bên trong, thành công tránh thoát vô số "kẹo đồng" từ trên bắn xuống, và từ dưới bắn lên đều nhắm vào cô.

Vào được bên trong trót lọt, Luru Diễm Trinh lại không khỏi kịp chế được nhìn bên ngoài một chút... Đứng trầm tư dựa vào bức tường, ánh mắt cô hiện lên vẻ nghi vấn.

Đây không phải là lần đầu cô bị phát hiện khi làm nhiệm vụ và bị truy đuổi...

Song...

Đối với lần này, sự việc có vẻ khác với tự nhiên không ít!

Hệ thống an ninh của khách sạn Suzuki rất cao, phải! Sở cảnh sát nằm rất gần với khách sạn...cũng đúng!

Nhưng với tốc độ có mặt, và vòng vây chặt chẽ nhanh chóng thế này, rõ ràng là rất không bình thường, là một điều "bất khả tư nghị"!

Cái này, giống như là...đã có sự chuẩn bị từ trước vậy! Nhưng chuẩn bị để làm gì, để nhắm vào cô sao?

Như thế cũng không đúng, bởi nhiệm vụ của cô là tuyệt mật... người biết chỉ có cô, Phi Dạ, cùng với người thuê...

Khoan đã...

Ánh mắt Luru Diễm Trinh xẹt qua tia lạnh lẽo chết chóc... cô bình tĩnh nhìn xuống dưới, rồi xung quanh...

- Đành phải làm như vậy thôi!

Tự nói với bản thân một câu, Luru Diễm Trinh lấy một khẩu súng được giấu trong người ra, cùng một sợi dây nhỏ trong suốt, cô cột một đầu của sợi dây vào thanh cửa sổ nhìn nhìn lại một lần...nắm lấy đầu dây còn lại liền tung người nhảy ra!

Bởi vì sợi dây là trong suốt, nên tất cả những người đang khép chặt vòng vây bắt Luru Diễm Trinh đều không thể thấy được... Vì vậy, bọn họ đều mang bộ dáng ngạc nhiên nhìn cô ấy "lơ lửng" giữa không trung... quên luôn nhiệm vụ của bọn họ!

Luru Diễm Trinh không rảnh rỗi hưởng thụ ánh mắt của nhiều người, cô một tay nắm chặt sợi dây, chân đạp mạnh vào tường lấy lực đẩy người ra, trong lúc đó, tay còn lại cầm súng bắn vào tường, có cùng mục đích với chân...

Bịch...

Luru Diễm Trinh thành công nhảy xuống bang công của một tòa nhà kế bên... Đến lúc những người kia phục hồi tinh thần, thì Luru Diễm Trinh đã nhanh chân chạy mất!

Khi Luru Diễm Trinh vừa xuống tới dưới, cũng là lúc những người truy đuổi cô, gồm cả cảnh sát, lẫn bảo an của khách sạn cũng sang gần tới...

Đúng lúc Luru Diễm Trinh định đánh liều một lần nữa, thì từ đâu một chiếc xe lao tới... Cửa xe mở ra và một khuôn mặt vừa quen vừa lạ xuất hiện, cùng theo tiếng la:

- Lên xe mau!

Luru Diễm Trinh không chần chừ ngồi lên xe, chiếc xe cũng ngay lập tức chuyển bánh, chạy ngược lại hướng của những người kia...

...

- Em không sao chứ?

Đờ Luru Diễm Trinh ngồi xuống, Brian liền ngay lập tức quan tâm hỏi thăm cô.

- Tôi không sao... Lúc này, cảm ơn anh!

Thái độ của Luru Diễm Trinh đã không còn gây gắt như lần trước bị Brian đeo bám nữa... Cô cười nhẹ đáp...lúc này chiếc mặt nạ da người trên mặt cô đã gỡ ra, để lộ ra khuôn mặt thật sự. Cô vốn xinh đẹp, cười lên thì càng không thể nói, Brian nhất thời ngẩn ngơ bởi nụ cười trần thành của cô...

- À... không có gì!

Brian cũng cười, gãi gãi đầu...

- Mà sao anh lại có mặt ở đây thế, đúng lúc cứu tôi...còn vấn đề là, làm sao có thể biết được tôi mà cứu?

Luru Diễm Trinh đề sủng của cô xuống bàn, cầm chiếc mặt nạ da người đang đưa trước mặt, hướng Brian không ngừng đặt ra câu hỏi.

Thật ra, lúc nhìn thấy khuôn mặt Brian đột nhiên xuất hiện cứu cô... không hiểu sao, bao nhiêu buồn phiền mấy ngày qua điều biến mất hết. Không những vậy, còn không suy xét rõ ràng đã lên xe anh ta!

Bây giờ bình tĩnh suy xét lại, cô cảm thấy đầu óc bản thân đúng là có vấn đề gì rồi, như không lại? Còn những chuyện này nữa?

Brian cẩn thận quan sát biến hóa của Luru Diễm Trinh, trong lòng âm thầm cười không ngừng, nhưng bên ngoài lại đột nhiên sùt sùi, ra vẻ tủi thân...

- Sao không nhận ra em được? Chỉ có người phụ nữ vô tâm như em mới không để ý... Chứ anh thương em nhiều, nhiều như vậy, dù em có biến thành bộ dạng gì anh cũng sẽ nhận ra!

Anh xin thề đấy...điều anh nói là thật 50% đấy!

Sam cung kính đứng một bên, nhìn dáng vẻ và lời nói của thủ lĩnh nhà anh, cơ thể không tự chủ được run lên vì...nén cười! Khi vừa thấy ánh mắt sắc bén cảnh cáo của thủ lĩnh anh ta, liền ngay lập tức kìm chế thân thể lại, mím môi... giả vờ quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Luru Diễm Trinh không thấy được sự khác thường của hai người đàn ông. Cô ôm trán, cảm thấy một trận đau đầu... Ôi trời ơi?! Luru Diễm Trinh bình tĩnh, nghiêm túc hướng Brian hỏi lại lần nữa:

- Được rồi...vậy anh nói đi...sao anh lại có mặt ở đây?

Sẽ không phải là theo dõi cô đấy chứ?!

Đột nhiên, khuôn mặt của Brian nghiêm túc hẳn lên, giọng điệu nghiêm trọng:

- Thật ra...anh đến đây là bởi vì em đấy! Anh xin lỗi...

Luru Diễm Trinh ngờ ngạc bởi lời của Brian, há một tiếng, thấy thế, anh liền tiếp tục nói:

- Anh xin lỗi, hôm nay em bị như vậy cũng là do anh liên lụy tới em! Có kẻ đang muốn giết anh, mà hắn lại biết được em có liên quan tới anh, nên mới muốn bắt em...

Brian chợt ngừng lại vì Luru Diễm Trinh giơ tay lên, cô nghiêng răng:

- Khoan đã, vậy có nghĩa là tôi vô duyên vô cớ dính vào rắc rối của anh?

Không hiểu sao khi nghe anh ta nói có người muốn giết anh ta, cô có cảm giác vô cùng khó chịu... Nhưng mà... CMN, sao tự nhiên lại dính cô vào, định lý gì thế này?

Hết lắc đầu, lại gật đầu, Brian nói:

- Đầu có, đầu phải là vô duyên vô cớ, bởi vì em "có quan hệ" với anh...nên...

Ba từ "có quan hệ" được anh đặt biệt nhấn mạnh...

- Vậy rốt cuộc đầu đuôi là thế nào, tôi muốn biết chi tiết!

Hiện tại, cô rất muốn giết người... Nhưng phải bình tĩnh, không thể xúc động được, phải biết rõ ràng mọi chuyện trước đã!

Brian đưa ánh mắt cảnh cáo nhìn Sam một cái...

- Hum... thật ra...

Kể đó, là một tràng huyền thoại không biết mệt của Brian... Mà theo như lời kể thì...

Lần này nhiệm vụ của Luru Diễm Trinh là do Robert Downey cố tình dàn dựng nên, hắn ta cố tình thuê Luru Diễm Trinh giết người... Là để nắm bắt được hành tung của cô... chuyện tiếp theo thì cô đã biết.

-...Theo anh nghĩ, mục đích của hắn ta là bắt em, để uy hiếp anh!

Sam đã bị ánh mắt của Brian cảnh cáo từ trước, nên trong lúc anh nói chẳng dám xen ngang cũng như bày ra biểu hiện khác thường.

Song...

Nhìn thủ lĩnh của cậu ta trắng trợn, không chớp mắt nói dối...đã vậy còn làm ra vẻ thành thật, ngang nhiên quy hết tội cho Robert Downey, không quên thêm mắm thêm muối... Trong nhất thời, trong lòng Sam dâng lên cảm giác cảm thông, thương xót cho Robert Downey!

Nhưng phải công nhận một điều, thủ lĩnh của anh ta rất có khiếu diễn xuất, cái này mà anh ấy không làm diễn viên, thật là phí phạm nhân tài quá đi!

Nếu như cậu không phải đã biết rõ từ trước, nếu không thì cũng đã bị lừa rồi... Nhìn lựa, không phải cô ấy đã bị lừa rồi sao?

Trong chuyện hôm nay, Robert Downey hoàn toàn không có liên quan tới... Từ đầu tới cuối trong chuyện này là do thủ lĩnh của cậu ta sắp xếp! Ấy vậy mà...

...

Đến cuối cùng thì, dù bực tức, không vui, Luru Diễm Trinh cũng phải đồng ý ở lại... Vì Brian không ngừng nài nỉ, nói rằng rắc rối của cô là từ anh, nên anh có trách nhiệm phải bảo vệ cô đến khi xử lý xong Robert Downey... Còn nếu cô không đồng ý, muốn rời khỏi, cô đi tới đâu, anh sẽ đi tới đó...còn nếu không đồng ý nữa, anh sẽ nhờ đến Lãnh Hàn Quyên!

Luru Diễm Trinh không chịu nổi trình độ nói dai với đeo bám của Brian, cộng thêm không muốn làm phiền tới Lãnh Hàn Quyên, cô đành chấp nhận ở lại!

Nhưng mà...chính bản thân Luru Diễm Trinh không biết được, những lý do được cô tự đặt ra chỉ là một phần nguyên nhân cô ở lại bên cạnh Brian... Sự thật thì, tâm cô đã chậm rãi biến hóa, từng chút một mà cô không thể nhận ra!

...

Kế hoạch của Brian tưởng chừng như là hoàn hảo, tranh thủ thời gian không lâu nữa anh tin mình sẽ nắm giữ được trái tim của Luru Diễm Trinh.

Nhưng có câu" người tính không bằng trời tính"... Cũng bởi vì có Luru Diễm Trinh ở bên cạnh, Brian nhất thời lơ là, cũng vô tình quên đi một chuyện anh vẫn chưa xử lý ổn thỏa, một kẻ mà anh mượn danh nghĩa xong liền vứt bỏ...

Mà trong khi đó, kẻ có thể làm ra những chuyện kia, thật sự thì đâu phải đơn giản, để bị lừa được?

- Đây Brian... anh đưa tôi đi đâu vậy?

Luru Diễm Trinh liếc mắt nhìn người đàn ông đang nghiêm túc lái xe, lên tiếng nói ra thắc mắc trong lòng... Khi đó, ánh mắt cô cũng không nhận được mà nhìn anh nhiều thêm một chút...

Người ta nói đàn ông khi tập trung làm việc, hay làm một việc gì đó là lúc đẹp nhất! Và quả thật, cô thấy điều đó là rất đúng, lúc này đây, nhìn anh tập trung lái xe như thế này...nhìn rất cuốn hút!

Brian cực kì hưởng thụ ánh mắt của Luru Diễm Trinh, cảm một tay cô đưa lên miệng, hôn một cái:

- Lát nữa em sẽ biết!

- Anh...

Luru Diễm Trinh bị động tác của Brian làm cho thẹn thùng, khuôn mặt không tự giác mà đỏ lên, cô liền rút tay lại, quay mặt qua ngoài...

Luru Diễm Trinh quên luôn chuyện khi nãy, cô đưa tay đề lên ngực nhằm áp chế trái tim đang đập liên hồi của mình...

Từ đầu tới cuối, cô không hề có cảm xúc khó chịu, tức giận như lúc trước... Cô cũng nhận ra rằng, bản thân không còn bài xích, khó chịu với những động tác thân mật của Brian. Mà khác hẳn, cô lại cảm thấy mình trở nên thích ở bên cạnh anh, thích những cử chỉ, lời nói của anh! Nghĩ đến không có anh bên cạnh, trái tim liền khó chịu...

Nhưng cô thật sự không biết, không biết mình tại sao lại như vậy!

- Trinh Trinh, nằm xuống!

Tiếng hét lớn bất ngờ của Brian đã kéo Luru Diễm Trinh về thực tại, chỉ có điều là cô chẳng kịp phản ứng.

Cô chỉ nghe một tiếng "đoàng" vang lên, sau đó thì thấy một thân thể đè lên người cô...rồi cô chỉ cảm nhận được trời đất như quay cuồng... Trước khi mất đi ý thức...cô chỉ mơ hồ cảm thấy được mình được ôm chặt trong một lòng ngực vững vững chắc...rồi còn máu...máu không ngừng chảy xuống...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Ngoại truyện 5: Lừa dối và trăn thành

Lưu Diễm Trinh và Brian Grace

4.

- Ừm...

Trong căn phòng bệnh Vip trắng toát, người phụ nữ nằm trên giường hôn mê đã lâu cũng có dấu hiệu tỉnh lại, âm thanh nhẹ vô thức đã chứng minh điều đó!

Lưu Diễm Trinh không tự chủ chớp mắt liên tục mấy cái để thích nghi ánh sáng xung quanh... Đập vào mắt cô, là một không gian phòng với màu trắng chủ đạo, cùng với mùi thuốc sát trùng đặc trưng! Không cần ai nói, Lưu Diễm Trinh cũng biết cô đang ở đâu.

Đảo mắt một vòng... cô mới phát hiện ra trong phòng không chỉ có một cái giường, mà cách cô không xa... Trên chiếc giường còn lại, có một người đang nhắm mắt nằm im

Hơn thế, khác với cô chỉ có một ống tim truyền nước biển, thì người kia, trên người lại không dưới ba sọc...

Con người Lưu Diễm Trinh hoảng hốt khi nhìn ra người kia là ai, cô ngay lập tức không màng tất cả, bỏ mặc luôn cái đầu choáng váng quẩn bằng một lớp của mình, dứt khoát rút cây kim trên tay ra, lao đảo đi qua...

- Brian...Brian, anh làm sao thế này? Anh có nghe em nói không, anh mau tỉnh lại cho em...

Tại sao... tại sao lại như vậy, tại sao anh lại bất động như thế? Rớt cuộc thi... chuyện gì đã xảy ra?

Không phải anh bảo cho cô bất ngờ sao... Nếu là cái bất ngờ này, cô thật không muốn, không muốn thấy chút nào!

Phải rồi, cô nhớ là... cô có nghe thấy tiếng súng, không thể sai được! Rồi sau đó... chẳng lẽ...

Lưu Diễm Trinh đưa tay bịt miệng, nước mắt trong suốt thi nhau chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp...

Là anh... là anh đã dùng mạng để hộ cô, dùng thân thể để che chắn cho cô đó sao... Brian...

Brian... Cái tên này... bất chi bất giác, chẳng biết từ bao giờ nó đã len lõi, từng chút từng chút một thâm nhập vào tim cô, in sâu vào đó! Đến giờ phút này, cô đã hiểu rồi, hiểu rằng mình cũng có cảm giác với người đàn ông này, một kẻ mặt dày, đeo bám phiền phức...

- Brian...anh có nghe không hả...sao anh không chịu mở mắt ra nhìn em... Sao anh lại lười biếng nằm đây, mau dậy đi, chẳng phải anh muốn bám theo em sao? Nếu anh còn không dậy, em sẽ chôn mắt, không cho anh thấy nữa...

Vừa nói, Lưu Diễm Trinh vừa không ngừng lắc mạnh cơ thể Brian, nước mắt rơi không ngừng...

Cô không muốn, cô cực kỳ không muốn nhìn thấy anh cứ nằm im như thế này... Cái cô muốn thấy là một Brian khỏe mạnh, muốn thấy anh luôn bám theo cô, dù có bị cô mắng thế nào cũng không từ bỏ!

- Cô mà còn lắc nữa, cậu ta không chừng sẽ chết thật đấy!

Ngay trong lúc Lưu Diễm Trinh đang xúc động, khóa kim được bản thân thi của phòng lại được mở ra, rồi một âm thanh tà tử, lười biếng vang lên...

Collins Khải Vương lắc lắc đầu, bỏ tay ra khỏi túi áo blouse trắng trên người anh ta, tiến lên cùng với Sam một trái một phải đỡ Lưu Diễm Trinh trở lại giường, kiểm tra sơ lược cho cô xong rồi liền quay lại, kiểm tra thân thể cho Brian...

Lưu Diễm Trinh ngốc lảng, cô ngờ mặc kệ hai người đàn ông mới vào phòng đỡ cô dậy, rồi lại thấy thần xem hành động của Brian...

- Tình hình đang tốt lên, sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi!

Xem xem một chút, Collins Khải Vương đưa ra kết luận... Xong xuôi anh ta liền tùy tiện ngồi xuống bộ ghế trong phòng.

Thật là... có những tên bạn như Brian, Lăng Lãnh Ngao không biết là phúc, hay họa của bản thân anh ta nữa!

Làm bạn với họ, anh không thiếu được nhân...um, là một điều tốt! Xong...cứ thường xuyên bị làm phiền, hét tên này bị bắn, lại tới tên kia bị ám sát!

Nhìn xem, nhìn xem... Chẳng phải cái tên Brian đang nằm đó đã chứng minh hay sao? Anh ta đang vô cùng chăm chú làm một thí nghiệm, ấy vậy mà tên Ngao chết tiệt kia lại bắt anh ta sang tận Nhật để nhặt mạng của Brian về... Nói là nhặt mạng cũng không quá đâu!

Hừ hừ...hối thúc, ép buộc anh ta, nhưng hán ta đâu, cái tên đầu gối kia đâu? Sao không giỏi tự làm đi? Đến bây giờ tới mặt hán anh ta còn không thấy, đúng là cái tên đáng ghét mà! Không hiểu sao Lãnh Hàn Quyên có thể chịu được hán ta, thật là bá phúc cô ấy a~...

- Sam... rốt cuộc... chuyện gì đã xảy ra? Tại sao anh ấy lại ra nông nỗi này...?

Dần dần, Lưu Diễm Trinh cũng không chế được cảm xúc của cô, bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh giường Brian, nắm lấy tay anh, cô quay mặt qua hỏi Sấm vẫn luôn im lặng từ lúc bước vào tới giờ...

Sam nhìn cử chỉ, thái độ của Lưu Diễm Trinh, biết rằng sự nhẫn nại, đeo bám...lúc trước, còn với tình hình hiện tại của thủ lĩnh cậu đã có kết quả tốt! Xem như...anh ấy cuối cùng không có uống công vô ích đi!

- Chuyện này...đã là chuyện của ba ngày trước!...

Sam chậm rãi nói lại những gì đã xảy ra, đến ngày hôm nay Lưu Diễm Trinh tỉnh lại, cô chỉ nghĩ là bản thân mình mới chỉ ngủ một giấc ngắn, nhưng thực chất đã là ba ngày trôi qua...đồng nghĩa với việc cô đã hôn mê suốt ba ngày ba đêm!

Hôm đó, sau khi Brian một mình trở Lưu Diễm Trinh đi chưa được bao lâu, thì Sam liền nhận được một tin tức, rằng Robert Downey đã sang Nhật, và lên kế hoạch ám sát Brian...

Vốn dĩ Sam muốn thông báo cho Brian biết, song...

Ai ngờ thủ lĩnh anh ta lại vì muốn dành không thời gian riêng tư với Lưu Diễm Trinh, không muốn bị làm phiền mà tắt điện thoại... Muốn liên hệ với Lưu Diễm Trinh, thì Sam lại chẳng biết làm cách nào cả!

Hết cách, nên Sam đành dựa theo định vị trên điện thoại của Brian mà đuổi theo...

Tuy rằng lúc Sam đến nơi đã trễ, cái anh ta thấy là chiếc xe do Brian lái đã đâm đầu vào vách đá do bánh xe bị bắn thủng bất ngờ, đầu xe đã chẳng còn nguyên vẹn!

Nhưng cũng chưa trễ đến mức không thể cứu vãn, sự có mặt của Sam đã kịp thời ngăn không cho một số kẻ có ý đồ xấu tiếp cận chiếc xe gặp tai nạn, cũng chính là những kẻ đã làm chiếc xe gặp chuyện.

Bằng cách nhanh nhất, Sam đã cho người tóm gọn những kẻ kia, rồi liền không chậm trễ mà đưa Brian cùng Lưu Diễm Trinh vào bệnh viện... Cũng may, là được cứu chữa kịp thời, và sự có mặt của Collins Khải Vương. Không thì Brian có khả năng đã đi chôn Diễm Vương mất rồi!

Còn Lưu Diễm Trinh do được Brian bảo vệ ôm trong lòng, nên dù thương tích có nặng, cũng đỡ hơn Brian rất nhiều.

Lưu Diễm Trinh nghe từng câu từng chữ đó Sam nói ra mà cảm thấy tim cô như bị bóp nghẹn... Đúng như cô nghĩ mà, anh thật sự đã dùng mạng để hộ cô...

- Còn cái tên Robert Downey gì đó đâu?

Cô hận, cô hận cái tên đã gây ra chuyện này, cô thật muốn băm dằm hán ta thành nhiều khúc!

Brian thành thật không hề giấu diếm mà nói:

- Dưới sự trợ giúp từ Lăng lão đại, đã tìm ra Robert Downey, nhưng trong lúc truy bắt, hán ta bị trúng đạn chết rồi!

Tính ra thì đây cũng đỡ lỗi của cậu, nếu không phải tại cậu sơ suất, vì khinh địch mới để cho Robert Downey có cơ hội vượt khỏi tầm kiểm soát... thủ lĩnh cũng không cần bị hôn mê bất tỉnh như bây giờ! Đợi sau khi anh ấy tỉnh lại, cậu ta nhất định sẽ chủ động nhận hình phạt...

- Chết rồi... chết dễ dàng như thế? Hừ may mắn là hán chết, nếu không...

Nếu không... cô sẽ cho hán ta cảm nhận tư vị sống không bằng chết, thật đáng tiếc!

Collins Khải Vương này giờ sau khi xong việc của bản thân liền ngồi một bên nghe chuyện kể... Tới lúc này nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng, vô cảm của Lưu Diễm Trinh, anh ta vô thức không tự chủ được rung mình.

- Việc của tôi xong rồi...tôi đi trước đây!

Nói xong, liền giống như có ai đuổi giết anh ta vậy, bà chân bốn cẳng dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi phòng.

Thật là... số anh thật khổ... Mấy tên bạn của anh đều có giai nhân bên cạnh hết rồi, vậy mà anh như vậy lại chưa có mảnh tình vắt vai? Xem lại bản thân anh này, đâu có chỗ nào tệ đâu, đẹp trai, phong độ này...sự nghiệp còn hiển hách thế kia? Ôi ôi...

Đã vậy... những tên bạn "tốt" kia còn không ngừng đem phiền phức đến cho anh... Riêng gặp những người phụ nữ của họ thôi cũng đủ anh ớn lạnh rồi...

Lưu Diễm Trinh nào biết được trong lòng Collins Khải Vương đang nghĩ gì, chỉ hơi nhú nhú mày khó hiểu trước hành động của anh ta một cái... Cô liền bỏ qua, nắm chặt tay Brian, chăm chú nhìn khuôn mặt điển trai đang say giấc...

...

Màu trắng đơn điệu, những chẳng làm căn phòng bệnh trở nên lạnh lẽo được, mà không khí còn có phần ấm áp, trang hòa...

Hôm nay đã là ngày thứ tư sau khi Lưu Diễm Trinh tỉnh lại, mặc dù Collins Khải Vương từng nói Brian sẽ mau chóng tỉnh lại, nhưng đến hôm nay vẫn chưa tỉnh...

Còn Lưu Diễm Trinh, ngày qua ngày luôn túc trực bên cạnh Brian, kiên nhẫn đợi chờ...

Hôm nay, vẫn như mọi ngày, chắc là do quá mệt, nên Lưu Diễm Trinh hiện tại đã gục đầu xuống bên cạnh Brian mà ngủ.

Đột nhiên, Lưu Diễm Trinh bật dậy, mở to mắt nhìn chăm chăm vào Brian... Lúc này, rõ ràng là cô cảm nhận được anh đã cử động, dù rất nhẹ, nhưng cô vẫn nắm lấy tay anh, không thể làm được!

Để xác nhận cảm giác của bản thân chắc chắn hơn, cô liền tập trung không chớp mắt nhìn vào Brian, hi vọng có thể nhìn thấy anh cử động một lần nữa...

Một phút...ba phút... rồi mười phút... mười bảy phút... Lưu Diễm Trinh vẫn không từ bỏ... Cuối cùng thì không phụ sự mong đợi của cô, ngón tay Brian luôn im lặng cuối cùng cũng cử động...

- Brian... Brian anh tỉnh phải không?

Lưu Diễm Trinh quá mức vui mừng, nắm chặt tay của Brian hơn, cô cũng không quên nhấn chuông gọi bác sĩ ở đầu giường...

- Có chuyện gì thế?

Sau khi xác nhận Brian đã không còn trở ngại, Collins Khải Vương đã rời Nhật từ mấy ngày trước... Nên lúc này bước vào phòng là một bác sĩ khác, vừa vào phòng liền lên tiếng hỏi.

- Anh ấy vừa cử động, bác sĩ kiểm tra thử xem!

Lưu Diễm Trinh kích động nói.

Vị bác sĩ ừ nhẹ, rồi bước tới kiểm tra cho Brian...

...

- Ui...đau quá...

Sau lần cử động đó, đến vài tiếng sau thì Brian đã hoàn toàn tỉnh lại... Vì anh chỉ còn hôn mê, đã thương tích trên người đã khỏi hết, vì vậy sau hai ngày ở lại bệnh viện để theo dõi, Brian đã được xuất viện, về biệt thự ở ngoại ô Tokyo của anh mà tịnh dưỡng. Và tất nhiên, người chăm sóc trực tiếp là Lưu Diễm Trinh!

Còn âm thanh kêu đau vừa rồi là của Brian, anh ta lại đỡ thoải rồi... Vì vậy nên Lưu Diễm Trinh mới tức giận muốn bỏ ra khỏi phòng ánh, nhưng mới vừa quay lưng liền nghe tiếng kêu đau từ Brian. Ngay lập tức, Lưu Diễm Trinh liền hoảng lên, gấp gấp trở lại bên cạnh Brian, bắt lấy tay anh, khẩn trương hỏi:

- Anh đau ở đâu, sao lại đau, để em xem thử...

Trái với thái độ khẩn trương của Lưu Diễm Trinh, thì Brian lại nở nụ cười đắc ý, cũng bởi Lưu Diễm Trinh mãi lo xem xét cơ thể anh mà không thấy được. Lưu Diễm Trinh xem đi xem lại, cũng chẳng thấy có chỗ nào trên cơ thể anh có thể phát đau, thương tích cũng hồi phục hết rồi mà? Đến khi đã xác nhận, Lưu Diễm Trinh ngược mặt lên nhìn thì xem chút nữa tim cô đã nhảy ra ngoài!

Brian với ánh mắt vô cùng uỷ khuất, đáng thương hề hề nhìn Lưu Diễm Trinh, nắm lại bàn tay cô đặt lên ngực anh:

- Anh đau tim!

Còn bày ra khuôn mặt đau khổ, tội nghiệp.

Lúc này mà Lưu Diễm Trinh còn không biết cô vừa mới nhảy vào cái hố mà Brian đã đào sẵn, thì cô là kẻ ngốc!

- Buông tay!

Dứt khoát, lạnh lùng, Lưu Diễm Trinh không kiên nhẫn dẫn tay khỏi bàn tay to lớn kia, ai ngờ càng lúc anh càng nắm chặt.

- Tôi bảo anh buông tay!

Hết lần này tới lần khác lừa gạt cô, không thể tha thứ được! Vâng, và Luru Diễm Trinh đã vô tình biết được chuyện Brian mượn danh Robert Downey lừa cô lần trước.

- Không buông, cả đời này anh cũng không buông tay em ra đâu!

Tay thì nắm chặt hai tay cô, cũng không còn thái độ như vừa rồi nữa, mà hiện tại, ánh mắt Brian lại vô cùng trân thành cùng nghiêm túc mà nhìn thẳng vào mắt cô. Con tim Luru Diễm Trinh run rẩy không thôi, nhưng cô lại không biết nên nói gì bây giờ, đành rủ mắt xuống che dấu cảm xúc trong đó.

Brian nhìn Luru Diễm Trinh như vậy, liền dứt khoát kéo cô vào lòng ôm chặt, giọng nói đầy nghiêm túc, chậm rãi nói:

- Trinh Trinh...anh sai rồi, anh không nên lừa dối em như vậy! Nhưng em phải biết, anh làm vậy vì quá yêu em... vì quá muốn được ở bên cạnh em! Tha thứ, và cho anh một cơ hội được không, anh hứa sẽ không lừa em nữa?! Được không?

Theo từ lời của Brian, Luru Diễm Trinh dễ dàng nhận thấy trái tim cô cũng đập nhanh liên hồi. Bản thân cô, cô có thể hiểu rõ hơn bất kỳ ai, cô cũng biết mình đã yêu anh tới mức nào... Tình cảm sâu đậm anh dành cho cô, cô cũng biết...

- Được, anh đã nói là phải giữ lời, nếu không, em sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi anh, không để anh tìm thấy em nữa!

Cuối cùng, suy nghĩ thông suốt một lát, Luru Diễm Trinh liền trịnh trọng, nghiêm túc tuyên bố... Cuộc đời của cô, rất ghét bị lừa dối, nhưng lần này, cô sẽ tạm tha thứ cho Brian, cho anh một cơ hội, cũng như là cho cô một cơ hội! Và, nếu như anh tiếp tục lừa dối cô nữa, cô sẽ thật sự biến mất chỉ anh xem!

- Tốt quá, Trinh Trinh, anh rất yêu em, rất rất yêu, yêu rất nhiều!

Brian trở nên kích động, đẩy Luru Diễm Trinh ra, ánh mắt sáng như ánh mặt trời...

Luru Diễm Trinh nhìn gương mặt đẹp trai khiến người khác không thờ nổi trước mặt, đột nhiên, trong đầu loé lên một ý nghĩ táo bạo... Cô đột nhiên đưa tay lên vuốt ve đôi môi Brian, rồi trước ánh mắt kinh ngạc của anh, hôn lên đó!

- Brian...hãy "yêu" em...

Brian bất ngờ vô cùng, nhìn người phụ nữ trong lòng, còn có giọng nói kiều mị quyết rũ, trong lòng anh như có một ngọn lửa vô hình đang cháy rừng rực. Siết chặt đôi tay ôm lấy thân hình cô, anh đổi từ bị động sang chủ động, đến khi hô hấp cả hai đều dồn dập, Brian mới buông đôi môi của Luru Diễm Trinh ta, ánh mắt đã có phần đục lại vì dục vọng, khàn khàn hỏi:

- Em chắc chứ?

- Ừm!

Không hề do dự, Luru Diễm Trinh liền gật đầu.

- Sẽ không hối hận?

- Không!

Được câu trả lời chính xác từ cô, Brian một lần nữa chiếm lấy đôi môi cô, rồi dần dần, cả hai cùng ngã xuống chiếc giường êm ái...

Sáng hôm sau, Luru Diễm Trinh giật mình tỉnh dậy khi bị ánh sáng mặt trời chiếu vào...

- A...

Vốn muốn động người một tí, lại phát hiện toàn thân đều ê ẩm, rã rời... Luru Diễm Trinh dụi mắt xuống, mới phát hiện bản thân không một mảnh vải che thân, mà nằm bên cạnh cô còn...

Đưa tay ôm đầu, Luru Diễm Trinh thầm nhớ lại chuyện tối hôm qua, tức khắc, mặt cô liền đỏ lên... Trời ơi, sao cô lại chủ động như vậy chứ, đúng là đầu óc có vấn đề mà! Không được, không thể ở đây đợi anh ấy tỉnh được, mặt mũi đâu mà nhìn chứ...

Và thế, một lần nữa Luru Diễm Trinh tranh thủ Brian chưa tỉnh liền... trốn!

Đến lúc Brian tỉnh lại, không phát hiện thấy Luru Diễm Trinh, liền biết chuyện gì xảy ra...ngay lập tức cho người lùng sục tìm cô!

Nhưng Luru Diễm Trinh đã trốn thì đổ ai mà tìm thấy... Đến lúc Brian gần như phát điên, lại nhận được tin báo từ Lăng Lãnh Ngạo, nói người mà anh đang tìm đang ở chỗ anh ta.

Cũng trong lần đi bắt Luru Diễm Trinh này, Brian mới biết rằng chuyện anh và Luru Diễm Trinh... Em gái nuôi của anh chẳng hề hay biết, kể cả chuyện anh hôn mê gần nửa tháng! Nguyên nhân chỉ có một, chính là Lăng Lãnh Ngạo, anh vì không để cho Lãnh Hàn Quyên biết được lại bận tâm, đã giấu

nhệm chuyện đó đi...

Brian cũng muốn nói cho em gái anh biết chuyện, để tên đầu gối kia nhận ngược một phen, xong lại vì phải nhanh chóng đuổi theo Luru Diễm Trinh, nên không nói được.

Sau đó thì Brian rút kinh nghiệm, nên Luru Diễm Trinh chẳng thể trốn được nữa, dần dần mối quan hệ của hai người cũng tốt lên, chỉ còn một chuyện duy nhất, là Luru Diễm Trinh không chịu kết hôn đã làm cho Brian đau đầu một phen.

Đến khi tham gia lễ cưới của Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên, Brian đã dùng hết vốn liếng dẫn có... Vừa uy hiếp, vừa dụ dỗ, cuối cùng cũng rước được mỹ nhân về nhà!

Thế là xong phần của hai anh chị này rồi nhé! Vốn là lúc đầu thấy mấy bạn hóng ngoại truyện quá, định cho thịt vào rồi! Xong, khi viết lại thấy các bạn không yêu thích cho lắm, nên ad bỏ qua, ráng làm ngắn lại cho xong.

Chương sau ad sẽ viết về Tiểu Vũ với Tiểu Bảo... Theo như dự tính ban đầu sẽ để cuối, sau khi viết về Lăng Lãnh Năm và Triệu Thiên xong! Nhưng thấy các bạn không thích lắm nên ad đổi ý.

Chỉ một chương thôi nhé, viết về LLNam và TTThiên rồi, mới viết ngoại truyện cho nhân vật chính được!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Ngoại truyện 6: Vẫn bá đạo như thế!

- Này Thiên Bảo, em đang làm gì thế?

Một cậu nhóc khoảng năm tuổi, mang khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc không hề tương xứng với lứa tuổi... Cậu nhóc chậm rãi đi đến nơi có một cái đầu nhỏ đang lộ ra sau màn hình laptop, giọng điệu non nớt lại lộ ra tia lạnh lùng...

- A...anh hai...

Từ phía sau laptop, một cậu nhóc khác giật mình a lên một tiếng... rồi lại rất bình thản mà nói tiếp:

- Tất nhiên là giúp mẹ làm việc rồi!

Nói xong, rồi nhẹ răng cười trong vô cùng đáng yêu!

Hai cậu nhóc này cũng chính là hai cậu quý tử của Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên- Lăng Thiên Vũ và Lãnh Thiên Bảo.

Cả hai cậu nhóc đều cùng nhau thừa hưởng hết vẻ đẹp từ ba mẹ chúng, chỉ mới mấy tuổi đầu, nhưng đã đẹp trai ngời ngời, khẳng định khi lớn lên sẽ làm điên đảo tâm hồn các thiếu nữ xung quanh!

Còn một điều nữa, là sinh đôi, nên hai cậu nhóc có ngoại hình giống nhau như hai giọt nước... Điều khác nhau duy nhất chính là tính cách của chúng...

Về phần Lăng Thiên Vũ, từ khi biết nhận thức đã liền mang khuôn mặt không cảm xúc, vô cảm...tính cách cũng rất lạnh lùng!

Còn Lãnh Thiên Bảo, cậu nhóc này không giống như anh trai luôn biểu hiện sự lạnh lùng ra ngoài! Mà trên khuôn mặt non nớt luôn treo nụ cười đáng yêu... Nhưng, đừng nhìn mặt mà bắt hình dong, người ta nói" còn nhà tông không giống lông cũng giống cánh"! Con người thật sự của Lãnh Thiên Bảo chẳng khác Lăng Thiên Vũ là bao, thậm chí... còn nguy hiểm hơn!

- Giúp mẹ? Hay là lại dờ trò quậy phá...

Không tin tưởng lời của Lãnh Thiên Bảo, Lăng Thiên Vũ nhắc chân, từ từ đi qua phía cậu em trai đang ngồi...

Hiện ngay trước mắt Lăng Thiên Vũ là những con số, con chữ chằng chịt, cậu bé không khỏi nhíu mày:

- Em dám đem dự án mới của mẹ ra nghịch, không sợ bị ba ném đi ngoại ô nữa sao?

Lăng Thiên Vũ và Lãnh Thiên Bảo, ở hai bên gia tộc ai cũng biết được hai tên nhóc này trời không sợ, đất không sợ, không sợ bất cứ ai... Nếu muốn trị được chúng, thì chỉ có ba mẹ chúng mới làm được thôi!

Từ khi mới sinh ra đã được định sẵn là người thừa kế gia tộc, nên vào lúc ba tuổi cả hai đã bắt đầu tiếp nhận huấn luyện, cùng với học tập. Dù chúng mới năm tuổi, nhưng đừng có đại mà xem thường... Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên cùng là hạn người gì, điều là hai kẻ biến thái. Nên con của họ cũng thuộc dạng như vậy, là hai tiểu biến thái!

Nhưng dù có biến thái, có thông minh tới đâu cũng là những đứa trẻ, làm sao tránh khỏi nghịch ngợm, phá phách?

Và hiện tại, cậu quý tử họ Lãnh đang vô tư đem đồ của mẹ cậu ra nghịch, bất chấp hậu quả!

- No no no...anh nói sai rồi...em là đang giúp mẹ! Không có nghịch gì cũng..

Lãnh Thiên Bảo không cho lời của Lăng Thiên Vũ là đúng...đưa ngón tay trở ngón ngón lên đưa qua đưa lại, còn lắc lắc đầu.

- Hừ...mặc kệ em..

Biết rõ cái tính của thằng em, cậu nhóc Thiên Vũ chẳng thèm đưa co, trực tiếp đi ra ngoài. Đợi mẹ về sẽ cho nó biết tay...

Lãnh Thiên Bảo chế môi, trong đôi mắt loé lên tia giao hoạt, bàn tay nhỏ bé thoăn thoắt trên bàn phím máy tính, chẳng mất mấy giây, cậu bé làm bầm:

- Cho các người dám gây chuyện với mẹ, cho các người biết tay...

Lúc này trước khi Lăng Thiên Vũ đi vào, cậu nhóc đã biết được nên cố tình bấm đi chỗ khác, bây giờ mới tiếp tục "công việc" chính người của bản thân..

- Thiên...Thiên Vũ thiếu gia...cậu đi đâu thế?

Một phần để bảo vệ của cho biệt thự, một phần không muốn ảnh hưởng đến cuộc sống của gia đình.... Nên Lăng Lãnh Ngạo đã cho xây dựng một căn biệt thự khác kế bên nơi ở của họ.

Và căn biệt thự này dùng để làm nơi huấn luyện thuộc hạ, rồi xử lý những kẻ đắc tội với Hắc Ưng! Không giống như lúc trước, Lăng Lãnh Ngạo trực tiếp mang về nơi ở của anh mà xử lý.

Hiện tại, ngay lúc thuộc hạ của Lăng Lãnh Ngạo đang hăng say luyện tập, một bóng dáng nho nhỏ xuất hiện đã làm bọn họ giật mình...

Một người đàn ông có vẻ là người huấn luyện, nhanh chóng xác nhận được thân phận của cậu nhóc, hướng Lăng Thiên Vũ dụ giọng dò xét...

Vị này sao hôm nay có nhã hứng tới chỗ này của bọn họ, không biết là muốn làm gì đây?

Lăng Thiên Vũ chẳng thèm để ý tới người kia, thẳng bước đi tới kho vũ khí.

Người kia bị làm lo, nhưng chẳng dám tỏ thái độ gì, im lặng đi theo sau Lăng Thiên Vũ... Khi đi ngang qua một người, thì âm thầm cho một người đàn ông khác một ánh mắt.

- Chú...chú...cả chú nữa...ra luyện tập với tôi!

Cầm trên tay một khẩu súng luyện tập, Lăng Thiên Vũ cất giọng non nớt, chỉ tay vào vài người đàn ông... Những người bị điểm danh, không khỏi tôi nhìn anh, anh nhìn tôi... một thằng nhóc miệng còn hôi sữa mà đòi luyện tập với bọn họ?

Tuy nói bọn họ ai cũng biết Lăng Thiên Vũ là ai, tuyệt không dám đắc tội... Nhưng nhìn biểu hiện của cậu nhóc, có người nhìn không được lên tiếng:

- Thiếu gia, cậu đang nói đùa sao?

Dù gì cũng không tin được thằng nhóc năm tuổi biết cái gì mà đòi bắn súng..

Khuôn mặt non nớt của Lăng Thiên Vũ lạnh xuống, nheo mắt:

- Không muốn?

Lúc mà Lăng Lãnh Ngạo bước vào hiện trường thì cái anh thấy chính là cảnh này, nhìn phiên bản thu nhỏ của mình, anh cong môi cười, nói nhỏ với người bên cạnh vài câu.

Tên thuộc hạ nhận lệnh, rồi đi..

Những người kia vốn khuyên nhủ để Lăng Thiên Bảo bỏ cuộc, nhưng đã có một người chạy tới, nói nhỏ vào tai họ.

...

Một lát sau, cậu nhóc Lăng Thiên Vũ nhìn mấy người cuối đầu đứng trước mặt, văng cây súng đi, bỏ lại hai chữ:

- Nhảm chán!

Xong liền cất bước đi ra ngoài.

Những người vừa mới bị Lăng Thiên Vũ đem ra huấn luyện, tất cả không hẹn mà nhìn theo hướng cậu nhóc rời đi.

Bây giờ...bọn họ đều xác nhận...con của hai kẻ đại biến thái, xác định là tiểu biến thái... Trời ạ...năm tuổi đã như thế...

- Ba, mẹ!

Thời điểm Lăng Thiên Vũ vừa bước vào nhà, đã thấy ngay ba mẹ vĩ đại của cậu bé ngồi tại phòng khách...

- Ủ, lại đây!

Ánh mắt Lăng Lãnh Ngạo mang theo ý cười nhìn con trai, đưa tay ngoắc ngoắc. Lăng Thiên Vũ ngoan ngoãn đi qua...

Vuốt vuốt tóc con trai, anh nói:

- Cảm thấy thế nào?

Tuy rằng bị ba hỏi một câu không đầu không đuôi, nhưng thông minh như Lăng Thiên Vũ làm sao không hiểu, cậu nhóc nhú mày phun ra mấy chữ:

- Không vui!

Lăng Lãnh Ngạo thoáng sững sốt, sau lại phá lên cười...

- Được rồi được rồi, con lên thay đồ, hôm nay ba mẹ dẫn hai anh em ra ngoài chơi!

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Lãnh Hàn Quyên nở nụ cười hạnh phúc, cô hôn chụt vào má con trai, không để ý người đàn ông kế bên thay đổi sắc mặt, dịu giọng lên tiếng.

Sau khi nghe lời từ mẹ, trên khuôn mặt Lăng Thiên Vũ dù vẫn mang biểu cảm lạnh lùng, nhưng trong con ngươi không hề che được tia vui mừng... Dù gì cũng là trẻ con, có đứa nào lại không thích được bà mẹ đưa ra ngoài chơi chứ?

- Lần sau không được hôn nó nữa, có thì hôn anh đây này!

Thấy bóng dáng cậu con trai đã khuất, Lăng Lãnh Ngạo ngay lập tức kéo bà xã vào lòng, bá đạo ra lệnh.

Lãnh Hàn Quyên đơ mặt, nhìn ông xã của cô:

- Nó là con anh!

Thật là, cái tính bá đạo bào năm vẫn như vậy, cô cũng hết cách!

- Anh không cần biết, con thì cũng vậy!

Lãnh Hàn Quyên im lặng, cô trực tiếp bỏ qua vấn đề đó....

Trên thực tế, Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên đều đã lập kế hoạch hẳn hoi để đào tạo, huấn luyện nghiêm khắc cho hai cậu con trai...

Dù là vậy, hai người chưa bao giờ ép chúng làm những điều không muốn, công việc có bận rộn vẫn sắp xếp thời gian, lâu lâu lại đưa hai đứa nhóc ra ngoài vui chơi cho thoải thích!

Cả hai người đều không có tuổi thơ tốt đẹp gì, nên họ cũng không muốn con mình cùng chịu cảnh như thế...

Lúc nào cần nghiêm khắc sẽ nghiêm khắc, lúc nào cần sự yêu thương thì sẽ dành tình yêu thương cho chúng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ngoại truyện 7: Tiểu ác ma ra tay

Theo như lời hứa, thì Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên đã đưa hai cậu con trai ra ngoài chơi. Vì để cho không khí gia đình không bị ảnh hưởng,

Lăng Lãnh Ngạo đã tự mình lái xe đi, không dẫn theo bất cứ thuộc hạ nào!

Không cần phải nói nhiều, cái gia đình bốn người này đi ra ngoài gây sự chú ý không hề nhỏ, từ khí chất, ngoại hình của hai người lớn, đến hai cậu nhóc con song sinh đẹp trai ngồi ngồi... Bốn người họ dù đứng giữa đám đông người ta cũng dễ dàng nhận ra, và khó có thể dời mắt đi được!

Thật sự thì trong những năm qua nhờ có hai cậu con trai mà Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên đã thường xuyên đến "được" nhiều nơi mà họ chưa từng đặt chân tới, hay số lần tới ít đến đáng thương... Chẳng hạn như trung tâm thương mại, công viên giải trí, hay những khu du lịch nghỉ dưỡng..

Và hiện tại, họ đang có mặt tại khu vui chơi của Trung tâm Thương mại lớn nhất New York!

- Bà xã... chúng ta sinh thêm một đứa nữa nhé!

Lăng Lãnh Ngạo ôm Lãnh Hàn Quyên, ánh mắt liếc nhìn hai cậu nhóc đang vui đùa cách đó không xa. Anh cắn cắn vành tai cô nhỏ giọng nói.

Lãnh Hàn Quyên có phản hồi ngạc nhiên trước yêu cầu bất ngờ của Lăng Lãnh Ngạo, cô thu hồi ánh mắt nhìn hai thân ảnh nhỏ nhắn xa xa, quay lại nhìn anh:

- Anh chắc chứ?

Trên thực tế, những năm qua anh và cô luôn dùng những biện pháp phòng ngừa... Mà lý do chẳng phải do cô không muốn, mà là từ anh!

Không phải bao nhiêu năm qua anh điều kiên quyết nói không sinh nữa sao? Sao bây giờ lại đột nhiên thay đổi quyết định..

- Anh chắc mà, chẳng lẽ em không muốn sao?

Giọng nói của Lăng Lãnh Ngạo đã có phần rầu rĩ, không hề có khí thế của một ông trùm một tay che cả hắc đạo...

Anh thừa nhận rằng bản thân có suy nghĩ hơi ích kỉ, anh rất thích trẻ con, nhất là những đứa trẻ kết tinh tình yêu của hai người... Nhưng lại sợ cô sẽ dành quá nhiều tình thương cho con mà bỏ anh qua một bên!

Cùng với một nguyên nhân nữa... nên anh mới không muốn cô mang thai!

Chóp chóp mắt nhìn khuôn mặt điển trai anh tuần đang có biểu cảm hiếp thấy, Lãnh Hàn Quyên bất ngờ ôm lấy mặt anh hôn chụt một cái, hơi thở ấm muối phả lên cổ anh.

- Nếu muốn, thì anh phải nỗ lực rồi!

Lăng Lãnh Ngạo bị Lãnh Hàn Quốc trêu chọc tới thân thể cứng lên, ánh mắt trầm xuống... Ngay lúc này anh thật muốn đem bà xã về nhà lăn lộn một trận quá đi!

Mặc dù nghĩ thì nghĩ, Lăng Lãnh Ngạo lại không dám làm bừa, nhưng cũng không để bản thân bị thiệt thòi mà nhanh chóng chế trụ Lãnh Hàn Quyên... Rồi không báo trước mạnh mẽ xâm chiếm đôi môi anh đào mê người vừa mới mở lời khiêu khích anh!

Không hề phản kháng, cũng chẳng ngại hai người đây là đang ở chỗ nào, Lãnh Hàn Quyên vô cùng hưởng thụ cùng đáp trả lại nụ hôn của anh.

Hai người đây là đang ở nơi công cộng, tất nhiên sẽ không ít người nhìn thấy cảnh này, nhưng thấy thì thấy... Vì hầu hết những người có mặt hiện tại đều là người Tây, đều có lối sống khá thoáng, nên họ chẳng mấy may bày ra thái độ khác thường..

Chỉ có điều...

Trong đó, cũng có không ít những cô gái độc thân bị vẻ ngoài của Lăng Lãnh Ngạo mê hoặc... Song các cô chỉ có thể nuốt tiếc nuốt vào trong... Ai biểu bên cạnh người ta đã có một người phụ nữ xinh đẹp thế kia rồi cơ chứ?

Không khác gì với tâm trạng của các cô gái kia, một số người đàn ông độc thân đã để tâm tới Lãnh Hàn Quyên cũng mang tâm trạng tiếc nuối vô cùng..

- Em đi đây một chút!

Sau nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt, Lăng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên ngồi đó ân ái một chút, rồi cô bỗng gỡ tay Lăng Lãnh Ngạo ra khỏi eo mình, thấy anh bắt đầu liên tục tiếng giải thích.

- Anh đi với em..

- Không cần, anh ở lại cạnh chừng Thiên Vũ và Thiên Bảo đi!

Hướng ánh mắt yêu thương về phía hai cậu con trai của cô, Lãnh Hàn Quyên kéo khoé môi nói với Lăng Lãnh Ngạo.

Lăng Lãnh Ngạo đã chuẩn bị đứng lên cùng Lãnh Hàn Quyên, sau khi nghe cô nói thế cũng đành thôi, căn dặn cô vài câu..

Sau khi Lãnh Hàn Quyên rời khỏi một chút, có hai cô gái trẻ đi lên khu vực giải trí... Hai cô gái này dù không thể so sánh được với Lãnh Hàn Quyên, nhưng mà sợ ra cũng thuộc hàng xinh đẹp, hiếm gặp!

Một cô gái chỉ tay vào một chỗ tại khu vực, ánh mắt vô cùng thích thú hướng cô gái còn lại huyền thuyên nói:

- Kì Kì, cậu xem, mình tuyệt đối sẽ không có lừa cậu đâu... Cái này chính là trò chơi mới nhất vô cùng hấp dẫn, lại còn giúp dáng người đẹp lên nữa đó!

Cô gái kia ngược lại không có kích động, giọng nói có phần không yêu thích...

- Từ Yên, cậu có nói...a...

- Ui da...

Do quá tập chung nói chuyện, mà Đường Kì không để ý xung quanh, cũng vì thế mà vô tình đụng ngã một cậu bé khoảng năm tuổi... Chính cô ta cũng bị ngã theo.

Chỉ thấy cậu bé kia bị đụng ngã thì kêu lên một cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là một mảnh bất mãn trùng mắt với Đường Kì... Nhưng lại không nói cái gì!

- Có sao không?

Âm thanh cũng non nớt nhưng lại mang giọng điệu vô cảm, Lăng Thiên Vũ quét mắt nhìn người vừa đụng ngã em trai cậu nhóc, rồi lại quan tâm mà hỏi han Lãnh Thiên Bảo...

- Không sao!

Lãnh Thiên Bảo phúi phúi quần áo, không thèm để ý tới Đường Kì nữa, lắc lắc đầu với Lăng Thiên Vũ.

- Kì Kì... Cậu không sao chứ?

Hạ Từ Yên tình huống trước mắt làm cho bất ngờ, đến khi hồi phục tinh thần liền quỳnh quáng chạy qua đỡ Đường Kì đứng dậy.

Đường Kì cắn cắn khoe môi, cô ta không may mắn giống như Lãnh Thiên Bảo không bị trầy xước chút nào, mà do mang giày cao gót, khi ngã xuống khiến cả người cô ta ê ẩm... Đặc biệt chính là cái mông tiếp xúc trực tiếp với nền nhà đã trở nên vô cùng ê ẩm!

Song...cô ta không thể đưa tay xoa xoa mông chính mình cho đỡ đau được. Dù sao cũng là chốn đông người cơ mà!

Thế là cô ta liền tìm chỗ chút giãn.

- Hai đứa kia, đứng lại!

Mất thấy Lăng Thiên Vũ và Lãnh Thiên Bảo tùy ý dắt nhau rời đi, cô ta liền tức tối la lên.

- Có chuyện gì?

Lăng Thiên Vũ dừng bước, khuôn mặt nhỏ nhắn thể hiện rõ sự lạnh lùng, giọng điệu cũng không quá hào cảm nói ra ba chữ. Bởi vì hai anh em đều đã quay mặt lại, nên Đường Kì và Hạ Từ Yên cũng thấy được khuôn mặt giống nhau như hai giọt nước...

Lúc này không chỉ Hạ Từ Yên, mà Đường Kì cũng không khỏi ngỡ ngàng.... Từ ngoại hình, đến thái độ của hai cậu bé.

- Lúc này đứa nào đụng ngã tao?

Không thể biết rõ lúc này cô ta đụng là đứa nào, vì vậy Đường Thi mới lên tiếng hỏi... Trên người vẫn còn ê ẩm nên khuôn mặt cô ta có phần nhăn nhó.

Lăng Thiên Vũ định lên tiếng, nhưng Lãnh Thiên Bảo đã nhanh hơn, cậu bé khoanh hai tay trước ngực nhướng mày, cười như không cười:

- Đây bà cô, rõ ràng là cô đụng ngã tôi, tôi đã không tính toán thì thôi! Đã vậy cô còn đổ ngược lỗi cho tôi nữa là sao?

Đừng thấy bề ngoài cậu bé thể hiện như vậy mà xem thường nhé, thật ra thì cậu đang muốn giận rồi nhé! Vô duyên vô cớ bị bà cô già làm mất hứng, còn ra về...

Cơ thể Đường Kì thoáng cứng đờ, theo lời nói và ánh mắt của hai cậu bé cô ta cảm thấy cả người lạnh toát... Giống như hai đứa trẻ đứng trước mặt cô ta không phải là hai đứa trẻ vậy?

Chỉ thoáng chút cô ta liền lấy lại tinh thần, cho là bản thân chỉ là tưởng tượng, chỉ là hai thằng nhóc miệng còn hôi sữa thì có cái gì đáng sợ chứ!

- Mày gọi ai là bà cô vậy hả?

Cô ả tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, giờ tay muốn tát Lãnh Thiên Bảo... chỉ có điều tay còn chưa chạm được vào mặt cậu bé đã bị một cánh tay nho nhỏ

hất ra, cùng với âm thanh trào phúng khinh thường:

- Lớn như vậy mà đi bắt nạt hai đứa con nít, cô không thấy xấu hổ à? Bắn chết đi được...

Vâng, người lên tiếng chính là Lăng Thiên Vũ, rất không khách khí hất tay Đường Kì ra... Xong liền lấy trong người ra lau chùi bàn tay vừa mới chạm vào tay của cô ả, giống như là vừa chạm phải cái gì kinh tởm lắm vậy!

Trên thực tế, Đường Kì là dùng lực rất lớn trên cánh tay muốn tát Lăng Thiên Bảo, với sức của một đứa bé năm tuổi mà nói thì làm sao có thể dễ dàng ngăn cản được? Nhưng trong hoàn cảnh này lại khác, Lăng Thiên Vũ không phải là đứa trẻ bình thường, từ nhỏ xú đã được người cha vĩ đại đưa đi huấn luyện, thì sức của cậu bé đã sớm vượt xa bạn cùng trang lứa rồi!

Không cần phải nói, hành động của Lăng Thiên Vũ đã thành công khiến cho Đường Kì tức tối hơn rất nhiều... Thêm vào đó xung quanh cũng không ít ánh mắt chiếu vào, thậm chí quá hóa giận chính là đây!

- Mày...hai cái thằng oắt con này, chắc cha mẹ mày chết hết rồi mới không ai dạy dỗ mày chứ gì? Vậy để hôm nay tao dạy cho mày biết cái gì là đúng sai!

Dứt lời, cô ta lại muốn giơ tay lên đánh Lăng Thiên Vũ... Nhưng lại một lần nữa khiến cô ta thất vọng, vì chưa kịp hành động đã bị một âm thanh cắt ngang...

- Ở đây là xảy ra chuyện gì?

Đường Kì hướng mắt theo âm thanh vừa phát ra, lập tức cô ta không khỏi một phen ngây ngẩn... Cũng hạ luôn bàn tay kia xuống...

Đó là một người đàn ông cao gần 1m9, khuôn mặt đẹp như điêu khắc, một bộ âu phục phẳng phiu, trên cổ áo không thắt cà vạt, mà là bung hai nút áo để lộ ra vòng ngực rắn chắc màu đồng... Khí chất bá đạo, vương giả không hề che giấu, khiến anh trở nên vô cùng nổi bật!

Ở đây không ngờ lại có một người đàn ông phong độ ưu tú thế này, cô ta sang đây du học hơn một năm qua, quả thật cũng đã thấy không ít đàn ông có ngoại hình tốt, nhưng đây là lần đầu tiên gặp được một người đàn ông giống như vậy... Hơn nữa không chỉ ngoại hình, mà nhìn khí chất người đàn ông này chắc là người có địa vị!

Đã như vậy, cũng ta đại gì mà không nhân cơ hội câu lấy con rùa vàng này chứ?

Đường Kì nghĩ thế, cô ta liền bày ra bộ dáng nhu nhược:

- Anh gì đó ới, thật sự chuyện là cậu nhóc kia đụng ngã em, vậy thì cũng thôi, em không chấp nhặt với trẻ con... Nhưng nào ngờ hai đứa nó lại nói rằng là em làm ngã chúng, một hai bắt em phải bồi thường, nếu không chừng nó sẽ kêu người đánh em...

Cô ả này có khi nào là học đại học điện ảnh không nhỉ, diễn cũng quá đạt đi!

Lăng Thiên Vũ và Lăng Thiên Bảo nghe Đường Kì trắng trợn bịa chuyện, hai anh em liền trao đổi ánh mắt với nhau, rồi lại không hện mà cùng nhìn về cô ta...

Đường Kì đang bày ra bộ dáng đáng thương, rung rung mắt nhìn Lăng Lãnh Ngao... Dù như thế, cô ta cũng cảm nhận được hai cậu bé kia dùng ánh mắt quái dị nhìn cô ta. Mặc dù có chút chột dạ, nhưng Đường Kì lại cảm thấy chẳng có gì đáng sợ, không phải lúc này người đàn ông này nhìn thấy là cảnh hai đứa nhỏ này đang hùng hổ muốn đánh cô ta sao...

Định muốn diễn sâu hơn, song... Cảm giác lãnh lẽo lúc này lại một lần nữa phủ lên người cô ta, thậm chí còn mãnh liệt hơn khi nãy! Khuôn mặt cô ta chẳng mấy chốc trở nên trắng bệch, vì người đàn ông trước mặt cô...

Khuôn mặt Lăng Ngao lạnh lùng âm trầm đến cực điểm, ánh mắt thị huyết giống như là nhìn người chết để nhìn Đường Kì.

Vừa rồi anh tranh thủ gọi cho Thế Phong dặn dò một chút, vậy mà khi quay lại đã thấy cảnh có người muốn đánh hai cậu con trai của anh. Mặc dù biết hai cái thằng quỷ nhỏ này không phải dễ bị ức hiếp, nhưng đâu ai biết trước chữ ngờ, lỡ như hai đứa xảy ra chuyện ngoài ý... Anh làm sao ăn nói với bà xã đây?

- Sự thật là như vậy?

Ánh mắt âm thầm rét lạnh, Lăng Lãnh Ngao một lần nữa mở miệng hỏi Đường Kì.

- Thật, thật...sự...

Ý nghĩ câu rùa vàng của cô ta giờ này đã bay tận phương trời, lấp bắp không nên lời, cũng chẳng dám nhìn thẳng vào Lăng Lãnh Ngao.

Lăng Lãnh Ngao từng bước lại gần Đường Kì với Hạ Tử Yên... Khiến cho hai cô ả cảm nhận thấy áp bức vô cùng, chân không ngừng bước lùi ra đằng sau.

Lăng Thiên Vũ và Lăng Thiên Bảo vốn đang muốn người cha vĩ đại sẽ làm gì tiếp theo, nhưng khi thấy một bóng dáng vừa xuất hiện, mặt mày rạng rỡ

hắn lên, kêu lên:

- Mẹ!

Cũng nhanh chân chạy về phía đó.

Lãnh Hàn Quyên ôm hai đứa nhỏ vào lòng, xoa xoa đầu hai đứa rồi dịu giọng hỏi:

- Hai đứa sao vậy?

- Có bà cô ăn hiếp tụi con... Còn nói tụi con là con hoang, không có ai dạy dỗ! A...hu...hu...

Đối với Lăng Thiên Vũ chỉ luôn mang cái mặt than, ít khi bộc lộ cảm xúc, thì Lãnh Thiên Bảo lại gian xảo, nhiều lời hơn... Ôm Lãnh Hàn Quyên kể tội, còn không quên thêm mắm dặm muối, ánh mắt còn rung rung trông vô cùng đáng thương.

- Hàn Quyên... bà xã...

Ngay khi thấy bà xã anh trở lại, Lăng Lãnh Ngạo liền bỏ qua hai người phụ nữ kia... Khuôn mặt âm trầm lập tức biến thành ôn nhu hướng về cô.

Ánh mắt Lãnh Hàn Quyên cũng trầm xuống, từng bước đi về phía Đường Kỳ cùng Hạ Từ Yên...

Theo từng bước chân của Lãnh Hàn Quyên, Thân thể Đường Kỳ càng run rẩy lợi hại:

- Cô...cô muốn làm gì? Nói cho cô biết, cha tôi là chủ tịch của Đường Thiên, cô mà dám làm gì tôi sẽ không yên đâu!

Tại sao lúc đầu cô ta lại không phát hiện ra chứ, rõ ràng hai đứa nhỏ kia chính là phiên bản thu nhỏ của người đàn ông đó cơ mà... Vậy mà bản thân cô ta còn không biết tốt xấu, còn nói ra những lời kia...

Nhưng nghĩ lại chỗ dựa của cô ta, liền cao giọng nói ra.

- Tập đoàn Đường Thiên...

Ánh mắt Lãnh Hàn Quyên loé lên một tia sáng, biểu cảm cũng thay đổi đôi chút...

Nhưng cô như vậy trong mắt Đường Kỳ lại là hoảng sợ, cô ả liền trở nên đắc ý!

- Đúng vậy, biết sợ rồi thì mau thay hai đứa con của cô xin lỗi tôi đi!

Lăng Lãnh Ngạo một lần nữa khuôn mặt trở nên âm trầm, nhưng có Hàn Quyên ở đây, anh sẽ để cho cô xử lí.

- Đã vậy thì tôi khuyên cô nên gọi điện về hỏi thăm ba cô đi! Về thôi...

Lãnh Hàn Quyên cười lạnh với Đường Kỳ một cái, rồi lại nhẹ giọng với bà người "đàn ông" của đời cô...

- Các người...

Đường Kỳ thấy Lãnh Hàn Quyên bỏ đi, lại muốn gây sự, có điều cô ta chưa nói hết câu thì điện thoại trong túi reo lên... Sau khi nghe máy xong, thì khuôn mặt cô ta trở nên trắng bệch không còn giọt máu, trực tiếp ngã ịch xuống sàn.

Về phía Lãnh Hàn Quyên, sau khi yên vị trên xe, cô nhìn qua gương chiếu hậu, nhìn về mặt không cam lòng của con trai, cười khê:

- Thiên Bảo, cả công ty nhà người ta cũng đã bị con đánh sập, còn có cái gì không cam lòng?

Cũng quá là trùng hợp đi, tập đoàn Đường Thiên vừa vận mới vừa gây tổn thất cho Lãnh thị, cô còn chưa xử lí... Ấy vậy mà cậu nhóc này của cô đã âm thầm trực tiếp đánh sập hệ thống bảo mật của tập đoàn người ta... Khiến cho một tập đoàn vào buổi sáng còn hoạt động bình thường, đến chiều liền phải tuyên bố phá sản!

Nhưng nói gì thì nói, cô cũng rất tự hào về con mình!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Ngoại truyện 8: Cuộc sống thê nô của ông trùm hắc

đạo

Câu chuyện ngắn 1:

Do tính chất công việc của cả hai người nên Lãnh Hàn Quyên và Lăng Lãnh Ngao phải thường xuyên người trời nam, kẻ đất bắc...Lãnh Hàn Quyên ở tận Brazil, còn Lăng Lãnh Ngao ở Canada; hay có khi cách nhau cả nửa vòng trái đất, cô ở Singapore, còn anh thì Ý, Đức gì đó...

Thời gian thì có khi vài ngày, một tuần, thậm chí có khi gần nửa tháng hai người chưa gặp được mặt nhau! Có câu "xa mặt cách lòng", tuy nhiên trong hoàn cảnh của hai người họ, câu nói này hoàn toàn không thể hiện được gì cả!

Bởi vì sao...?

Bị vì họ xa mặt, nhưng chẳng bao giờ cách lòng, hơn hết, còn khiến cho tình yêu của họ càng sâu đậm gặp nhiều lần... Mà mỗi lần gặp lại sau chuỗi ngày dài vắng bóng, là lúc tình cảm bùng cháy mãnh liệt hơn bao giờ hết...

Một đêm này, khi bóng đêm đã buông xuống dày đặc, bên trong phòng.. Lửa tình dữ dội theo số quần áo rơi lộn xộn đầy đất đến chiếc giường cỡ lớn, hình ảnh mỹ lệ nóng bỏng khiến cho cả ánh trăng ngoài cửa sổ cũng phải thẹn thùng nép mình vào các đám mây.

Trên giường, thân thể đàn ông cao lớn với làn da màu đồng mạnh mẽ hòa cùng thân thể phụ nữ trắng trẻo mềm mại tạo thành một cảm giác đối lập mãnh liệt đánh sâu vào thị giác. Sự mạnh mẽ cuồng dã của anh tựa như một cơn bão hoang giữa chốn rừng rậm, mỗi lần luận động đều rất nhịp nhàng hữu lực, đủ để khiến người phụ nữ dưới thân anh hòa tan vào lửa tình nóng rực...

- Ừm...Ngao...

Tiếng rên rỉ yêu kiều cùng với dáng vẻ say tình của Lãnh Hàn Quyên càng khiến cho Lăng Lãnh Ngao mất kiểm soát mà động tác càng dứt khoát, cuồng dã. Mỗi một lần động thân đều tấn công tới tận nơi sâu nhất trong người cô.

Âm thanh rên rỉ của phụ nữ cùng tiếng thở dốc dồn dập của đàn ông càng thêm rõ ràng giữa căn phòng rộng lớn không một tạp âm...

Chỉ có một vấn đề cần nói ở đây... Có lẽ là do lửa tình cháy quá mức đột ngột, nên cánh cửa phòng vẫn chưa kịp đóng kín.

Chưa đóng kín thì đã sao, bình thường cũng chả ai có lá gan lại rảnh rỗi mà tiếp cận căn phòng! Nhưng đôi khi, cũng có ngoại lệ...

- Anh hai... tại sao ba lại dè mẹ vậy, như thế không phải nặng lắm sao?

Trên khuôn mặt non nớt của Lãnh Thiên Bảo hiện lên vẻ ngây ngô khó hiểu...chớp chớp mắt nhìn hai thân ảnh trần truồng trên giường.

Trên khuôn mặt Lăng Thiên Vũ hiện lên vẻ trầm tư, cũng nhìn theo ánh mắt của em trai...

- Ngốc quá, cái này không phải dè, mà giống như trong sách nói thì... chính là ba mẹ đang tạo người!

Anh trai có khác, hiểu biết nhiều hơn em cậu nha~~

- A...

Lãnh Thiên Bảo giống như bưng tỉnh đại ngộ, a lên một tiếng:

- Vậy có nghĩa chúng ta cũng là do ba dè mẹ mà ra phải không?

- Ừ...chắc là vậy...

Hai cũng nhóc ngây ngô bàn về chuyện "tạo người", mà không hề hay biết nguy hiểm đến đến gần! Đến khi có một cái bóng đen che khuất tầm nhìn, chúng mới ý thức được.

Qua ánh đèn ngủ mờ nhạt, có thể thấy được Lãnh Hàn Quyên đã kéo chăn chờ che đi cơ thể của cô, trùng mắt lạnh lùng về phía hai thằng nhóc ngay cửa... Còn Lăng Lãnh Ngao đã nhanh tay khoác áo choàng ngủ lên người, khuôn mặt đen thui, ánh mắt thì muốn bắn ra lửa mà nhìn hai thằng nhóc vẫn còn ngây ngô chưa biết gì...

- Ba...

Ngay khi tiếng ba vừa dứt khỏi miệng Lãnh Thiên Bảo, cũng là lúc hai anh em bị người ba vĩ đại của hai cậu xách cổ áo ném ra ngoài.

- Ui da...

Hai cậu nhóc nhìn cánh cửa phòng nhanh chóng đóng lại, cả hai đều không hẹn cùng đưa tay xoa xoa cái mông đáng thương. Cũng may là do Lăng Lãnh Ngao kiềm chế lực ném, cùng với trên sàn nhà có trải thảm lông nên cái mông nhỏ của hai cậu nhóc cũng không quá đau!

- Bà xã... chúng ta tiếp tục!

Giải quyết xong hai kẻ phá rối, lần này Lăng Lãnh Ngao liền đem cửa phòng phá lại vô cùng cẩn thận! Anh đem áo choàng ngủ trên người cời ra, tiến vào trong chăn ôm lấy cơ thể mềm mại của Lãnh Hàn Quyên, không đợi cô đồng ý, móng heo của Lăng lão đại đã đi chuyển, chăm lừa khắp nơi trên người Lãnh Hàn Quyên...

Nhưng... Lãnh Hàn Quyên lại không chút lưu tình đẩy tay anh ra, nói một câu liền nhắm mắt lại.

- Em mất hứng rồi... ngủ thôi!

Cô vừa mới ngồi máy bay, bay hết nửa vòng trái đất, hơn nữa cũng đã bị anh dày vò một hồi... lúc này chẳng còn sức lực đâu mà tiếp tục với anh!

Khuôn mặt Lăng Lãnh Ngao bởi vì một câu "phủ phàng" của Lãnh Hàn Quyên mà trở nên cứng ngắt... Dù không cam lòng, nhưng phải vì tính phúc hoắc lâu dài, huy sinh hiện tại vậy!

Cố ép chế lừa dục trong người xuống, Lăng Lãnh Ngao đành ôm chặt Lãnh Hàn Quyên vào lòng... ngủ!

Dù là nhắm mắt, nhưng trong lòng vị lão đại nào đó đã quy tội phá đám về phía hai đứa trẻ ba tuổi... Còn âm thầm đưa ra một quyết định nữa chứ!

Và đêm này, chính là một đêm vào năm Lăng Thiên Vũ và Lăng Thiên Bảo ba tuổi. Hai cậu nhóc đáng thương cũng chẳng thể ngờ rằng chỉ một hành động vô tình của hai đứa, mà dẫn đến sự tình bị người ba vĩ đại ghi "thù"... Dứt khoát đưa hai cậu nhóc đi đặc huấn vào vài ngày sau!

Câu chuyện ngắn 2:

Người trong Hắc đạo đều biết Lăng lão đại khi chưa có vợ thì chính là "cách mười mét xung quanh không có phụ nữ"... Còn nổi tiếng là không để phụ nữ vào trong mắt!

Nhưng sau khi cưới vợ, thì từ không để phụ nữ trong mắt, anh trở thành một người đàn ông sùng vợ tận trời... Tuy không đến nỗi vợ nói một không dám nói hai, thì cũng là nhường nhịn vợ đến vô pháp! Dù có đôi khi cả hai xảy ra cự cãi, thì dù là ai đúng ai sai... Lăng lão đại cũng là người chủ động nhận lỗi để làm hòa!

Vẫn như thường ngày, hôm nay từ sáng sớm Lãnh Hàn Quyên đã đến công ty...chiều có cuộc họp quan trọng, nên cô ở lại hăng đến chiều, mà không về nhà nghỉ trưa!

Vừa bước vào nhà, Lãnh Hàn Quyên liền cảm nhận được một điều không đúng... Vừa hay có một cô người làm đi ngang, cô liền nhíu mày hỏi

- Emily, Thiên Vũ và Thiên Bảo đâu?

Hai đứa nhỏ đặc biệt thích quẩn lấy cô, nhất là những lúc cô vừa đi làm về! Nhưng tại sao hiện tại cũng không thấy bóng dáng của hai đứa?

Trong lòng của cô người làm được gọi là Emily thậm kê không ổn, cô ấy vừa ngẩn đầu liền thấy nét mặt âm trầm của Lãnh Hàn Quyên, lập tức không dám nhìn thêm một giây nào, cúi đầu lí nhí nói:

- Dạ... là... là... thiếu gia...

- Thiếu gia thế nào?

Hiển nhiên thiếu gia ở đây là chỉ Lăng Lãnh Ngao!

Sở dĩ xưng hô như thế là vì những người giúp việc trong biệt thự của Lãnh Hàn Quyên hiện tại đều là người từ nhà tổ Lăng giả đi qua, dưới sự sắp xếp của ông nội Lăng!

Cuối cùng thì Emily lắp bắp nửa ngày cũng không nói xong, Lãnh Hàn Quyên chẳng còn kiên nhẫn mà giọng nói cũng lạnh xuống.

- Từ sáng sớm sau khi thiếu phu nhân ra ngoài, thì... thì thiếu gia ngài ấy đã đưa hai tiểu thiếu gia ra ngoài, đến bây giờ vẫn chưa thấy về! Hơn nữa trước khi đi còn...dần dò không được để cho thiếu phu nhân biết!

- Vậy chị có biết Ngao đưa hai đứa nhỏ đi đâu không?

Làm gì mà hôm nay lại tự dưng đưa hai đứa nhỏ ra ngoài, còn không cho cô biết... Rốt cuộc là anh ấy lại muốn làm cái gì?

Emily thành thật lắc lắc đầu:

- Dạ, tôi không biết...

- Được rồi, chị lui đi!

Phất phất tay ra hiệu cho Emily, Lãnh Hàn Quyên cũng không ở lại đó nữa mà xách va-li lên lầu...

Sau đó Lãnh Hàn Quyên có thử gọi điện cho anh, nhưng không được, cả Thế Phong và Thế Phụng cũng thế... Dù biết trong chuyện có âm mưu gì đó, nhưng tuyệt nhiên trong lòng không tồn tại lo lắng!

Cứ thế tận tới tối ngày hôm sau...

- Em cần một lời giải thích rõ ràng, về tất cả!

Vị Lão đại nào đó bởi vì làm chuyện mờ ám mà chột dạ, tới tận gần mười một giờ đêm mới rón rén mở cửa vào phòng... Tưởng đâu rằng bà xã đại nhân đã ngủ rồi, nào ngờ vừa bước vào phòng đã thỉnh thoảng nghe thấy một âm thanh không tí cảm xúc vang lên, cùng với đèn phòng cùng lúc đó cũng sáng lên.

Lão đại rung mình một cái, cởi áo khoác ngoài ra liền bày ra khuôn mặt khó hiểu, tiến tới ôm lấy Lãnh Hàn Quyên đang ngồi dựa vào đầu giường, giọng điệu đầy nghi hoặc:

- Giải thích cái gì chứ? Anh có làm cái gì đâu!

- Đừng có đóng kịch với em, anh đưa Thiên Vũ với Thiên Bảo đi đâu?

Lạnh lùng đẩy tay anh ra, ánh mắt cô là một mảnh vô cảm, sắc bén nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt...

Lăng Lãnh Ngạo nhìn thái độ của cô, có hơi bất đắc dĩ lắc đầu, một lần nữa đưa tay ôm lấy cô:

- Được rồi... được rồi...đừng giận, để anh nói! Thật ra là anh đã đưa hai đứa nó về tổng bộ của Hắc Ưng...

- Tổng bộ Hắc Ưng? Ngạo...anh đùa với em sao? Hai đứa nó chỉ mới ba tuổi, anh có biết không hả?

Đưa về tổng bộ Hắc Ưng, không cần anh nói rõ, cô cũng biết là mục đích là những gì?! Dù biết đây là điều sớm muộn gì hai đứa cũng bắt buộc phải trải qua... Nhưng lại ngay bây giờ, chúng nó vẫn còn rất nhỏ!

Lăng Lãnh Ngạo ngay lúc này cũng trở nên nghiêm túc hẳn hoi, anh nói:

- Anh biết, nhưng nhỏ thì đã sao? Với thân phận đặc thù của hai đứa nó, không biết nguy hiểm sẽ ập đến bất ngờ vào lúc nào... Tất cả anh làm cũng chỉ vì tốt cho chúng thôi!

Được rồi, anh thừa nhận, trong việc này còn có một lí do nữa... Nhưng mà điều kia vẫn là chính!

- Tốt... rồi cứ cho là tốt đi... nhưng ít ra phải bàn tính với em một chút! Dù sao hai đứa nó cũng là do em mang thai mười tháng sinh ra...anh hiểu không?

Lúc này, Lãnh Hàn Quyên đã muốn bộc phát thật sinh. Những điều anh nói, cô thừa nhận nó rất có lí, nhưng suy cho cùng...

- Rồi rồi...anh sai rồi, anh xin lỗi...em đừng giận nữa! Cam đoan sẽ không giấu em bất cứ chuyện gì nữa, được không?

Suy cho cùng...Lăng Lãnh Ngạo vẫn là không nỡ nhìn vợ tức giận, liền xuống nước năn nỉ. Ấy nhưng mà Lãnh Hàn Quyên trả thềm nói gì nữa, cô trực tiếp chui vào trong chăn...

Rồi sau đó...Hậu quả mà Lão đại nhận được sau hành động "dại dột" chọc giận bà xã đại chính là... bị "bỏ đói" suốt hai tháng liền! Lãnh Hàn Quyên cũng không có bỏ đi, không dọn ra phòng khác... Lăng Lãnh Ngạo hằng đêm vẫn được ôm thân thể mềm mại thơm tho của bà xã vào lòng!

Nhưng than ôi...thà rằng không thấy thì thôi! Đẳng này thịt treo tận miệng nhưng không thể ăn mới thật sự là một điều tra tấn "dã man" nhất!

Còn Lăng Lãnh Ngạo, lại không dám làm bậy sợ phải tăng thêm thời gian "chịu tội"... Thay vào đó thì dờ hết công phu, hết sức lực ra để lấy lòng bà xã đại nhân! Cố gắng để được "khoan hồng" mà giảm nhẹ bản án của thân mình...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Ngoại truyện 9: Đây tháng Lăng Tâm Nhiên

Không biết lí do là gì, nhưng lúc trước khi Lãnh Hàn Quyên mang thai cực kì thoải mái, các triệu chứng nôn mửa rất hiếm khi xuất hiện... Thì trong lần mang thai tiếp theo này, cô phải ăn khổ không ít.

- Bà xã... lại một sao?

Nhìn Lãnh Hàn Quyên nhắm mắt dựa vào đầu giường, sắc mặt nhợt nhạt không ít... Lãng Lãnh Ngạo đau lòng không thôi, dịu dàng ôm cô vào lòng, quan tâm hỏi.

Khi biết cô mang thai, anh da vui mừng biết bao, nhưng không bao lâu anh đã cảm thấy hối vô cùng... Nếu biết trước bà xã phải khổ sở thế này, anh đã không cần thêm một đứa rồi!

Hiện tại cô đang thai trong tháng thứ hai, đây cũng là thời gian biểu hiện của thai nghén rõ ràng nhất! Anh thật không hiểu...rõ ràng khi mang thai Thiên Vũ với Thiên Bảo, cô rất tốt, hiện tượng thai nghén, nôn mửa thế này vô cùng hiếm hoi... Nhưng tại sao bây giờ lại?

Cứ mỗi lần thấy cô bụm miệng, khuôn mặt ro rúm xanh xao là lòng anh lại khó chịu vô cùng! Anh hận không thể ngay lập tức thay thế cô gánh chịu...

- Không sao... chỉ hơi khó chịu một chút!

Lãnh Hàn Quyên tỏ vẻ không sao, cô xoay người úp mặt vào lòng ngực rắn chắc của anh.

Bao nhiêu đó cũng không thể đánh gục được cô đâu!

- Anh xin lỗi... cũng tại anh mà...

- Không... không phải lỗi của anh!

Dù khuôn mặt Lãnh Hàn Quyên có đôi chút tái nhợt, nhưng vẻ đẹp của cô cũng chẳng thể phai nhợt bao nhiêu... nhất là lúc cô cười lên.

Cô thật sự rất mong có thêm một đứa con gái để cưng chiều, yêu thương! Đây không phải là cô không yêu thương Thiên Vũ với Thiên Bảo, mà là tại vì hai đứa nó là con trai... Trách nhiệm trên vai sau này là không hề nhỏ, nên cô dù yêu thương, cũng không thể quá thể hiện ra... tránh cho hai đứa phụ thuộc, rồi ỷ lại!

- Muốn ăn gì không, để anh nấu cho em ăn?

Dịu dàng hôn lên trán cô một cái, Lãng Lãnh Ngạo nhẹ giọng hỏi.

Nói ra... chỉ sợ cả Hắc đạo sẽ oanh động mất! Bởi vì Lãnh Hàn Quyên bị thai nghén, hầu như là không ăn được cái gì...hoặc ăn rồi sẽ nôn sạch sẽ. Lãng lão đại quá đau lòng vợ, tự xoắn tay áo xuống bếp học nấu ăn!

Nga~ đúng là lão đại có khác, học cái gì cũng nhanh, ngay cả nấu ăn cũng vậy! Cũng may mắn lắm sao, vậy mà Lãnh Hàn Quyên ăn đồ của anh làm lại không bị nôn, hoặc ít nôn lại hơn. Trong khi đó...Lãng Lãnh Ngạo đã từng vì bà xã mà mời về đầu bếp đẳng cấp quốc tế, hay chuyên gia dinh dưỡng hàng đầu đều không có kết quả tốt! Cái này có thể xem là may mắn không, hay bởi vì trong đồ ăn đó Lãng Lãnh Ngạo nấu có "hương vị tình yêu" nên Lãnh Hàn Quyên mới ăn được?

Lãnh Hàn Quyên tươi cười hạnh phúc, ông xã của cô hiện tại đã có thể "lên được phòng khách, xuống được nhà bếp", cô còn có cái gì chưa thỏa mãn chứ?

- Ừm... cái gì cũng được!

Chỉ cần là anh làm!

...

Rốt cuộc thì sau thời mong ngóng chờ đợi, tiểu công chúa của Lãnh Hàn Quyên và Lãng Lãnh Ngạo cũng mở mắt chào đời... Và trong lần này, vì rút kinh nghiệm lần trước, Lãng Lãnh Ngạo vô cùng yêu thương chiều chuộng bà xã, không dám trách móc gì cô... thì đừng nói chi đến những cuộc cự cãi khi xưa!

Cũng chính vì được chăm sóc quá kỹ, nên bù lại khi mang thai khó nhọc, lúc Lãnh Hàn Quyên sinh con hoàn toàn thuận lợi và dễ dàng.

...

Hôm nay hai tiểu thiếu gia Lãng Thiên Vũ và Lãnh Thiên Bảo dậy khá sớm... Nguyên nhân thì hôm nay chính là ngày tổ chức tiệc đầy tháng của em gái hai nhóc, bé Lãng Tâm Nhiên!

Lãng Tâm Nhiên, cái tên này là do Lãnh Hàn Quyên đặt cho con cô, trong đó một phần lí do chính là để cô không quên được tuổi thơ của mình, từ đó dành nhiều thời gian, tình thương cho con gái! Hơn hết, cái tên cũng có một ý nghĩa khác khá là đặc biệt...

Hai cậu nhóc cũng rất là nghiêm túc để người làm thay đồ cho... Năm nay Lãng Thiên Vũ và Lãnh Thiên Bảo đều đã sáu tuổi, cao lên không ít so với lúc trước. Đặc biệt, một năm qua hai cậu nhóc cũng học hỏi không ít, dù mới sáu tuổi nhưng so với những đứa trẻ cùng trang lứa, thậm chí là những bậc anh chị bảy, tám tuổi...hai cũng nhau cũng chuẩn chạc hơn rất nhiều! Như là lúc này, khi hai cậu nhóc khoác âu phục phẳng phiu lên người... chính là đáng về hóp hóp các cô bé gái...

Sau xong xui, hai cậu nhóc liền nhất trí chạy tới phòng Lãng Tâm Nhiên.

Lãng Tâm Nhiên được đặt ở trong nôi, vì đã đầy tháng nên từng đường nét trên khuôn mặt bé đều đã rất rõ nét... Mắt phượng, mày ngài, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng khiến người ta nhìn thấy chỉ muốn hung hăng yêu thương một hơi! Đôi mắt đen láy to tròn, hiếu kì mở lớn nhìn chăm chăm hai người anh trai...

- Nhiên Nhi thật là xinh đẹp, giống như mẹ vậy!

Lãnh Thiên Bảo đưa tay nựng má em gái, không tiếc lời khen ngợi... Giống như là nghe hiểu lời khen của anh trai, cô bé nhen miệng cười khanh khách, để lộ hai lúm đồng tiền đáng yêu vô cùng.

Lãng Thiên Vũ cẩn thận bế em gái lên, nhìn khuôn mặt mũm mĩm đáng yêu, cậu nhóc nói:

- Ủ, Nhiên Nhi xinh đẹp, sau này anh hai sẽ bảo vệ cho em...

Trên khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc của Lãng Thiên Vũ đầy vẻ chính chắn, giọng điệu vô cùng nghiêm túc... Cô bé Lãng Tâm Nhiên mở to mắt nhìn chăm chăm anh trai, đột nhiên lại đưa bàn tay nhỏ bé chạm vào mặt anh trai, một lần nữa bật cười...

- Anh hai, em cũng muốn bế Nhiên Nhi...

Lãnh Thiên Bảo nhìn cơ thể nhỏ nhắn của em gái nằm trong tay Lãng Thiên Vũ, liền đưa tay ra đòi...

Lãng Lãnh Ngạo và Lãnh Hàn Quyên đứng lúc này mở cửa bước vào phòng thì thấy cảnh này, hai người nhìn nhau cười thâm ý.

Xem thái độ yêu thương em gái của Lãng Thiên Vũ và Lãnh Thiên Bảo, xác định sau này hai thằng nhóc sẽ không màng tất cả mà sùng con bé tới tận trời đây!

Tuy nói là tiệc đầy tháng, nhưng Lãng Lãnh Ngạo chỉ làm một buổi tiệc nhỏ... Khách mời thì đều là những người vô cùng thân thích, không hề có mặt một người ngoài nào cả!

Người đã có mặt sớm nhất chính là ông nội Lãng, ông cùng với Dương Thanh Hoàng nói chuyện phẩm trà vui vẻ đến quên trời đất...

Có ông nội Lãng, thì càng không thể thiếu Lãng Lãnh Nam cùng với Triệu Thiên Thiên rồi! Bây giờ Lãng Lãnh Nam đã hoàn toàn bỏ hết những thói xấu trước đây...số với Lãng Lãnh Ngạo, thì trình độ thê nô của anh ta còn cao hơn. Làm sao không vậy cho được, cực khổ gian nan lắm mới tìm được vợ với con về cơ mà? Trải qua bao thăng trầm, Triệu Thiên Thiên của bây giờ đã chuẩn chạt hơn rất nhiều, tính trẻ con khi xưa đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Bên cạnh Lãng Lãnh Nam là con trai của anh ta cùng Thiên Thiên, Lãng Thiên Lâm, bốn tuổi, với một đôi mắt hoa đào duy truyền từ cha... Cậu bé nói vài câu với mẹ rồi liền chạy đi chơi.

Brian và Lưu Diễm Trinh thời gian qua là có cuộc sống quá viên mãn, hiện tại hai người đã có một đứa con gái năm tuổi, cũng trong hiện tại, Lưu Diễm Trinh cũng đang mang thai đứa con thứ hai.

- Ha ha ha... người anh em... chúng mừng cậu!

Vẫn thái độ cười nói vui vẻ như mọi khi, Brian vỗ vai Lãng Lãnh Ngạo cười ha hả...

- Cảm ơn... cậu cũng chẳng kém tôi đâu nhỉ...

Lãng Lãnh Ngạo hôm nay tâm trạng tốt, nên cái mặt lạnh ngàn năm cũng bị tạm thời vứt đi, trên mặt là một mảnh vui sướng.

...

Đợi đến khi tất cả khách mời có mặt, thì bữa tiệc cũng bắt đầu... Những người phụ nữ trẻ thì ngồi lại cùng nhau, cùng chia sẻ kinh nghiệm nuôi con, rồi chuyện gia đình.

- Chị à... Nhiên Nhi đáng yêu quá đi...em ước gì cũng có một đứa như vậy?

Triệu Thiên Thiên bế Lãng Tâm Nhiên trên tay, trên khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp là một mảnh ao ước.

- Nếu muốn thì về bảo ông xã của em ấy, chị nghĩ với năng lực của cậu ấy thì chẳng khó khăn gì đâu!

Lưu Diễm Trinh xoa xoa chiếc bụng to của cô, mở miệng trêu chọc Triệu Thiên Thiên. Nhất thời khuôn mặt của cô đỏ lên, những người nhìn thấy đều cười rộ lên...

Ở một chỗ cách không xa các chị em phụ nữ, là các cánh mày râu cũng không nhàn rỗi.

- Này Collins Khải Vương, cô gái nhỏ của cậu đâu, sao không đưa tới đây?

Brian nhìn anh bạn bác sĩ ngồi đây, nhưng tâm hồn thì giống như trên mây, liền tò mò lên tiếng. Collins Khải Vương thở dài, có chút ảo não nói:

- Cậu nghĩ tôi không muốn chắc? Nhưng mà là cô ấy không chịu đi, chẳng lẽ bắt chối đem đi sao?

Ai bảo anh không muốn chứ, nhưng ngọt nổi lại không được... Nếu được anh đã không phải cô đơn ngồi đây nhìn người ta có đôi có cặp rồi!

Còn một điều, anh cảm thấy vô cùng bất công, rõ ràng mấy người phụ nữ kia điều thuộc dạng, giống như... người ngoài hành tinh, nhưng điều dễ thu phục như vậy, có sao cô gái ngốc kia lại khó xoi như vậy chứ?

- Ha ha...anh phải cố gắng lên nhé...! " Lửa thử vàng, gian nan thử sức", càng khó khăn, sau này sẽ càng bền lâu!

Nghe qua thì giống như là một lời động viên, nhưng từ miệng Lăng Lãnh Nam ra lại giống như là cười trên nỗi đau của người khác vậy, và khuôn mặt Collins Khải Vương méo mó đến khó coi.

- Cậu... thôi bỏ đi, phụ nữ đúng là phiền phức, như cũng giống như một loại độc dược gây nghiện vậy!

Collins Khải Vương trả đũa Lăng Lãnh Nam một phen, nhưng cuối cùng cả cơ thể lại yếu xiều xuống...

Đúng lúc này, từ phía các chị em phụ nữ lại truyền tới tiếng cười rộn ràng, khiến ai cũng phải ngẩn đầu lại nhìn.

Đúng vậy, lời Collins Khải Vương nói chẳng sai, phụ nữ dù phiền phức, nhưng khi đã lỡ dính vào, sẽ giống như là hít phải một loại chất gây nghiện... Hôn nữa chất này còn vô cùng lợi hại, từ thần kinh, đến cả trái tim đều bị nắm giữ, không có lối thoát!

Nhưng thế thì sao, họ tình nguyện đã vào và sẽ chẳng hối hận. Bởi nếu chẳng có một mục đích, một người để yêu thương... Thì tiền tài, danh vọng...chẳng là gì!

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss Hắc Đạo Và Vợ Yêu Chủ Tịch Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.